

„Heath este recunoscut
pentru poveștile și de dragoste
profund romantice.”

Washington Post

Dragostea unui duce

Lorraine
Heath

SERIA „PĂCATE PENTRU ORICE ANOTIMP”

Gillie Trewlove știe ce înseamnă bunățatea unui străin, căci, fiind rodul unei legături amoroase interzise de societate, a fost lăsată imediat după naștere în grija unei femei sărinate. Tocmai de aceea, când se află în situația de a fi și ea o salvatoare, nu ezită s-o facă. Însă acum nu este vorba de un copil, ci de un bărbat grav rănit și tulburător de chipș, care este evident că nu are ce căuta pe lângă cărciuma ci din Whitechapel.

Să fie părăsit la altar este umilitor; dar să fie salvat de o femeie după atacul unor hoți înclină o zi cu adevărat dezastruoasă pentru ducul de Thorley. După ce îl ajută să se pună pe picioare, Gillie este de acord să-l însușească în căutarea miresii fugare. Dar cu fiecare clipă petrecută alături de frumoasa căcioasă, Thome regretă că a fost vreodată de acord să accepte o căsătorie aranjată și, deși este conștient de faptul că aristocrația nu ar accepta o viitoare ducesă născută în păcat, este hotărât să demonstreze că iubirea unui duc poate învinge orice obstacol.

„O poveste de dragoste credibilă și captivantă despre
dol oameni care nu știu câtă nevoie au de dragoste.”

PUBLISHERS WEEKLY

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestseller-uri ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Tradiție din 1989

ISBN 978-9975-55566-2

9 786663 555662

Prolog

Londra
Iarna 1841

Ettie Trewlove era obișnuită să audă plânsurile copiilor. La urma urmelor, avea patru, însă acele țipete stăruitoare veneau de dincolo de ușa ei subțire de lemn. Așteptând bătaia puternică în ușă care avea să o cheme afară, se uită la băieții ei dragi, alinați în pătuțul mic, adormiți, și se întrebă cum s-ar descurca dacă ar mai lua unul. Cei câțiva bănuți amărâți pe care îi primea nu aveau să-i ajungă pentru a-l hrăni și a-l îmbrăca pe ultimul venit pentru prea multă vreme. Niciodată nu-l ajungeau.

– Gata, șopti ea. Gata!

Trebuia să fie puternică și să îl refuze pe acesta, chiar dacă i se frângea inima să o facă, condamnând astfel copilul la o soartă și mai rea.

Însă nu se auzi nici o bătaie în ușă, iar scâncetele continuau să îi răsună în urechi. Încet, cât putut de încet, se apropie de ușă – pe sub care se strecura vântul rece și șuierător –, trase zăvorul, o deschise și se uită afară. Fulgi mari și deși cădeau din cer, îmbrăcând totul într-un alb imaculat, care avea să se transforme în curând în negru, inclusiv coșul de răchită de pe pragul ei și copilul cu obraji roșii, care dădea din brațele goale, revoltându-se neputincios împotriva frigului, a nedreptății și a asprimii vieții.

Ieșind la ușă, Ettie se uită în susul și în josul străzii întunecate, pe care nu se vedea nici măcar un felinar, ci doar o lumină chioară pălpâind la câte o fereastră, ici-colo. Nu era țipenie de om împrejur. Oricine ar fi fost cel care lăsase pruncul pe pragul ei se îndepărtase în grabă, căci rareori săbovea cineva în prezența ei, din pricina umilinței care îl copleșea.

N-a avut nici atâta bună-cuvîntă cît să lase cîtiva bănuți, mormăi să aplice și ridicînd coșul în brațe.

Îi luă și intră cu prețioasa povară în casă, la adăpost. Îl așeză pe masă și îl studie pe micuț, care continuă să urle indignat.

Învelitoarea era prea subțire ca să-l protejeze în vreun fel. O dădu deoparte și văzu că i se adusese o fetiță. Copila nu purta nici hăinuțe, nici scutece. După cum arăta, se născuse cu câteva ceasuri în urmă. Viața printre cocioabe nu era nici blîndă, nici sigură pentru o fată.

Cuprînzînd bebelușul de parcă ar fi fost un porțelan delicat, Ettie Trewlove se așeză pe balansoarul din fața vetrei, unde cei cîtiva cărbuni se căzneau în van să încălzească întreaga încăpere. Când rămăsese văduvă, cu peste trei ani în urmă, fusese nevoită să găsească o cale de a se întreține. O femeie pe care o cunoștea se lăudase că făcea bani frumoși îngrijind de copiii din florii ai bogaților. Orfelnatele nu voiau să îi primească pe cei zămislîți în păcat, născuți în rușine. Nici casele pentru săraci. Ce era de făcut cu ei, cînd simpla lor prezență reprezenta o rușine?

Dar pe ea nu o lăsa inima să se descotorosească de pruncii nevinovați, cum făceau mulți, și tocmai de aceea avea patru băieți în grijă. Iar acum, și pe această micuță.

Deși era săracă lipită și nu prea avea ce să-i ofere copilei, de dragoste nu ducea lipsă. Se ruga să fie îndeajuns.

Capitolul 1

Whitechapel

Mijlocul lunii august, 1871

Murea din cauza unui ceas nenorocit.

Antony Coventry, cel de-al nouălea duce de Thornley, încerca să se consoleze cu gândul că avea să ducă această idioțenie cu sine în mormânt.

Deși în acel moment era greu să găsească vreo alinare. Tălharii erau într-adevăr neciopliți – doi îi trăgeau de cizme, altul îi smucea de haină, în vreme ce al patrulea se lupta să îi desprindă lanțul ceasului din nasturele vestei. Ciudat era că hoțul nu fusese atât de grijuliu cu doar câteva momente în urmă, când îl lovise pe Thorne în cap cu atâta putere, încât îl lăsase temporar fără cunoștință.

Ceea ce îl făcuse probabil să se apere pentru a păstra ceasul.

Fără să stea prea mult pe gânduri, le dăduse săculețul cu bani și inelul cu sigiliu. Nu era nesăbuit. Erau patru contra unu, deci el nu avea șanse prea mari. Bani și inelele puteau fi înlocuite. Primise un pumn în tâmplă pentru că nu renunțase la lucruri suficient de repede, spre satisfacția căpeteniei hoților.

– Vrem ceasul mai iute! șuierașe bădăranul.

Ceasul. Era moștenire de familie de patru generații. Blazonul gravat pe capac se tocise după atâția ani, întrucât duce după duce îl frecase îngrijorat cu degetul mare când avusese de luat o decizie grea. Avea 15 ani când tatăl lui, pe patul de moarte, într-un rar moment de luciditate, i-l pusese în palmă, strângându-i degetele deasupra lui.

– Moștenirea ta. Păzește-o bine! Fă-mă mândru!

Așa că bădăranilor care îi înconjuraseră în grajdurile întunecate și acoperite de ceață le spusese răspicat:

- Măi, domnilor, că v-am dat tot ce era de luat. Ceasul rămâne la mine.

Poate că ar fi răspuns altfel dacă ar fi văzut cuțitele mai devreme. Nu, al dracului să fie dacă ar fi făcut-oi îl înjunghiaseră în coapsă, în coaste, în umăr și în braț. Loviturile date cu pumnii și picioarele care urmaseră când căsuse în genunchi îl doborâseră de tot, lăsându-l să zacă acolo, în noroi și mizerie, simțind cum i se scurgea sângele cald, înbibându-se în hainele pe care le mai avea pe el, și cum i se răcea trupul. Nu mai vedea bine, iar tot ce putuse să distingă fuseseră mâinile murdare înșfăcând ceasul lui neprețuit.

- L-am luat! strigă ticălosul.

- Nul țipă el prin zumzetul care îi pulsa în urechi.

Trebuie să fi țipat tare, căci hoțul făcu ochii mari exact când pumnul strâns al lui Thorne, mănât de ultimul strop de putere care îi rămăsese, se lăbi de falca ticălosului. Auzi cu satisfacție trosnetul osului în noapte, înainte să i se înfigă încă un cuțit în carne, trecând prin piele și prin mușchi...

- Hei! Ce dracu' faceți acolo?

Bărbații înghețară când auziră strigătul puternic, ce reverbera între clădirile din jur.

- Dumnezeule, e Gil! Hai s-o ștergem, mormăi căpetenia, de parcă nu-i mai stătea falca la locul ei.

Le auzi pașii îndepărtându-se în fugă.

Urmă alt sunet - pași mai calmi, dar grăbiți. Deveni vag conștient de prezența cuiva care în genunchi lângă el și îl atinse ușor cu niște mâini blânde.

- Ah, la dracu', te-au căsăpiti!

Vocea unui tiner. Nu credea că înjură, ci aprecia starea hainelor lui mustind de sânge. De unde venise? Bra înșoțitoarea celui Gil? Acesta plecase pe urmele hoților? Voia să o vadă mai clar, dar i se întuneca totul în fața ochilor.

- Ceasul... meu.

Ea se aplecă mai mult, iar el simți miros de... bere!

- Poftim?

- Ceasul.

Ticălosul îl scăpase. Îl auzise căzând. Disperat, pipăi pământul de lângă el. Trebuia să îl găsească.

Apoi îi luă mâna și i-o țină într-a ei, strângându-l cu degete lungi și subțiri.

- Nu este nici un ceas, dragule. Nu e nimic aici.

Trebuia să fie. Trebuia să i-l dea fiului său într-o zi. Dar acum nu mai putea avea nici un fiu. Nici moștenitor. Nici al doilea născut. Nici soție.

Doar moartea. Pe o stradă strămtă, murdară și imputită, peste care se lăsase deodată frigul, făcându-l să-i înghețe sângele în vene și pătrunzându-i în oase. Singura căldură pe care o mai simțea era în locul în care îl atingea ea. O strânse mai tare, sperând că avea să se răspândească în el căldura ei, dându-i putere. Nu putea muri, nu așa, nu fără să lupte!

Nu se putea da bătut. Nu până când nu o găsea pe Lavinia.

Gillian Trewlove își strecură brațul pe sub umerii bărbatului, încercă să îl ridice și blestemă încet.

- Ești al naibii de greu!

Stând întins, deși era greu de spus sigur, ar fi zis că era cu o jumătate de palmă mai înalt decât ea, ceea ce însemna că avea peste 1,80 metri. Îl hătu pe obrazul aspru până când se trezi din starea de inconștiență în care căzuse.

- Haide, dragule, ridică-te!

El încuviință din cap, se luptă să se ridice în capul oaselor, în vreme ce ea îl ajută cum putu, trăgând, împingând și ignorându-i icnetele de durere. Izul metalic al sângelui se împrăștia în aer. Avea hainele ude, dar nu din pricina umezelii aduse de ceața groasă, care îi învăluia precum un giulgiu străveziu.

- Ascultă, nu te pot căra singură. Știu că te cheamă negura - ar fi o amantă ispititoare -, dar trebuie să rezisti. Trebuie să lupți cu ea și să mă ajuți.

El încuviință din nou din cap. Icni. Răsufliă cu greu. Ea se lipi de el și se strecură pe sub brațul lui, lăsându-l să se folosească de umărul ei ca de o cărjă. În timp ce îl cuprinsese cu brațul pe după spate și își lipi mâna de coastele lui, el scoase încă un icnet, pe care îl strivi între dinții strânși, iar ea simți ceva ud și cald scurgându-i-se pe degete. Nu era bine. Nu era bine deloc.

Sprîjinindu-se de ea și ținându-se de peretele de cărămidă, el împinse, iar ea trase până ce bărbatul fu în picioare. Da, trecea bine de 1,80 metri.

- Este în regulă acum. Locuiesc aproape. Nu e mult de mers.

Ca de obicei, închisese cărciuma la miezul nopții, angajații ei plecaseră cu toții către casele lor după ce făcuseră ordine, iar ea rămase să facă socotelile. Terminase la ora unu și jumătate și scotea gunoșul când auzise zarva, nefiind deloc încântată că se întâmplau treburi necurate în spatele locuinței ei. Nu îngăduia nemernicii înăuntru și în nici un caz nu le trecea cu vederea când aveau loc dincolo de zidurile ei. Nu avea îngăduință pentru fărâdelegi, cu atât mai mult când era vorba de oameni răniți.

Mergeau încet, căci el răsufla greu și sacadat și se împiedică de mai multe ori, clătînându-se, apoi recăpătându-și echilibrul. Cu glas blând, îl încuraja la fiecare pas pe care reușea să îl facă fără să se poticnească ori să cadă. Se gândi să îl bage în cărciumă, dar ar fi adus ghinion dacă murea acolo. Era mai bine să îl ducă în locuința ei, deși avea să fie greu de urcat pe scări. În cele din urmă, ajunseră la ele.

- Prinde-te de balustradă și trage-te în sus. Ridică picioarele un pic mai mult!

- Da.

Cuvântul lui se auzi încet, dar hotărât.

- Vei reuși.

- Ar fi bine. Am de reglat niște conturi.

Un bărbat care avea un țel putea trece prin multe. Frații ei o învățaseră asta.

- Păstrează-ți sufletul și puterea ca să poți urca!

Drumul fu lung și chinător, dar - trebuia să recunoască - bărbatul nu șovăise nici măcar o dată, deși începuse să tremure, ceea ce o îngrijora. Era o noapte rece, dar nu era atât de frig încât să aibă nevoie de o pătură groasă, iar ea se încălzea de pe urma strădaniei lor. Dar prin venele ei sângele curgea mai repede, în vreme ce al lui se scurgea în urma lor, marcându-le pașii. El căsu în genunchi când mai aveau trei trepte până la palierul ei, iar ea fu cât pe ce să se prăbușească peste el. Își regăsi echilibrul și în genunchi lângă el.

- Aproape că am ajuns.

Tărându-se, el făcu cu greu un pas, apoi încă unul. Ea se ridică în picioare, găsi cheia, deschise ușa și o deschise.

- După ce intrăm, te poți prăbuși pe podea.

Exact asta făcu.

Ea ieși în fugă, coborî scările și se întoarse la cârciumă.

- Robini!

Micul ștrengar care dormea pe un pătuț lângă sobă, în ciuda eforturilor ei de a-l muta într-o casă camsecade - nu voia nici în ruptul capului -, se ridică și se frecă la ochi.

- Da?

- Adu-l imediat la mine pe doctorul Graves! Îi aruncă niște mone-de în mână. Ia o birjă dacă găsești. Trebuie să te grăbești. Spune-i că moare un om pe podeaua mea!

- Ai încercat să-l faci felu', Gillie?

- Felul, repetă ea automat, rostind cuvântul răspicat, încercând, ca de obicei, să îl facă să pronunțe corect, căci aflase cu multă vreme în urmă că modul în care vorbeai influența felul în care erai perceput de ceilalți. Dacă nu aș fi fost eu, nu mai era vorba de o încercare, nu-i așa? Ar fi fost mort.

- Da' ce s-a întâmplat?

O nouă greșeală, dar nu mai avea timp să îl corecteze din nou.

- Îți spun mai târziu. Du-te după doctorul Graves. Grăbește-te!

Băiatul își puse pantofii și o luă la goană. Se întoarse grăbită în locuința ei și fu dezamăgită să vadă că omul nu se clintise cât lipsise ea. Îi puse degetele deasupra buzei de sus și simți o respirație slabă pe piele. Ușurată, se apropie de urechea lui și îi șopti poruncitor:

- Să nu cumva să îndrăznești să mori lângă mine!

Îi auzi vocea ca prin ceață, slabă, dar ușor răgușită, îndemnându-l, ținându-l legat de lumea aceasta, când corpul în agonie și sufletul rănit voiau să se cufunde în uitarea necuprinsă, unde domnea pacea. Îi înveli cu o pătură groasă de lână, dar bărbatul continua să tremure, iar dinții încleștați să-i clănțane. Îl presă cu mâna pe cea mai mare tăietură. Durea al naibii de tare, dar o parte îndepărtată din el, care încă putea pricepe, înțelese că ea trebuia să oprească sângele ca el să mai aibă o speranță cât de mică de a supraviețui.

- Rămâi cu mine! Îl îndemnă ea. Doctorul Graves va veni în curând.

Graves? Unul dintre doctorii reginei? Cum de îl cunoștea o femeia ca ea, care locuia în mizeria din Whitechapel, pe acel bărbat ilustru?

- Cum te cheamă? întrebă ea.

Celelalte gânduri dispărură când se concentră să răspundă la o întrebare atât de simplă.

- Thorne.

- Eu sunt Gillie.

Ea era Gil de ~~și~~ fugiseră ticăloșii? Crezuse că era prescurtarea de la Gilbert. Mijind ochii, se strădui să o vadă mai clar, dar nu văzuse niciodată prea bine de aproape. Încercă să ducă mâna la ochelarii din buzunarul hainei, înainte de a-și aminti că i-o luaseră hoții. Așa că se concentră să deslușească persoana care îi sărise în ajutor.

Avea părul scurt, tăiat până sub urechi. O nuanță închisă. Nu își dădea seama clar în lumina chioară. Bluza... nu era bluză. Cămașă. Ca a lui. Kilt? Nu, nu era în carouri. Era simplă. Fustă? Nu avea logică. De ce ar fugi ticăloșii de o femeie?

- Am cărciuma de jos.

Bărbat, desigur, un bărbat cu o voce de inger. Nu conta. Omul îi împiedicase să părăsească acest tărâm. Era tot ce conta.

Apoi ingerul începu să descrie procesul de fabricare a berii. Sigur era bărbat. O femeie nu s-ar fi priceput la așa ceva. I se încălceau gândurile. Bineînțeles că era bărbat. O femeie nu ar fi alungat patru nemernici, nu l-ar fi târât până sus și nu l-ar fi distras povestindu-i diferențele dintre diverse băuturi.

Nu știa de ce era dezamăgit de adevăr. Știa doar că degetele care îi treceau ușor prin păr erau cele mai blânde pe care le simțise vreodată.

Capitolul 2

Îi pierdu. Undeva între explicațiile despre diferența dintre brandy și coniac, el își pierduse cunoștința. Era rănit prea adânc. Nu voia să îi piardă și îi înfășurase strâns o bucată de pânză în jurul coapselor, îndesase cărpe în celelalte răni - în ciuda strigătelor lui de durere - și ținuse mâna apăsată peste cea mai gravă, pe un umăr, care părea să fie tăietura cea mai adâncă. Sub degetele ei, șuvoiul de sânge se subțiasse, ajungând doar să picure, iar în alte locuri părea să se fi oprit, dacă era să judece după pânza albă care nu mai devenea stacojie, însă

bărbatul se albise atât de tare, de parcă nu rămăsese în el prea mult din fluidul dătător de viață.

Pe trepte se auzi ecoul unor pași grăbiți pocnindu-se de scândurile de lemn, făcându-i ușa să vibreze. Slavă Cerului Urmă o bătaie rapidă.

- Grăbește-te! strigă ea, urînd cele câteva secunde de întârziere, dorind să nu fi închis ușa, dar voise să țină căldura înăuntru, sperând că străinul nu avea să moară tremurând.

William Graves intră și ingenuche înainte ca ea să apuce să-i vadă prea bine înfățișarea răvășită. Presupunea că Robin îl trezise, iar doctorul se îmbrăcase în grabă, netezindu-și în trescăt ciula de bucle blonde. Era nebărbierit.

- Drăcia dracului! E plin de sânge! zise Robin călcând pe urmele doctorului și holbându-se cu ochi mari la omul care zăcea la podea. Nu înjur, Gillie. Promit. Vorbesc de tot sângele ăsta.

- Robin, te-ai descurcat bine. Du-te la culcare acum! Nu trebuie să vezi asta.

- Dar...

Îi aruncă o privire încruntată, care îl făcu să dea doi pași înapoi.

- La culcare! Și nu spune nimănui despre el.

- De ce?

- Pentru că așa spun eu.

O privi măhnit, vădit nemulțumit de raționamentul ei, înainte de a se întoarce pe călcâie și de a-și târâi picioarele spre ușă. Cu siguranță, partea bărbătească a speciei umane se bosumfia mai mult decât toate femeile pe care le întâlnise ea vreodată. Viața era plină de dezamăgiri. Copilul ar fi făcut bine să învețe din ele înainte de a le ignora, ca pe multe alte lucruri stupide, și de a-și vedea de drum.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Graves, făcând-o să-și îndrepte atenția spre el.

Dăduse deoparte pătura pătată de sânge.

Ea se întreba cum putea avea doctorul o voce atât de calmă.

- L-au prins hoții pe o stradă îngustă. Spune că îl cheamă Thorne. Nu știi dacă e numele de botez sau de familie.

- Ar putea fi titlul lui.

- Ce să caute un lord în zona asta nenorocită din Whitechapel?

— Ce caută o femeie avută aici? Întrebă el distras, mișcându-și mâinile repede deasupra bărbatului, localizând fiecare rană și uitându-se rapid înainte de a trece la următoarea.

La început, nu fusese avută. Fratele ei mai mare o adusese acolo, iar ea încă muncea din greu să adune un ban.

— Le oferă băutura celor care vor și un loc de muncă celor care au nevoie.

Își alunecă spre ea privirea asurie.

— Voiam să-mi argumentez ideea, Gillie. Nu înțelege altceva. Făcu semn din cap spre bucătărioară. Acum poți să îi lei de picioare, iar eu de umeri și să mă ajuți să-l urc pe masă?

Se chinură, dar faptul că era înaltă o ajută să-l ridice de pe podea și să-l întindă pe masa ei de lemn. Pentru că era lung, picioarele îi stărnau de la genunchi în jos. Și cântărea destul de mult. Putea să își dea seama privind-l cum stătea întins acolo — umerii lați ai unui bărbat care muncise, pieptul rvelt al unui om care nu își petrecuse nopțile în dormit. Nu era genul care să stătea locului. Se îndoaia că era vreun bogătaș. Dar, după hainele care rămăseseră pe el, perfect croite pe măsura lui, își dădea seama că era un om înstărit.

— Apă caldă, spuse Graves absent, distrăgându-i atenția și întreprinzându-i examinarea atentă, care nu era treaba ei.

Timpu era vital dacă voiau să-l salveze, iar doctorul era îndreptățit să îi ceară să-l ajute.

Vări niște lemne în sobă, umplu o oală cu apă, o așeză pe plită, apoi se uită țintă la ea, stânjenită că în locuința ei nu adusese doar un bărbat, ci doi. Nu primea vizite și nu veneau bărbați acolo, nici măcar frații ei. Încăperile acelea erau sanctuarul ei, locul în care putea fugi de realitatea crudă a vieții, găsim puțină liniște pentru a putea ieși în lume mai ușor. Întotdeauna simțise nevoia să se retragă, căci agitația adusă de un număr mare de oameni o scătura de energie. Pentru a supraviețui, se educase să nu se închidă în sine, dar avea nevoie de un adăpost sigur, în care să-și recapete calmul pentru a putea înfrunta lumea mai ușor.

Încercă apa și hotărî că era îndeajuns de caldă, apoi o turnă într-un bol mare în care de obicei punea aluatul, se întoarse și fu cât pe ce să scape vasul de porțelan. Graves îi scosese hainele bărbatului, până la piele, și îi cerceta rana de la coapsă — cea de lângă mădular, care era flasc, dar impresionant de gros și de lung.

Când era copilă, văzuse părțile intime ale fraților ei când li se făcea baie săptămânală. Ei erau băieți, dar gentilețul acesta cu siguranță nu era. Părea un individ impozant din cap până în picioare, cu mușchii bine definiți. Părul de pe piept era negru și cărlionțat, subțindu-se într-o linie spre pelvis, până la partea aceea care nu ar fi trebuit să o facă să respire greu. Așeză bolul pe masă, lângă capul lui, se duse la dulap și scoase un cearșaf.

- Bun, zise Graves. Vom avea nevoie de niște bandaje.

Ea se întoarse.

- Mă gândeam să îl acopăr. E în joc decența lui.

Înțelegând, medicul întinse mâna.

- Îmi pare rău, Gillie. Nu m-am gândit.

Ea își dădu seama că era în joc propria ei decență.

Luându-i cearșaful din mâini, îl întinse peste pacient, lăsând dervelitate coapsa rănită și o mare parte din piept. Cearșaful căpătă conturul bărbatului, însă nu o ajuta prea mult să nu-și închipuie ce era dedesubt. Se temea că roșea ca o fetișcană rușinată, când ea era femeie în toată firea, proprietărea unei cărciumi.

- Va supraviețui?

- Sper. Cel mai rău e la umăr și la coapsă, dar nu a fost atins nimic important. Are o tăietură adâncă în coastă. A avut noroc că l-au înjunghiat în coaste și în braț; ambele răni par să fie superficiale, nu sunt atât de adânci pentru a duce la ceva grav. Dar a pierdut mult sânge. Ridicând privirea, se uită în ochii ei. Are noroc că l-ai găsit la timp.

- Spune-mi cum să te ajut!

- Trebuie să curăț bine rănila, ceea ce va fi extrem de dureros pentru el, apoi să le închid. Nu vreau să se trezească și să riposteze, așa că voi folosi clorofom. După ce adoarme, va trebui să îl ții până când termin treaba. Cred că ești îndejuns de isteță să fmi urmezi instrucțiunile. Asta, dacă vrei.

Încuviință grăbită.

- Orice ai nevoie.

- Nu vei leșina?

- Ei, nu fi prostuț!

Deși i se făcu un pic rău uitându-se la el cum îl curăța, se concentră asupra pacientului, încercând să vadă dacă dădea semne că s-ar trezi. Avea fața distrusă de vântăi - una pe falcă, alta pe obraz.

I se umfla pleoapa. Așadar, trei pumni. Fără a mai pune la socoteală petele întunecate din mai multe locuri de pe brațe și de pe trunchi. Se luptase cu ei. Din răpuzeri.

Nu înțelegea de ce oamenii pur și simplu nu le dădeau hoților lucrurile de preț pe care le aveau asupra lor. Obiectele nu erau așa de prețioase ca viața. Dar, judecând după felul în care arăta, bărbatul nu părea genul care să accepte compromisuri.

Avea maxilarul puternic, umbrat de o barbă întunecată. Nu se bărbierise de curând, deci probabil nu venise în zonă după vreo femeie. Majoritatea bărbaților se aranjau cât de cât, chiar dacă plăteau pentru atenția de care aveau să se bucure.

Înainte ca Graves să înceapă să-l curețe, ea turnase apă caldă în alt bol. Înmuşe o cârpă și începu să ștergă sângele uscat de pe fața străinului, însă fără să-i placă prea mult ce vedea. Cu toate tăieturile și vânătăile, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Avea senzații ciudate în pântec, fiuturi și tresăriri cu totul noi pentru ea. De obicei, bărbații nu îi provocau nici o reacție, în afară de vigilență. Aflase de mică asta – când era vorba de ea, nu putea avea încredere că bărbații aveau să se poarte cum se cuvine, așa că era mereu pregătită să îi pună la punct, asigurându-se că nu luau nimic din ce nu era dispusă să dea. Până atunci, nici măcar un sărut nu oferise vreunui bărbat.

Mama lor își făcuse griji pentru siguranța lui Gillie în mahala, iar din pricina aceasta o îmbrăcase în bainele rămase de la frații ei, îi tăiasse părul și îi înfășurase sânii când începuseră să-i înmugurească. Era aproape adultă când îmbrăcase pentru întâia oară o fustă. Se simțea confortabil pentru că nu atrăgea atenția, prefera acest lucru. Chiar și la cărciumă îi plăcea să stea în spatele teșghelui, ieșind printre clienți doar dacă mirosea a sămânță de scandal.

Prezența ei intimidă. Era imposibil să o treci cu vederea fiind atât de înaltă și având o privire care promitea răzbunare. Nu neapărat cu pumnii, deși lovea binișor. Dar avea patru frați cu pumni puternici, care erau mereu gata să sară în apărarea ei, iar toată lumea știa asta.

Fără îndoială, acesta era motivul pentru care hoții dăduseră bir cu fugiții când strigase la ei, ceea ce însemna că erau din zonă. O îngrețoșa gândul că o persoană pe care o servise era în stare să facă așa ceva unui individ atât de splendid precum acel bărbat, pe care era o plăcere să îl atingă, cu toate că între pielea lui și a ei era o bucată

de până. După ce ti curăță bine fața, simți nevoia să se aplece și să-l îndepărteze zgârieturile și vânătăile cu sărutări, voia să-l vindece, deși nu avea nici o putere să o facă.

Nu fusese niciodată prea mămoasă, căci realitatea copilăriei ei înăbușise acel instinct. Ori de câte ori fuseseră pedepsiți frații ei, le îngrijise rănille cu un aer impasibil, având mereu grijă să-și protejeze inima. Durea prea tare să își pese. Își cunoștea limitele, știa care îi era calea. Căsătoria, copiii și dragostea nu erau pentru ea.

Bărbatul rănit o făcu să-și dovedească să fie mai blândă decât de obicei, să se poată lipi de el și să-i ofere toată alinarea pe care nu o dăruise în toți acei ani.

– Gata, spuse Graves, rupând vraja ridicolă sub care căzuse, holbându-se la bărbatul acela de parcă s-ar fi trezit și ar fi fost încântat să se vadă în brațele ei. Deocamdată ar trebui să fie îndeajuns.

Ea mai degrabă regreta că nu avea ocazia să îi curețe și restul trupului, fiind aproape invidioasă pe persoana norocoasă care avea să facă asta. Puse cărpa în vas și le duse în bucătărioară, știind că trebuia să se dea la o parte pentru ce avea să urmeze.

– Dacă vrei să mă ajuți, îi vom muta în pat, spuse Graves.

Cu inima bubuindu-i în piept, se întoarse. În pat? Nu asta trebuia să urmeze. Ci trăsura doctorului.

– Doar nu îi lași aici!

Graves își închise trusa medicală și se îndreptă de spate.

– Nu prea avem de ales.

– Îl îmbrăcăm la loc...

– Mă tem că i-am rupt hainele ca să i le scot.

– Ei bine, a fost o prostie!

– Dar a fost cel mai la îndemână. În plus, erau compromise.

Frustrată, îi venea să strige că asta însemna că bărbatul nu avea ce pune pe el, dar o emoție stranie, care semăna a teamă, puse stăpânire pe ea, deși nu îi fusese frică niciodată în viața ei, cu o singură excepție. El nu putea sta acolo. Ce Dumnezeu avea să facă acum cu un bărbat în patul ei?

– Atunci îi înfășurăm într-un cearșaf curat și o pătură și îi ducem jos la trăsura ta.

Era încântată să vadă că tonul ei aspru nu îi trăda gândurile necuviincioase, tulburarea și spalma care o amenințau.

- Dacă îl punem în trăsură, va fi zdruncinat pe drum și s-ar putea să i se deschidă rănilor. A pierdut mult sânge. Nu cred că va supraviețui dacă mai sângerează. Pentru moment, este mai bine să rămână aici.

- Nu îl va zdruncina dacă mergi încet.

- Gilliel îi aruncă o privire tăioasă, făcând-o să se simtă ca un copil neascultător cărui i se spune să stea jos în strană. Dacă ai de gând să-l pui în pericolul de a muri după ce m-am ostenit să îl cos, de ce ai mai trimis după mine?

- Nu m-am gândit că va trebui să stea cu mine.

- Va fi prea slab pentru a profita de tine sau de situația în care se află.

Pufni zgomotos, așa cum nu se cuvenea să facă o doamnă.

- De parcă asta ar fi grija mea! Am pumnale oțelite pe care le pot folosi cu încredere și țintesc binișor. Ar fi de ajuns o lovitură și s-a zis cu el.

- Atunci ce împotrivire ai?

Un bărbat în dormitorul ei, în patul ei. Avea aproape 30 de ani și nu adusesese un bărbat nici în dormitor, nici în pat. Nu ișea niciodată ceva bun când un bărbat ajungea în patul unei femei. Mama ei nu se trezise împovărată cu șase prunci din flori pentru că bărbații erau niște sfinți.

- Am o afacere de care trebuie să mă ocup, spuse ea scurt, pentru a se apăra.

- Mai sunt câteva ore până ce deschizi. Poate că își va reveni îndeajuns ca să se poată mișca mai târziu, pe parcursul zilei.

Între timp, trebuia să îl supravegheze și să-i termine toaleta pe care o începuse. Deși mai devreme regretase că urma să se ocupe altcineva de asta, când fu confruntată cu realitatea - un bărbat în așternuturile ei, ore întregi -, fu stânjenită să constate că era tulburată, ceea ce nu făcu decât să o irite și mai tare. Trase aer adânc în piept pentru a se calma, alungând sentimentul de neliniște, hotărâtă să nu se lase copleșită de această problemă.

- Poți să trimiți o infirmieră aici?

- Vrei să trezesc pe cineva la ora asta?

„Da, desigur. Ce întrebare prostească!”

- Nu. Dar poate la prima oră a dimineții...

El încuviință grăbit.

- Voi vedea ce pot face. Între timp...

Doctorul se apropie de umerii bărbatului și arcuie o sprânceană blondă. Dacă nu l-ar fi salvat cândva pe unul dintre frații ei, i-ar fi șters sprânceana aceea de pe față.

Dădu fuga în dormitor, luă cuvertura și se întoarse la doctor, lângă masă. Cu grijă, lăsă cearșaful peste genunchii bărbatului, hotărâtă să țină acoperită cea mai masculină parte din el, deși era masculin din cap până în picioare. Avea picioare lungi și puternice, gambe păroase și musculoase, iar labele picioarelor erau mari. Ce auzise despre picioarele bărbaților în raport cu ce fuseseră înzestrați părea a fi adevărat.

Bărbații care îi frecventau localul aveau gura spurcată după ce întreceau măsura la băutura și spuneau lucruri pe care o doamnă nu ar fi trebuit să le audă, dar ea nu era o doamnă.

Își strecură brațele pe sub genunchii lui, le ridică și, ca un crab pe care îl văzuse cândva pe taraba unui pescar, tresări. Era destul de greu, se gândi ea. Dacă lupta ar fi fost mai echilibrată, străinul ar fi învins. Din fericire, cearșaful rămase la locul lui când îl lăsară pe pat. Acum, că era întins, pânza se micșorase, de parcă ar fi fost făcută pentru un copil.

- În unele culturi, spuse Graves încet, ești responsabil pentru cel pe care îl salvezi.

- Nu este responsabilitatea mea.

Nu era foarte încântată că nu sunase convingător. Cu grijă, trase cuvertura peste el.

- Voi lăsa laudanum ca să-i aline durerea și niște alifie care să ajute la vindecare rănilor și la prevenirea infecției. Bandajele trebuie schimbate de două ori pe zi. Trimite-mi vorbă dacă face febră sau delirează. Încearcă să îi faci să bea apă sau supă.

Ea oftă lung, dând glas neplăcerii.

- Îmi va da mari bătăi de cap.

Răzând infundat, doctorul spuse:

- Femeile pe care le cunosc ți-ar zice că așa sunt majoritatea bărbaților. Poate că merită să o faci.

Ea se îndoaia de asta.

- Cât îți datorez?

- Mă socotesc cu el după ce își revine. Își luă lucrurile și se uită la ea. Nu uita să-mi trimiți vorbă dacă este nevoie de mine!

Încuviințând grăbită din cap, îl conduse la ușă, o închise în urma lui și se sprijini de toc mai epuizată decât fusese vreodată în viața ei. Se uită în jur, însă pacea obișnuită a cății ei lipsea. Era aproape ca și când ar fi fost pângărită. Brutalitatea și violența – sau cel puțin rezultatul lor – pătrunseseră acolo. Îi venea să frece totul cu apă clocotită.

În schimb, se apucă să spele masa, bolurile și vasele care fuseseră folosite. Adună hainele rupte ale străinului. Puteau fi cusute. Din câte știa, erau singurele lucruri pe care le mai avea. Chiar dacă purta haine alese, nu însemna că nu dăduse de greu. Altfel, de ce se afla acolo? Avea să le spele mai târziu.

Abia atunci observă că hainele ei erau pătate de sânge, de sângele lui. Trebuia să le lepede cât mai repede, înainte ca străinul să se trezească, înainte de a fi nevoie să se îngrijească din nou de el.

Mai întâi începu să simtă durerea intensă, care îi zvâcnea în diverse părți ale corpului. Încercă să-și amintească exact ce se întâmplase. Hoții, lupta, lucrurile furate, bărbatul cu voce angelică, cel care îl salvase.

Cu un efort supraomnesc, deschise ochii. Încăperea era întunecată, fiind luminată doar de lampa de pe masa de lângă pat și de focul care ardea molcom în vatră, în lumina căruia vedea silueta unei persoane care stătea în picioare lângă șemineu, își trase o cămașă peste cap, iar șuvițele scurte de păr se lăsară iute în jos după ce fu aruncată cămașa. Privi fascinat cum persoana aceea începu să își desfacă o fâșie de pânză din jurul pieptului, până când flăcările începură să danseze pe o pereche magnifică de săni.

– Ești femeie.

Aerul fu străpuns de un țipăt. Mișcările ei fură atât de rapide, încât nu le putu distinge cu mintea lui încețoșată, dar apoi simți o durere înfiorătoare în umărul stâng și își dădu seama că ea aruncase cu ceva în el. Scoase un gemăt de durere, care se auzi imediat după țipătul ei. Instinctiv, se apucă de umăr, se rostogoli și înrăutăți lucrurile de zece ori, căci durerea îl săgetă în alte părți ale corpului, amintindu-i nemilos de ticăloșii care îl înjunghiaseră mai devreme – blestemați să fie! De câte ori puteai infrunta moartea într-o noapte, sefînd învingător?

Scoase încă un gramăt când se mișcă patul. Deodată, niște mâini reci îl întorceau pe spate. Oricât ar fi vrut să le îndepărteze, erau atât de minunate, de moi și de tandre, încât se supuse îndemmurilor lor.

- Îmi pare rău, spuse ea, dar m-ai speriat.

Nu îi mai păsa de agonie. Bruscă, gândul morții nu mai părea atât de cumplit, nu dacă părasea acea lume cu niște sări încântători care i se clătinau în față, atât de aproape, încât i-ar fi putut săruta. Ar fi încercat să o facă dacă nu s-ar fi temut că îl lovea suficient de tare încât să îl arunce din pat.

- La naiba, sângerezi din nou!

Îl apăsă cu podul palmei în curbura umărului. Văzu stele verzi, apoi totul începu să se întunece. Îi venea să urle de durere, însă mândria îl făcu să-și țină gura, strângând din dinți, hotărât să nu se facă de râs mai rău decât o făcuse deja. Și se luptă să se concentreze în continuare asupra ei, căci nu voia să alunece din nou în nesimțire, nu voia să se piardă iarăși în uitare. Nu voia să o părăsească pe femeia aceea care îl salvase, care, chiar și după cele întâmplate, lăsa stânjeneala deoparte pentru a-i opri sângerarea.

- Părea că s-a oprit hemoragia, spuse ea mai târziu pe un ton firesc.

Majoritatea femeilor pe care le cunoștea leșinau când pur și simplu se pomenea de sânge, darămite la vederea acestuia.

Ea se îndreptă de spate și se depărtă de pat. El văzu că ținea ceva în mână, dar nu-și dădu seama ce era. Se întoarse cu spatele la el și zise:

- Voi lua niște pânzeturi să îți schimb bandajul acela.

Așeză obiectul pe polița șemineului, de unde îl luase inițial, se îndreptă spre dulap, luă niște haine și o apucă spre ușă. Se opri sfioasă și își acoperi pieptul cu ele, iar gâtul și partea de sus a umerilor îi rămaseră goale. El își imaginează plăcerea pe care ar fi simțit-o un bărbat trecându-și gura încet peste ele. Probabil că avea febră dacă îi zbura mintea la ce nu se cuvine când simțea toată acea durere.

- Nu cobori din pat! îi porunci ea ca un general care se adresa unei armate, de parcă ar fi fost obișnuită să dea ordine pe care oamenii le urmau fără să crănească.

Apoi dispăru, lăsându-l singur să numere minutele până la întoarcerea ei.

Capitolul 3

Tremura atât de tare încât îi era greu să se îmbrace. Sfârcurile îi erau tari ca niște pietricele și o dureau. Niciodată nu îi mai atinsese pielea răsufierea încinsă a unui bărbat. Senzația pe care o simțise fusese totodată alarmanță și încântătoare, cum nu își închipuise și nu anticipase vreodată. Și, cu siguranță, nu își dorise.

Sprîjinindu-se într-un braț, se ridicase deasupra lui, deși își dorise cu înfăcțurare să se lase în jos până când li s-ar fi atins coastele, să simtă plăcerea pielii netede și calde pe carnea înfierbântată.

După ce lăsa îmbrăcămintea pătată de sânge pe podea și își puse o bluză și o fustă curate, se duse la bucătărie, turnă apă rece într-un vas și se spală de mai multe ori pe față, încercând să-și răcorească obrazii. Nu trebuia să se uite în oglindă pentru a ști că erau îmbujorați și ardeau. Se mira că nu ieșeau aburi din ei.

Scuturându-și picăturile de apă de pe mâini, luă un prosop și se șterse pe față, simțind că-și recăpătă oarecum controlul, gata să îi vadă pe străin, deși nu îi mai părea a fi astfel, nu după poziția intimă neintenționată în care se trezise alături de el.

Trebuia să îi dea niște supt. Apoi să îl curețe – căci nu terminase –, în ciuda intimității actului. Niciodată în viața ei nu mai roșise în fața unui bărbat. Nu avea să înceapă acum, în nici un caz!

Dar, când se întoarse în cameră, avea ochii închiși și respira încet și liniștit. Nu fu totmai încântată de ușurarea sau de desamăgirea care o invadea. Curiozitatea o îndemna să îl asalteze cu întrebări. Stânjeneala ce o cuprinsese când simțise că respirația lui îi atinsese carnea o îndemna să îl evite.

Putea să mănânce mai târziu. Acum trebuia să îndepărteze ultimele urme de noroi și de sânge de pe el. Curățenia, acasă sau la cărciumă, fusese mereu ultima treabă de care voia să se apuce. Era surprinzător că acum de-abia aștepta să înceapă.

Încet-încet, el își recăpătă cunoștința. Îl durea corpul peste tot, dar intensitatea durerii varia. Cel mai tare îl dureau umărul stâng, coapsa dreaptă și fesa de pe aceeași parte. Nu era sigur că avea să le mai miște vreodată.

Înainte să apuce să geamă, să mormăie sau să strige în semn de protest, îi simți prezența în apropiere și atingerea blândă a unei cărpe calde și umede, astfel că se concentrează la asta, alungând durerile în cel mai îndepărtat colț al minții, unde trimitea toate neplăcerile cu care nu voia să se confrunte. Când cărpa îi se mișcă încet pe piept, își închipui că femeia care o ținea în mână îi număra fiecare coastă în jos pe trunchi, până la ultima, ajungând la abdomenul plat și la șold.

Luptându-se să deschidă ochii, reuși doar să-i întredeschidă. Salvatoarea lui stătea pe marginea patului, un pic mai departe, încă în ceață, însă nu la fel de neclară. Se întrebă de ce se îndoise chiar și o clipă că era femeie. Părul și hainele creau confuzie, dar fața, luminată de lampă, era delicată și grațioasă. Avea nasul cărn, bărbia rotundă, gâtul lung și subțire. Însă ceea ce îl atrăgea erau ochii. Nu putea să își dea seama ce culoare aveau, căci lumina era prea slabă, dar compasiunea ei, grija erau vădite în felul în care cerceta ce rămăsese pe cărpă. Era blândă cu vânătăile, nu și cu mizeria.

Fu un pic șocat că nu mai avea halne pe el, ci doar un cearșaf care de-abia îi acoperea șoldurile, ascunzând ce se afla dedesubt. Când se trezise mai devreme, nu observase mare lucru în afară de ea. Îi captase toată atenția, fermecându-l. Voise să rămână treaz până la întoarcerea ei, dar era limpede că nu reușise, însă s-ar fi simțit dezamăgit, fiind sigur că ea nu ar fi fost în largul ei dacă ar fi știut că el era treaz.

Acum părea să se miște cu mare grijă în preajma bucății de pânză care de-abia îi acoperea, mișcându-se într-o parte ca să ajungă la coapsă, la gambă, la laba piciorului, dar asigurându-se că mădularul lui rămânea ascuns mereu, de parcă ar fi răcit dacă ar fi fost expus la aer. Însă era puțin probabil având în vedere căldura din încăpere, care venea neîndoielnic de la focul ce dansa în vatră, dacă era să se ia după umbrele mișcătoare ce îi sugerau ce se întâmpla dincolo de raza lui vizuală.

Nu că i-ar fi păsat de toate acestea. Nu-i păsa decât de ea și de blândețea cu care îl atingea, de parcă ar fi fost ceva prețios, care trebuia protejat, apreciat. Nu un bărbat de care femeile fugeau.

După ce termină de curățat partea de jos a trunchiului, îi ridică cearșaful deasupra taliei, își lăsa capul pe spate, îi roti dintr-o parte în alta și scoase un geamăt gutural care i-ar fi făcut mădularul

să întărească în alte împrejurări. Voia să întindă mâna, să o frece pe spate, să o aline așa cum făcuse ea cu el.

- Mulțumesc, spuse el răgușit.

Ea se ridică îndeajuns de repede încât să miște patul, iar durerea care nu se mai dezlipa de el protestă crescând și făcându-l să geamă slab.

- Îmi pare rău. Întinse mâna spre el, apoi și-o retrase și se dădu înapoi, de parcă nu știa sigur ce să facă cu el - sau mai degrabă cu ea. M-ai speriat din nou.

- Se pare că acesta mi-e felul.

- Nu mi-am dat seama că ești treaz.

Lumina slabă a lămpii din apropiere îi îngădui să o vadă mai clar, dar nu în detaliu. Era înaltă, posibil cea mai înaltă femeie pe care o văzuse, cu doar o jumătate de palmă mai scundă decât el. Zveltă, dar fără să fie slabă. Avea carne pe oase și forță.

- Ți-e sete? întrebă ea.

Încuviință cu greu din cap.

- Îți voi aduce niște apă.

Își șterse mâinile pe fustă înainte de a ieși din cameră. El își dori să nu fi spus că îi era sete, dar avea gâtul atât de uscat, încât de-abia înghițea. Nevoia de a adormi la loc era puternică, dar se luptă să o alunge, căci nu voia ca Gillie să facă drumul degeaba. Așa că se uită în jur. Atât cât putea vedea. Un balansoar lângă foc. O sirena și un unicorn pe poliță. Crezuse că mai devreme aruncase cu sirena în el, când o speriasse prima dată. Era condamnat să o sperie mereu? Nu părea genul de femeie sperioasă; îi înfruntase pe ticăloși pentru a-l salva. Însă părea că el o agita. Dar, de fapt, ce știau ea despre el și el despre ea?

Era curajoasă, fără îndoielă. Avea o forță interioară și exterioară care îi obligase să își adune toate puterile ca să poată urca scările, ceea ce era posibil să-i fi salvat viața. Era blândă și atentă, nu tocmai în largul ei în prezența lui. Să fi fost căsătorită? Avea copii? Cum se descurca?

Presupunările îi secătuiră de energie, așa că studie din nou încăperea. O măsuță de toaletă. Un dulap. Nimic altceva. Nimic elegant sau decorativ. Avea gusturi simple această femeie care ieșise pe stradă la o oră la care oamenii cuviincioși dormeau. Era prostituată? Dacă era, nu se îmbrăca îndeajuns de provocator ca să-și vândă

marfa profitabilă. În plus, vorbea prea corect pentru a fi de pe stradă; nu era tocmai un accent cultivat, dar se vedea că primise o oarecare educație. Poate că ea sau unul din părinții ei avea o slujbă într-o casă nobilă. Se răzvrătise, iar acum era acolo. Ce conta? Însă, într-un fel, conta. Nu îi plăcea ideea că era posibil ca bărbații să își pună labele pe ea, când își riscase viața să îl salveze. Dacă hoții nu ar fi luat-o din loc? Dacă ar fi hotărât să profite de ea? Cu toate acestea, fugiseră tocmai pentru că ea strigase la ei. Cine naiba era?

Auzind pași, își îndreptă atenția spre ușă. Se mișca prea repede ca să o vadă clar, așa cum i-ar fi plăcut, dar observă că veșmintele ei dădeau impresia că nu avea forme — deși știa că nu era adevărat —, iar când mergea, cămașa largă se umfla ca o pânză de corabie încercând să prindă vântul. Nu voia ca atributele ei feminine să fie observate. Se întrebă care era motivul.

Puse o tavă pe noptieră, luă paharul, se așeză pe marginea saltelei, îi strecură o mână — răcoroasă și alinătoare — sub cap și îl ridică cu grijă.

— Încetîșor.

Nu știa dacă mai gustase vreodată ceva atât de bun precum apa care îi curgea în gură, alunecându-i pe gât și alinându-i setea cu o dulceață aproape dureroasă.

— Doar un pic, îi avertiză ea, îndepărtând paharul și punându-l pe tavă. Nu vrem să ți se facă rău.

De parcă s-ar fi putut simți mai rău decât se simțea în momentul acela. Ea luă ceva de pe tavă. Un bol din care se ridicau aburi. Băgă o lingură în el și amestecă, părând să se concentreze asupra gesturilor pe care le făcea, de parcă însăși existența ei ar fi depins de executarea corectă a acestora.

— Nu ai crezut că sunt femele, spuse ea încet.

Îi trebui un moment să-și dea seama că se referea la afirmația pe care o făcuse când se trezise prima dată, iar ea aruncase cu figurina în el. Probabil lovitura primită în cap îi zdruncinase mințile. Spera că nu pentru totdeauna, căci bănuia că a purta o conversație lucidă cu acea femeie avea să fie o plăcere de neuitat.

— Nu te vedeam clar. Bastarzii mi-au luat ochelarii.

— Bastarzii, repetă ea încet, începând să amestece din nou în bol. Cuvântul acesta este aruncat cu prea mare ușurință.

— Scuse. Nu am vrut să ofensez. Nu prea sunt în apele mele.

Văzu că i se arculesc ușor colțurile gurii și deodată pierderea ceasului păli în comparație cu furtul ochelarilor. I-ar fi plăcut să o vadă mai bine, să-i distingă marginile fine ale nasului, bărbia, maxilarul. Voia să vadă dacă avea pistrui sau vreun semn, ce era perfect și ce nu.

- Ai avut o noapte cam grea.

- Îți datorez mulțumirile mele.

- Încă nu ai rămas fără cuvinte. Doctorul Graves spune că nu poți călători o vreme din pricina rănilor. S-ar deschide și ai muri. Nu părea deloc încântată de asta. Am păstrat niște supă caldă în caz că te trezești din nou. Tonul ei nu era îmbucurător, sugerând că se îndoaia de faptul că el avea să evite somnul etern. Încercăm să vedem dacă poți înghiți o lingură sau două? Trebuie să îți păstrezi puterile.

Puterile pe care le mai avea păreau să îi fi părăsit de tot. Însă ea avea dreptate. Trebuia să-și revină repede, iar hrana i-ar fi fost de mare folos. Dar, când încercă să se ridice, corpul nu îi ascultă.

- Nu te mișcal porunci ea, lăsând din nou impresia că era obișnuită să i se facă pe plac.

Majoritatea tinerelor pe care le cunoștea nici măcar nu ar fi visat să îi spună unui bărbat ce să facă și să îi poruncească, așteptând să execute ce îi cerea. Însă, având în vedere cât de rău se simțea, era plăcut să preia altcineva controlul.

Ea se ridică, se apropie, își strecură un braț pe sub umerii lui, îi ridică ușor și aranjă pernele ca el să stea aproape în șezut. Era puternică, dar el știa asta - își aminti cum îi căruse când fusese atât de alăbit, de vlăguit și aproape răpus de agonie. Era foarte stânjenit că avea nevoie de ajutorul ei chiar și acum, că îi vedea atât de neputincios. Dar apropierea ei aducea o mulțime de mirosuri: lemn de stejar și drojdie, adânc și bogat, însă dedesubtul lor se afla o mireasmă mai feminină, parfumul de femeie. Dădu vina pe răni pentru idiolenia lui de mai devreme, când se îndolse că era femeie.

După ce se lăsă pe perne, ea se așeză pe marginea patului și ridică bolul, amestecă din nou conținutul, apoi ridică lingura și o duse la gură, atingând lichidul cu buza de sus, apoi scoase limba și își atinse buza. În ciuda durerii care îi radia prin tot corpul și a letargiei care voia să-l arunce din nou în uitare, fu fermecat de gesturile ei. Simți că mădularul îi zvâcnește, ignorând buna-cuviință, când îi văzu mișcarea senzuală, dar - era sigur - inocentă.

Fu cât pe ce să rădă. Era prima dată. Femeile nu se grăbeau niciodată să îi facă să le părăsească patul. Lady Lavinia ar fi descoperit acest lucru în seara aceea dacă nu l-ar fi lăsat singur în fața altarului.

Se uită la emoțiile care goneau pe chipul lui ca norii ce aduc furtuna, acoperind soarele atât de repede, de parcă s-ar fi evaporat dacă nu l-ar fi urmărit cu mare atenție. Inițial, părea să îi simțit o urmă de dorință, ceea ce era ridicol, căci nu avea nimic care să îi atragă pe un bărbat magnific ca el – poate doar abilitatea de a-l ajuta să se facă bine degrabă. Apoi văzu o scântee de mânia, urmată imediat de ceva ce păru a fi înăbușirea a ceea ce simțea. Își ferise privirea de parcă ar fi fost stânjenit. Pe de altă parte, stătea întins în patul unei străine, gol pușcă. Probabil că se simțea neputincios și vulnerabil.

– Încă un pic, spuse ea cât de sec putu, nedorind să-i rănească orgoliul și mai mult.

În lumea ei, erau mai mulți bărbați decât femei și înlocuise destule pahare ca să știe cât de idioți puteau deveni bărbații când le era pus în joc orgoliul, de parcă dacă aruncau cu un pahar în cel care îi jignise sau dacă îi dădeau un pumn ar fi fost curajoși și puternici. Ducându-i limba la gură, se întrebă de ce trebuia să aibă buze atât de superbe, care o făceau să își imagineze ce nebunii ar putea face cu ele. I se strânse stomacul când îi văzu sorbind din supă, apoi își linse buzele și închise ochii de parcă nu ar mai fi gustat niciodată ceva atât de sublim.

– Cât timp? rosti el răgușit.

– Poftim?

– De cât timp sunt aici?

– De câteva ore. În curând, va răsări soarele.

Nu se grăbise deloc și îi curățase pe îndelete, înlăturându-i sângele și pământul de pe trup. Mai umplu o lingură cu supă și o încercă să nu fie prea fierbinte.

– Nu mai face asta, spuse el pe un glas poruncitor la care ea nu s-ar fi așteptat, la cât de vlăguit era.

Speriată și un pic furioasă din pricina tonului lui, spuse scurt:

– Nu vreau să te arzi.

– Îmi asum riscul.

Încercă să nu se simtă jignită, da nu reuși.

– Am gura curată.

- Trebuie să plec de aici, mormăi el, încercând să se ridice, dar gemu și căzu la loc.

- Ți-am spus că doctorul Graves este de părere că nu poți pleca nicidecum? Ca să nu mai spun că ți-a tăiat hainele. Va trebui să le cos ca să-ți mai fie de folos. Nici eu nu sunt mai încântată de asta decât tine.

- Soțul tău cu atât mai puțin.

- Nu am soț.

El miți ochii.

- Cu cine locuiești?

- Cu nimeni.

- Ești o femeie care locuiește singură.

- Să nu-ți vină vreo idee necuviincioasă! Te-aș putea lăsa lat dacă aș fi nevoită. Așeză bolul în tavă. Probabil că ar trebui să te mai odihnești puțin. Cu cât ți recapteți puterile mai repede, cu atât mai iute poți pleca de aici.

- Cine știe că sunt aici?

De ce naiba conta?

- Eu, Graves și Robin.

- Cine-i Robin?

- Băiatul pe care l-am trimis să îl aducă pe Graves. Nu-mi prea place acest interoga...

- Nu trebuie să afie nimeni că sunt aici.

Încă o scânteie de furie.

- Ți faci griji în privința reputației tale?

- Îmi fac griji în privința reputației tale.

Surprinsă de cuvintele lui, nu se mai simți furioasă. Era proprietărea unei cârciumi. Reputația ei se dusese de multă vreme pe apa sămbetei.

- Reputația mea nu te privește și nu va fi afectată în nici un fel.

- Ești necăsătorită, iar în patul tău se află un bărbat. Nu te voi putea lua de soție.

- Nici nu aș vrea, la naiba, măgar arogant ce ești! Se ridică de pe pat și luă tava. Culcă-te înaintea să mă hotărâsc să ignor sfatul lui Graves, care spune că ai putea să sângerezi și să mori, și să te arunc în stradă!

Ieși valvârtej din cameră, spunându-și că bărbații erau cele mai enervante ființe pe care le crease Dumnezeu.

Cerule mare! Nu întâlnise niciodată o femeie care să țipe la el. I se părea reconfortant. Dacă nu ar fi avut dureri atât de mari și nu ar fi fost stânjenitor de slăbit, ar fi putut întinde mâna după ea, apucând-o și culcând-o pe pat ca să-i poată gusta gura aceea spurcată. Dar era slăbit, avea dureri și se simțea sleit de puteri.

Reputația ei nu era singurul motiv pentru care nu voia să-și explice prezența acolo – nu atât în patul ei, cât în acea parte a Londrei. Ce spunea despre el faptul că mireasa lui alesese mai degrabă să fugă în Whitechapel decât să schimbe jurăminte cu el?

Când trecuse momentul în care ar fi trebuit să apară mireasa, Thorne începuse să aibă sentimentul că lucrurile nu aveau să iasă bine. Apoi fratele ei, contele de Collingsworth, venise spre altar fără mireasă de braț și îi șoptise că Lavinia îi ceruse vizitiului să o ducă în Whitechapel. Omul, lolal contelui, refuzase, așa că ea plecase să caute o birjă. Thorne îi anunțase pe cei prezenți: „Se pare că Lady Lavinia s-a îmbolnăvit. Dat fiind că doresc ca ziua nunții noastre să fie o amintire plăcută pentru ea, ceremonia se va amâna până când își va reveni”. Apoi, cuprins de umilință și de furie, plecase în grabă, hotărât să dea de ea cu orice preț și să descopere de ce hotărâse să îl facă de rușine în public într-un asemenea mod.

Privind în urmă, își dădu seama că fusese idiot când încercase să o găsească singur, considerând că, dacă umbla pe străzi, drumurile lor aveau să se întâlnească în cele din urmă. Deși se lăsase noaptea, încăpățănarea îi mânăse să continue, chiar dacă știa că încercarea lui nu avea să dea roade. Îi poruncise vizitiului să îl aducă în acea zonă a Londrei, apoi îi spusese să plece, intenționând să ia o brișcă la întoarcerea acasă. În mod vădit, nu fusese gata la timp. Și plățise pentru asta.

Începea să se cufunde în uitare și nu opuse rezistență, întrebându-se cu o ultimă fărâmiță de rațiune cum putuse să se încheie atât de îngrozitor cea mai importantă zi din viața lui.

Ea nu îndrăzni să se întoarcă în cameră până ce nu îi auzi sforăind. Era un sunet discret, mai degrabă ca torsul unei pisici decât sforăriturile pe care le auzise la bețivii care adormeau în colțul localului ei. Nu-i făcea niciodată plăcere să-i trezească pentru a pleca spre casă ciătându-se. Dacă era un client care venea în mod regulat și pe care

fi plăcea cât de cât, îl lăsa să doarmă unde îl luase somnul. În plus, îl făcea pe Robin să se simtă important când era însărcinat cu supravegherea bețivilor, ca și când ar fi păzit localul de nelegiuți.

Se gândise să îl trezească pe Robin și să-l pună să stea cu ochii pe Thorne, dar, dacă făcea asta, ar fi fost forțată să își recunoască propria lașitate. O tulbura cum nu i se mai întâmplase până atunci vreodată, motiv pentru care, când auzi sforăitul, se strecură în cameră, se opri lângă pat, își încrucișă brațele la piept și îl studie.

Era incredibil de plăcut privirii din toate punctele de vedere, lăsând la o parte rănile și vânătăile. Niciodată până atunci nu își mai dorise să se holbeze pur și simplu la un bărbat și în nici un caz nu fi putea îngădui să o vadă astfel când era treaz. Nu s-ar fi măritat cu el – de fapt, cu nici un alt bărbat –, căci după căsătorie cărciuma ar fi devenit a lui, și nu avea de gând să i-o dea unui bărbat care nu o aprecia și nu o îngrijea așa cum făcea ea. Și nici nu își dorea să devină bunul cuiva. Pusese independentă de când se știa, alergând prin mahala cu frații ei – care erau cu doar un an mai mari decât ea – și dând de bucluc împreună. Niciodată nu o trataseră ca pe o fată, nu cum o tratau pe sora lor, Fancy.

Gillie mergea pe 13 ani când se născuse Fancy. La 14 ani, frații ei erau deja băieți puternici și robuști. Când Fancy se făcuse destul de mare ca să se joace afară, fără a mai fi supravegheată de ochiul atent al mamei lor, nimeni nu mai voia să-i supere pe frații Trewlove. Drept urmare, Ettie Trewlove nu mai simțise nevoia să ascundă faptul că dăduse naștere unei fete. Cu ajutorul celor cinci copii, reușise să cumpere rochițe cum se cuvine pentru mezină. Toată lumea încerca să o protejeze, poate pentru că era mult mai mică decât ei. Sau mai delicată, mai feminină. La 12 ani, Gillie era deja la fel de înaltă ca acum, subțire ca o trestie, dar avea mușchi puternici în urma muncilor din copilărie, care nu făcuseră decât să se întărească când devenise adultă și începuse să care butoaie din pivniță și să arunce bețivii murdari în stradă.

Însă, pentru o fracțiune de secundă, când străinul își exprima se grija față de reputația ei, se gândise cât de plăcut ar fi fost să se simtă prețuită și protejată de un bărbat. Nu că frații ei nu ar fi protejat-o dacă ar fi avut nevoie, însă ei nu se puneau la socoteală căci făceau parte din familie, iar asta făceau membrii unei familii. Nu erau

inrudiți în nici un fel, dar mama lor îi crescuse în așa fel încât să înțeleagă faptul că unele legături erau mai puternice decât sângele.

La fel ca legătura care exista între un bărbat și o femeie, liantul care îndemna o femeie să se căsătorească, să împartă așternutul cu un bărbat și să-i poarte copiii în pântec. Ori să împartă așternutul cu el fără beneficiile căsătoriei. Acesta era motivul pentru care ea și frații ei existau. Copiii din flori care veniseră pe lume pentru că un bărbat ademenise o femeie în patul lui, apoi refuzase să facă tot ce se cuvenea. Se întreba dacă acest Thorne era tentat să se dedea unui asemenea comportament înfrigorant. Dar, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost îngrijorat pentru reputația ei?

Nu îi plăcuseră fluturașii pe care îi simțise în pântec și faptul că i se încinsese pielea când îi dăduse să bea apă și îi hrănise cu supă. Nu îi plăcea deloc că se bucurase să-l îngrijească și că avusese un sentiment de satisfacție când păruse atât de încântat de supa simplă pe care nu se chinase prea mult să o prepare.

Brusc, el se mișcă, dând haotic din membre. Cu inima bătându-i tare când îl văzu mișcându-se, se apropie repede de pat și îi puse mâna pe frunte, bucuroasă să constate că era doar călduță.

- Șșșt, șșșt! E în regulă, e în regulă.

El se încruntă, dar se liniști, respirând regulat și iute, iar ea se întreabă dacă retrăia atacul și avea un coșmar.

- Ești în siguranță, șopti ea. Nu voi lăsa pe nimeni să îți facă rău.

Sub degetele ei, fruntea i se relaxă.

- Așa, alungă grijile! Aici nu există. Mergi într-un loc liniștit și lasă-ți corpul să se vindece!

Răsufierea i se potoli și începu să respire mai adânc. Nu avea motiv să-l mai atingă, însă părea incapabilă să își îndepărteze mâna. O buclă întunecată îi căzuse peste degete și părea că șuvițele mătăsoase o strângeau mai ceva decât o frânghie.

Până la el, nu atinsese niciodată un bărbat. Oh, își bătuse frații pe umăr, îi îmbrățișase, ba chiar le atinsese pielea când le îngrijise numeroasele răni cu care se aleseseră în tinerețe, într-o perioadă când acțiunile lor erau mai degrabă mânate de furie decât de rațiune. Dar crescuse cu ei, îi erau familiari. În nici un caz nu se uitase la vreunul din ei gândindu-se: „Tare mi-ar plăcea să țin trec degetele peste pielea lui, să-i simt mușchii și pielea catifelată!”

Înghiți în sec cu greutate, dându-și seama că putea să îl atingă pe bărbatul din fața ei peste tot, în secret, fără ca el să știe. Tot ce trebuia să facă era să dea cearșaful la o parte și să îl vadă în toată splendoarea. Însă, firește, dacă un bărbat și-ar fi îngăduit asemenea libertăți cu ea, l-ar fi ucis încet și dureros. Dacă ar fi bănuț măcar că avea astfel de gânduri...

Gândurile desfrânate care îi invadaseră mintea erau scandaloase. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu-și alunece palma ușor pe obrazul lui și să nu-l atingă suav maxilarul aspru. Îi plăcea așa nebărbierit – îi făcea să pară primejdios și puternic, un bărbat care însuși avea teamă, chiar dacă cei patru hoți reușiseră să-l îngenuncheze. Nu văzuse întreaga confruntare, dar observase îndeajuns ca să-și dea seama că nu se lăsase doborât ușor.

Fără știința ei, degetele îi atinseră buzele. Îi simți suflarea caldă peste încheieturi, făcând-o să aibă o senzație tulburătoare în adâncul pântecului și mai jos, între coapse. Odată, când nu avea mai mult de șapte ani, furase un măr din căruța unui vânzător. Când fugise, simțise satisfacție, dar și rușine. În cele din urmă, nu mâncase prada, ci i-o dăduse unui copil al străzii mai amărât. De atunci, nu mai furase nimic.

Dar acum avea senzația că fură în momentele prețioase în care mângâia un bărbat. În câte nopți se dusesese la culcare, tânjind să fie ținută în brațe, să își împletească membrele cu ale altcuiva, să atingă și să fie atinsă? Deși arătase mereu că nu era interesată de bărbați, că nu le-ar fi acceptat avansurile, acțiunile ei nu o făcuseră să se simtă mai puțin singură, să nu mai tânjească după ceea ce știa că se putea întâmpla între un bărbat și o femeie.

Voaia să își treacă mâna peste umertii lui, peste pieptul lui. În schimb, și-o strânsese în pumn și o puse în poală, abia atunci dându-și seama că îi ținea mâna într-a ei. Nu ar fi fost bine pentru ea. O spusese de atâtea ori. Nu că ar fi vrut ca el să o facă. Nu avea nevoie de un bărbat. Privind peste umăr, își îndreptă privirea spre șoldurile lui. Ei bine, avea nevoie de o bucată din el.

Aproape că răsă zgomotos. Ce era în neregulă cu ea de o asaltaseră asemenea gânduri lascive? Mama ei ar fi fost îngrozită. Ea era îngrozită.

Dacă el nu ar fi mirosit așa de bine... Sub sângele, sudoarea și praful pe care le îndepărtase, se afla un iz reavăn, care îi amintea

de pământul proaspăt săpat din grădina mamei, amestecat cu esența lui pătrunzătoare și iute.

Cu grijă, îi întoarse mâna, împletind-o cu a ei, cu palma în sus. Era atât de netedă! Nu avea nici o cicatrice și nici bătăături. Dar nu era fără viață. Degetele acelea lungi și zvelte păreau puternice. Și le imagină mângâind, desmierdând și strângând încet. Atingând o femeie, iubind-o.

Trecându-și degetele de la cealaltă mână peste ale lui, le simți puterea. Dacă își apăsa podul palmei peste vârfurile degetelor lui și își întindea mâna peste a lui, aproape că îi atingeă încheietura. Mereu avusese membre lungi și zvelte, însă lățimea palmei lui în comparație cu a ei o făcea să pară aproape delicată, aproape...

El se mișcă, strânse mâna în jurul degetelor ei, trase mâinile lor împreunate și le așeză la piept, apoi se întoarse încet, gemu și se opri. Clipi, apoi se liniști. Ea abia mai respira, așteptându-se ca el să se trezească și să-și tragă mâna, dar își dădu seama că o ținea de parcă ar fi fost un păr rănit. Avusese unul ca animal de casă când era copilă. În acea clipă, se întrebă dacă animalul se simțise la fel de captiv ca ea când îi ținuse prima dată în mână. Captivă și liniștită totodată, de parcă acel om rănit ar fi protejat-o. Niciodată nu simțise un astfel de confort fizic în preajma bărbaților, considerând că aduceau mai mult neazuri decât lucruri bune, dar simțea o nevoie ciudată de a se strecura sub brațul lui și de a se cuibări lângă el.

Aceste gânduri stranii erau pricinuite de faptul că fusese o noapte lungă și stresantă și deja trebuia să fie în pat. Doar că el era în patul ei, ținându-i mâna lipită la piept, ca și cum ar fi fost neprețuită. Îi simțea vag bătăile inimii reverberând între coaste și pulsându-i între degetele lipite de pielea lui.

Trebuia să se ridice de pe pat și să se așeze pe canapea, în camera cealaltă, dar nu îi mai ținuse niciodată mâna vreun bărbat. Chiar dacă acesta o făcea în timp ce era pierdut în lumea viselor, neștiind a cui mână o ținea, nu îi venea să se elibereze. Era încântător să simți căldura altei ființe – a unui bărbat – pătrunzându-i prin piele, prin mușchi și oase, încălzindu-i tot corpul. Ciudat era că se simțea ca și cum ar fi ținut-o lipită toată de el. Poate că acesta era motivul pentru care părea incapabilă să se miște.

Adormit, părea mai tânăr, mai inocent, mai abordabil. Aplecându-se, îi îndepărtă cu mâna liberă şuvițele negre de păr de pe frunte.

— Ce naiba făceai în zona aceasta singur, atât de târziu în noapte? Ce era atât de important încât nu ai putut să aștepti un moment mai potrivit al zilei?

Drept răspuns, ei scoase un sforăit ușor. Își imaginează cât de reconfortant ar fi fost să îl audă astfel noaptea, să știe că împărțea cu cineva așternuturile, visele, necazurile. Ce gânduri exaltate! Îi avea pe mama, pe frații ei și uneori pe sora ei. În nici un caz nu avea nevoie de un străin care să o facă să se minuneze de plăcerile de care se putea să nu aibă parte în viață. Dacă zilele și nopțile ei nu aveau parte de fericire, cel puțin erau pline de mulțumire. Nu își mai dorea nimic altceva.

Dar, când își plimbă privirea pe deasupra buzelor lui cărnoase și pline, nu se putu abține să nu tânjească după toate lucrurile pe care nu le trăise: cuvinte dulci șoptite în întuneric, o gură încinsă făcând lucruri delicioase și irezistibile, o privire arzând de dorință când o vedea. Un gând ridicol, căci nu se dezgolise niciodată de bunăvoie în fața vreunui bărbat și habar nu avea dacă ceea ce se ascundea sub straiele ei ar fi fost plăcut. Se străduise din răspuțeri să nu lase să i se întrezărească adevăratele forme. Nu avea nici un sens să le dea idolilor domnilor care îi vizitau cărciuma sau să-i ispitească. Ori să descopere cât era de atrăgătoare.

Se lăsa în continuare purtată de plăcerea de a-și trece degetele prin părul lui, când auzi o bătaie puternică în ușă și tresări, întorcând capul spre fereastra prin care pătrundeau primele raze de soare ale dimineții, printr-o deschizătură în perdelele galbene. Când se făcuse lumină și de cât timp stătea acolo pierdută în gânduri legate de acel bărbat?

Având grijă să nu îl trezească, își desprinse mâna din strânsoarea lui și dădu fuga la intrare când se auzi din nou bătaia răsunând în locuință. Deschise ușa încet și se uită. O femeie zveltă și minionă, una care se apropia de statura unei femei normale, îi zâmbi cald, cu o dantură perfectă și ochi albaștri strălucitori.

— Sunt Alice Turner. M-a trimis doctorul Graves. Spunea că ai nevoie de o infirmieră.

— Nu.

Zâmbetul păli. Alice Turner clipi.

— Credeam că este aici un bărbat care are nevoie de îngrijire. A fost înjunghiat?

— S-a făcut mai bine și a plecat de bunăvoie.

Apăru din nou zâmbetul acela prea strălucitor.

— Oh, în regulă. Presupun că este o veste bună.

— Îmi pare rău că ai bătut drumul până aici degeaba. Stai, îți voi da niște bani!

— Nu este nece...

Îi închise femeii ușa în nas, dădu fuga în bucătărie și se duse la vasul de pe raftul de sus în care își ținea banii de zile negre. După ce numără cinci lire, se întoarse degrabă, deschise ușa, apucă mâna lui Alice Turner și îi puse banii în ea, închizându-i degetele în jurul lor.

— O zi bună!

Nu așteptă un răspuns și o lăsă pe infirmieră de cealaltă parte a pragului. Suspînând, se sprijini de lemnul ușii care o separa de restul lumii. Nu înțelegea nici în ruptul capului de ce tocmai îi turnase minciuni unei străine. Înșelăciunea era unul dintre lucrurile pe care nu le tolera nici la ea, nici la ceilalți, dar o făcuse pentru a-l proteja. Nu spusese că nu voia să știe nimeni că se afla aici? Poate că avea necazuri și venise în acea zonă a Londrei să se ascundă. Nu ar fi fost primul.

Sau poate că pur și simplu o făcuse deoarece nu voia ca altă femeie să se ocupe de nevoile bărbatului din patul ei.

Capitolul 4

— Am nevoie să te ocupi de cărciumă toată ziua, până la ora închiderii.

Jolly Roger — nimeni nu credea că acesta era numele lui adevărat, dar în acea parte a Londrei oamenii își schimbau numele la fel de des ca pe ciorapi — miși ochii și își țuguse buzele de parcă nu i-ar fi venit să creadă vorbele pe care tocmai le auzise, care păreau străne pe buzele lui Gilbe, stînd lângă teșgheaua lustruită din cărciuma ei. Niciodată nu lipsise o zi întreagă de la lucru și nu îi mai dăduse fratele vreodată. Nu că nu ar fi avut încredere în el. Uneori, își lua liberă după-amiaza, iar el se ocupa de tot în absența ei, dar niciodată nu lipsea mai mult de două ore, căci nu avusese ceva mai bun de făcut sau de care să-i pese mai mult decît cărciuma ei.

Să se ocupe de nevoile bărbatului de sus nu avea să fie mai plăcut decât să vadă de cărciumă, dar simțea obligația de a se asigura că avea să supraviețuiască și hotărâse că era cea mai potrivită persoană pentru asta, mai ales că fusese atât de nesăbuită – din pricină că nu dormise, fără îndoială – să o trimită înapoi pe micuța infirmieră.

– Ești bine? întrebă el cu o voce la fel de puternică precum pieptul lui lat și picioarele puternice, care îi erau de mare folos când căra butoale din pivniță.

Părul roșcat și barba stufoasă îi îmblânzeau asprimea.

– Nu sunt chiar în apele mele.

Ura să mintă, dar nu îi putea spune adevărul. Avea încredere să-și lase cărciuma pe mână, dar nu era sigură că nu avea să comenteze faptul că se afla un bărbat la ea acasă, chiar dacă era prea slăbit să-și facă vreun rău.

– Nu îți stă în fire.

– Cu toții avem câte o zi mai proastă din când în când.

El încuviință din cap.

– Femeile și durerile lor lunare...

Se îndepărtă și se apucă să ia scaunele de pe mese, unde erau ridicate în fiecare seară pentru a se mătura și a se spăla pe jos mai ușor.

– Nu are legătură...

Se întrerupse, neplăcându-i deloc că el se gândea că trecea prin nefericita perioadă lunară și că cedase durerilor. Naiba s-o ia pe Eva și mărul din care mușcase, care blestemaseră femeile pe veșnicie! Dar nu avea de gând să-i contrazică pe Jolly Roger ori să-l pună la punct, căci asta ar fi dus doar la noi întrebări la care nu avea să răspundă, iar frații ei urmau să afle, apoi bărbatul care nu voia să o ia în căsătorie ar fi aflat că nu avea de ales.

Trecu prin bucătărie și ieși pe ușa care dădea în străduță și fu cât pe-acți să se împiedice de Robin, care așeza o farfurie de lapte pe prag. Fiind însărcinat să hrănească pisicile de pe stradă ca să alunge șobolanii, se răsuci, ghemuit cum era, uitându-se spre ea.

– Și-a dat duhu', Gillie? întrebă el conspirativ, de parcă acesta ar fi fost dezmodământul așteptat.

– Duhul, repetă ea răspicat, cum făcea deseori, încercând să-l învețe să nu arate că venea de pe stradă, ca să-și poată croi la un moment dat o soartă mai bună.

Își dădu ochii peste cap auzind-o.

— Și-a dat duhul?

— Nu. Aplecându-se ca să-l privească în ochi, îi spuse: Nu uita, nu trebuie să spui nimănui!

El clătină din cap hotărât.

— Îmi place s-am... să am secrete.

— Pe acesta îl păstrezi pentru totdeauna.

— Așa fac.

Satisfăcută de răspunsul lui, o apucă pe scările exterioare, inexplicabil de iritată că își schimba programul pentru un străin. Nu ar fi trebuit să-i spună infirmierei să plece, dar ar fi luat-o de proastă dacă i-ar fi trimis vorbă lui Graves să-i spună lui Alice Turner să vină înapoi. Deschise ușa, trecu pragul, iar când se pregăti să o închidă cu putere, se opri gânditoare. Nu îi ceruse ajutorul, nu făcuse nimic ca să-i merite mânia. Până a doua zi, trebuia să-și revină suficient ca să plece. Avea să împrumute trăsura cea bună a fratelui ei Mick, căci putea călători comod, fără să fie zguduit prea tare — până și un prunc putea adormi în ea. Așadar, trebuia să mai piardă doar câteva ore cu gentilomul, apoi el avea să plece, iar viața ei urma să revină la normal.

Închise ușa fără zgomot. Era surprinzător cât de diferit părea apartamentul ei, de parcă prezența străinului ar fi pătruns peste tot, în fiecare colț. O făcea să nu se simtă în largul ei, în mare măsură pentru că își dădea seama cât de lipsită de companie și de alinare era viața ei. Fusese atât de hotărâtă să aibă succes cu cărciuma, încât nu lăsase loc pentru altceva. Chiar și timpul petrecut cu familia se micșorase în ultimii ani. Își vedea frații când se opreau la o bere. La două săptămâni, își vizita mama. Apoi, de obicei se vedea cu sora ei, Fancy, dacă era în preajmă. Fata avea doar 17 ani și nu le despărțea doar vârsta, ci și faptul că erau complet diferite, menite să aibă destine separate. Mick, hotărât ca Fancy să se mărite cu un bărbat de familie bună — un aristocrat dacă leșea totul cum voia el —, plătise ca sora lui să meargă la o școală aleasă, unde ea învățase arta de a fi o doamnă nobilă și de a conduce o gospodărie. Însă nimeni nu se aștepta ca Gilbe să se căsătorească, chiar dacă ar fi fost dispusă să renunțe la cărciuma ei. Habar n-avea cum să conducă o gospodărie și era mult prea independentă. Nici un bărbat nu avea să se căsătorească cu o femeie care refuza să fie privită ca o proprietate — nu că s-ar fi uitat vreodată un bărbat la ea în felul acela. Bărbații o plăceau

la fel de puțin pe cât îi plăcea ea pe el. Dacă era să aibă un bărbat în viața ei, trebuia să accepte că relația avea să ducă doar la o tăvăleală, nu la ceva respectabil precum căsătoria.

Oarecum surprinsă, își dădu seama că, având toate acele gânduri în minte, ajunsese în dormitor. Bărbatul dormea cu cearșaful răvășit în jurul șoldurilor și al picioarelor, de parcă s-ar fi luptat cu el. Un braț lung i se odihnea de-a lungul feței, îndoit peste cap, iar cealaltă mână era arcuită lângă vintre. Era o postură extrem de masculină și, dacă nu ar fi fost sigură că era imposibil, s-ar fi gândit că se așezase așa dinadins, doar ca să o pună pe jar. Se străduise din greu să nu fie atrasă de bărbați, dar într-o singură zi descoperirea că toate eforturile ei fuseseră în van. Își pierdea cumpătul la vederea unui piept încântător, acoperit pe alocuri cu un păr care se îngusta și dispărea sub așternuturi, unde se afla ceva și mai masculin.

Mormăind, trase repede cearșaful peste el. Se gândi să îl trezească și să-i dea puțină supă, dar părea că doarme adânc, iar trupul lui avea probabil nevoie mai mult de odihnă pentru a se vindeca decât de ce avea să îi ofere ea. Mai bine îl lăsa în pace. Îi trase totuși cearșaful până la gât, pentru a ascunde pieptul acela care o distrăgea, și îi atinse ușor maxilarul cu degetele. Barba i se îndesise și era mai întunecată. Dacă o lăsa așa, avea să îi crească o barbă ca a lui Mick. Ar fi fost păcat să ascundă sub părul aspru bărbia aceea puternică, sculptată.

Și iată-o petrecând prea mult timp gândindu-se la el, când avea nevoie să doarmă și ea puțin! Îi ocupa aproape tot patul – nu că s-ar fi gândit să se întindă lângă el. Chiar și așa o tulbura în locurile acelea intime. Dacă s-ar fi apropiat mai mult de el, n-ar fi închis un ochi din pricina dorinței pe care reușise să o țină adormită o bună parte din viața ei. Acum însă fusese trezită și părea să-și ceară drepturile. Odihna trebuia să o potolească.

Se gândi la canapeaua din camera din față, dar se așeză pe fotoliul mare de pluș de lângă foc, în camera în care se afla, ca să fie sigură că îl putea auzi dacă striga în caz că îi durea ceva. În plus, adormise acolo de multe ori în timp ce citea noaptea. De-a lungul anilor, ajunsese să capete forma ei, iar când se așeza pe el, era ca o îmbrățișare. Adormi cât ai clipi.

Tresări și se trezi dintr-un somn adânc, apoi se uită buimacă la bărbatul care se agita în patul ei, lovind cearșaful de parcă ar fi fost

niște lanțuri care îl doborau la pământ. Năucă, nu-și dădu seama ce căuta acolo, de ce avea un bărbat în apropiere...

Apoi își aminti totul într-o clipă. Sări de pe fotoliu și se uită pe ferastră. Se lăsase întinericul. Dormise toată ziua, fiind mai obosită decât crezuse. Cu viteza unui cal de curse, ajunsese la pat, uitându-se la fața străinului, ignorând faptul că reușise să arunce cearșaful de pe el și dezvăluind tot ce era de văzut. Îi cuprinsese obrajii în palme, surprinsă că ardeau atât de tare.

— Șșșt, dragule! Este în regulă. Calmează-te!

El deschise ochii — erau cuprinși de febră, rătăciți, privind cu disperare.

— Trebuie să o găsească.

Nu îi plăcu nodul din stomac, ca o durere fantomatică ce își făcu apariția când află că în viața lui exista o lady, în mod limpede una extrem de importantă, și că era posibil să fi primit răspunsul la întrebarea ei dacă acesta era motivul pentru care străinul se aflase într-o zonă primejdioasă a Londrei la o oră și mai periculoasă.

— O vei găsi, dar mai întâi trebuie să te vindeci, să îți recapeteți puterile.

— Dă-te... la o parte. Încercă să o îndepărteze și făcu o mișcare, gata să coboare din pat, dar ea nu se clinti, apucându-l de umeri și înfigându-și degetele în mușchii lui tari, având grijă să nu cumva să-i sângereze rana de la umăr.

— Nu fi ești de nici un folos mort, și asta te paște dacă nu te refaci.

El continuă să se zbată, încercând în van să o dea deoparte, dar încercările cu patru frați o învățaseră cum să apuce și cum să-și folosească greutatea pentru a leși în avantaj. Adunându-și toate puterile, îi scutură bine.

— Thorne!

Nu îi mai spusese pe nume până atunci. Părea cumva intim, făcând ca el să însemne pentru ea mai mult decât era.

— Nu te opune sau îți voi veni de hac!

Tonul, cel pe care îl folosea când dădea bețivii afară din local, era menit să treacă prin ceața care cuprindea uneori mințile bărbaților când vedeau lumea prin aburii alcoolului.

Se potoli și rămase nemișcat, respirând cu greu și ținându-l cu ochii de culoarea berii Guinness. O fracțiune de secundă, părul lucid, cu o expresie arzătoare.

- Nu mă lăsa să mor!

Apoi închise ochii și se cufundă în moliciunea saltelei, pierdut din nou pentru lume, pentru ea. Îi îndepărtă părul de pe fruntea încinsă.

- Nu vei muri, dragule. Nu dacă eu am un cuvânt de spus.

Dat fiind că se afla în patul ei, avea un cuvânt de spus. Întinse mâna și trase cearșaful la loc peste el. Bărbatul nu reacționează deloc, cufundat în somn, posibil inconștient. Spera să fie cea din urmă variantă, căci i-ar fi fost mai ușor să-l îngrijească, iar el să nu simtă ceea ce avea să fie mai mult decât neplăcut.

Începu să-i schimbe bandajele, adăugând alifia cu miros acrișor pe care i-o dăduse Graves pentru a ține infecțiile departe. Rănile erau roșii, dar nu existau semne de cangrenă. Unul dintre frații ei fusese cât pe ce să moară din pricina unei răni infectate, așa că știa ce să verifice. Știa, de asemenea, ce trebuia făcut pentru a o curăța. Prefera să evite această sarcină, presupunând că pacientul ei ar fi fost fericit să nu treacă prin asta.

Pacientul ei. Ce nesăbuită fusese că alungase infirmiera! Nu că regreta, nu tocmai. Îi plăcea să-l îngrijească, să-i ștergă fruntea cu o cârpă umedă și rece după ce termina de bandajat fiecare rană. Avea febră, era limpede, dar nu părea să delireze ori să-și fi pierdut mințile. Iar ea se bucura, chiar dacă erau doar mici victorii.

Auzea ecourile petrecăreților de jos. Era ciudat că nu o chemau acolo, că putea să ignore zgomotul. Avea încredere că Jolly Roger se ocupa de toate, dar era mai mult de atât. Pentru prima oară în viața ei, ceva părea mai important decât să toarne bere. Chiar și fără să vorbească, era mai interesant decât bărbații care veneau la teibea și îngâlmiau câteva cuvinte, salutând-o. Poate pentru că era un mister pentru ei. Un gentilom bine îmbrăcat în acea parte a Londrei, la ora aceea, preocupat de reputația ei...

- Cine ești?

Întrebarea rostită cu voce scăzută și răgușită dădea glas celei pe care o avea și ea în minte. Își ridică încet privirea de pe gâtul lui, pe care îl ștergea de sudoare. Îi mai spusese, dar poate că îl durea prea tare ca să fie atent ori să își amintească.

— Gille.

El clătină încet din cap, ca și cum răspunsul ar fi fost nepotrivit sau nu avea nici un sens.

— Mai multe. Spune-mi mai multe despre tine.

Nici un bărbat nu se ostenise să afle mai multe despre ea. Poate că avea nevoie să-i abată atenția de la durere ori să audă o voce care să îl țină legat de lumea aceasta.

— Mai întâi, supa.

Cu o forță în degete la care nu s-ar fi așteptat, îi cuprinsese încheietura, nelăsând-o să se ridice de pe pat.

— O s-o vărs.

— Ai putea măcar să încerci.

Clătină din nou ușor din cap.

— Vorbește cu mine!

Ea încuvîntă din cap, iar el, având încredere în ea, îi eliberă încheietura, lucru care îi trezi un sentiment straniu, ca atunci când era mică, iar de Crăciun văzuse într-o vitrină o păpușă îmbrăcată mai frumos decât ea. Se întorsese în fiecare zi la magazin să o vadă și plânse în ziua în care nu o mai găsisse acolo. Cum ar fi plâns dacă nu l-ar mai fi găsit în patul ei. Înmuie cărpa în vas, o stoarce și îi tamponă gâtul în jos, aproape de piept.

— Am cărciuma de jos.

— Numele?

— Sirena și Unicornul.

Colțul gurii lui frumoase se arcui. Dacă nu ar fi fost atât de slăbit, bănuia că i-ar fi aruncat un zâmbet orbitor.

— Ai aruncat cu sirena în mine.

Buzele ei zvâcniră.

— Mereu mi-a plăcut unicornul un pic mai mult.

— De ce?

Ridică din umeri, stânjenită că îi împărtășise lucrul acesta, nevrând să spună mai mult. Dar cum să nu o facă dacă îi ajuta să uite de durere?

— Întotdeauna a părut mai mitic și totuși mai credibil. Nu mi-a venit să cred că o femeie ar putea fi pe jumătate pește, dar părea plauzibil ca la un moment dat, undeva în lume, să existe un cal cu corn. Nu crezi?

El nu făcu decât să o privească fix, fără îndoială pentru că rostise asemenea prostii.

- Știu că pare o prostie...

- Nu e o prostie. E captivant.

- Mă faci să roșesc dacă nu ai grijă cu flatările. Iată, acum știi totul despre mine!

- Mă îndolesc.

Înmuie cărpa în vas și i-o trecu apoi cu blândețe pe sub claviculă, de la un umăr până la celălalt, evitând cu grijă rana.

- Ce căutai pe stradă la ora aceea din noapte singur, ținută sigură pentru hoți?

Îi evită privirea, uitându-se spre foc. Lumina gălbuie îi dansa pe chip și părea că îi plăcea să se ascundă în umbrele acelea macabre.

- Alergam după un vis.

În cuvintele rostite încet se simțeau dezamăgire, suferință și semnul unei înfrângerii. Ce fel de vis ar putea urmări cineva în locurile acelea nenorocite? Îi veni să râdă când își dădu seama de absurditatea întrebării ei. Propriile ei visuri sălășluiau acolo, deși în ultima vreme existau momente în care se trezea dorindu-și mai mult. Nu voia să îl tragă de limbă, căci se îndoia că el avea să răspundă, dar nu îi putea lăsa să se dea bătut.

- În schimb, ai dat peste un coșmar, nu-i așa?

El pufni, părând că ar fi râs dacă ar fi avut mai multă putere. Își dorea din suflet să îl vadă teafăr și puternic, imaginându-și cât de impunător și de îndrăzneț ar părea în alte împrejurări.

- Puțin. Întorcând capul înspre ea, părea că se luptă să-și țină ochii deschiși. Te cunoșteau, ți-au rostit numele.

- Serios? Mă gândeam eu că s-ar putea să mă cunoască, dat fiind că a fost de ajuns să strig ca să o la din loc. Presupun că nu i-ai văzut prea bine.

Clătină cu greu din cap. Nu era momentul să-l interogheze. Dar voia să fie atentă, să bage de seamă dacă apărea cineva cu bunuri de vânzare furate de la un gentilom.

- Ar trebui să dormi puțin.

- S-ar putea să nu mă mai trezesc.

- Ai febră, dar m-am uitat la rână. Nu se infectează. Dar corpul tău trebuie să lupte, iar odihna îi va fi de folos.

- Mai vorbește-mi!

- Despre ce?

- Despre tine.

Era o greșală să îți pierzi răbdarea cu un om care suferea.

- Ți-am spus tot ce este de spus despre mine. Nu sunt foarte interesantă.

- Spune-mi despre strenă și... unicorn.

Nu credea că întreba de cărcumă, ci mai degrabă de ce îi plăceau creaturile acelea, de ce le alăsese. Stoarse din nou cărpa. Sperând să îl răcorească, i-o puse pe frunte. După ce umezi altă bucată de pânză, îi șterse pieptul, având grijă să îi evite sfărcurile maronii, care păreau a fi mult prea intime. Apoi i-o trecu peste stern, unde se adunase mai multă sudoare.

- Nu pot fi niciodată împreună. Am o slăbiciune pentru lucrurile care nu pot fi niciodată împreună... Cred că din cauza familiei mele. Provenim din oameni care nu au putut fi împreună. În afară de frațele meu, Mick.

Aflaseră recent că poveste lui era un pic mai complicată, dar nu avea să o împartă cu un străin - chiar dacă nu mai era străin. Era povestea lui Mick, nu a ei.

- Vezi tu, toți suntem copii din flori.

Avea ochii închiși și nu reacționa. Poate că vocea ei îl adormea sau era copleșit de febră și nu mai înțelegea ce spunea. Gândul acela îi dădu puțin curaj. Nu era prea vorbăreț, dar, dacă zgomotul îi ținea departe de ghearele morții, chiar dacă nu avea logică, atunci ce conta ce spunea?

- Sirena trăiește în mare. Unicornul nu poate merge acolo, nu-i așa? Sirena poate veni pe pământ, dar nu prea mult. Prin urmare, pot fi prieteni, dar nimic mai mult. Prostesc nume pentru o cărcumă în care beau bărbații! Ar fi trebuit să o numesc Mistrețul Negru ori să îi dau un nume care să-i facă să se simtă puternici când îmi trec pragul. Dar voiam ceva mai blând. Nu am prea avut parte de blândețe în copilărie. Nici acum, de fapt, dar asta este alegerea mea. Muncesc mult pentru că așa vreau. Iar acum bat câmpii ca o idioată.

Buzele lui zvâcniră, ceea ce o făcu să simtă că i se strânge ceva în piept. Asculta. Își dorea să-și fi ținut gura, deși, dacă ar fi fost sinceră cu ea însăși, îi plăcea că, în chuda durerii, a disconfortului și a febrei, era atent la vorbele ei. Nu-și dorea decât să aibă povești mai interesante pe care să i le împărtășească.

După câteva momente de tăcere, el mormăi:

- Continuă.

Să continue. Era posibil ca el să fie pe moarte, însă ea nu credea că avea să pășească dincolo. Avea un ton poruncitor. Era limpede că fusese obișnuit să dea ordine și probabil nu îi căzuse bine că ea îi pusese la punct, iar acum refuza să se supună poruncii morții. Însă puțini oameni aveau de ales când venea vorba despre asta. Dacă vocea ei îi putea împiedica să se lase dus pe lumea cealaltă, atunci avea să-i vorbească.

- Am spus că am avut o viață grea, dar nu îngrozitoare. Când eram foarte mică, o ajutama pe mama când făcea cutii de chibrituri. Degețelele mele erau potrivite pentru această sarcină. Ar fi trebuit să știm de atunci că voi fi înaltă, căci erau lungi. Dar pentru treaba asta era nevoie să stai jos vreme îndelungată și m-am plictisit iute. Voiam să fi urmez pe frații mei în aventurile lor. Mereu plecau și făceau una sau alta, găsiind câte ceva de lucru, și m-am gândit că, orice ar fi făcut, trebuia să fi fost mai distractiv decât ce făceam eu. La opt ani, am început să lucrez ca măturătoare - curățam scările.

Deși, ținând cont de pantalonii, cămașa, jacheta și șapca pe care le purta, toată lumea credea că angajase un bălat.

El nu reacționează, nefăcând decât să fluture din gene, ca și când ar fi fost prea greu să ridice pleoapele. Ea îi înlocuiește pânza de pe frunte, îi pune încă una umedă pe gât, apoi se apucă să îi ștergă fiecare coastă cu o cârpă udă și rece.

- Îmi pari genul care nu-ți bate capul cu curățenia casei. Nu este suficient să mătur scările de la intrare ca să le ții curate. Trebuie să le freci ca să iasă bine. Începeam de la un capăt al străzii și țipam: „Curăț scările! Trei bănuți! Trei bănuți și vă curăț scările!” Răse amar. Trei bănuți pe casă, nu pe scară. Dar îmi plăcea să fiu independentă. Puteam să dorm puțin când oboseam. Uneori, dacă bucătăreasa avea inimă bună, primeam o masă întreagă, niște turte sau un biscuit. Rareori mergeam acasă flămândă, ceea ce o ajuta pe mama să le dea mai mult de mâncare băieților. Doamne, ziceai că sunt rupți de foame de fiecare dată când îi așeza la masă! Într-unul din vase, o scoase, începu să o stoarcă și, pentru prima oară după multă vreme, își observă mâinile. Nu mă va lua nimeni niciodată drept doamnă, mormăi ea.

Pacientul ei respira ceva mai greu.

- Vrei niște laudanum, dragule?

-Cuvinte, rosti el încet și chinuit, de parcă ar fi împins vorba din adâncul sufletului.

Se gândi, încercând să găsească ceva interesant, apoi răsé.

-Ahi Odată, curățam scările de la intrare în casa unui bogătaş și apare fiul lui călare, urcă scările, filtră să descălece, trece pe lângă mine și intră în casă. Și ce să vezi? Cahul mi-a lăsat un cadou nenorocit exact acolo, înainte să treacă pragul. Și a trebuit să curăț. Nu mi-au dat mai multe monede. Doar cei trei bănuți. De atunci, nu m-am mai dat în vânt după cai. Cu excepția celui mitic, desigur.

-Te duc... la călărit. Te vei răzgândi... în privința lor.

Inima i se izbi atât de tare de coaste, încât fu aproape sigură că i se rupse una. El delira și avea febră, desigur. Nu vorbea serios. Bărbații spuneau tot felul de prostii când aveau dureri sau febră. Când avea să își revină, avea să se uite la ea și să râdă la gândul că sugerase vreodată să iasă împreună. Ridicoli Nici într-o mie de ani. Voia să glumească, să îi ia peste picior, dar un colțișor din sufletul ei, trădătorul, tânjea ca el să fie coerent, să fi rostit cuvintele acelea cu adevărat, voia să se afle din nou în compania lui după ce se vindeca și se înzdrăvenea.

Ce prostituță era că își dorea lucruri care nu aveau cum să se întâmple! Deși știa prea puține despre el, își dădea seama că făceau parte din lumi diferite, că își alesese o ocupație, o viață pe care nici un bărbat nu le-ar îngădui.

-Unde-i Gillie? întrebă Aiden Trewlove, trăgând un scaun și lăsându-se pe el, alături de fratele său Beast, la o masă din colțul cărciumii. Era ciudat să intre la Sirena și Unicornul și să nu o vadă pe sora lor în spatele teighelei, încuvântând din cap spre el și venind să-i toarne de băut.

-Jolly Roger spune că Gillie nu vine astăzi și nici diseară.

-Poftim? Nu lucrează deloc?

Beast ridică din umerii lași care îi erau mereu de folos când era nevoie de vreo încălzire. Nu vorbea prea mult, ceea ce îi făcea partenerul ideal de pahar pentru Aiden, care întotdeauna prefera să-și asculte propria voce.

-Gillie lucrează mereu, îi aminti el fratelui său.

-Nu astăzi.

-De ce?

- Nu a zis. Se pare că nu i-a spus din ce motiv.

- Este acasă la ea?

- Așa cred.

- Nu te-ai dus să vezi?

Împinse scaunul și se ridică.

- Poate că nu vrea să fie verificată.

Aiden îngheță și se uită spre fratele său.

- De ce nu?

Beast se uită la halba de bere de parcă s-ar fi temut să nu o ia din loc. Jolly Roger crede că s-ar putea să fie o treabă femeiască.

- Cum ar fi?

Fratele său îl privi încruntat și nerăbdător.

- Perioada lunară.

- Nu i-a stat niciodată în cale până acum.

- Atunci nu știi. Poate că nu e în apele ei, tușește sau cine știe...

Se așază la loc pe scaun.

- Ar trebui să vadă cineva ce face.

Beast făcu o grimasă și se fol pe scaun de parcă ar fi avut țepi.

- Dacă e o treabă femeiască? Nu vreau să vorbesc despre asta. Este doar o zi. Poate că citește o carte bună și nu a vrut să o lase din mână.

- Nu este ca tine. Dacă trebuie să stea prea mult timp jos, îi vine să se cațăre pe pereți. Trebuie să se fi întâmplat ceva.

- Optimist mai ești!

Se încruntă.

- Este ciudat, atâta tot. Îmi fac griji pentru ea.

- Îți faci griji că n-o să aibă cine să îți aducă bere.

Aiden zâmbi larg.

- Ai dreptate. Dacă era aici, o primeam până acum. Făcu semn unei fete care trecea pe lângă ei. O las astăzi, dar, dacă nu se întoarce până mâine, voi afla din ce motiv.

Capitolul 5

Ultimul lucru pe care și-l amintea era că îi povestea cum curăța balga de cal de pe scări pentru că un bădăran era atât de idiot în-

cât intrase cu calul în casă. Putea să fie oricare din cei zece filizoni pe care îi cunoscuse în tinerețe, când trecuse printr-o perioadă cu atitudine recalcitrantă, de care nu era tocmai mândru, împotriva restricțiilor ce îi fuseseră impuse de la o vârstă atât de fragedă. Totodată, râvnea atenție, străduindu-se să-i stărnească orice emoție mamei lui, în afară de nepăsare și indiferență. Îi făcuse bine să o vadă furioasă. Povestea acestei femei îl făcea să se rușineze și mai tare de trecutul lui răzvrătit, fiind recunoscător că fusese prea epuizat – încă era – pentru a dezvălui ceva despre sine.

Deschise ochii și văzu încăperea plină de umbră. Ea stătea în apropiere, cosând lângă o lampă, cu capul aplecat și profilul spre el. Ai fi zis că părul, tuns scurt cum era, i-ar fi dat o înfățișare masculină. În schimb, o făcea să arate ca un spiriduș sau ca o zână. Bunica îi spusese povești cu zâne. Creaturi mici și delicate care locuiau în grădini. Nu ar fi zis că acea femeie era delicată, dar sigur era feminină în felul ei unic.

Și îl îngrijise ore în șir. Trecuseră ani de când nu se mai bucurase de atâta atenție sau de când cuiva părea să-i pese că trăia. Mama lui era o femeie rece. Tatăl fusese mai cald, dar așteptările acestuia privind purtarea cuviincioasă erau atât de mari, încât căldura se pierdea adesea în atitudinea militărească și rigidă, iar Thorne tânjea după o apropiere care nu existase niciodată cu adevărat. Era ciudat că își dădea seama de toate acestea acum. Posibilitatea morții părea să limpezească anumite aspecte ale vieții. Dar avea nevoie de nenorocirii accia de ochelari pentru a o vedea mai clar, cum își dorea cu ardoare, pe femeia care stătea în apropiere.

– Ce...

Ea înalță capul atât de iute, că i-ar fi putut trosni gâtul.

– Ce ai acolo?

Ea ridică din poală ceea ce părea să fie un maldăr de zdrențe.

– Te-a lăsat febra în apropierea zorilor, apoi ai dormit toată ziua.

Mă gândeam că o să ai nevoie în curând de haine. Părea să fie stânjenită că fusese surprinsă cosând ce rămăsese din veșmintele lui. Ai putea înghiți puțină tocană de miel?

– Probabil că nu doar puțină.

Nu știa dacă îi mai fusese vreodată atât de foame.

Îi aruncă un zâmbet splendid, strălucitor, care i-ar fi cucerit dacă ar fi fost în picioare.

— Ți-o aduc.

Când se ridică, lasă hainele pe scaun cu o mișcare grațioasă, accentuată de înălțimea și silueta ei zveltă.

În loc să se îndrepte imediat spre ușă, se apropie și îi pune palma rece pe frunte. Dacă ar fi fost mai zdravăn, mai puternic, și-ar fi pus mâna peste a ei și ar fi dus-o la buze pentru a-și arăta gratitudinea. Un sărut cast pe fruntea sau în palmă.

Mâna ei săbovi mai mult decât se așteptase, apoi se arcui, cuprinzându-i obrazul.

— Ai nevoie să te bărbiești, spuse ea mahnită, înainte de a-și reține mâna, de parcă lui i-ar fi revenit febra și ar fi ars-o. Dar nu am brici. Mă întorc imediat.

Se întoarse pe călcâie și ieși din încăpere, lăsându-l să se întrebe de ce nu era în extaz la gândul că avea să se întoarcă în curând în lumea lui și să pornească iarăși în căutarea Laviniei, de ce își dorea să mai rămână în locul acela mic și înghesuit.

Nu simțea asta pentru că avea nevoie să scape de responsabilități. Nici pentru că nu aprecia bogăția în care se născuse. Însă de ceva vreme îl rodea o nemulțumire și nu reușise să afle cauza exactă. Crezuse că motivul era faptul că înainta în vârstă și încă nu avea moștenitor. La 36 de ani, îi trecuse de mult vremea de a avea soție și un fiu. Dar, dacă era sincer cu sine, ceea ce devenea din ce în ce mai dificil în ultimul timp, se simțise nespuns de ușurat că fusese scutit de schimbul de jurăminte pentru că mireasa lui nu mai apăruse.

Mândria lui primise o lovitură puternică. Tocmai de aceea se aruncase în zonele întunecate ale Londrei, unde, spre surprinderea lui, descoperise o rază de soare.

Acum gândurile îi deveneau jalnic de patetice. Fusese cât pe ce să moară.

Se întoarse și încercă să se așeze în fund, ceea ce îi aminti brusc și acut că rănile protestau exact în punctele în care își mișcase trupul. Fortându-se din răsuferință, până ce îi năpădiră valuri de sudoare, reuși în cele din urmă să se ridice în capul oaselor, sprijinindu-se cu spatele de un maldăr de perne.

Abia atunci își dădu seama că agonია lui nu fusese însoțită de mirosul neplăcut al bolii, ci mai degrabă de parfumul ei. Un iz vag de vanilie. Îi spălase, fără îndoială, după ce îi cuprinsese febra, când era cufundat într-un somn adânc. Reușise totodată să schimbe

așternuturile fără să îl deranjeze. Dând la o parte cearșaful apretat și curat, observă că bandajele care îl protejau coapsa și coasta erau imaculate. Regreta că dormise în timp ce îl îmbăiase. Se întreabă dacă se îmbujorase, dacă într-adevăr roșea. Încăperea era inundată mai mult de umbre decât de lumină, iar el își dori deodată să se prăbușească tavanul și să dea năvală soarele, tânjind după ochelarii lui nenorociți.

Când intră în cameră, aproape că o rugă să aștepte în prag, să îl lase o clipă să o studieze, să îl scruteze trăsăturile, dar ea ar fi crezut, fără îndoială, că febra îi luase mințile. În plus, interesul lui față de ea era trezit de locuința mică, de intimitatea faptului că îi ocupa patul, acoperit doar de un cearșaf și de o pătură, precum și de atenția cu care îl îngrijise. După ce avea să iasă de acolo, probabil că nu avea să se mai gândească la ea. Trebuia să se gândească la chestiuni mai importante, care îi afectau direct averea, statutul și îndatoririle.

– Mă bucur foarte mult că ai găsit puterea să te ridici în capul oaselor, spuse ea, așezându-i tava în poală. Pentru că ar trebui să încerci să te hrănești.

Luă hainele, se așeză pe scaun și îl privi. În ochii ei se citeau încurajarea și speranța. De la distanța aceea, cu umbrele din jur, i se părură căprui. Ciudat că nu-și dorea să îi dezamăgească.

Luă cu lingura niște mîel, morcovi, mazăre și cartofi. Îi tremură ușor mâna – de slăbiciune, presupunea – când duse lingura la gură, conștient că ea se așezase pe scaun, dar era gata să îl ajute dacă avea nevoie. Mai bine ar fi murit decât să dea dovadă în continuare de slăbiciune în fața ei. Era îndeajuns de rău că trebuise să-l îngrijească, să-l îmbăieze și să-l țină în viață. Dar toate gândurile negre se risipiră când băgă mâncarea în gură. Niciodată în viața lui nu gustase ceva atât de bun. Îi sălta stomacul de poftă și aproape că mormăia de plăcere.

– Ești o bucătăreasă excelentă.

– Sunt o bucătăreasă execrabilă. Se lăsă pe speteaza scaunului și netezi pantalonii din poală. Am luat-o din bucătăria de jos. Am o bucătăreasă excelentă care lucrează la mine.

– Nu am mai cunoscut nici o femeie care să albe o afacere.

Ea continuă să coasă și răspunse:

– M-a ajutat puțin fratele meu.

Tonul ei era grăitor.

- Nu ai fost încântată.

Ridică bărbia, iar umerii îi înșepeniră, fără să-și desprindă ochii de la ac, care se mișcă brusc cu viteză.

- Aș fi preferat să o fac singură, dar nu am putut să obțin împrumutul de la bancă.

- Câți frați ai?

- Patru. Și o soră. Apoi ridică privirea.

- Tu?

- Acum nici unul. Fratele și sora mea au fost răpuși de boală. Și tata. Moartea lor a distrus-o pe mama.

- Trebuie să-ți fi fost greu și ție.

- M-a făcut să-mi dau seama că moartea poate veni oricând. Am crezut că fmi dă târcoale aseară, jur că am văzut-o așteptând la colți. Dar nu ai lăsat-o să mă ia.

Ea își strânse buzele ușor și o scântele îi licări în ochi.

- Așa sunt eu, încăpățânată.

- Am fost norocos că mi-ai sărit în ajutor!

Păcu semn din cap spre bol.

- Mai vrei?

Abia atunci își dădu seama că aproape terminase. Vorbise în timp ce mâncase, fiind mai atent la ea decât la mâncare, oricât de delicioasă ar fi fost. Ea era mult mai apetisantă și interesantă.

- Poate mai târziu. Nu vreau să exagerez. În plus, efortul îi scătuse de energie. Nu voia să fie nevoită să îi ducă lingura la gură, de parcă ar fi fost un prunc.

Se ridică, îi luă bolul, îi puse deoparte și se întoarse pe scaunul ei.

- Crezi că te simți în stare să călătorești? Ai o casă la care să te întorci?

Întrebarea ei îi luă prin surprindere, dar, gândindu-se mai bine, dat fiind că locuia în acea parte a Londrei, probabil că știa o grămadă de oameni care nu aveau adăpost.

- Am.

- Mama ta trebuie să fie îngrijorată.

- Mă îndoiesc. Nu am fost niciodată favoritul ei.

- Mi-e greu să cred asta. Toți copiii sunt favoriți mamelor.

- Mă tem că nu în familia noastră.

- Sunt sigură că te înșeli în privința aceasta. Uneori...

Se auzi o bătaie în ușă tare și precipitată, urmată de un strigăt:

- Gîlle!

Era voce de bărbat - unul nervos, dacă judeca ei bine.

- Nu credeam că ai soț.

- Nu am, dar am un frate. Sărise deja în picioare și se îndrepta spre ușă. Să taci mălc, spuse ea peste umăr înainte de a ieși din încăperea și de a închide ușa în urma ei.

Aruncând așternuturile deoparte, își coborî cu grijă picioarele din pat. Respirînd mult prea greu, blestemă hoții care îi secătuiseră de puteri. Trebuia să ajungă măcar la ușă, să asculte și să se asigure că nu era nevoie să îi vină în ajutor. Deși nu-și prea putea închipui că cea mai remarcabilă femeie pe care o întîlnise ar avea vreodată nevoie să fie salvată.

Fratele ei cel mai mare, Mick, nu așteptă să fie invitat înăuntru. De îndată ce deschise ușa, păși hotărât peste prag, ca și când s-ar fi așteptat să găsească ceva nelalocul său ori vreun nelegiuit care ar fi încercat să-l oprească. Oprindu-se în mijlocul camerei, se uită cu atenție în jur, înainte de a se întoarce spre ea.

- Am auzit că nu lucrezi de câteva zile. Te simți rău?

- Nu. Pur și simplu voiam să fiu singură o vreme.

El miși ochii și își îndreptă atenția spre ușa închisă care dădea în dormitor. Se strădui din răsuputeri să nu sară în fața lui și să-i blocheze vederea, de parcă ar fi putut trece cu privirea prin lemn și ar fi văzut ce se afla de partea cealaltă.

- Lucrez de când eram copilă. Nu credeam că absența mea pune pe toată lumea pe jar.

Se întoarse spre ea, dar vedea suspiciunea din albastrul ochilor lui.

- Nu sunt pe jar, dar ceilalți erau îngrijorați.

- Așa că au trimis după tine.

Pentru că era considerat cel mai mare. Toți își băgau nasul unde nu le fierbea oala.

- Soția ta trebuie să fie încântată că ai lăsat-o singură...

- Mă revanșez când mă întorc acasă, spre încântarea ei, sunt sigur. Privirea îi se îndreptă din nou spre ușă. Jolly Roger a spus că vii din când în când să verifici cum stau lucrurile...

- Da, totul merge bine. Știe ce face.

- Dar tu? Întrebă el aspru, scrutînd-o din nou, ca și când ar fi știut prea bine că ascundea ceva.

Dacă ar fi aflat că în patul ei era un bărbat, nu ar fi contat că era vânit sau prea slab pentru a face scandal sau a profita de ea. Mick avea grija de a o vedea măritată. Fratele ei punea un preț prea mare pe respectabilitate, acesta fiind unul dintre motivele pentru care cu două săptămâni în urmă se căsătorise cu fiica unui conte. Celălalt motiv, mai arzător, era că se îndrăgostise nebunește de ea.

- Tu nu obosești niciodată după atâta muncă?

El își încrucișă brațele la piept.

- Ce nu-mi spui, Gillie?

- Nimic. Măine mă întorc la muncă. Scoase un oftat de nerăbdare.

Mă întorc acum dacă te deranjează atât de tare...

El ridică o mână.

- Nu te agita.

- Nu eu sunt cea care a dat buzna acuzând...

- Nu te acuzam de nimic. Eram îngrijorat. Nu îți stă în fire să dispari zile în șir...

- Au fost două zile și nu am dispărut.

- Te-ai retras.

- Nu m-am retras. La naiba, Mick! Am vrut doar puțin timp pentru mine.

Izbucnirea ei păru să îl satisfacă, așa cum nu reușise doar prin vorbe. Încuviință brusc din cap.

- Bine, atunci. Se mai uită o dată în jur, săbovind cu privirea pe ușa dormitorului. Te las să te întorci la ale tale.

Se îndreptă spre ușa de la intrare. Plecarea lui bruscă o irită aproape la fel de mult ca sosirea. Dacă nu terminase de vorbit cu el?

- Ai venit cu trăsura?

Se opri, întorcându-se spre ea.

- Da.

S-ar fi putut duce să caute o brișcă, dar trăsura lui ar fi fost mai comodă.

- După ce te duce vizitiul acasă, s-ar putea întoarce aici? Mi-ar trebui o trăsură astă-seară.

Își miși din nou ochii aceia enervanți și scrutători.

- Te voi însoți oriunde dorești.

- Nu am nevoie să mă însoțești. Ridică mâna frustrată. Nu contează. Voi lua o brișcă.

— Nu fi prostuță! Trăsura mea este mai sigură. Vizitiul meu te va proteja dacă va fi nevoie.

— Nu am nevoie de protecție. Voiam doar să mă plimb prin Londra noaptea. Lucrez mereu seara și eram curioasă cum arată orașul pentru cei care se relaxează după căderea întinericului.

Ce prostii! Era uluită că putea spune toate acele lucruri fără ezitare, dar, atât timp cât nu îi stârnea bănuiala cu privire la motivul pentru care avea nevoie de trăsura, poate că nu avea să îi ia la întrebări pe vizitiu a doua zi. Iar dacă o făcea, ei bine, până atunci străinul avea să dispară din viața ei, iar ea îl putea înfrunta singură pe Mick. Important era să se asigure că nu îl înfrunta pe Thorne acum și că nu afla cine era.

— Atunci îți trimît trăsura înapoi.

— Dă-mi cuvântul că nu îl vei întreba pe vizitiu unde merge în seara aceasta.

— Gillie...

— Nu este nimic necurat, garantez! Dar, dacă nu îmi poți da cuvântul în privința asta, voi lua o brișcă.

O studie un moment îndelungat înainte de a ofta, în cele din urmă, învinsă.

— Ai cuvântul meu. Sper doar că știi ce faci.

— Știu. Spune-i vizitiului să vină cu trăsura în spate. Deși s-ar putea să mai treacă vreo câteva ceasuri până ce voi fi gata să ies, așa că poate să bea o bere cât așteaptă în cărciumă.

Și i-ar putea oferi niște bani pentru a-l determina să nu îi spună nimic fratelui ei din proprie inițiativă.

— Va aprecia.

Se întoarse spre ușă.

— Mick?

Se opri din nou, uitându-se la ea.

— Mulțumesc că ai trecut pe la mine să te asiguri că totul este în regulă.

— Știm că ești o femeie puternică, Gillie, perfect capabilă să ai grijă de tine, dar ești sora noastră și ne facem griji că ești singură aici.

— Știu. V-aș spune dacă ar fi ceva în neregulă.

— Așa să faci.

Și cu asta plecă.

Oftă din toți rărunchii, uşurată că scăpase fără ca el să afle adevărul despre motivul pentru care lipsea. Acum putea să își ajute oaspetele să plece. În mod surprinzător, nu era fericită că avea să facă asta.

Se întoarse în cameră și îl găsi pe Thorne stând pe marginea petului și studiind podeaua, de parcă ar fi conținut un cod ce trebuia descifrat, cu ceasul înfășurat în jurul șoldurilor, cu fruntea, fața și gâtul pline de sudoare și râsuflând cu greu.

- Ce crezi că faci? întrebă ea, stând în ușa cu brațele încrucișate la piept și cu picioarele depărtate.

Ridică privirea spre ea.

- Intenționez să fiu gata în caz că aveai nevoie de ajutor.

Bărbații erau cele mai încăpățânate ființe.

- Dacă ai fi căzut în nas, ar fi trebuit să te ridic. Înapoi în pat cu tine!

- Nu. M-am săturat să zac. Trebuie să stau în capul oaselor o vreme, ca să mă adun.

Probabil că avea dreptate. Când nu era în apele ei, înfrunța acea stare, temându-se că, dacă arăta vreo urmă de slăbiciune, ar fi cedat bolii.

- Vrei o ceașcă de ceai? Sau de whisky.

El zâmbi larg. Ea își dori să nu fi făcut asta. Îi răscolea pântecul.

- Ceai cu o picătură de whisky.

- Nu durează mult.

În timp ce se îndrepta spre bucătărie, regretă că înainte de ivirea zorilor avea să-l trimită acasă.

Îi puse o pătură pe umeri înainte de a-i da cana de ceai cu whisky. Sigur era doar în imaginația lui că băutura îl revitalizase. Sau poate că o făcuse femeia care stătea în apropiere, cosând de zor ca să-i repare hainele. Terminase cu pantalonii, iar acum trecea grăbită acul prin țesătura cămășii. Cum pânza albă nu era pătată de sânge, era limpede că o spălase la un moment dat. Se întreba ce altceva mai făcuse, iar el nu știa.

- Îmi pare rău că nu am cizme pe măsura ta, spuse ea încet. Am crezut că poate îți vin ale mele, dar mă tem că ai picioarele mult mai mari.

- Blestem care cade pe capul bărbaților din familia mea.

Nu era sigur, dar părea că roșește. Interesant.

— M-am gândit să îl rog pe unul din frații mei să-mi împrumute o pereche, dar ar fi trebuit să explic...

Se opri, ridicând din umărul delicat. Greu de crezut că umărul acela îl susținuse cu atâta vigoare în prima noapte, când nu ezitase nici o clipă în hotărârea ei de a-l duce sus pentru a-l putea îngriji.

— Nu ar fi bine.

— Mă tem că nu. Știu că nu ți-ai revenit pe deplin, dar cred că te-ai vindecat suficient încât să nu sângerezi și să nu mori în trăsură.

— E o veste bună.

Ridică privirea spre el.

— Fratele meu are o trăsură bună. Și îl voi instrui pe vizitiu să meargă încet.

Venise momentul. Minuttele pe care le mai aveau se scurgeau și mai erau atâtea lucruri pe care nu le știa despre ea, pe care voia să le știe!

— Nu pot să cred că un negustor sau un comerciant i-ar permite fiicei lui să măture scările.

— Sper că nu.

Își îndreptă din nou atenția asupra cusutului și se trezi invidios pe propriile haine pentru că se bucurau de atenția ei.

— Mă străduiesc să fiu delicat, dar nu vorbești ca și când ai veni de pe stradă. Iar dacă ai o cărciumă a ta, trebuie să fi avut o educație de bază.

— Lângă casa în care locuiam s-a deschis o școală pentru săraci, iar mama s-a asigurat că pot merge. Citea și socotea greu și întotdeauna a fost de părere că faptul că nu avea școală nu îi permitea să găsească de lucru când a rămas văduvă. A vrut ca noi să avem vieți mai bune.

Auzise de școlile pentru săraci, numite astfel pentru că majoritatea copiilor erau săraci lipiți și veneau la școală îmbrăcați în zdrențe. Conte de Shaftesbury era legendar pentru hotărârea lui de a întemeia școli gratuite în cele mai sărace zone din Anglia, multe dintre ele în Londra. Nu îi plăcea să afle că ea crescuse în sărăcie. Își depășise neîndoielnic condiția. Se afla într-un loc auster, dar el recunoștea mobila bine făcută când o vedea.

— Pari mai educată.

- Am mai prins câte ceva pe ici, pe colo. Ridică îmbrăcămintea ca să rupă firul de ață cu dinții. Poftim. Ar trebui să fie gata. Îi aruncă în poală cămașa și se ridică. Crezi că te poți îmbrăca fără să te ajut?

Se părea că nu avea să mai afle nimic despre ea și regreta enorm.

- Mă voi strădui.

- Merg să anunț vizitiul că trebuie să-și termine berea, fiindcă vom avea nevoie de el în curând. Mă întorc repede și ne vom ocupa de plecarea ta.

Își din cameră, închizând ușa în urma ei. Părea că nu mai știa ce avea de făcut, cum să-și pună cămașa și pantalonii. Ar fi trebuit să fie fericit, să se simtă în al nouălea cer că pleca. Trebuia să se întoarcă la viața lui, să-și reia căutările și responsabilitățile. Dar nu era fericit deloc.

Cam la aceeași oră la care îl găsisse prima dată, cu un braț strâns în jurul taliei lui, îl conduse la ușă și începură să coboare scările încet și cu mare greutate. Printre lucrurile uitate de clienți, reușise să găsească un baston. Nu era elegant, dar îl putea ajuta să se sprijine, ca să nu fie nevoit să se lase pe piciorul rănit.

Cărciuma era închisă în noaptea aceea. Pe străzi erau doar șobolani care alergau de colo-colo. Trăsura lui Mick se afla în apropiere.

- Dumnezeule, ce este asta? spuse vizitiul brusc, alergând pe scările care vibrară sub pașii lui grei.

O dădu deoparte, preluându-i sarcina.

Ura să-i dea drumul lui Thorne, dar nu avea rost să îl contrazică pe vizitiu. În plus, străinul, care nu mai părea străin, nu îi aparținea. Nu avea să-l mai vadă niciodată după seara aceea. Poate că ar fi trebuit să-l mai lase o zi să se vindece. Fată prostuț! Avea o afacere de care trebuia să se ocupe, iar el trebuia să se întoarcă la viața lui, urmărindu-și visul care îl adusese acolo, vis care fără îndoielă avea de-a face cu femeia pe care o căuta, cea pe care o pomenise într-una dintre stările mai puțin lucide.

Când ajunseră la trăsură, nu se lăsă împins înăuntru. În schimb, prinzându-se de ușă cu o mână, se întoarse spre ea și îi cuprinse fața cu cealaltă, cu mare blândețe.

- Nu știu cum să îți mulțumesc cum se cuvine.

- Prinde visul pe care îl urmăreai, dar fă-o cu ceva mai multă grijă! El îi zâmbi timid, însă o făcu.

— Și la o oră mai rezonabilă, îndrăznesc să spun.

— Mulțumesc, Gillie.

Simți o înțepătură ciudată în ochi. Dacă ar fi fost genul de femeie care plângea, ar fi putut crede că disconfortul era pricinuit de lacrimi.

— Ai grijă de tine!

— Voi avea. Să fi fericită!

— Întotdeauna sunt.

Sau fusese. De ce nu era copleșită de bucurie la gândul că el pleca, iar ea se putea întoarce la viața pe care o adorase mereu?

Cu ajutorul vizitiului, reuși să urce în trăsură. Le auzi vocile scurte, discutând fără îndoială despre locul unde trebuia să îi ducă. Era recunoscătoare că nu putu desluși cuvintele, că nu avea să fie tentată să se plimbe prin acel cartier și să treacă pe lângă locuința lui, sperând să dea peste el. Vizitiul închise ușa, își duse mâna la pălărie înspre ea și urcă pe capră. Scutură fratele și îndemnă caii să pornească lute, făcând trăsura să dispară rapid în ceață și lăsând-o cu senzația neliniștitoare că plecase cu o parte din ea.

— Deci cine era?

Mormăind exasperată, se întoarse și se uită încruntată la Mick.

— Trebuia să plec acasă cu ore în urmă.

— Credeai că nu mi-am dat seama că ascunzi ceva, Gil? Nu l-am văzut clar, dar părea un cerșetor. Cum a ajuns la tine?

Voia să-i spună că nu era treaba lui, dar fratele ei nu era omul care să se dea bătut cu ușurință.

— A fost atacat cu câteva nopți în urmă. Rănit. I-am pus pe ticăloși pe fugă. Nu am făcut decât să-l îngrijesc până când a prins puteri îndeajuns ca să poată pleca.

— Și ai simțit nevoia să îmi ascunzi asta?

Oftă și își dădu ochii peste cap.

— Un bărbat în locuința mea. Am crezut că s-ar putea să mă forțezi să mă mărit cu el. Se temea și el de asta.

— Nu are el norocul ăsta!

Se apropie, o cuprinse pe după umeri și o trase aproape. Era doar cu vreo două degete mai scundă decât el, așa că îi venea ușor să își lipească fruntea de a ei.

— Gil, nu trebuie să mai ai secrete față de mine! Nu aș judeca nimic din ce ai putea face, nimic din ce ai putea spune. Și în nici un caz

nu aş insista niciodată, sub nici o formă să te măriţi cu un bărbat cu care nu vrei să te căsătoreşti.

În adâncul ei, ştiuse asta, desigur.

- Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

- Ai idee cine este?

Ea clătină din cap.

- Îşi spune Thorne. Asta este tot ce ştiu. Să nu carecumva să-l întrebi pe vizitii unde l-a dus şi în nici un caz să nu-i faci vreo vizită!

- Ți-am dat cuvântul mai devreme că nu îl voi descoase. Nu sunt omul care să nu-şi respecte cuvântul.

- Ştiu, dar văd că ești tentat.

- Sunt, dar n-o voi face. Ştii unde merge?

- Nu ştiu. Părea destul de agreabil. Vorbea ca un bogătaş. Dar chiar nu contează. Sunt sigură că nu îl voi mai vedea vreodată.

Capitolul 6

Era recunoscător că sosise pe întuneric. Singura persoană trează era un tânăr lacheu, care cu siguranță fusese însărcinat să îl ajute când avea să se întoarcă din aventurile sale și, ținând cont de felul cum se freca la ochi, găsise de cuvânt să adoarmă pe scaunul din foaier.

Când se trezi pe deplin, lacheul rămase cu gura căscată și făcu ochii mari, vădit nepregătit să își vadă stăpânul în halul acela, răvășit și fără încălțăminte.

- Excelență!

Părea de-a dreptul îngrozit.

- Anunță-l pe valetul meu că am nevoie de el, apoi cheamă doctorul. Mișcă-te repede și discret! Trezește-i doar pe cei de care ai nevoie pentru a-ți îndeplini sarcinile. Nu există nici un motiv să trezești toată casa.

- Da, domnule.

O luă la fugă pe holul care ducea spre aripa servitorilor.

Thorne începu să urce încet și cu greu scara imensă, în spirală, ținându-se de balustradă pentru a înainta pas cu pas, amintindu-și o altă noapte când făcuse același lucru, doar că se sprijinise de umărul

unei femei care îl susținea, oferindu-i cuvinte de încurajare. Se trezi căutând aceleași cuvinte în minte. Nu avea dureri mari, însă erau în continuare deranjante. Era mult mai slăbit decât credea, dar își recăpăta puterile. După câteva zile, avea să fie ca nou.

În capătul scârilor, nu o luă pe coridorul ce ducea spre dormitorul și apartamentul destinate ducelui și ducesei. Trebuia să revindică acele încăperi, dar asta ar fi însemnat să-și alunge mama din apartamentul ei și nu voia să doarmă în dormitorul învecinat cu al ei. Atât timp cât locuia în casa lui, încăperile acelea îi aparțineau ei.

Când ajunsese în dormitor, respira cu greu și transpirase abundent. Fieea lui încăpățanată refuzase să se odihnească până când nu ajunsese la destinație – aceeași încăpățanare de care dăduse dovadă în noaptea în care o întâlnise pe Gillie, care arătase aceeași îndărătnicie. Se așeză cu grijă pe un fotoliu maro de pluș, lângă șemineu. Era ciudat să stea acolo, dorindu-și ca salvatoarea lui să fi asistat la reușita lui.

- Excelență.

Nu era surprins că nu își auzise valetul intrând. Omul avea bună-cuviința de a umbla fără a fi auzit. Însă auzise grija care i se simțea în glas.

- Spieght. Se pare că am dat de bucluc. Ajută-mă să mă dezbraci. Doctorul ar trebui să ajungă în curând.

- Absența voastră ne-a îngrijorat.

Valetul se apucă de treabă.

- Nu am avut posibilitatea să vă dau de veste.

- Așa se pare, zise valetul încet după ce îi scoase cămașa și dădu peste bandaje. Duceasa va fi extrem de îngrijorată.

Se cam îndoaia de asta.

- Nu fi vom spune ducesei. Îmi voi reveni.

Își scoase pantalonii cu ajutorul valetului.

- Ce s-a întâmplat, domnule?

De felul său, valetul nu își băga niciodată nasul unde nu-i fierbea oala, dar nu îi mai văzuse niciodată pe Thorne într-o asemenea stare.

- Am fost atacat de hoști. Se îndreptă spre pat și se strecură sub așternuturi. Adu-l pe doctor de îndată ce sosește!

- Da, domnule.

Valetul adună hainele ducelui și se îndreptă spre ușă.

- Unde le duci?

- La gunoi.

Unde le era locul. Nu-i mai erau de folos. Cu toate acestea, nu putea să nu se gândească la faptul că hainele cusute de salvatoarea lui meritau o soartă mai bună.

— Pune-le în dulap pentru moment, ca să-mi amintească de prostia mea.

— După cum doriți. Făcu doi pași, apoi se opri și se întoarse spre Thorne. Am fost extrem de descumpăniți să auzim că nu a avut loc căsătoria.

Bănuia că fuseseră mai dezamăgiți de faptul că încă nu exista o ducesă pentru casa de Coventry.

— Ne rugăm cu toții ca Lady Lavinia să își revină grabnic din boala care de care suferă.

Thorne închise ochii. Ah, da, toată lumea credea că era bolnavă! Trebuia să o găsească, să descopere de ce simțise nevoia să fugă și să afle dacă mai puteau încerca o dată, ca nu cumva să se facă de rușine. Deși era posibil ca asta să se fi întâmplat deja.

— Trimite-l pe doctor la mine când sosește, repetă el, nesimțind nevoia să i se confeseze valetului.

Probabil că adormise, căci îi trezi o atingere blândă pe umăr. Când deschise ochii, fu dezamăgit să vadă chipul bărbos al doctorului, nu ovalul perfect al chipului femeii care îl îngrijise.

— Anderson.

— Excelența Voastră. Am înțeles că aveți nevoie de serviciile mele.

Îi povesti pe scurt cum ajunsese să aibă acele răni, evitând detaliile care îi făcuseră să cadă pradă atacului. Apoi îndură disconfortul în timp ce doctorul îi examină fiecare rană.

— Graves este foarte priceput, Excelența Voastră. Aveți noroc ca a fost chemat el. Nu văd nici o urmă de putrefacție sau de infecție. Îndrăznesc să spun că a curățat fiecare rană foarte bine înainte de a vă coase, căci par să se vindece toate cum trebuie. Cum vă simțiți?

— Obosit. Slăbit. Frustrat de capacitatea fizică limitată.

— Fără îndoială, ați pierdut o cantitate considerabilă de sânge. Așa sta la pat câteva zile dacă aș fi în locul dumneavoastră. Vă reveniți, dar nu trebuie să exagerați.

După ce plecă Anderson, îi spuse valetului:

— Când apare ducesa, informează-o că m-am întors, dar nu sunt în apele mele și că o voi vedea după ce îmi revin. Trimite o misiune contelui de Collingsworth și anunță-l că îl voi vizita duminică după-amiază.

Nunta trebuia să aibă loc miercuri. Lavinia alesese ziua aceea deoarece poveștile spuneau că era cea mai norocoasă zi. Poate că acesta era motivul pentru care încă era în viață. Dacă ar fi fost o altă zi, poate că ar fi murit.

Nu, era în viață datorită hotărârii proprietăreii cărciumii de a-l ține în viață.

Duminică dimineață, după ce dormise sau stătuse pe fotoliu uitându-se țintă la foc și întrebându-se cum o luaseră lucrurile razna, deși încă avea dureri și era obosit, se simțea hotărât să își continue viața și să rezolve lucrurile. După ce se îmbăle și se bărbierii, apoi se îmbracă potrivit pentru acea zi, își mai reveni, chiar dacă era o versiune oarecum fantomatică a propriei persoane.

Mai încet decât i-ar fi plăcut, se îndreaptă spre salon. Mama lui pufni, ridică nasul în aer, de pe locul ei de la masă.

— Nu se cade să pleci de capul tău și să te încalcri de parcă ai fi un plebeu lipsit de mândrie!

Spre deosebire de majoritatea femeilor căsătorite, care luau micul dejun în pat, ea întotdeauna cobora la masă, de parcă ar fi simțit nevoia să consume și o ceartă odată cu mâncarea. Soțul ei îi făcuse pe plac. Thorne nu era înclinat să o încurajeze în acest sens.

— Mă simt mult mai bine. Mulțumesc de întrebare.

Îi ceru unui lacheu să-l ajute să își umple farfuria înainte de a se așeza la masă lângă ea.

— Fata aceea ne-a făcut de râs, spuse ea. Nu-mi pasă cât de bolnavă era...

— Nu era bolnavă, mamă. A fugit.

Privindu-l țintă, clipi rar.

— Atunci de ce Dumnezeu ai anunțat că este bolnavă?

— Ca să-mi salvez mândria. Împinse farfuria deoparte. Ca să am timp să mă gândesc cum să procedez mai bine în această situație.

— O vei găsi și te vei căsători cu ea. Altfel, ne vom face și mai rău de râs.

Se îndoaia că se putea mai rău de atât, dar trebuia într-adevăr să o găsească pe Lavinia. Dacă putea sau nu încheia căsătoria era cu totul altă chestiune. Deși îi promisese tatălui lui pe patul de moarte

că avea să onoreze contractul pe care îl făcuse cu tatăl ei. Zestrea ei includea o moșie mare, Wood's End, pe care toți duci de Thornley dinaintea lui o răvniseră – se învecina cu străvechea moșie a familiei, castelul Thornley, iar pământurile sale ar fi mărit suprafața castelului Thornley de la 4 000 de acri la 6 000. Însă conții precedenți se dovediseră oarecum incapabili să producă fete. Până la Lavinia. Tații lor semnaseră contractul. Soarta lor, a ei și a lui, fusese pecetluită. Poate că, în clipa în care se gândise că trebuia să ajungă în fața altarului, ea își dăduse seama că avea nevoie de mai mult. Privind în urmă, nu putea pretinde că era nefericit că nu se căsătorise.

– Nu știu dacă soluția este să mă căsătoresc cu ea.

– Pă-o să fie!

Oftând, împinse scaunul și se ridică.

– Voi rezolva problema după cum consider de cuviință. În după-amiaza aceasta, mă voi întâlni cu Collingsworth.

– Ai o datorie...

– Știu prea bine care îmi sunt responsabilitățile.

Ieșind din încăpere, o luă spre biroul lui, una din bibliotecile mai mici din rezidență. Rafturile erau pline de cărți, iar ferestrele dădeau înspre grădini. La 15 ani, când se așezase la birou, apăsător de povara rangului, fusese îngrozit să nu facă vreo greșală. Acum se așeză pe scaunul de piele cu încrederea deplină a unui bărbat care se simțea în largul lui purtând titlul pe care îl avea.

Majordomul îi sortase scrisorile primite în fiecare zi, așezând un bilețel în fața fiecărui teanc, pe care notase ziua sosirii. Cele două scrisori de joi erau de la administratorii moșiei. Teancul de vineri era puțin mai înalt. Luă prima scrisoare, desfăcu plicul și scoase pergamentul.

Dragă duce,

Bunătatea pe care l-ai arătat-o miresei tale, punându-i fericirea deasupra mâniei tale, va fi pînă la urmă vreme îndelungată. Ai atins înălțimile doamnelor de pretutindeni.

Cu sinceritate,

Contesa de Yawn

Nici următoarea nu era mai bună.

Dragă duce,

Mă tem că toate doamnele vor pretinde acum că s-au îmbolnăvit când vor trebui să ajungă la biserică, pentru a ne testa devotamentul în fața altarului. Nu ne-ai făcut nici un favor nouă, bărbaiilor.

Te rugăm să amâni următoarea dată a nunții până după regat.

Nu cu atâtă stîmă precum ți-ar plăcea,

Ducele de Castleberry

Următoarele trei scrisori aveau un ton similar. Doamnele îl lăudau, domni își doreau să își fi făcut mireasa să se împace cu situația. Era pe punctul de a arunca la gunci toate scrisorile deschise, când își dădu seama că următoarea nu trăda în nici un fel de la cine venea. Plicul era lipit cu o picătură de ceară fără nici un sigiliu. O deschise cu grijă și citi scrisoarea.

Dragă Thorne,

Sper că îmi vei accepta scuzele sincere că te-am pătrăsit la altar, dar nu am avut de ales. La nașterea mea, tatăl tău și tatăl meu au semnat un contract prin care ne pecetuisau soarta fiind să aibă în vedere vreo clipă dorințele noastre. M-am gândit că aș putea fi o fiică bună, îndeplinind promisiunile și dorințele tatălui meu, însă se pare că nu mi-a reușit aproape niciodată.

Acum regret că nu am vorbit cu tine, dar, după cum m-a așigurat fratele meu, nimic din ce aș fi putut spune nu ar fi schimbat finalul, astfel că mi-a fost teamă că mariajul nostru nu ar debuta prea bine dacă aflai de îndoielile mele. Am fost îndepătată să îmi fac datoria, dar, în timp ce stăteam în biserică, nu am găsit puterea de a ne condamna pe amândoi la o viață nefericită.

Dacă ești sincer cu tine, bănuiesc că vei descoperi că ai fost extrem de ușurat că nu am apărut. Deși nu te-ai purtat niciodată urât cu mine, nu pot să nu remarc că singurul lucru care ne lega era o proprietate. Iar tu meriți mai mult. Îmi pare sincer rău pentru neplăcerile pe care ți l-am prichuit și sper că, în cele din urmă, vei găsi puterea de a mă ierta, deși bănuiesc că eu nu mă voi ierta niciodată pentru lașitatea mea. Există o mulțime de lucruri pentru

care nu mă pot ierta și care m-ar fi făcut să devin o soție extrem de rea.

Îți doresc tot binele din lume. Dacă mai ai vreun sentiment pentru mine, află că sunt bine, în siguranță și la adăpost.

Cu cele mai calde gânduri,

Lavinia

— Dumnezeule, bătrâne! Ce dracu' ți s-a întâmplat? întrebă Collingsworth, ridicându-se de la birou când Thorne intră șchiopătând în biblioteca lui, după-amiază târziu.

Știa că arăta groaznic, cu o vânătăie la ochi, o zgârietură pe bărbie, cu brațul stâng în bandulieră ca să nu simtă presiune în umăr și cu un baston vechi — cu vrejuri spinoase sculptate în lemn și un cap de leu auriu pe măciulie, care fusese folosit cândva de bunicul lui —, care îl ajuta să se sprijine, protejându-și piciorul bolnav. Bastonul pe care i-l dăduse Gillie îi fusese de folos, însă nu arăta prea grozav.

— Am dat de bucluc acum câteva nopți, în Whitechapel, când o căutam pe sora ta.

— Ce blestemăție!

Collingsworth se îndreptă spre bufet și turnă whisky în două pahare.

— Ia loc.

Thorne se așeză pe un fotoliu plușat de lângă fereastră, bucurându-se de căldura soarelui. Își așeză bastonul alături, luă paharul pe care i-l oferii contele și savură aroma.

— Presupun că nu s-a întors.

Judecând după scrisoare, era puțin probabil, dar speranța nu murise niciodată.

— Nu, deși, ca să fiu sincer, mă așteptam să se întoarcă până acum. Am crezut că poate a fost o glumă nevinovată ori s-a speriat.

Contele se așeză pe un scaun din apropiere, cuprinse paharul în mâini și se aplecă în față, cu coatele pe coapse.

— Nu am știut ce să spun în ziua în care trebuia să vă căsătoriți și nu știu ce să spun nici acum. Mi-a zis că are nevoie de câteva minute pentru a merge la toaletă. Nu îi puteam interzice asta. Nu mă așteptam să se furișeze pe fereastră. Nici măcar nu știu cum a reușit. Am căutat-o chiar eu și am angajat doi bărbați să o găsească.

A acțiunile ei trădau o disperare care îl îngrijora pe Thorne.

- Am primit o scrisoare de la ea, în care mă anunță că este bine.

- Da, ne-a trimis și nouă un bilet laconic în care ne spune că este teafără și ne roagă să nu o căutăm, zise Collingsworth.

Thorne avea senzația că Lavinia nu menționase multe lucruri în scrisoarea ei.

- Și totuși ai angajat oameni să o găsească.

- Are o obligație. Tații noștri au semnat un contract. Noi doi am ajuns la o înțelegere. Va fi găsită și își va îndeplini datoria.

- Nu mă voi căsători cu ea forțat. Nu-și putea închipui nimic mai rău decât să împartă așternutul cu o femeie care nu dorea să fie acolo. Ți-a spus că are îndoieli.

- A pomenit de asta în scrisoare? Fată prostituată! Urma să devină ducesă. Orice îndoieli ar fi avut, erau nesemnificative în comparație cu toate lucrurile pe care le-ar fi dobândit.

- Sunt surprins că nu a fugit cu o noapte înainte.

Contele se foi stânjenit pe scaun.

- Cred că a fost încluzată în camera ei, spuse el încet.

Începea să se îndoiască de prietenia lui cu Collingsworth.

- Ai închis-o?

- S-a ocupat mama de asta. Nu aș fi fost de acord dacă aș fi știut, am aflat doar după fuga Laviniei. Părea mai docilă decât de obicei, dar am presupus că era doar din pricina emoțiilor.

- A vorbit cu mama ta despre îndoielile ei?

- Presupun că da. Căsătoria cu tine implică putere, prestigiu și dobândirea unui titlu. Are 25 de ani împliniți. Adevărul este că ar fi trebuit să vă căsătoriți cu ani în urmă, înainte de a se obișnui să fie necăsătorită și să facă tot ce o taie capul. Se aplecă în față cu o mină gravă: Mama și-a dorit această căsătorie la fel de mult ca tata și insistă ca Lavinia să te ia de soț.

- Dar dacă eu nu mai vreau să mă căsătoresc cu ea?

Lavinia avea dreptate. Faptul că aflase că ea avea îndoieli în privința lui diminua considerabil posibilitatea de a găsi o cale spre o căsătorie amiabilă.

Contele puse whisky-ul jos, se lăsă pe spate și îl studie pe Thorne.

- Adaug moșia Foxglove la zestre pentru neplăcerile pe care ți le-au pricinuit scenele ei dacă te gândești să o iei în căsătorie după ce va fi găsită. Va fi mai puțin stânjenitor pentru toată lumea dacă

mariajul va fi dus la bun sfârșit. Ai anunțat că este bolnavă. Chiar vrei să spui lumii întregi că te-a abandonat mireasa?

— Mă gândesc că ar fi de preferat decât să mă căsătoresc cu o femeie care m-a părăsit.

— Să nu ne pripimi! Nu avea nici un motiv să nu te ia de soț. Are tendința de a fi impulsivă și extrem de dramatică.

Nu observase niciodată trăsăturile acelea la ea. De fapt, mereu i se păruse cu capul pe umeri și crezuse că avea să îi conducă gospodăria cu mult aplomb.

— În plus, s-ar putea să fi avut îndoieli pentru că nu prea ai curtat-o.

Ura să o recunoască, dar era posibil să aibă dreptate contele. Nu fusese tocmai convingător când trebuia să-și manifeste afecțiunea. Căsătoria lor fusese stabilită de părinți. Îi acordase atenție, dar, privind în urmă, nu o prea curtasese căci nu fusese necesar. Căsătoria fusese aranjată și, știind ce vârstă avea Lavinia, el își dăduse seama că o putea umili dacă nu o lua de soție de îndată ce se putea. Trebuia să discute cu ea pentru a înțelege clar ce o făcuse să dea bir cu fugiții.

— De ce Whitechapel?

— Habar n-am, răspunse contele.

— Pe cine cunoaște acolo?

Contele părea să fie de-a dreptul buimăcit.

— Din câte știu, nu a vizitat niciodată zona aceea a Londrei. Nu este ca și când ar exista magazine demne de interesul ei pe acolo. Se aplecă în față. Uite, bătrâne, voi avea grijă să fie găsită. Mă voi asigura că înțelege care este datoria ei. E necăsătorită și pe cale să devină fată bătrână. Ar trebui să se ploconească la picioarele tale.

Doar că el nu voia o femeie care să facă asta, iar în minte îi apărură imaginea celei care în nici un caz nu ar fi făcut-o. De când o părăsise pe Gillie, fusese prezentă în gândurile lui mult mai des decât Lavinia.

— Haide să vedem ce are de spus după ce o găsim. Dat fiind că am anunțat doar că se amână căsătoria, poate că ne vom putea salva amândoi mândria.

— I-am promis tatei că va avea parte de o căsătorie bună, iar ea a stricat totul.

Și el îi promisese tatălui lui că avea să anexeze moșia Wood's End la castelul Thornley, că intenționa să onoreze titlul și să nu-l

ponegrească în nici un fel, că urma să ia în căsătorie o femeie nobilă, cu o reputație impecabilă pentru a duce neamul mai departe, neînținat. Promisese să-l facă mândru. Era foarte posibil ca promisiunile făcute să fi ducă pe toți la pierzanie.

Capitolul 7

Știu când Thorne intră pe ușă în cărciumă. Era ca și cum fiecare particulă de aer se încărcase cu puterea și cu încrederea lui.

Îi era groază să recunoască faptul că, de când plecase de la ea cu trăsura, cu două nopți în urmă, își închipuisese acest moment și dorise, tânjise după întoarcerea lui. Îi lipise, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Nu însemna nimic pentru ea. Mai important, nici ea pentru el.

Acum că era acolo, își dorea să nu fi fost. Se așternu tăcerea în întregul local, ca și când fiecare persoană știa că intrase cineva important, că avea să se întâmple ceva semnificativ. Poate că era din pricina febului în care își lipise privirea de a ei, ținând-o captivă. Sau a modului în care stătea acolo, așteptând Dumnezeu știe ce, înveșmântat în haine bine croite, care i se potriveau de minune. Lavalieră albă cu nod perfect, vestă de brocart gri pal, haină de un albastru-închis, pantaloni armii și mănuși maro. Își scoase pălăria, dezvăluind părul aranjat cu atâta grijă, încât se îndoaia că și-ar mai fi putut înfășura șuvițele în jurul degetelor. Era proaspăt bărbierit. Și purta un baston mult mai frumos decât cel pe care i-l dăduse ea.

Era atât de frumos că o durau ochii dacă îi priveai

Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi fost capabilă să-și ia ochii de la el. În schimb, se desfătă uitându-se la el de parcă ar fi fost un dar de la zei sau un zeu coborât pe pământ. Oricât și-ar fi dorit să se întoarcă, nu se așteptase ca el să o facă.

Apoi începu să traverseze cărciuma, șchlopătând ușor, însă cu o ținută mândră, înaintând printre mese și bețivi cu atâta încredere și hotărâre, încât unii clienții pur și simplu săreau din calea lui, de parcă s-ar fi temut să nu fi secere. Deși era imposibil, părea că se făcuse liniște, iar clienții înțepeniseră de-a dreptul.

Fratele ei Finn, sprijinit neglijent de teșgea și așteptând să îi dea berea pe care i-o turnase, deveni foarte atent. Cu coada ochiului,

ți simți tensiunea, de parcă nu l-ar fi mirosit a bine. În orice altă seară, în orice alt moment, l-ar fi liniștit, spunându-i să se relaxeze, dar nu găsea puterea de a vorbi. Era fermecată ca o fată proastă care visa să fie căsătorită, curată și iubită și care credea că singurul bărbat capabil să-i împlinească fanterziile pătrunsesse în viața ei.

Apoi el ajunsese deodată în fața ei și, oricât de des și-ar fi imaginat acel moment – când în mintea ei fusese calmă, spirituală și atât de inteligentă –, o lovi realitatea oarecum dezamăgitoare, căci se auzi rostind:

– Ce cauți aici?

Colțurile gurii lui splendide care îi băntuiseră somnul se arcuiră. Încet, foarte încet, își duse mâna la buzunarul interior al hainei, scoase niște ochelari cu ramă de aur și îi așeză pe nasul acvilin. Cum putea părea dintr-o dată și mai masculin decât până atunci?

– Am vrut să te văd mai bine.

Și văzu, fără îndoială, că se îmbujoră până în vârful urechilor. Nu roșea cu ușurință, dar, judecând după dogoreala pe care o simțea, de data aceasta i se întâmplase.

– De ce naiba ai vrea asta și când ai avut ocazia să nu te uiți prea bine la ea? întrebă Finn cu un calm implacabil. Toți cei care îl cunoșteau știau că de obicei tonul acela era urmat de un pumn care sbura prin aer.

Thorne nu făcu decât să arcuiască o sprânceană și îi măsură din cap până în picioare, de parcă fratele ei ar fi fost un nimic sau cel mult o muscă amărâtă.

– Ce te interesează pe tine?

Oh, da, dacă nu l-ar fi stacat patru bărbați, nu ar fi fost doborâți. Unul sau doi, poate trei și-ar fi găsit nașul. Cel de-al patrulea îi pecetluse soarta.

Smulgându-se de sub vraja năucitoare sub care căzuse, ea așeză cana de cositor pe tejghea.

– Este fratele meu. E în regulă, Finn. Ne-am cunoscut cu câteva nopți în urmă. Mergi și savurează-ți berea.

– Nu până când nu știu cine este individul ăsta.

– Finn...

– Antony Coventry, duce de Thornley.

– La dracu!

Rostise blestemul încet, printre dinți, însă el îl auzise. Își miși ochii de culoarea berii Guinness. Bineînțeles că era duce. Iar toate gândurile acelea ridicole pe care le avusese, în care el o seducea, erau și mai ridicole. Știa tot ce era de știut despre aristocrați, despre rangurile lor, cum trebuia să li te adresezi, căci Mick avusese o legătură cu văduva unui duce în tinerețe, iar în schimbul serviciile lui, îl învățase o mulțime de lucruri legate de felul în care nobilii se diferențiau de plebe, apoi el le împărtășise fraților și surorilor lui ce aflase. Întotdeauna fuseseră apropiați, se ajutau unii pe alții și făceau tot ce era nevoie pentru a-și depăși condiția, împărtășind tot ce învățaseră. Așa că știa prea bine că un nobil nu se putea îndrăgosti de una ca ea, o cărciumăreasă crescută pe stradă, care folosea un singur cuțit, o singură furculiță și o singură lingură la masă. Venise acolo doar pentru a-și exprima aprecierea. Dacă îi oferea bani, avea să-l pocnească în umărul sănătos.

Finn nu păru impresionat deloc, însă el nu îndrăgea deloc aristocrații și nu se ferea să își exprime disprețul.

- Dă-i drumul de aici, Finn! îi porunci ea.

- Are vreo legătură cu faptul că nu ai lucrat câteva zile?

Îl plămă ușor peste braț, întotdeauna surprinsă, ca întotdeauna, de mușchii lui fermi. Fratele ei nu era vreun gârbovit.

- Nu e treaba ta. Apoi se uită pe lângă el la mulțimea care căsca gura la ei. Și voii la nu vă mai holbați și întoarceți-vă la băuturile voastre, altfel vă dau pe ușă afară! Se întoarse spre fratele ei, privindu-l încruntată. Același lucru este valabil în cazul tău. Ia-o din loc! Beast este acolo și te așteaptă.

Cu un calm deliberat, își luă halba și o ridică spre duce.

- Sunt cu ochii pe tine.

Se îndepărtă, așezându-se lângă Beast la o masă din spate. Nu era surprinsă că celălalt frate al ei stătuse nemișcat. Nu era genul care să se amestece fără să fie invitat, o făcea doar când el considera că situația era de așa natură încât nu se putea face o invitație. De regulă, era mai rezonabil, reacționând mai încet decât ceilalți, dar când o făcea, se implica total.

- Plăcut băiat!

Se întoarse spre Thorne. I se părea prea familiar să i se adreseze pe nume acum, când știa că Graves avusese dreptate când spusese că numele acestui bărbat era versiunea prescurtată a titlului său.

- A momentele lui. Nu mă așteptam să te revăd.

- Îți sunt dator, deși nu știu exact cât. Își duse mâna la buzunarul din interiorul hainei. Mă gândeam...

- Nu plătești un bun samaritean.

- Vreau să îți arăt aprecierea mea.

- Atunci fă o donație unui orfelinat.

O studie un moment îndelungat, care păru să dureze o eternitate.

- Te-am insultat.

- Da.

- Îmi pare rău, nu asta a fost intenția mea.

- Atunci, când scoți mâna din buzunar, asigură-te că este goală!

El încuviință scurt din cap.

- Ești o femeie încăpățânată.

- Cu un pumn drept destul de puternic, dacă e nevoie.

Zâmbind larg, își scoase mâna acoperită de mânășă din interiorul hainei. Se bucura că ascultase, căci nu i-ar fi plăcut să-l pocnească.

- Ce pot să îți torn?

- Whisky.

Nederanjându-se să întrebe dacă dorea licoarea mai scumpă, îi turnă băutura și îi așază paharul dinainte.

- Din partea casei.

- Bea cu mine!

Ar fi vrut ca acele trei cuvinte să nu îi facă inima să tresalte, de parcă ar fi sugerat ceva mai personal, un lucru care ar fi putut-o face să-și piardă locul în rai.

- Am o regulă: nu beau cu clienții. Nu iese niciodată nimic bun dacă amesteci lucrurile.

Spera că înțelegea că granița dintre ei nu putea fi încălcată, că ea era sirena, iar el un blestemat de unicorn.

- Dacă este din partea casei, nu plătesc, iar atunci nu sunt client. Aș dori să vorbesc cu tine. Poate că la masa aceea din colț nu sunt atât de mulți oameni care să se îmbulzească.

Fu cât se poate de sigură că nu era obișnuit să i se refuze ceva ce dorea să aibă - nici măcar o conversație. Dacă era isteată, continua să îi refuze, arătându-i clar care era poziția ei: nu erau și nu aveau să fie niciodată prieteni. Chiar dacă dăduse frâu liber fanteziei pentru un moment când alesese numele cărciumii, înțelegea realitățile lumii - unii se nașteau bogați, în vreme ce majoritatea oamenilor

pur și simplu veneau pe lume și trebuiau să-și croiască propriul drum în viață. Dacă hotăra totuși să i se alătore, trebuia să se asigure că nu se făcea de râs. Îi făcu semn lui Jolly Roger că avea să ia o pauză, își turnă doar un deget de whisky și îl conduse pe blestematul duce la masa pe care el o sugerase, luându-și un scaun înainte ca el să apuce să-i tragă unul, deși ar fi făcut-o. După ce se așeză Thorné, ea ridică paharul.

- În sănătatea tai

Sorbi, se uită la el în timp ce făcu același lucru și se luptă să nu se foiască atunci când o studie pe deasupra marginii paharului, ochelarii făcându-i privirea mai intensă și trăsăturile mai distinse. De ce trebuia să fie înspăimântător de superb? Își petrecuse întreaga viață evitând să fie atrasă de bărbați, iar individul acesta îi năruia rezistența fără ca măcar să încerce. Era periculos pentru că toate acele sentimente nedorite pe care le trezea în ea o făceau să înțeleagă de ce își ridicau femeile fustele.

- Ai vrut să vorbești cu mine, spuse ea în cele din urmă nerăbdătoare, grăbită să se întoarcă la tejghea, să poată pune bariera de lemn între ei.

- Nu ești fericită că sunt duce.

Se părea că nu reușea să își ascundă sentimentele.

- Îmi este totuna.

Lăsându-se pe spate, el bătu cu degetul în masă.

- Ai un avantaj față de mine, căci nu îți cunosc numele întreg.

- Nu văd de ce contează.

- Pot să întreb. Aș putea probabil să-l întreb pe domnul care stă două mese mai încolo.

Ea oftă. Cu cât știau mai puține unul despre celălalt, cu atât era mai ușor să păstreze distanța.

- Gillian Trewlove.

- Trewlove. Repetă numele de parcă ar fi fost un dămnicat gustos. Nu ești rudă cu Mick Trewlove, nu-i așa?

- Este fratele meu.

El miji ochii, părând că încerca să își aducă aminte.

- Nu îmi amintesc să te fi văzut la nunta lui. Ai participat?

Ea râse ușor.

- De parcă ai fi observat dacă aș fi fost acolo.

- Oh, te-aș fi observat!

Deși interiorul cărciumii era mai întunecat decât i-ar fi plăcut, cu ochelarii bine așezați pe nas, o vedea mai clar, mai limpede decât oricând. Părul ei îi amintea de frunzele arse de toamnă de la castelul Thornley. Mereu îi plăcuse să se plimbe ori să călătorească prin pădure când se răcorea, iar copacii se împodobeau în culorile toamnei. Își imagina plăcerea pe care ar fi simțit-o cufundându-și mâinile în piețele luxuriante care îi cădeau pe umerii - nu, degetele lui se mulțumeau cu șuvițele ei scurte și dese. Însă ar simți o mare satisfacție făcând-o.

La fel de mult pe cât îi plăcea să se uite doar la ea. Avusese piștrul în copilărie. Îi rămăseseră niște urme vagi, care îi făceau chipul și mai interesant, chiar unic. Nu era vreo madonă. Era plină de viață, impetuoasă, îndrăznească. Se îndoaia că purtase vreodată pălărie, preferând să se lase mângâiată de soare.

Oare pe el i-ar fi lăsat să o mângâie? Privind-o în ochii care păreau să fie o combinație de verde și căprui, se îndoaia profund. Erau din lumi diferite: sirenă și unicorn. Îi veni să râdă la gândul acela caraghios. Însă faptul că lumile lor erau diferite nu putea fi contestat, la fel cum era neîndoielnic că ea se simțea atât de în largul ei acolo, încât îl făcuse să vină după ea. Asta și faptul că își dorise cu disperare să o revadă.

De când îl urcase în trăsură, nu trecuse nici un ceas fără să se gândească la ea, fără să se întrebe ce făcea, cine o vizita, cine se bucura de râsul ei între acei pereți, cine avea plăcerea de a-i primi rarele zâmbete.

Gândurile lui ar fi trebuit să i se îndrepte spre Lavinia. Însă femeia din fața lui îi ocupa mintea, așa cum nu i se întâmplase vreodată cu alta. Era ciudat să se vadă atras inexplicabil de cărciumăreasă. Îi intriga. Nu era vorba doar de înălțimea și de coafura ei neobișnuită, de lipsa de artificii feminine sau de hainele care nu o avantajau în nici un fel. Era vorba despre forța și bunătatea ei. Îi promisese în casa ei fără să știe cine era și se luptase din răspuțeri să-l salveze fără a aștepta nimic în schimb. De când se știa, toți cei care îl ajutaseră așteptaseră ceva în schimb. Chiar și femeile dinaintea Laviniei necesitaseră atenții constante și o mulțime de fleacuri pentru a se asigura că îi rămăneau devotate. Dar cum te asigurai că îți rămânea devotată o femeie care nu cerea nimic?

Nu că i-ar fi cerut-o vreodată sau ar fi așteptat asta de la ea. Nu era pentru lumea lui. Mama lui ar fi avut un atac de apoplexie dacă i-ar fi prezentat-o. Nu doar pentru că era cărciumăreasă, ci și pentru că nu avea o ascendență nobilă. Recunoscuse acest lucru în timp ce îl îngrijise.

— Îndrăznesc să spun că mulți au fost surprinși că ducele de Hedley i-a permis pupilei sale să se căsătorească cu fratele tău.

Încrucșându-și brațele la piept, se lăsă pe speteaza scaunului și îl privi încruntată drept în ochi.

— Este putred de bogat.

— Dar nu e...

El își drese glasul. Ea nu făcu decât să clipească încet, căci nu avea de gând să îi facă sarcina mai ușoară. Thorne nu ar fi trebuit să o apuce pe calea asta, dar voia să afle toate detaliile despre ea.

— Nu îți cunoaște familia, din câte înțeleg.

Era limpede că știa. Mick Trewlove era pur și simplu un copil ilegal. Și nu încerca deloc să ascundă acest lucru. Sau cel puțin nu o făcuse înainte să o ia în căsătorie pe fiica unui conte.

— Bu sunt familia lui. Sau cel puțin o parte din ea.

— Când m-ai îngrijit, ai fost ofensată când am folosit cuvântul bastard.

— Nu ofensată. Dezamăgită.

Cuvintele ei îi loviră puternic în vîntre. Nu știa de ce nu voia să o dezamăgească pe această femeie sau de ce era hotărât să o impresiuneze atât de tare încât își scosese banduliera care îi susținea brațul înainte de a coborî din trăsură, ca să nu-l considere de-a dreptul invalid. Fusese educat să conștientizeze faptul că avea un loc important în înalta societate din naștere.

— Oamenii sunt judecați după felul în care vin pe lume.

— Din nefericire. Nu este corect ca opiniile despre noi să se bazeze pe ceva asupra căruia nu avem deloc control.

El îi aruncă un zâmbet ușor ironic.

— Ai blestemat când ai aflat că sunt duce. Exersai ceea ce predici acum?

Desfășcându-și brațele, ea își trecu degetul pe marginea paharului.

— Nu am făcut-o din pricină că aveam o părere proastă despre tine. Ci... Se întrerupse și privi în jur, apoi răsă scurt și aprig înainte de a se uita din nou spre el. Nu avem cum să fim prieteni, nu-i așa?

Ocupăm poziții diferite în societate și așa mai departe. Presupun că, atunci când ai intrat pe ușă, am sperat că am putea fi.

La fel sperase și el din tot sufletul, dar ea avea dreptate. Toți cei pe care îi considera prieteni își cunoșteau prea bine genealogia. Aveau sângele pur. Erau aristocrați din cap până în picioare.

- Îți cunoști părinții?

Sorbind puțin din whisky, clătină din cap.

- Nu știu nimic despre părinții mei sau de unde vin. Am fost lăsată într-un coș pe pragul ușii lui Ettie Trewlove.

Vorbise de parcă nu ar fi fost devastator să fie abandonată în acest fel, dar nu avea cum să nu fi fost.

- Nu ești curioasă?

- Absolut deloc. Ea este mama mea. Ea, sora și frații mei sunt familia mea. Voi fi sinceră cu tine, Excelență, nu mă interesează nici cât negru sub unghie că sunt copil ilegitim, născut din flori. Detaliile nașterii mele nu mă mai afectează. Am familie, prieteni, o cărciumă și o casă. Asta este tot ce contează pentru mine. Și sunt fericită. Nu rabd nici de foame și nici de frig. Ce aș putea cere mai mult?

Iubire, îi veni în minte, ceea ce era cunoscut, căci nici măcar nu considera că era o condiție necesară pentru căsătorie. Iubirea era o emoție pe care o puteau simți alți oameni, dar un bărbat cu poziția lui nu își putea îngădui asemenea frivolități.

- Un soț și copii?

Ea zâmbi, cu ochii licărindu-i.

- Te oferi?

Stilul ei direct aproape că îl făcu să se risucească în scaun. La fel ca faptul că își dădu seama că nu-i plăcea ideea atât de tare pe cât ar fi trebuit. Nu era deloc bună pentru el din atâtea puncte de vedere, la fel și el pentru ea din mult mai multe. Cu toate acestea, nu se putea abține să nu se gândească la faptul că ar fi adus în viața lui o căldură care îi lipseise întotdeauna. Însă nu exista nici o speranță pentru ei și, oricum, ea îl lua peste picior.

- Mi-e teamă că nu.

- Atunci nu te privește, nu-i așa?

- Presupun că ai dreptate.

Împinse scaunul înapoi.

— Mă bucur să văd că îți revii, Excelență, dar trebuie să mă ocup de clienți.

— Nu am terminat.

Pe jumătate ridicată de pe scaun, îi aruncă o privire care ar fi pus pe fugă mulți bărbați.

— Nu sunt una dintre servitoarele tale ca să-mi poți porunci.

Presupuse că hărțitul unui scaun anunța că fratele ei tocmai se ridicase în picioare.

— Îmi cer scuze pentru cuvintele directe, dar am venit aici cu un scop și încă nu am apucat să pomenesc de el. Te rog, ia loc.

Privind dincolo de el, clătină repede din cap înainte de a se așeza pe scaun.

— Atunci dă-i drumul!

— Am nevoie de ajutorul tău să găsesc pe cineva.

— Hoții care au dispărut cu ceasul tău?

— Nu. Pe mireasa mea.

Capitolul 8

Afirmația lui nu ar fi trebuit să-i facă inima să i se strângă, să-i strivească pieptul. Era o găsculiță proastă că se gândise chiar și pentru câteva secunde că se putea să îi facă o propunere când pomenise de soț și copii. Bineînțeles că nu aveau să se căsătorească niciodată. Era duce, la naiba, iar ea era cărciumăreasă! Dar, cu toate acestea, gândul că voia să îi ajute să își găsească mireasa era ridicol. Poate că fusese lovit în cap și se prostise.

— Vrei să-ți servesc drept pețitoare?

El zâmbi ironic.

— În nici un caz. În noaptea în care ne-am întâlnit, mă aflu în această zonă a Londrei căutând-o pe femeia care m-a părăsit în fața altarului cu o zi înainte.

— Nu înțelege greșit, dar dacă femeia te-a părăsit... Nu-ți putea imagina ce femeie ar putea fi atât de proastă încât să facă așa ceva. Poate că ar fi mai bine să o lași să plece.

— Fără îndoielă. Dar momentan nu este o opțiune. Este necesar să o găsec.

Probabil o iubea cu disperare dacă era atât de hotărât să o găsească.

- Ce te face să crezi că se află în zona aceasta?

- După ce a plecat de la biserică, i-a spus unuia dintre servitori încotro se îndrepta.

- În ziua în care trebuia să vă căsătoriți?

- Da.

- Trebuie să fi fost un șoc pentru tine. Și îngrozitor de stânjenitor.

- Am avut și zile mai plăcute. Așadar, unde s-ar duce o doamnă dacă ar dori să nu fie găsită?

- Înseamnă că este de neam nobil.

- Fiică de conte.

- Numele ei?

- Nu văd cum ne-ar ajuta în căutarea noastră dacă l-ai ști.

Încă se străduia să protejeze reputația femeii, chiar dacă ea nu părea să dea doi bani pe a lui. Nu era prea încântată că exprimarea „căutarea noastră” o mulțumise. Voia să fie iritată de presupunerea lui că l-ar fi ajutat, dar îi plăcea și faptul că avea nevoie de ajutorul ei, ba chiar conta pe el și simțea că se putea baza pe ea.

- Trebuie să știu măcar cum arată.

- Atunci, mă vei ajuta?

- Voi pune niște întrebări în stânga și în dreapta. Aplecându-se în față, își așează antebrațele pe masă. De ce crezi că ar umbla pe străzi în toată noaptea?

- Mi-am ieșit din minți de grijă, eram furios și băusem - mă oprisem și băusem multe beri pe drum, ca să prind puteri, desigur. O căutam de când am descoperit că plecase.

- Ce ai făcut de și-a dorit să plece?

- Este o întrebare excelentă și abia aștept să aflu răspunsul.

- Ar putea fi însărcinată?

- Nu fi ridicol! Este o femeie nobilă cu o educație aleasă. Nu am atins-o niciodată.

Deși confesiunea lui fu o ușurare, îi era greu s-o creadă.

- Nu ai atins-o niciodată. Chiar niciodată?

- Când am dansat, desigur. I-am oferit brațul când ne-am plimbat prin grădina. I-am sărutat mâna când mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Ba îl privi țintă.

- Nu ai făcut niciodată altceva în afară de a-i săruta mâna?

- Sunt un gentilom.

- Ești virgin?

- Dumnezeu! Părea absolut îngrozit. O doamnă nu pune astfel de întrebări impertinente.

- Dar eu nu sunt doamnă. Așadar, ești?

- Ce legătură are?

- Ești? insistă ea.

- Bineînțeles că nu.

- Nu o doreai?

Cercetă puținul whisky pe care îl mai avea în pahar.

- Nu văd în ce fel ne-ar ajuta detaliile relației noastre să o găsim.

Avea dreptate, desigur, dar un drăcușor din interiorul ei era invidios pe o femeie pe care nu o întâlnise niciodată, căci se bucura de afecțiunea lui. Totuși, nu se putu abține să nu se întrebe ce făcuse de o determinase să dea bir cu fugiții. În timp ce o căuta pe mireasa fugară, poate că era bine să afle câte ceva despre el. Poate că nu era genul care ar fi vrut să profite de fată, dar părea puțin probabil ținând cont de ceea ce știa despre el.

- Descrie-mi-o, te ceru ea.

Schimbă subiectul, căci era îndreptățită să o facă, iar întrebarea ei anterioară fusese nepoliticoasă și nu era treaba ei. Iar răspunsurile nu i-ar fi ajutat în căutări.

Își ridică privirea spre ea.

- Scundă. Aproape că nu trebuie să-mi ridic brațele când valsăm.

Lucru pe care, cu siguranță, nu l-ar fi putut spune dacă ar fi valsat cu ea. Nu că avea să se întâmple vreodată ori că și-ar fi dorit brusc să o facă. Cum nu dorea să-și închipuie că ținea altă femeie în brațe.

- Păru?

- Deschis. Blondă.

- Blond ca paiul? Blond mai închis?

El se încruntă.

- Blondă.

- Ești foarte atent la detalii. Culoarea ochilor?

Păru pierdut, de parcă ar fi întrebat dacă logodnica lui avea coadă.

- Doar nu va fi identificată după ochii

- Are pistrui? Are ceva care iese în evidență?

- Este foarte prezentabilă.

Ea se strădui să nu râdă.

- Asta ne va ajuta să o găsim ușor.

El se încruntă.

- Am o miniatură cu ea pe care ți-aș putea-o aduce.

- S-ar putea să fie de folos. Și astfel știa sigur că avea să-l revadă. Întinse mâna și își puse palma pe pumnul lui strâns, așezat lângă pahar. Este o sarcină imposibilă. Dacă nu vrea să fie găsită, nu o vei găsi. Zona aceasta este plină de imigranți și de săraci. Sunt o mulțime de mahalale. Într-o locuință se înghesuie două, trei familii.

- Știu prea bine acest lucru. Însă trebuie să încerc.

- Ce-ar fi să te întorci aici mâine după-amiază? Vom căuta la casele cu camere de închiriat și la adăposturile din jur.

El încuviință hotărât din cap.

- Apreciez disponibilitatea ta de a mă ajuta.

- S-ar putea ca absența ei să nu însemne nimic. Poate că pur și simplu s-a speriat la gândul căsătoriei. Acum ti este frică să se întoarcă acasă, temându-se că tu și familia ei veți fi furioși.

- Sau poate, după cum ai sugerat, a avut un motiv temeinic să nu meargă până la capăt. Nu voi avea odihnă până când nu voi afla care este acesta.

Era ciudat că whisky-ul nu era la fel de gustos precum cel pe care îi băuse mai devreme. Întotdeauna preferase Dewar's, dar, în timp ce stătea pe terasă privind spre grădinile întunecate, se întrebă dacă faptul că nu îi aducea nici o bucurie avea mai degrabă legătură cu compania în care se afla - propria persoană.

Se simțise foarte stânjenit răspunzând la întrebările legate de Lavinia, căci răspunsurile lui fuseseră cam vagi. Încercă să și-o amintească mai clar.

Ochii ei. Închizându-i pe ai lui, se lăsă pe spate, apoi și-i imagină. Aveau culoarea mușchiului amestecat cu nuanța pământului reavăn. Irisul era încercuit de o dungă îngustă neagră. Când se aprindea, ochii i se întunecau de pasiune. Când râdea, scânteiau de bucurie. Îi vedea în cele mai mici detalii.

Dar pe ai Laviniei nu putea să și-i amintească nici în ruptul capului.

Din momentul în care Gillie strigase pe străduță în noaptea aceea fetică, își amintea fiecare vorbă pe care o rostise. Oricât ar fi încercat, nu putea evoca nici măcar o singură conversație cu Lavinia. În afară de cererea în căsătorie, care, privind în urmă, fusese anostă.

- Îmi faci onoarea de a deveni soția mea?

- Aș fi încântată.

Fusese lipsită de pasiune, dar pentru căsătorie nu era nevoie de pasiune. Bineînțeles, plebea nu știa asta. Plebea era mânată de instincte primitive. Era motivul pentru care făceau copii din flori.

Nu își putea închipui ce fel de persoană ar abandona un prunc pe pragul cuiva. Dacă nu ar fi luat-o femeia aceea la ea acasă? Dacă nu ar fi fost descoperită până ce îi venea de hac frigul, lăsând-o fără suflare?

Furia care îl cuprinsese la acest gând îl făcu să-i tremure mâna. Fără îndoielă, reacția lui era rezultatul recunoștinței pe care o simțea muribundul față de femeia care îl salvase. Faptul că îl tresăltase inima când o văzuse în clipa în care intrase prima oară în cărciumă, că aștepta cu nerăbdare să o vadă a doua zi era doar o simplă coincidență, încă fiind marcat de cât de aproape fusese de moarte, din ale cărei gheare necruțătoare îl smulsese ea.

Capitolul 9

Stând în fața oglinzii, Gillie își studie reflexia, dezgustată de sine pentru că purta una dintre fustele ei bleumarin mai bune și o bluză albă, pe care le scotea din dulap doar când mergea în vizită la mama ei. Adăugase o jachetă bleumarin scurtă, fără nasturi, pe care erau brodate frunzulițe roșii de stejar, pe care o îmbrăca de obicei de Crăciun. Mai erau câteva luni până atunci, dar lat-o, se îmbrăcase să impresioneze un duce!

Răsuffă exasperată. S-ar fi schimbat în hainele normale de lucru, dar nu mai era prea mult până să se deschidă cărciuma, la ora zece, și era în întârziere. În dimineața aceea, se îmbrăcase și își spălase părul. Firește, în dimineața aceea, șuvițele scurte decisese să se răzvrătească după ce se uscaseră și se ridicaseră precum pepii de arici. Așa că trebuise să se spele din nou și să se lupte cu cărlionții rebeli în timp

ce îi usca. Apoi se chinuise să aleagă ceva de îmbrăcat, de parcă ei nu ar fi fost obișnuită să vadă doamne îmbrăcate în cele mai fine mătăsuri. Hotărâse să adauge jacheta în ultima clipă, deoarece, chiar dacă erau în august, era posibil să fie răcoare afară.

Oftă din nou din rărunchi, se răsuci pe călcâie și leși. Nu ar fi trebuit să fie de acord să îi ajute. Da, cunoștea străzile din zonă, dar sarcina lui era imposibilă.

– Acul în carui cu fân, mormăi ea, intrând în cărciumă pe ușa din spate, care dădea în bucătărie.

– Aoleu, Gillie, deja a venit Crăciunul? întrebă Robin din locul său de la masa mare de lemn, unde mâncau cei care lucrau pentru ea.

– Nu, băiete, dar am ceva de rezolvat mai târziu și s-ar putea să se facă frig afară.

– Mergi să-l vezi pe Moș Crăciun?

– Nui Nu e momentul Crăciunului.

– Cred că arăți încântător, spuse Hannah, amestecând într-un cazan mare pe sobă.

Nu exista îndoielă că bucătăreasa ei savura mâncarea pe care o pregătea. Fusese o văduvă scheletică atunci când o angajase Gillie, dar acum era rotunjoară, iar copiii ei găseau o alinare moale la pieptul femeii, chiar dacă erau aproape adulți.

Simți că se îmbujorează auzind complimentul.

– M-am îmbrăcat din pricina vremii.

– Sigur că da. Jolly Roger mi-a spus că te-a vizitat un gentilom aseară.

– Nu fi prostituț! Era doar un client.

– Nu stai cu clienții. Bucătăreasa zâmbi cu viclenie. A zis că era un bărbat arătos.

Dându-și ochii peste cap, lăsă aerul să-i scape din piept. Avea să fie o zi plină de oftături.

– Va fi gata supa când deschidam?

– Deja este gata. Vrei să gusti?

– Nu, mulțumesc. Avea un nod un stomac, deși era o prostie. Se îndoaia că putea să mănânce în clipa aceea. Voiam doar să mă asigur că este totul pregătit.

Înaintă spre teighea, partea principală a cărciumii. În spatele teighelei greu încercate, cu două rânduri de butoaie într-o parte, Jolly Roger aranja sertarul de bani.

- Ești gură-spartă!

Privi peste umăr, ridicând ușor privirea pentru a se uita la ea. Era lat în umeri, dar mai scund decât ea.

- Ce am făcut?

- Nu trebuie să le spui oamenilor despre treburile mele.

El ridică din umeri cu nonșalanță.

- Aici nu intră în fiecare zi bogătași. Și nu ai stat niciodată la masă cu un bărbat.

- Stau cu frații mei.

El râse și începu să numere banii.

- Nu e același lucru, Gil. Nu e.

Ar fi trebuit să îl dea afară pentru că îi vorbea nerespectuos, să-l lase să se chinuie să găsească de lucru în altă parte. Păcat că îi plăcea atât de mult și era un angajat bun.

- Când se mai liniștesc treburile după-amiază, plec puțin.

- Cu domnul tău?

- Nu este domnul meu.

Închise sertarul, se întoarse, se sprijini de teighea și își încrucișă brațele puternice la pieptul larg.

- Trebuie să te asiguri că știe asta. Am văzut cum s-a uitat la tine.

- Are pe cineva.

- Adică e căsătorit?

- Nu încă.

- Mulți se răzgândesc înainte să ajungă la altar.

El nu se număra printre ei, în mod vădit. Ajunsesse la altar, unde fusese abandonat, și totuși voia să-și găsească femeia. Era limpede că vedea un viitor cu ea. Oftă încă o dată.

- Se poate răzgândi de câte ori vrea. Nu am nici un interes să mă trezesc împovărată cu vreun bărbat. Deschide ușa! Să ne apucăm de treabă!

- Este nevoie doar de unul, Gillie.

Începu să se îndrepte spre ieșire.

- Poftim?

- Este nevoie doar de unul, dacă e cel potrivit să te facă să te răzgândești.

- Împlinesc 30 de ani în decembrie.

- Iar eu tocmai am împlinit 43, dar iată-mă îndrăgostit lulea.

- De cine?

Ei zâmbi larg.

- Ghici!

Bărbatul deschise ușa, iar mulțimea dădu năvală, așa că ea nu apucă să ghicească nimic, cu atât mai puțin motivul pentru care acceptase să ajute un duce.

- Deci cum e?

Thorne privi spre femeia care mergea alături de el pe strada aglomerată. Ochii ei, care se uitau la el țintă, erau la fel de întrebători ca vocea. Nu mai vorbise niciodată cu o femeie fără să trebuiască să își plece privirea. Îi plăcea că se putea uita direct în ochii ei. Îi plăcea totodată că nu trebuia să își micșoreze pasul ca să meargă în tandem. Picioarele ei lungi țineau cu ușurință pasul cu el, sau ar fi făcut-o dacă pașii lui nu ar fi fost încetiniți de un ușor șchiopătat. Chiar și cu bastonul, simțea durere în coapsă și în spate din când în când.

Pălăria ei nu avea nici un fel de accesorii. Nu avea panglici, fundițe sau flori. Îi amintea de pălăria purtată de un fermier când își ară pământul. Presupunea că nu avea suficient păr ca să folosească o agrafă, așa că ar fi fost greu să poarte o pălărie mai elegantă fără să o piardă, ținând cont că mergea mai degrabă cu pas alert decât agale. Bărbații își duceau mâna la pălărie când treceau pe lângă ea. Femeile îi zâbeau, o salutau și îi rosteau numele, apoi își vedeau de drum. Copiii dădeau fuga la ea, îi îmbrățișau picioarele, iar Gillie le dădea un bănuț de lemn pentru care puteau primi ceva de mâncare, apoi o zbugheau.

Îl amuza să o observe în largul ei și relaxată pe străzile acelea, pe care se aștepta să fie buzunărit în orice clipă.

- Ți-am spus. Scundă, blondă.

Se încruntă spre el.

- Nu. Cum este, nu cum arată. Ce îi place să facă? Care sunt pasiunile ei? Când vrea să petreacă timp singură, ce face? Cu ce își umple zilele?

Era stânjenit să recunoască, însă habar nu avea.

— Desigur, dimineața merge în vizite. Toate doamnele făceau asta, se gândi el. Merge la croitor. La cumpărături. Se ocupă de acte caritabile.

— Cum ar fi?

— Ce importantă are?

Ocoli cu ușurință un bărbat rotofel care nu părea dispus să își cedeze partea de drum. Îi atinse mâna înmănușată cu palma ei goală, ceea ce îl făcu să blesteme materialul subțire care nu le îngăduia să se atingă.

— Dacă lucrează cu orfani, am putea vizita orfelinat sau case pentru copii ai străzii. Dacă ajută cerșetorii, am putea întreba la un adăpost sau la misiuni. Poate că a văzut-o cineva de acolo.

Cum de o cunoștea pe Lavinia de ani întregi și, cu toate acestea, știa atât de puține despre ea? Era o doamnă adevărată, cu o ascendență impecabilă. Știa vag cum își petreceau doamnele ziua, dar nu cunoștea nici un detaliu despre femeia pe care intenționase să o ia în căsătorie. Vorbeau de cărți, grădini și vreme. Chiar voise să își petreacă restul vieții vorbind despre cărți, grădini și vreme?

— Ne plimbam adesea cu trăsura prin parc, însă, în afară de asta, mi-e jenă să recunosc că nu știu detalii despre felul în care își petrecea ziua.

Nu-și dădea seama dacă era dezamăgită sau dezgustată de ignoranța lui.

— Atunci nu ne va fi ușor, spuse ea, de parcă nu ar fi fost o problemă, dar bănuia că nu ar fi întrebat dacă nu era nevoie. Știi dacă avea bani la ea?

— Fratele ei i-a dat bani de buzunar regulat. Dacă i-a economisit, poate că avea. Spera că avea suficienți bani. Nu îi plăcea să își închipuie că stătea sprijinită de un zid sau ghemuită pe un prag, privind fix cu ochi goi, sub privirea numeroșilor trecători. Nu voia să își imagineze că răbda de foame, de frig sau că îi era frică, neștiind ce o aștepta. Clătină din cap, încercând să alunge gândurile negre. Nu știu dacă plănuia să fugă sau a fost o decizie de moment, adăugă el.

Fusese din ce în ce mai tăcută în ultima vreme. Începuse să aibă îndoieli în privința căsătoriei lor? Lady Aslyn fusese logodită cu contele de Kipwick înainte să renunțe la el în favoarea lui Mick Trewlove. Lavinia fusese neobișnuit de tăcută și rezervată la nunta

acesteia, aproape melancolică. Faptul că Lady Aslyn se răzgândise să fi sădit o sămânță de indroială în inima Laviniei?

- Decize de moment, declară Gilie brusc.

Aproape că îi pufni râsul.

- Cum poți fi atât de sigură?

- Pari genul rezonabil. De ce nu ți-ar fi spus pur și simplu că avea indoleli dacă s-ar fi răzgândit?

- Poate că se temea că voi încerca să o conving să nu facă asta.

- Nu ai fi lăsat-o să plece?

- Să fiu sincer, nu știu. Făcusem un jurământ...

Iar un jurământ pe patul de moarte nu trebuia luat în joacă. În plus, Lavinia nu era o debutantă fusturatică. Era la o vârstă la care ar fi trebuit să știe ce voia, să înțeleagă importanța pe care o presupunea acceptarea cererii lui în căsătorie.

- Probabil faptul că ești un bărbat care își respectă jurămintele îți aduce o oarecare consolare. Dar uneori este bine să nu îți respecti chiar și cele mai bine intenționate jurămintele.

Se întrebă dacă ea făcuse vreun jurământ pe care nu îl respectase.

Oprindu-se lângă un băiețuș care stătea lângă un felinar de stradă, se aplecă și îi întinse un bănuț de lemn. Bălatul nu făcu decât să se uite fix la el. Ea spuse ceva ce Thorne nu auzi. Apoi, zâmbind larg, copilul îi înhăță și o tulă pe stradă. Când se îndreptă de spate, o întrebă:

- Ce sunt acelea?

Stânjenită de întrebarea lui, ea își strecură mâna în busunarul fustei și se auzi sunetul altor bănuți asemănători.

- În schimbul lor, pot primi o farfurie de supă la ușa din dos a cârciumii.

Le dăduse bărbaților, femeilor și copiilor.

- De unde știi cine duce lipsă?

Ea ridică din umeri.

- După ochi. Privirea îți spune când cuiva îi este foame.

Prins cu propriile griji, nu fusese atent, în vreme ce femeia de lângă el era incredibil de atentă la ce era în jur, părand să observe totul.

- Ai răbdat de foame în copilărie?

- De nenumărate ori.

Nu-și putea închipui cum era. Avusese mereu burta plină - de fapt, mai mult decât plină.

— De unde știi că oamenii nu profită de generozitatea ta?

Oprindu-se, îl privi direct în ochi.

— Dacă nu ai avea nevoie, ai accepta pomană?

El încuviință încet din cap, înțelegând. Îl deranjase că refuzase plata pentru că îl îngrijise după ce fusese atacat. Nu prea îi plăcea să fie dator. Îi era dator și pentru ajutorul pe care i-l dădea în acea zi. Avea nevoie, fără îndolală, de un pic de creativitate pentru a se asigura că o risplătea cum se cuvine, plată care îi putea oferi o scuză să petreacă mai mult timp cu ea.

— Nu, presupun că nu.

— Ia să vedem atunci, spuse ea pe un ton vioi. Să întrebăm aici!

Fără să îi aștepte, o apucă pe alee, urcă trei trepte — pe care le-ar fi putut mătura în copilărie — și bătu încet. Era neîndoielnic cea mai independentă femeie pe care o cunoscuse. Nu avea nevoie de brațul lui pentru a se sprijini sau de permisiune pentru a acționa.

Ușa se deschise, iar o femeie încovoiată îl cercetă din cap până în picioare câteva momente bune înainte de se întoarce spre Gillie.

— Bună ziua, doamnă Bard.

— Gillie.

Cărciumăreasa știa pe toată lumea? O cunoșteau toți?

— Ați mai primit chiriași noi în ultima vreme?

— Nu mai am camere goale de vreo două luni. Nu e nimeni nou.

— Și în camera comună?

Bătrâna se foi de pe un picior pe altul, de parcă ar fi fost prinsă cu minciuna.

— Vin și pleacă. Mai cu seamă cei aflați la ananghie.

Încă încerca să priceapă la ce se referea când Gillie se întoarce la el.

— Ai adus miniatura?

— Ah, da!

Băgă mâna în buzunar și scoase micul portret al Laviniei, pe care i-l dăduse la câteva săptămâni după ce se logodiseră. Presupusese că era un fel de a pecetlui legătura lor.

Partenera lui de căutări îl luă și se uită în trecut, înainte de a-l apropia de nasul doamnei Bard.

— A dormit aici?

Mijind ochii, bătrâna se aplecă și clătină din cap.

— N-am văzut-o.

— Sunteți sigură? întrebă el.

Mijindu-și privirea și mai tare, îl privi încruntată.

— Îmi pui la îndoială vederea sau vorba?

— Nici una, nici alta, spuse repede Gillie, înapoiindu-i portretul.

Încearcă doar să o găsească.

— Te-a lăsat, nu? Ai bătut-o?

— Poftim? Nul Bineînțeles că nu. Nu fi ridicolă!

— Oh, un bărbat cu vorbe mari și alese. Nu-i de teapa ta, Gillie.

Prea-i filfizon!

— Mă anunțați dacă o vedeți? întrebă Gillie.

— S-ar putea.

— Pun la bătaie o coroană, iar prima bere la Sirena e din partea mea.

Bătrâna zâmbi viclean și încuviință din cap.

— A ta sunt de-acum.

— Și... Gillie îi dădu câteva bănuți de lemn. Pentru cei care dorm astă-seară aici și nu au unde se duce.

Femeia îi vârl în buzunarul șorțului pătat.

— Dacă ar exista mai mulți ca tine pe lumea asta, Gillie, ar fi o lume mai bună.

— Sunt destui ca mine, doamnă Bard. Să aveți o zi bună!

Se întoarse pe călcâie și o apucă spre stradă.

El se pregăti să o urmeze.

— Dacă-i rănești, cei de pe aici îți fac febul!

El se uită spre doamna Bard.

— Nu intenționez așa ceva.

— Dacă nu te gândești să o faci nu înseamnă că nu se poate întâmpla.

Închise ușa, lăsându-l să se simtă ca un ticălos jomnic care se bucura de compania cărciumăresei, profita de dispariția Laviniei și o folosea drept scuză ca să aibă un motiv pentru a merge șchiopătând alături de Gillie, care se oprea la casele cu camere de închiriat, bătând din ușă în ușă. Se văzu nevoit să admire felul în care vorbea cu oamenii fără să îi jignească. I se păru că, dacă deschidea gura, se uitau imediat urât la el. Nu cunoștea unele din cuvintele pe care le folosea ea. În nici un caz nu îi știa pe oamenii aceia după nume.

Tocmai plecaseră de la a șasea casă, când ea se întoarse brusc pe o străduță și se apropie fără teamă de ceea ce părea a fi un adăpost

improvizat, un fel de prelată sau o pânză susținută de bețe subțiri. Pe jos era plin de gunoale. El se străduia să le ocolească și să calce în ceva ce i-ar fi stricat hainele. Ea se ghemuia în fața a ceea ce părea a fi intrarea. În ciuda faptului că piciorul lui protestă, se aplecă și el și aproape că i se întoarse stomacul pe dos din pricina duhului insuportabile de reziduuri umane și holt pe care o emana bărbatul sfrijit, cu barbă și păr răvășit, care nu mai avea aproape nici un dinte, cuibărit în adăpost.

– Bună, Petey. Îl salută de parcă ar fi fost o rudă preferată. Mă întrebam dacă ai primit vreun ceas în ultima vreme.

El se uită mai degrabă la Thorne, măsurându-l, decât la ea.

– S-ar putea. Ce te interesează?

Lui Thorne îi tresări inima în piept. O căuta pe Lavinia, dar dacă își putea recupera ceasul...

– S lixe dacă încă îl ai pe cel pe care îl caut.

Bărbatul murdar se întinse în spate, trase o pungă și răsturnă trei ceasuri pe zdrențele jecoase din fața lui, apoi flutură mâna deasupra lor de parcă ar fi prezentat un cadou. Thorne nu trebui să le cerceteze pentru a-și da seama că printre acele ceasuri de argint nu era cel de aur pe care îl căuta.

– Ai unul de aur?

Omul dătină din cap, dar păru vinovat.

– Ai avut unul de aur? întrebă Gillie.

– Nu recent.

Răsuindu-se pe călcâie, ea se întoarse spre Thorne.

– Avea ceva neobișnuit pe el?

– Un blazon cu trandafiri căpărători în jurul unui leu cu un ghimpe în labă.

Zâmbetul ei îi făcu să-și dorească să întindă mâna, să-i cuprindă bărbia în palmă și să își treacă degetul peste buzele acelea.

– O plantă căpărătoare cu ghimpi, presupun, dintre care unul în laba lui Thornley.

– Mă tem că strămoșii mei nu avut prea multă imaginație.

Se întoarse din nou spre bătrân.

– Ceva de genul ăsta, Petey?

– Nu. Nu primesc din alea bune.

– Dacă auzi de el, dă-mi de veste. Voi avea grijă să te răsplătesc. Apoi îl prinse de mâna murdară – își așeză palma de bunăvoie

pe ea și i-o întoarse și puse doi bănuți de lemn în ea, strângându-i degetele în jurul lor.

- Ai grijă de tine!

- Și tu, Gîl.

Se ridică și o luă din loc. El o urmă.

- Înțeleg că e mână în mână cu hoții.

Ea privi spre el.

- Da.

- Nu prea are succes dacă trăiește așa.

- Trăia mult mai bine înainte să-i moară nevasta și fiul. Holeră.

Acum e doar trist.

El își aminti cu voioșie să se rupă de lume după ce îi murise tatăl, însă responsabilitățile îi implicaseră.

- Iar tu ai dureri, spuse ea pe un ton compătimitor. Nu m-am gândit că încă ești în convalescență.

Nu îi plăcea să recunoască, dar piciorul aproape că îi omora.

- Sunt bine.

- Șchiopătezi mai tare. Mi-ar prinde bine și mie puțină odihnă.

Este o cafeenea după colț.

- Bu zic să continuăm.

- Tu poți să continui. Eu merg să beau o cafea.

- Știi prea bine că habar n-am pe cine ar trebui să abordez.

Apăru din nou zâmbetul acela, doar că de data aceasta era o urmă de triumf în el.

- Atunci presupun că ar fi mai bine să mi te alături.

Era una dintre puținele doamne din cafeenea, nu că ar fi părut s-o deranjeze. Două femei aflate înăuntru îi măsurară din cap până în picioare, iar din când în când îi aruncară câte un zâmbet seducător. Văzu că una dintre ele urcă la etaj. Nu era ceva neobișnuit ca o cafeenea să servească totodată drept bordel, închirînd camere cu ora. Se întrebă dacă Gillie știa asta. Presupunea că da. Părea să fie extrem de familiarizată cu toate aspectele acelei zone a Londrei.

Se întrebă dacă adusesese vreodată vreun bărbat - în afară de unul rănit - în locuința ei. Se îndoa. Nu era genul care să fîrteze, însă cu siguranță avea o oarecare cochetărie. Nu părea să fie conștientă de faptul că era atrăgătoare. Dar faptul că purta veșmintele acelea

verse și părul scurt nu putea ascunde lucrul acesta. Era precum soarele care se ascunde în spatele norilor, dar continuă să strălucească.

Ridicând cana grea, și-o așeză exact sub nas și inhală aroma. Închise ochii, iar expresia de fericire de pe chipul ei îi făcu să i se strângă dureros partea de jos a trupului. Ar fi vrut să fie el cel care îi provoca suspinul acela discret, ce îi scăpă printre buzele ușor desfăcute înainte de a sorbi din licoarea întunecată.

Cu un zâmbet degajat, deschise ochii.

- Îmi place enorm cafeaua.

- Nu aș fi ghicit. Ceea ce era o minciună, căci era limpede că îi plăcea aroma. Ce ai vrut să spui când ai întrebat-o pe doamna Bard despre oamenii aceia care dormeau la ea?

Păru surprinsă de întrebare.

- Nu toată lumea se poate bucura de luxul unui pat. Are o cameră cu saltele de paie. Oamenii pot plăti să doarmă pe o saltea de paie. Dacă nu își pot permite asta, dorm pe o bancă. Cam la înălțimea pieptului, este prinsă o frânghie peste care își pot pune brațele ca să nu se rostogolească de pe bancă după ce adorm.

Era îngrozit de această idee. Cunoștea mulți lordi și doamne care erau implicați în activități caritabile și, deși contribuise cu numeroase donații, nu îi era cunoscută această practică.

- Pare foarte incomod.

- Oh, este!

I se strânse stomacul la gândul că ea ar fi putut dormi în felul acesta.

- Ai dormit astfel?

- Când aveam 15 ani și doar în glumă, ca să văd cum este. Mama mi-a oferit întotdeauna un pat.

- Mereu ai vocea mai blândă când pomeniți de ea.

Ridicând din umeri, sorbi din cafea, privindu-l pe deasupra cîinii. Era ciudat că nu își amintea ca Lavinia să-l fi cercetat vreodată și nici invers, el să o fi studiat în felul acesta. Dar o cunoștea de multă vreme, căci tații lor făcuseră în așa fel încât să se întâlnească și să înțeleagă că erau mențiți să se căsătorească.

- Trebuie să recunosc că sunt surprins că ești atât de familiarizată cu sora și cu oamenii.

Clipind, ea așeză cana pe masă.

- Am crezut că acesta este motivul pentru care mi-ai cerut ajutorul.

- El bine, da, dar ți-am subestimat cunoștințele. Presupun că ai crescut aici.

- Nu tocmai în Whitechapel, ci în apropiere. Sunt aici de la 19 ani, de când mi-am deschis cârciuma.

- Adică de cât timp? Șase ani?

Ea râse, sunet care îi făcu pe domni să se întoarcă. El bănuia că unul dintre ei îl invidiau pentru că stătea cu ea la o masă de lângă fereastră.

- Peste un deceniu.

Ceea ce o făcea să fie o femeie matură, nu o fetișcană inocentă, lipsită de experiență. Cu siguranță, o femeie care avusese iubiți. Sau, la un moment dat, un soț. Poate că era văduvă. Nu îi plăcea gândul să o știe cu alt bărbat, sorbind cafea, bând whisky. Îi cuprinse ceva asemănător geloziei la gândul că în patul ei stătea întins alt bărbat care deschidea ochii și o găsea îngrijindu-l.

- Nu ai fost niciodată căsătorită?

- Nici măcar o dată.

Majoritatea femeilor ar fi fost un pic stânjenite de acest fapt, dar ea părea să îi vadă ca pe un merit.

- De ce nu?

- Nu sunt genul de femeie pe care îl îndrăgesc bărbații și nu vreau să mă căsătoresc fără dragoste. Sunt mulțumită cu ce am.

El se încruntă.

- De ce crezi asta?

- Nu sunt mică și delicată, genul de femeie care face bărbații să se simtă mai masculini, pe care s-o admire când au chef și cu care să se joace când doresc. Și nu sunt docilă. Bărbații sunt amenințați de femeile care iau atitudine. Lar atunci devin urăcioși. Ceea ce te face să nu-i mai îndrăgești. Nu suport să-mi spună cineva ce să fac și ce să nu fac. Poate că acesta este motivul pentru care a fugit mireasa ta.

- Vrei să sugerezi că i-am poruncit să facă una sau alta?

Ea îl privi ținută.

- Te asigur că nu aș fi făcut-o. Unul dintre motivele pentru care am cerut-o în căsătorie este faptul că o consider un model de bună-cuvîntă și nu ar fi fost nevoie să o instruiesc.

Acesta fusese totodată unul dintre motivele pentru care nu ezitase să își asigure tatăl, când era pe moarte, că avea să respecte termenii contractului.

- Un model? Oh! Sigur îi plăcea când îi șoptea asta la ureche.

Îl tachina din nou, dar nu îi plăcea ce sugera.

- Nu l-am șoptit niciodată la ureche.

- De ce nu?

O privi fix.

- Poftim?

- Nu ai făcut cu ea lucruri pe care nu ar fi trebuit să le faci?

- În nici un caz. O respectam prea mult ca să fac asta.

Lăsându-se pe spate, ea își încrucișă brațele la piept și îl privi țintă.

- Cât de mult o iubeai?

Foindu-se pe scaun, privi în jur. Îndrăzneala femeii era de netolerat. Cu toate acestea, nu putea să îi ascundă adevărul. Se întoarse spre ea.

- Nu am iubit-o deloc.

Ai naibii nobilii știa că aveau case frumoase și haine alese, vieți imaculate pe care le curățau întruna, dar se pare că nu își murdăreau nici un aspect al existenței cu ceva atât de pământesc precum emoția.

- Atunci de ce să te căsătorești cu ea? Închise ochii, știind răspunsul înainte ca el să vorbească. Pentru că ea este un model, iar tu ești un duce. Și ai nevoie de o nevestă cuviincioasă. O femeie cu o ascendență pură, care îți cunoaște strămoșii, se gândi ea. Lucru pe care ea nu avea să fie niciodată în stare să îl facă. Deschise ochii și adăugă: Mândria ta refuză să-i dea drumul.

- Poate că mândria a fost cea care m-a mănât în prima seară, probabil din cauza asta m-am purtat atât de prostește încât am ajuns în grija ta. Nu știu sigur ce aș fi făcut dacă aș fi găsit-o. Mi-aș fi exprimat dezamăgirea. Aș fi cerut răspunsuri. Aș fi târât-o înapoi în biserică. Clătină din cap. Fratele ei și mama mea insistă să ne căsătorim, dar nu o voi forța și nu vreau să trăiesc apoi cu teama că nu are de ales decât să se ascundă. Simt că este ceva în neregulă și vreau să îndrept lucrurile. Privi în jur. De ce ar veni în zona aceasta?

Părea sincer în încercarea lui de a o liniști și a o ajuta pe fată.

- Este ușor să te pierzi aici și să te amesteci în mulțime, căci pe străzile acestea sunt o grămadă de oameni. Și poți să o iei de la capăt. Să îți schimbi numele. Nimeni nu îți cere să dovedești că acela este numele care ți-a fost dat când te-ai născut. Sau poate că știe pe cineva aici.

El rămase neclintit.

- Cum ar fi?

- Ei bine, nu știu. Nu o cunosc.

Întinse mâna. Pot să mă uit la miniatură? Aruncase doar o privire când le-o arătasă oamenilor pe care-i întrebase de Lavinia. Acum îi studie trăsăturile delicate. Femeia îi părea cunoscută, dar nu își putea aminti unde ar fi putut-o vedea. Să fi venit la cârciumă? Să se fi văzut pe stradă?

- Este foarte drăguță.

- Oamenii răi ar putea profita de asta.

Părea cu adevărat îngrijorat și poate puțin vinovat, ca și când el ar fi adus-o acolo. Și avea dreptate. Dacă dădea peste cine nu trebuia, respectivul și-ar fi putut umple buzunarele cu bani folosindu-se de ea.

- De ce? De ce ai cerut-o în căsătorie? Sunt sigură că există o mulțime de modele de perfecțiune în aristocrație.

El îi aruncă un zâmbet trist.

- Moșia mea ducală se învecinează cu o bucată de pământ care a fost păstrată pentru a servi drept zestre fiicei unui anumit conte, iar toți ducii dinaintea mea au intenționat ca fiul lor să o ia în căsătorie pe fiica acestui conte pentru a obține pământul. Însă nici un conte din acea familie nu a avut o fiică până să apară ea. A doua zi după ce s-a născut, tatăl ei și al meu s-au întâlnit și au încheiat o înțelegere, semnând un contract prin care eu și ea urma să ne căsătorim. Aveam 11 ani la data aceea. Nu mi s-a cerut părerea în această privință și nici nu ar fi fost dorită. La 15 ani, când tata se afla pe patul de moarte, i-am promis că voi onora termenii contractului, că pământul care a însemnat atât de mult pentru toți ducii dinaintea mea va deveni al nostru. Astfel că întotdeauna s-au așteptat să ne căsătorim, dar nici unul din noi nu s-a grăbit. Fratele ei, care îmi este prieten, a început să insiste în ultima vreme, căci îi trecea vremea. Așa că am hotărât că venise momentul. Ne-am înțeles mereu bine. Ridică din umeri. Nu m-am gândit că va fi o povară căsătoria cu ea. Deși sunt

destul de supărat pe mine când stau și mă gândesc că, de fapt, s-ar putea să-i fi făcut un deserviciu dorind să o iau de soție de vreme ce sentimentele mele pentru ea nu erau puternice. Și nu mă fascina... așa cum o faci tu.

Cu inima galopându-i, îți dori să fi băut whisky, nu cafea.

- Îți plac lucrurile mai puțin cizelate, nu-i așa?

- Tu nu ești deloc necizelată. Ai cea mai blândă atingere pe care am cunoscut-o vreodată. Ești generoasă și oferi bănuți de lemn tuturor nevoiașilor. Îți faci timp să rostiești o vorbă bună pentru toată lumea. Este limpede că oamenii au o părere bună despre tine.

Nu era obișnuită cu laudele și nu-i plăcea să-i fie adresate.

- Pentru că vor să-i ajut în continuare.

- Ești și modestă pe deasupra.

- Și trebuie să mă întorc la cărciumă.

Se ridică în picioare. El o urmă, însă se mișcă mai încet, iar ea bănuie că nu era nici pe departe atât de vindecat pe cât pretindea.

- Astăzi ai avut ocazia să îți dai seama cu ce te confrunți. Nu o vai găsi dacă nu dorește să fie găsită, dar putem continua să o căutăm și mâine dacă vrei.

- Da, vreau.

- În regulă.

Și-ar fi dorit ca el să-i fi dat alt răspuns, deși sperase să primească răspunsul pe care i-l dăduse. Găscuțița prostuță ce era, voia să petreacă mai mult timp în compania lui, căci adevărul era că și el o fascina!

Capitolul 10

În seara aceea, privirea lui o țintui pe Gillie din clipa în care intră în cărciumă. Era mai aglomerat, însă nu părea deloc agitată. Ba chiar arăta nespas de fericită, privind scurt într-o parte și zâmbind unui bărbat în timp ce îi dădea o halbă de bere înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre Thorne. Era relaxată, în largul ei, ca doamnele pe care el le cunoștea și care firtau în sălile de bal, încântate că dansau și se aflu în vizită câteva ore. Nu-i trecuse niciodată prin cap că o femeie ar putea găsi satisfacție în muncă.

Uitându-se prin local, văzu doi domni ridicându-se de la o masă de la fereastră și se îndreptă într-acolo. O fată blondă și drăguță ajunsese înaintea lui, adună halbele goale, șterse masa și scutură cârpa spre un hârbat care se întinse după un scaun, alungându-l. Apoi, unduind din șolduri, îi aruncă un zâmbet mieros.

- Bună, frumosule, cauți o masă?

- Într-adevăr.

Ea bătu în masă.

- Simte-te ca acasă. Apropiindu-se, clipi spre el. Ce poștești?

- Mă ocup eu, Polly, spuse Gillie.

Fata - care sigur avea vârsta la care, dacă ar fi făcut parte din aristocrație, și-ar fi făcut debutul în societate - se răsuci, iar comportamentul ei seducător dispăru.

- Mă pot ocupa de el, Gillie.

- Știu, dragă. Dar a venit să stea de vorbă cu mine și cred că, dacă te vei ocupa doar de el, ceilalți băieți îți vor duce lipsa.

- Dar mă gândesc că mi-ar da ceva în plus și merită ostensala.

- Vei primi ceva în plus. Acum du-te și vezi de ceilalți.

Bosumfându-se, Polly o luă din loc. El se văzu nevoit să-și înăbușe râsul.

- Nu mă așteptam să crez asemenea valuri.

Gillie îi puse un pahar cu whisky în față.

- Polly este mereu în căutare de pețitori.

- Presupun că ar trebui să-i spun că sunt luat.

Ea își înclină capul gânditoare.

- Serios? Acțiunile miresei tale ar zice că nu.

- Într-adevăr. Chiar dacă Lavinia l-ar mai fi dorit și chiar dacă fratele ei adăugase ceva la zestre, nu era sigur că se putea căsători cu ea știind că avea îndoieli, că nu putea fi mulțumită de o căsătorie cu lipsuri. Voia să o găsească, să-i vorbească, să o liniștească, dar era puțin probabil să o ia în căsătorie, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse tatălui său.

- Nu mă așteptam să te văd până mâine după-amiază, epuse ea.

- M-am răzgândit. Trase un scaun și arătă spre el. Vrei să stai cu mine?

Încuvântând grăbită din cap, trase scaunul de vizavi și se așeză pe el. El nu știa dacă ea era obișnuită ca domniile să îi tragă scaunul sau dacă încerca să demonstreze contrariul. Se așeză. Împinse paharul

pe care îl pusese pe masă mai aproape de el, neuitând nici o clipă de îndatoririle ei.

- Nu stai cu mine?

Ea ciâtină din cap.

- Noaptea e lungă. Nu vreau să capăt obiceiul de a așipi înainte să încui ușile.

Unii considerau că era păcat să bei; ea invita oamenii să o facă, însă își făcea griji pentru obiceiurile lor rele. Nu știa de ce îl încânta acest lucru, dar multe lucruri îl încântau la ea.

- Te-ai decis să renunți la căutări? Întrebă ea.

- Nu, dar m-am gândit că, oricâți bani ar fi strâns, nu îi ajung. Nu voia să își închipuie că dormea într-un adăpost, că întindea mâna sperând că va primi un bănuș de lemn care să-i aducă o farfurie de supă caldă. În după-amiaza aceasta, mi-am dat seama că nu știu mare lucru despre ea. Însă nu o văd ocupându-se de lucru de mână, muncind profesoară sau - privi în jur - servind bere bărbaților. Dar îmi amintesc de un recital la începutul verii, când a cântat la pian și cu vocea. Este foarte talentată, așa că m-am gândit că s-ar putea să-și câștige pâinea cântând.

- Nu avem prea multe opere în Whitechapel.

- Dar sunt alte locuri unde oamenii se distrează.

Înclinându-și capul gânditoare, se aplecă spre el.

- Crezi că ar cânta într-un teatru ieftin?

Trecuseră cel puțin cincisprezece ani de când umblase prin locuri deocheate cu prietenii lui. Nici măcar nu știa dacă locul pe care îl frecventaseră încă exista sau cum să-l găsească, căci în general se amețea bine.

- Da, dacă ar fi disperată. Și îmi imaginez că este de vreme ce a plecat fără să dea de veste. Trebuie să știe că nu vor fi repercusiuni, că se poate întoarce acasă și putem rezolva tot haosul acesta ca niște oameni civilizați.

- Presupun că vrei să o cauți în seara asta.

- Dacă poți să îți rupi din timp...

Privi în jur.

- Nu-mi place să-mi neglijez responsabilitățile.

- Îmi dau seama că cer mult. Aș putea plăti...

Ea ridică brusc capul și se încruntă la el.

- Să nu îndrăznești să te oferi să-mi dai bani!

- Simt nevoia să mă revanșez cumva față de tine, căci încep să devin o pacoste.

- Îmi rămâi dator. Vom vedea exact cu cât după ce o găsim.

- În general, nu intru în joc până nu știu costurile.

Împreunându-și brațele la piept, se lăsa pe spate.

- Atunci găsește-o singur!

Partea proastă era că probabil ar fi putut-o găsi pe Lavinia singur, însă ar fi durat mult mai mult, căci nu avea resursele lui Gillie și nu cunoștea atâtăia oameni ca ea. De asemenea, era mult mai plăcut să o caute împreună cu ea.

- Am încredere că vei cere prețul corect.

Ea zâmbi. Era un surâs victorios, seducător, șiret, care îi făcu să-și simtă trupul invadat de o dorință arzătoare, ce îi pătrunse până în adâncul sufletului.

- Ah, prostituțule! Pleasni cu palma peste masă. Îi voi spune lui Jolly Roger că voi lipsi puțin.

El se încruntă.

- Jolly Roger?

- Birtașul-șef.

- Îl cheamă Jolly Roger?

Ea ridică din umeri.

- Așa zice. Asta este un alt lucru la care trebuie să te gândești. S-ar putea să-și schimbe numele, să se mute în altă parte. Doar pentru că a rugat pe cineva să o aducă aici nu înseamnă că a rămas în zonă. Oamenii fug de situația în care se află în tot felul de moduri.

Înțelegea. Dar voia să o găsească înainte să dea de ea fratele ei sau oamenii pe care îi angajase acesta.

- Cu toate acestea, nu sunt împăcat dacă măcar nu încerc să o găsesc.

- Prea bine. Dă-mi câteva minute.

Se uită la Gillie cum se îndreptă spre teșgha. Spre deosebire de femeile care lucrau pentru ea, nu își legăna șoldurile provocator și nu arunca zâmbete îndrăznețe în stânga și în dreapta. Mai spunea câte o vorbă ici și colo, punea o mână pe câte un umăr, lua câte un pahar gol. Avea mișcări grațioase, degajate și naturale, care sugerau că le mai făcuse de mii de ori. O adorau bărbații și femeile care veneau acolo, căutând ocazia să se relaxeze după o zi grea de muncă.

Era ciudat să-și dea seama că începea să o adore și el.

Nu-i venea să creadă că avea să lase iarăși cărciuma pentru a ajuta un duce, dar păruse atât de sincer în nevoia lui de a o găsi pe acea femeie, încât voia să facă tot ce putea pentru a-i ajuta. Când ajunsese la tejghea, ia-l de unde nu-i pe Jolly Roger.

- Davey, l-ai văzut pe Jolly Roger? îl întrebă ea pe unul din birtași pe care îi angajase de curând.

Făcu semn cu degetul peste umăr.

- În bucătărie.

Însă, când intră în bucătărie, singura persoană pe care o văzu fu Robin, stând la masa mare de stejar și mâncând supă.

- Robin, l-ai văzut pe Jolly Roger?

- Da. Este în pivniță cu bucătăreasa, o ajută să aleagă cel mai bun sherry pentru supa de mâine.

Era fericită că în sfârșit vorbea corect, dar ce spusese nu avea nici un sens. Se încruntă.

- Poftim?

- Se duc acolo în fiecare seară cam pe vremea asta. Ea nu se pricepe la sherry, știi, așa că trebuie să o ajute să îl găsească pe cel mai bun. Nu e ușor. De obicei, le ia mult timp.

În general, Jolly Roger lua o pauză seara și ieșea să-și fumeze pipa. Le permitea clienților să își fumeze pipele în cărciumă, dar nu angajaților. Nu știuse că o ajuta pe Hannah să aleagă sherry pentru supă, nici măcar nu știuse că se punea sherry în supă.

- Mulțumesc, dragule.

El o salută, apoi continuă să mănânce. Ea se îndreptă spre ușa pivniței, surprinsă să o găsească închisă. O deschise și intră. Probabil că luaseră o singură lampă, căci nu se vedea nici o lumină. Începu să coboare, când auzi răsete și se opri pe loc.

- Îți place? întrebă Hannah seducător.

- Ai douăzeci de minute la dispoziție.

Râsul lui Hannah era plin de bucurie, umor și tachinare.

- O, Roge, nu vei rezista niciodată atât!

O auzi pe bucătăreasă șoptind încă ceva, dar nu reuși să distingă cuvintele.

- Ah, femeie ispititoare, mormăi el.

Gillie urcă înapoi pe scări, închise ușa și se sprijini de ea. Jolly Roger era îndrăgostit de Hannah? Cum îi scăpase asta? Se bucură

că Robin nu era prin preajmă. Fără îndolală, se plimba prin cârciumă, sperând să găsească ceva de făcut pentru mâine. Îi plăcea să facă una-alta pentru frații ei – deși nu era acolo nici unul dintre ei în seara aceea – și pentru oamenii care aveau bunăvoința de a-l angaja să le livreze mesajele și altele asemenea.

Se așază la masă, bătând din degete și așteptând. În cele din urmă, auzi pași urcând din pivniță. Hannah avusese dreptate. Rezistase cam zece minute. Când se deschise ușa, intrară și se opriră amândoi când o văzură stând acolo. Se ridică în picioare și arcură o sprânceană.

– Ați găsit sherry-ul pe care îl căutați?

Jolly Roger se înroși atât de tare încât crezu că avea să-i explodeze fața. Își drese glasul:

– La naiba! Am uitat sticla. Mă duc după ea, spuse și dispăru.

Temându-se să nu fi roșit la fel de tare ca el, Gillie făcu un pas în față. Nu îi făcea plăcere această conversație, dar trebuia purtată.

– Hannah, v-am auzit în pivniță.

Hannah miși ochii și începu să-și desfacă șorțul.

– Iar acum mă concediezi.

– Nu, nu! Atinse brațul bucătăresei pentru a-și întări vorbele. Am vrut doar să mă asigur că ai mers de bunăvoie și că îți doreai să faci ce ai făcut.

– Ah, ce fată dulce ești! Bineînțeles că am vrut. Știu că nu-ți plac bărbații și nu ai avut experiențe intime cu ei, dar ce poate face Roger cu limba... Se aplecă și șopti conspirativ. Te poate face să-ți uiți numele!

„De ce ar vrea o femeie așa ceva?”

Hannah se uită peste umăr.

– Poți să te întorci, Roge. Este totul în regulă. Făcu cu ochiul spre Gillie. Îl cuprinde rușinea dacă vorbește despre lucruri intime.

Roger apăru cu sticla de sherry în mână, pe care i-o dădu lui Hannah.

– Poftim, dragă!

– Mulțum, Roge!

– Nu știam că pui sherry în supă, zise Gillie, deși nu o interesase niciodată mâncarea.

- Nu pun. Dar trebuia să îi spunem ceva lui Robin. Băiatul este mult prea curios, adăugă Hannah.
- Robin spune că mergeți să căutați sherry în fiecare seară.
- De ce crezi că sunt Jolly³ Roger? întrebă birtașul, foarte încântat de sine, umflându-și pieptul ca un păun.
- Înseamnă că duresă de ceva vreme?
- Ridicată amândoi vag din umeri.
- Nu tocmai, zise Hannah în cele din urmă.
- Poate că ar trebui să mergeți să căutați în alt loc, sugerează Gillie.
- Da, spuse Roger. Așa vom face.
- Nu va mai fi așa de amuzant ca acum, când mai strecurăm puțină iubire ici și colo, răspunse Hannah.
- Expresia lui de căldură și adorație o făcu pe Gillie să simtă că i se strânge inima în piept.
- Am eu grijă să fie amuzant, dragă.
- Hannah ridică mâna și îi mângâie afectuoasă.
- Știi că o vei face, iubito! Acum, fă bine și întoarce-te la lucru înainte ca Gillie să se răzgândească și să te dea afară pentru purtarea ta obraznică.
- Uitându-se cu coada ochiului spre ea, el o apucă spre ușa care ducea în cărcumă.
- Stail strigă Gillie.
- Roger se întoarse cu ochi întrebători.
- Te căutam să-ți spun că voi lipsi puțin.
- Cu domnul tău? întrebă Hannah.
- Nu este domnul meu, răspunse ea, întrebându-se de câte ori trebuia să le spună asta până să o creadă. Dar, da, trebuie să merg undeva cu ducele.
- Este duce? Pune-ți un pumnal în cizma! zise Roger.
- Uitase că doar Finn îi auxiliase pe Thorne prezentându-se.
- Mergeți într-un loc periculos? întrebă Hannah, iar în voce i se citea grija.
- Cred că vrea să înfig pumnalul în duce, îi spuse Gillie lui Hannah. Va fi un gentleman perfect.
- Roger păru sceptic.
- Va fi, insistă ea, încercînd să nu fie dezamăgită de ceea ce spunea.

³ În engleză, Jolly înseamnă vesel, bine dispus. (n.red.)

Stând în continuare la masă, Thorne se uită mai bine în jur. Pe lângă numeroasele mese pătrate mai mici, erau câteva lungi, cu bănci, unde presupunea că se puteau așeza mai bine grupuri de oameni. Unii bărbați fumau pipe, umplând încăperea de un fum amețitor. Pe pereți se vedeau picturi în ulei în care apăreau câte o sirenă, un unicorn sau ambele. În capătul îndepărtat al cărciumii, ușa deschisă dădea în altă încăpere – sala de mese. Scările duceau spre un pod cu o balustradă, unde își imagina că ar putea sta cineva adresându-se mulțimii de jos. Se vedea că spațiul era bine folosit și în mod clar era îngrijit.

Nu era surprins. Se vedea că Gillie se implica cu tot sufletul în toate treburile, fie că era vorba de administrarea cărciumii sau de îngrijirea unui rănit. Sau de ajutorul dat pentru a o găsi pe femeia cu care urma să se căsătorească. Nerăbdător să pornească din nou căutările, bătea cu bastonul în podea, întrebându-se ce o reținea pe Gillie, când apărură un copil în fața lui. Nu părea să aibă mai mult de opt ani.

– La naiba, ce-i aia?

Nu avea haine alese sau noi și nici nu i se potriveau perfect, dar păreau să fie curate.

Thorne se uită în direcția înspre care arăta.

– Un baston.

– Știi asta. Robin îți dădu ochii peste cap. Aia. Partea de aur.

– Ah! Thorne aruncă bastonul în aer, îl prinse de la mijloc și îl răsuci spre băiat ca să poată vedea mădușa mai clar. Un leu.

– Este adevărat sau e ca un unicorn?

Se gândi că acesta trebuia să fie băiatul pe care Gillie îi trimisese să aducă doctorul. Cum îl chema? Nu își amintea. Dar bănuia că îi povestise despre unicorn.

– Este adevărat. Ai fost vreodată la grădina zoologică?

– Ce e asta?

– Este un loc unde sunt animale la care poți să te uiți.

– Ce? Cum ar fi câini și șobolani?

– Nu, cum ar fi lei, tigri și elefanți. Animale din toată lumea. Și o girafă. Este atât de înaltă, că i-ar ieși capul prin tavanul de aici.

Băiatul făcu ochii mari.

– Minci.

— De ce aş face asta?

Copilul păru să se gândească o clipă, apoi mişi ochi.

— Îmi eşti dator, să ştii.

Thorne începu să răsucească bastonul.

— Da? De ce?

— Eu am adus doctorul. Dacă nu l-aş fi adus, ai fi mort. Am folosit banii pe care mi l-a dat Gillie să iau o brişcă, aşa cum trebuia. Dar aş fi putut să-i păstrez.

Băiatul părea foarte hotărât să pronunţe cuvintele corect. Se întrebă care era în rolul lui Gillie în acest sens.

— Şi ce ai fi făcut cu ei?

— Vreau să fi strâng ca să îi iau ceva lui Gillie.

— Ce anume mai exact?

— Nu spun, dar îmi eşti dator, repetă el ceva mai încrezător, de parcă s-ar fi agăţat de idee şi începea să-i placă, acum că îi dăduse glas.

— Cât? întrebă Thorne.

Copilul se strâmbă, apoi spuse fără să stea pe gânduri.

— Un şiling?

— Oh, sper că viaţa mea merită mai mult de atât!

— Jumătate de coroană?

Era straniu să realizeze că, de fapt, ceea ce pentru el părea măruniş pentru alţii putea fi o avere.

— Oh, cu siguranţă, aş zice cel puţin o jumătate de coroană!

Pe chipul copilului apăru un zâmbet larg. Întinse mâna.

Thorne bagă mâna în buzunar şi îşi scoase punga.

— Cui îi plătesc?

— Lui Robin.

— Care este numele tău întreg, Robin?

— Robin, cum am zis. Abăt.

Prin urmare, era orfan sau un alt copil lăsat pe pragul uşii. Găsi o coroană şi i-o aşeză în mâna întinse. Degetele băiatului se strânseseră în jurul ei şi îşi apăsă pumnul pe plept.

— Mulţumesc, domnule!

— Ce e asta? întrebă Gillie.

Nu o auzise apropiindu-se, dar sări imediat în picioare. Purta o pelerină simplă şi presupuse că acesta era motivul pentru care întârziase.

- Eu și domnișorul Robin negociam cât îți datorez pentru că mi-a salvat viața.

Nu se așteptase să o vadă atât de tristă sau dezamăgită. Încet, ea clătină din cap.

- Robin, nu luăm bani pentru fapte bune!

- Este bogătaș. Ți se poate permite.

- Nu contează. Dă-i înapoi!

Băiatul desfăcu degetele și privi lung după monedă.

- Sigur... începu Thorne, dar privirea aspră pe care i-o aruncă Gillie îi făcu să renunțe imediat la încercarea de a o convinge să îi lase pe băiat s-o păstreze.

- Este doar o coroană, mormăi Robin așezând-o încet pe masă.

- Acum nu te simți mai bine? întrebă Gillie.

El plecă fruntea și își răsfrânse buza de jos.

- Nu.

- Într-o zi, te vei simți mai bine. Du-te și spune-i lui Hannah să îți dea niște budincă!

Copilul o luă la fugă.

- Voia banii ca să-ți cumpere un dar, spuse Thorne încet, luând moneda și băgând-o la loc în burunar.

- Este mai bine să înveți să fie generos cu ceilalți decât să înveți să profiți de generozitatea altora. Mergem?

- Da. Trăsura mea așteaptă în dos. Sprijinindu-se în baston, își luă pălăria și îi oferî brațul.

- Va crea o impresie greșită, șopti ea înainte de a o apuca spre ușă.

O urmă. După ce ieșiră, spuse:

- Că sunt un gentilom?

- Că există ceva între noi. Se uită spre el. Probabil că ar trebui să așteptăm până mâine-seară. Să îi lăsam timp piciorului tău să-și revină după ieșirea de mai devreme.

- Are nevoie de exercițiu. Mergi des la astfel de teatre ieftine?

- Nu, dar aud anumite lucruri. Vom merge la unul dintre cele mai populare. Dacă nu este acolo, poate că știe cineva ceva.

După ce urcară în trăsură și se așezară față în față, ea spuse:

- Sper că nu crezi că m-a deranjat că l-ai plătit pe Robin. Știu că ai fost bine intenționat...

— Este fiul tău? Nu-l venea să creadă că avusese îndrăzneala să o întrebe.

Cu părul negru și ochii de aceeași culoare, băiatul nu semăna cătuși de puțin cu ea. Și totuși, ceva îl îndemna să afle toate secretele întunecate pe care le-ar fi putut ascunde ea, pentru a avea confirmarea că nu avusese relații intime cu nici un alt bărbat.

— Crezi că sunt genul care nu și-ar recunoaște copilul?

Nu lăsa nici o îndoielă că o deranjase întrebarea lui. Regretă amarnic că întrebase, dar voise să afle tot ce se putea despre ea, astfel încât să o vadă exact așa cum era.

— Nu, nu cred asta. Doar că nu înțeleg ce relație aveți, de ce pare că te porți ca o mamă cu el.

Ea privi țintă pe fereastră.

— Am dat unui grup de băieți niște monede de lemn. El se număra printre ei. După prima farfurie de supă, s-a întors în fiecare zi, fie că a primit sau nu bănușul de lemn și, firește, i-am dat să mănânce de fiecare dată. Nu refuzam niciodată oamenii flămânzi. Într-o dimineață, m-am dus să deschid și dormea pe prag. L-am dus la o casă de orfani pe care am înființat-o împreună cu frații mei, iar a doua zi dimineață l-am găsit dormind din nou pe prag. Băieții cu care umbla îl învățaseră să fure. Eu l-am învățat să spele vase.

Lampa din trăsură nu era aprinsă, dar felinarul de afară se legăna, scaldându-l chipul în lumină și umbră. Își întoarse privirea spre el.

— Am încercat să-l conving să locuiască cu mama, dar nu a vrut. I-am spus să se mute în locuința mea, dar preferă să doarmă în bucătărie. Nu știu de ce, poate pentru că, atunci când încui peste noapte, totul e în stăpânirea lui. E un copil bun.

— Așa mi s-a părut și mie.

O cercetă cum stătea în fața lui, ocupând foarte puțin spațiu. Când călătorea cu Lavinia, fustele și jupele ei voluminoase ocupau cea mai mare parte a banchetei și tot spațiul dintre picioarele lor. Dacă femeia aceasta purta vreo jupă, avea una singură.

— A durat atât de mult până ce te-ai întors, încât m-am gândit că poate îți schimbi ținuta.

— Aș fi preferat să fac asta. În schimb, i-am descoperit pe birtașul-șef și pe bucătăreasă. Roger mi-a spus că este îndrăgostit. Doar că nu mi-am dat seama că era vorba de bucătăreasă. Păreau

că se distrează de minune și nu am îndrăznit să-l deranjez. A fost foarte stânjenitor când, în cele din urmă, au apărut.

- De obicei, așa se întâmplă când ești prins.

- Așadar, ai fost prins?

- În tinerețe, când eram un pic mai... nestăpânit și mult mai nesăbuit.

- Ai copii din flori?

- Nu. Nu am fost niciodată neglijent din acest punct de vedere.

- Mă bucur.

Și el se bucura. Deși își luase măsuri de precauție pentru că nu dorea responsabilitatea pe care o aduceau copiii născuți în afara căsătoriei, nu putea să nu se gândească la faptul că acțiunile lui îi făcuseră să crească în ochii ei. Era ciudat că nu voia ca ea să-i găsească defecte, dar cum putea să nu o facă, știind că nu fusese în stare să-și păstreze mireasa lângă el?

Capitolul 11

Călătorise cu trăsura fratelui ei de câteva ori, dar era foarte diferit să călătorească alături de un bărbat cu care nu era înrudită. El avea picioarele un pic mai lungi decât ale lui Mick și le întinse ușor, astfel că picioarele ei se aflau între ale lui, așa cum putea sta corpul unui bărbat între coapsele unei femei. Chiar dacă nu trăise împreunarea în felul acela, nu era atât de naivă încât să nu știe cum funcționa procreația. Mama ei o învățase devreme ce se întâmpla între bărbați și femei, ca să știe dacă vreun bărbat încerca să o aducă în ipostaza în care ar fost în pericol să rămână însărcinată. Ettie Trewlove era de părere că multe fete se trezeau că au o familie doar pentru că fuseseră prea ignorante cu privire la actul care le făcea să ajungă mame.

- Dacă fetele ar fi educate cu privire la păcatele trușești în loc să învețe să coasă, nu ar mai fi nevoie de oameni ca mine, se plângea ea.

Nu că Gillie ar fi regretat vreodată că fusese lăsată pe pragul femeii care creștea copil ai nimănui. Viața ei nu se transformase într-un dezastru. Învățase să scrie și să socotească la școala pentru

săraci, parcurgând toți cei patru ani îngăduiți. Fusese oarecum tristă când împlinise 11 ani, știind că avea să fie ultimul an la școală, dar mama ei le spusese că trebuiau să învețe în continuare, așa că ea și frații ei pusese război ce câștigau până când strânseră banii necesari pentru a plăti un abonament anual la bibliotecă pentru a putea împrumuta cărți. Deși citeau mai mult ficțiune, învățaseră o mulțime de lucruri despre lume și despre oameni. Și învățaseră atât de multe cuvinte minunate, deși uneori le era greu să găsească pe cineva care să le poată spune ce însemnau vorbele acelea. Dar, de obicei, găseau la bibliotecă pe cineva care știa. Cei mai mulți oameni cu care comunica în fiecare zi nu foloseau cuvinte mari și complicate, dar pentru că știa măcar o grămadă, nu se simțea stânjenită când vorbea cu Thorne. Chiar dacă nu avea accent aristocratic, se descurca bine într-o conversație cu el. Ceea ce o condusese spre o oportunitate unică. Nu orice femeie avea șansa să împartă trăsură cu un duce. Mai ales cu unul care mirosea atât de încântător.

Parfumul lui proaspăt, care ajungea la ea, gădliându-i nările, nu mai mirosea a sânge. Umbrele dansau pe silueta lui în timp ce îl legăna trăsura. Ori de câte ori prindeau o rază de lumină, îi surprindea privind-o. Își luase pelerina fiindcă se așteptase ca seara să fie răcoroasă, dar se părea că el emana o căldură care o făcea să se simtă un pic prea încălzită. Când vorbeau, oricare ar fi fost cuvintele, în vehiculul întunecat se crea o senzație de intimidare, de parcă nu ar fi împărtășit doar secrete, ci chiar miezul existenței lor.

– Sunt surprinsă că o doamnă nobilă știe unde sunt teatrele leftine, spuse ea încet.

– Mă indoiesc că știe detalii. Dacă îți fac reclamă spunând că e vorba de divertisment, s-ar putea să creadă că e vorba de un recital.

– Crezi că cineva ar putea profita de ea.

– Da. Vreau să ajung la timp, să nu se întâmple ceva rău. Și, da, sunt conștient de faptul că soarta ne este potrivnică și că s-ar putea să nu o găsim ori să nu aflăm locul exact în care ar putea cânta, dar simt nevoia copleșitoare de a face ceva, de a nu fi complet inutil.

– Încep să cred că s-ar putea să fi fost o nesăbuită că a fugit.

– Nu mi s-a părut niciodată nesăbuită. Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Dar să vină aici? Asta mă bulversează peste măsură.

- Dacă ar fi mers într-un loc în care te așteptai să mergă, ai fi putut să ai mult mai ușor.

- După cum spuneam, nu este nesăbuită.

- Deci ai mers la recitalul ei. Ce alte lucruri ai mai făcut cu ea?

Nu credea că răspunsul lui le-ar fi de folos în căutarea lor, dar era curioasă cu privire la relația lui cu doamna, poate chiar un pic geloasă. Femeia aceea părea să nu aprecieze ce avusese.

- Lucruri obișnuite. Bahuri, mese festive, teatru, grădini, parcuri. Ne-am plimbat, am călărit, dar sunt stânjenit să recunosc că mai mult am conversat cu tine de când te cunosc decât cu logodnica mea în toată perioada în care am fost logodiți. Suntem instruiți că doar anumite subiecte trebuie discutate, și toate mi se par superficiale acum. Tu ești mult mai pricepută la conversații.

Ea râse ușor.

- Oamenii cu care conversez de obicei sunt beți, ceea ce li face să fie mai slobozi la gură când vine vorba despre detaliile intime ale vieții lor. Mi-e teamă că nu sunt obișnuită să existe bariere cu privire la ce este cuvîncios.

El îi zâmbi exact când lumina destrămă umbra, apoi aceasta se așternu din nou.

- Îmi închipui că ai auzit o mulțime de povești interesante.

- Da. Poate că îți voi povesti cândva. Dar nu acum, căci am ajuns.

Îi dăduse indicații vizitiului, iar acesta reușise să identifice locul de la prima încercare, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva omul mai fusese acolo. Trăsura se opri; însoțitorul vizitiului deschise ușa și o ajută să coboare. Ducele o urmă. Era bucuroasă să vadă că rămăsese cu gura căscată.

- O biserică? Întrebă el, nevenindu-i să creadă.

- Mai degrabă o capelă, pe vremuri. Apoi s-a transformat în Ușa Diavolului.

Trebuia să recunoască: clădirea se potrivea perfect ca local de divertisment. Stranele erau acum ocupate de public, iar locul în care stătea vicarul și se adresa congregației, o zonă înălțată din față, servea drept scenă. Plătise șase bănuți, trei pentru fiecare - prețul crescuse de ultima oară când fusese el într-un asemenea loc în tinerete, când intrarea costa decât un bănuț -, și o urmă pe Gillie într-un spațiu mic și gol, într-o strană din spate. Abia după ce se așeză își

dădu seama că locul oferea multă intimitate, căci șoldul și coapsa i se lipeau de ale ei și aveau umerii aproape striviți unul de altul. Începea să înțeleagă cum trebuie să se fi simțit o mumie – dacă ar fi fost conștientă – înghesuită într-un sarcofag.

– Nu te alarma, dar voi ridica brațul.

Ceea ce făcu, așezându-l pe speteaza scaunului, lipit de spatele ei. Era recunoscător că era brațul drept și nu stângul. Deși se vindeca, continua să-l doară și nu era sigur că ar fi putut să îl miște suficient încât să elibereze puțin spațiu între ei.

Sau aceasta era teoria lui cu privire la ce bănuia că avea să se întâmple. Ceea ce se întâmplă, de fapt, fu că gestul lui îi permise lui Gillie să nu mai stea atât de țepănă, lucru care o făcu să se cuibărească lângă el, moliciunea ei tentându-l să îi cuprindă brațul cu mâna și să o tragă mai aproape. Își blestema haina, vesta și cămașa pentru că puneau o barieră între ei. Ea privea țintă la scenă, unde un bărbat îmbrăcat în femeie – cu un piept atât de mare, încât era de mirare că putea sta în picioare – purta o discuție cu alt individ cu alură de clown, înveșmântat cu o haină cu cel puțin două numere mai mare și al cărui păr arăta de parcă era din paie ce se ițeau de sub melon. Vârful nasului borcănat era vopsit în roșu, ca și obrații, pentru a sugera probabil că băuse ceva mai mult. Vorbeau fără perdea și se purtau și mai puțin cuviincios, imitând ceea ce nu putea fi descris decât drept împreunare – cel care juca rolul femeii, fiind aplecat pe jumătate și țipând, iar cel cu figură de clown se afla în spatele său, mișcându-și șoldurile înainte și înapoi, în timp ce pufnea și icnea.

Uitase cât de grotești puteau fi acele spectacole sau poate că fusese prea beat pentru a-și aminti. Lavinia nu putea fi acolo. Nu era posibil.

Aplecându-se, simți parfumul cu iz de vanilie al lui Gillie, care îl asaltase încontinuu în trăsură, și îi șopti la ureche:

– Am făcut o greșeală. Putem să plecăm.

Ea ridică ceea ce presupunea a fi programul într-un astfel de loc nenorocit.

– Urmează privighetoarea.

– Nu am nici un interes să ascult păsări.

Gillie întoarse capul încet și fu izbit de relaxarea din ochii ei. Luminile erau discrete, dar îndeajuns să vadă; nu era sigur că mai

văzuse vreodată pe cineva atât de liniștit, când ar trebuia să fie de-a dreptul îngrosită că o adusese într-un asemenea local. Îi zvăcniră buzele, de parcă s-ar fi huptat să nu rădă.

- Va cânta o femeie. S-ar putea să-ți dorești să o vezi înainte să plecăm.

- Nu pot continua să te supun la acest spectacol dezgustător.

- Am văzut lucruri mai rele la bețivi. Suntem aici și ar trebui să profităm de asta.

- În regulă.

Nu avea să fie Lavinia, însă brusc nu se mai grăbea să plece și să piardă intimitatea acestui moment. Nici măcar nu era conștient că își mișcase mâna și îi atinsese bărbia, dansând peste şuvițele ei scurte. Înțelegea de ce se făceau eforturi pentru închiderea unor astfel de stabilimente. Cu toate acele vorbe și acțiuni necuviințioase de pe scenă și auzind oamenii din jur reproducând în propria lor versiune cuvintele obscene, pe care le strigau în vreme ce mimau acțiunile dezăntate, cum își putea împiedica mintea să nu se gândească la asemenea josnici, cum să nu își imagineze că făcea primul pas într-o călătorie la capătul căreia și-ar fi mișcat și el șoldurile, cu ceva mai multă finețe?

Ea își linsese buzele și nu se putu abține să nu se gândească la faptul că, dacă le-ar gusta, nu ar mai auzi larma din jur. Erau atât de aproape unul de altul, încât nu ar fi fost nevoie de prea mult, ci doar să se aplece câțiva centimetri...

Strigătele, țipetele, urletele se înțețeau. El își desprinsese privirea de la ce dorea, uitându-se la ce trebuia să vadă. Veniseră în acel loc infernal cu un scop. Nu putea uita asta sau cât de important era să o găsească pe Lavinia. Deși încă era supărat și dezamăgit din pricina ei, se simțea într-o oarecare măsură responsabil pentru ea și voia să se asigure că se întorcea în locul care i se cuvenea.

Cei doi indivizi hidoși dispărură, iar în locul lor apărură o femeie îmbrăcată într-un roșu superb, mergând provocator, până ce ajunsese în mijlocul scenei, unde cândva se aflase, fără îndoială, amvonul. Apoi începu să cânte o melodie cu o voce răgușită și guturală, pe care ar fi putut-o cânta un marinăr beat tocmai sosit în port. Cuvintele, deși nu erau obscene, sugerau, fără îndoială, împreunarea dintre un bărbat și o femeie, brutală și primitivă.

— Ea este? întrebă Gillie încet.

— Nu, slavă Cerului! A fost o greșeală colosală să venim aici. Nu știu ce a fost în mîntea mea.

— Ești dispus să o găsești. E greu să gîndești limpede. Se uită la program, pînă cînd prinse o rază de lumină ca să-l poată citi. Urmează un număr numit Ingerii dansatori. Dansează?

— Nimic din ce s-ar dansa într-o sală de bal.

— Doamnele acestea probabil își vor ridica fustele.

Nu și-o putea imagina pe Lavinia spunînd așa ceva, ca și cînd ar fi fost un lucru obișnuit, dar apoi începu să-și dea seama că Gillie nu judeca aproape deloc oamenii și era incredibil de obișnuită cu cele lumești. Nu voia să se gîndească la felul în care ajunsese să știe toate aceste lucruri. I se strînsese stomacul la gîndul că ar fi putut crede că era firesc ca experiențele cu bărbații să fie grosolane. Simțea o nevoie puternică de a-i arăta că modul în care un bărbat avea o femeie nu semăna deloc cu ceea ce era ilustrat pe scenă, fie prin acțiune sau cîntec.

— Atunci nu prea sunt niște doamne, nu-i așa? întrebă el.

Ea oftă.

— Poate că ar trebui să stăm la toate numerele. Mai sunt doar două.

În următorul apărură un domn care folosea o vioară pentru a mutila muzica. Thorne presupuse că scopul era să aducă o oarecare eleganță în acel loc. Apoi urmară Ingerii dansatori, care într-adevăr își fluturară puțin picioarele, fără a avea ceva impresionant de arătat. Și-o imagină pe Gillie pe scenă. Cu înălțimea ei, picioarele i-ar fi fost de două ori mai lungi decît ale celorlalte. Și, fără îndoială, incredibil de fine.

Închise ochii. Și-o închipuia astfel doar pentru că se afla într-un asemenea loc — aruncîndu-și picioarele în tavan cu fustele căzîndu-i pe gambă, deasupra genunchiului, pe coapsă. Dacă lângă el ar fi stat Lavinia, nu ar fi avut nici măcar o clipă vreun gînd lasciv legat de ea. Pentru că era o lady de cel mai înalt rang. Gentilomii nu aveau gînduri impure și necuviincioase față de femeile nobile. Pe de altă parte, Gillie, o cărciumăreasă, îl tulbura mult mai tare.

– Probabil ar trebui să plecăm, spus ea încet. Vor curăța locul înainte de următorul spectacol și se va strânge din nou taxa de intrare de la cei care doresc să rămână.

Știa că putea cheltui banii aceia cu mai mult folos. Nu îi oferi brațul, ci îi luă pur și simplu mâna și i-o strecură în îndoitura cotului.

– Ca să nu ne pierdem în mulțime.

Ea nu zise nimic, dar nici nu se retrase. După ce ieșiră, el spuse:

– Am nevoie să mă plimb puțin, să scot duhoarea locului din mine.

Nefăcând decât să încuviințeze din cap, își ținu mâna unde era și își potrivi parul după al lui. Avea să fie al naibii de bucuros când nu avea să mai șchiopăteze.

– Mai sunt și alte teatre ieftine.

Ea clătină din cap.

– Uitasem cât de îngrozitoare sunt. Nu cred că s-a lăsat târâtă în așa ceva. Dacă a păcălit-o cineva să cânte, după ce și-a dat seama despre ce era vorba, a plecat fără ezitare.

Sau cel puțin așa spera, la naibii Continua să suprapună ce știa despre Gillie peste amintirile cu Lavinia, ca o a doua piele. Cum putuse să acorde atât de puțină atenție femeii cu care urma să se căsătorească? Era un mare nemernic!

– Ai spus că ai auzit anumite lucruri despre teatrele ieftine, dar, judecând după faptul că nu te-au dezgustat absolut deloc, pare că nu era prima dată când te afiai acolo.

– Înainte să-mi deschid cârciuma sau până să strâng banii cu care să cumpăr clădirea, frații mei m-au dus la câteva spectacole, ca să știu clar cât de porci pot fi bărbații după ce beau.

– Nu ai fost descurajată?

– Teatrele ieftine sunt menite să încurajeze comportamentul lasciv. Cârciuma mea, nu. Le spun clar că, dacă un bărbat plesnește peste fund vreo fată care servește la mine în local sau în altă parte, va fi aruncat pe ușă afară. Dacă cineva se poartă mai urât, descoperă că îl așteaptă unul dintre frații mei pe vreo străduță. Unii bărbați se îmbată și spun lucruri pe care nu ar trebui să le zică. Uneori, chiar încearcă să facă lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Au fost bărbați care, după ce s-au trezit din beție, au venit la Sirena și mi-au spus că merită să fie pocniți, punându-și bărbia la bătaie.

– Și îi ierți.

- La dracu' tuu' îi pocnesc.

Răsetele lui răsunară pe stradă, reverberând între clădiri, aducându-i o ușurare cum nu mai simțise de ceva vreme.

- Ești o femeie formidabilă, Gillie Trewlove!

- Nu chiar, spuse ea zâmbind. Dar îmi țin promisiunile. Dacă promit un pumn, asta vei primi dacă nu te porți frumos.

Se întrebă ce îi putea promite dacă o săruta. Ținând cont de ceea ce văzuseră cu câteva minute mai devreme, de ce ar vrea vre-o femeie să fie atinsă de un bărbat? Simți că îl cuprinde invidia când își închipui alt bărbat căruia i se permitea să o atingă intim. Iar dacă nu avusese vreodată un bărbat, simțea nevoia să o liniștească.

- Ce imitau acolo era o exagerare grosolană și dezgustătoare. Ce se întâmplă de fapt între un bărbat și o femeie... Dumnezeuule, nu crezu că era posibil să roșească! Își dresе glasul: Poate fi extraordinar.

- Voi ține minte asta.

Era surprinzător că își dorea să țină minte doar dacă se întâmpla cu el.

Păru preocupat când se întoarseră la cărciumă cu trăsura. Vorbise foarte puțin după ce răsetele lui plutiră în aer, dându-i târcoale. Îi plăcuse sunetul: adânc, puternic și plin.

Se întreba dacă răsesse mai mult înainte de a fi abandonat la biserică, înainte de a începe să o caute pe acea femeie, care era limpede că nu îl aprecia. Nu înțelegea cum putea o femeie să nu-l găsească pe placul ei.

Mai devreme, când îl atinsese obrazul, apoi părul, felul în care privirea lui zăbovise pe chipul ei, înainte de a-i întâlni ochii și de a coborî spre buzele ei, o făcuse să creadă că avea să o sărute. Nu ar fi obiectat, deși știa că nu era un lucru cuvîncios, de vreme ce o căuta pe femeia cu care urma să se căsătorească. Dar doamna nu se afla prin preajmă și era posibil să nu fie găsită niciodată, deci ce rău ar fi făcut dacă ceda unei mici ispite?

Aproape că pufni zgomotos. Câte femei gândiseră același lucru, descoperind că mica ispită se transformase într-una mare, iar nouă luni mai târziu într-un prunc care plângea? Era mai bine să țină fiecare părticică din ea bine închisă.

Când trăsura se opri în dosul cărciumii, el deschise ușa și coborî, fără să aștepte servitorul, apoi se întinse și îi oferі mâna înmănunchată.

Ea își așază palma într-*a* lui, tremurând ușor când degetele lui o strânseseră, ajutând-o să coboare.

- Trebuie să intri în cărciumă? întrebă el.

- Nu. Este închisă și am încredere că Roger a înculat-o bine în seara asta.

- Credeam că îl cheamă Jolly Roger.

- Nu cred că îi mai pot spune astfel acum, când știu că este atât de vesel pentru că face acele lucruri cu bucurărea în pivniță.

El răsese înfundat.

- Se pare că a fost o seară potrivită pentru a descoperi lucruri necuviințoase.

- Îmi pare rău că nu am găsit-o. Poate că mâine vom fi mai norocoși.

- Vom continua să căutăm.

- Da. Probabil par un prost, dar trebuie să știu că este bine, iar dacă este posibil, vreau să i-o duc înapoi fratelui ei.

Ea vola să spună că nu era prost, ci doar un bărbat care nu-și dădea seama că o lubea cu adevărat pe femeia aceea. Sau poate că era doar genul de om cumsecade.

- Te conduc la ușă, spuse el.

- Nu trebuie să urci scările cu piciorul acela. Mă descurc.

- Mă uit cum intri, să mă asigur că ești în siguranță.

Ea încuvintă din cap.

- Pe mâine atunci?

- Dacă ești de acord.

- După prânz.

- Noapte bună, Gillie.

Simți că nu vorbea doar cu ea, ci își spunea lui însuși ceva. Urcă treptele până la palierul ei, simțindu-*i* tot timpul privirea și întrebându-se cum putea fi atât de conștientă de prezența lui. Băgă mâna în săculeț și scoase cheia, descuie ușa, o deschise, se întoarse și îi făcu cu mâna.

El nu făcu decât să își atingă borul pălăriei cu degetele. Așadar, nu avea de gând să plece până când nu vedea că ea intrase în casă. Păși peste prag, închise ușa și se sprijini de ea, așteptând să audă huruitul trăsuri care o lua din loc. Abia după câteva minute îndelungate auzi sunetul roților și al copitelor cailor pe caldarâm.

Se întrebă de ce nu se grăbise să plece.

Capitolul 12

Dacă avea să petreacă atât timp în compania unui duce, trebuia să-și ia niște haine noi. Bliza și fusta pe care le purtase în acea zi nu erau atât de bune precum cele pe care le îmbrăcase cu o zi în urmă, iar cele de a doua zi aveau să fie și mai pondoșite decât cele de pe ea. Dar, în timp ce stătea după teștea, turnând bere clienților și încercând să-și dea seama când ar putea face o plimbare până la croitor, își dădu seama că nu avea de gând să se schimbe pentru el. Deși acum nu ducea lipsă de bani, nu avea nevoie de o mulțime de haine elegante pentru muncă. În plus, după ce îi găseau mireasa - ceea ce se putea întâmpla chiar în acea după-amiază -, nu mai avea să-l revadă, așa că de ce trebuia să cheltuiască atâția bani pe veșminte pe care nu avea să le poarte prea mult, când arginții puteau fi folosiți în scopuri mai bune?

Deși era foarte posibil ca mireasa lui să fi fost găsită deja ori să se fi întors acasă, ținând cont că el încă nu apăruse și trecuse deja mai mult de o oră și jumătate față de ora la care sosise ieri. Nu că s-ar fi uitat la ceasul de pe perete, privind la minutar mișcându-se cu o regularitate înnebunitoare, fără ca ducele să intre pe ușă.

- Credeam că ai planuri să ieși cu domnul tău în după-amiaza asta, spuse Roger.

- Nu este domnul meu. Dar, da, urma să ieșim. Dar cum nu este aici...

- Este în bucătărie.

Ea se uită țintă la el.

- Poftim?

- L-am văzut acum ceva vreme când mi-am vârat capul pe ușă să trag cu ochiul la Hannah.

- Cum naiba mi-au scăpat toate fiirturile voastre?

- Habar n-am, Gil.

Nu că ar fi contat, dar era un pic supărător că se considerase mereu vigilentă, însă atenția ei se îndreptase spre clienții turbulenți, nu spre angajații care nu îi dădeau de furcă.

- Bine atunci. Am plecat. Las totul pe mâinile tale.

- Distracție plăcută!

Fu cât pe ce să-i explice că nu era o leșire pentru amuzament, dar chiar și așa o aștepta cu nerăbdare. Deschise ușa care dădea în bucătărie și...

Și nu s-ar fi putut opri atât de brusc, atât de neașteptat nici dacă ar fi fost lovită de un bivol.

Cu ochelarii pe nas, Thorne stătea la masa de stejar, arătând spre ceva dintr-o carte deschisă în fața lui Robin. Privește o făcu să-i bată inima puternic în piept, și nu doar din pricina hainelor, a ochelarelor, a feței lui proaspăt bărbierite, a părului perfect pieptănat, care alcătuiau portretul unui bărbat devastator de arătos, ci pentru că îi acorda atenție lui Robin.

Băiatul ridică privirea, zâmbind cum rareori o făcea.

– Gillie, uite! Mi-a adus o carte cu imagini. Cu animale. Tot felul de animale. Nu doar câini, șobolani și cai. Și a zis că pot să o păstrezi! Și nu pentru că l-am salvat. Doar așa. Fără vreun motiv.

– Da?

Nu știa de ce rostise acel cuvânt atât de greu, de parcă s-ar fi luptat să-l găsească, sau de ce un biet cuvânt îi tăia respirația.

Robin dădu din cap atât de repede și de tare, că îi săltau buclele negre pe frunte. Apoi îi impuse pe Thorne în braț.

– Arată-i grafa!

– Girafa.

Întoarse cu grijă câteva pagini, mânuind cu mare atenție cartea. Apoi se opri, ridică privirea spre ea – privirea aceea întunecată și lichidă, precum cea mai neagră bere –, iar tot aerul din încăperea păru să se evapore, golindu-i plămânii și lăsând-o amețită, încinsă și năucă.

– Uite, Gillie! Este cel mai înalt animal! Este mai înaltă chiar și decât clădirea asta!

– Nu cred că este chiar atât de înaltă, spuse Thorne, în glasul lui simțindu-se amuzamentul.

Trăgând adânc aer în piept și recăpătându-și echilibrul, se apropie până când putu vedea ciudata creatură.

– Foarte interesant. Apoi se uită la Thorne, întrebându-se de ce o năpădiseră din nou toate acele senzații confuze, de ce era atât de plăcut la vedere. Nu știa că ești aici. Nu ai venit prin față.

– Mi-am dat seama după mulțimea de afară că ești ocupată. Nu am vrut să te deranjez, așa că am venit prin spate. Și am vrut să-i dau domnișorului Robin cartea.

- Pot s-o păstrez, Giffie? întrebă băiatul.

- Da, desigur.

Foarte-foarte încet, Robin întoarse pagina.

- Trebuie să ai mare grijă să nu rupi hârtia, explică el.

- Uită-te în continuare! Eu și ducele avem puțină treabă.

Absorbit de desene, Robin nu făcu decât să încuviințeze din cap.

Scoțându-și ochelarii și strecurându-i în buzunarul hainei, Thorne se ridică și întinse mâna după baston și pălărie.

După ce ieșiră, ea spuse:

- Este o carte extrem de interesantă. Remarcase legătura de piele, căci învățase să distingă valoarea cărților, după toate vizitele făcute la bibliotecă. Continua să plătească abonamentul lunar pentru a avea acces nelimitat la mii de cărți, deși acum își cumpăra câte una din când în când, dacă o atrăgea. A fost foarte amabil din partea ta că te-ai deranjat să i-o aduci.

- O aveam în bibliotecă. Am observat-o azi-dimineață când căutam altceva, așa că pur și simplu am luat-o de pe raft. Nu a fost nici un deranj.

- Dar acum ai cu o carte mai puțin în bibliotecă.

- Mereu am considerat că, de fapt, cărțile sunt făcute pentru a fi citite sau, în cazul celei pe care i-am dat-o lui Robin, privite. Dacă doar stau pe raft, în pericol de a nu fi răsfoite prea curând, poate că aduc mai multă bucurie în altă parte.

- Ei bine, i-ai făcut foarte fericit.

- Ceea ce te-a făcut pe tine fericită.

Nu putea nega că li făcuse plăcere că își răpise timp, abătându-și atenția de la căutările lui, pentru a se îngriji de un băiat care aprecia gestul foarte mult.

- S-ar putea să mă fi înveselit puțin, astfel că nu mai sunt atât de încrâncenată fiindcă trebuie să petrec timp alergând degeaba pentru ceva care nu va avea nicidecum sorți de izbândă.

- Nu aș fi zis că ești așa de pesimistă.

- Uită-te în jurul nostru, Thorne, uită-te cu adevărat! Cauți acul în carul cu fân.

- Știu prea bine, dar nu mi-aș lerta-o dacă nu aș continua să o caut. Dacă nu mai vrei să mă ajuți...

- Nu vreau să fi dezamăgit.

- Am fost lăsat cu buza umflată, m-am trezit singur la altar, fără nici o explicație. Deja sunt dezamăgit.

- Da, văd asta.

Oftă, urând că fusese umilit în fața celorlalți nobili.

- Așadar, încotro mergem astăzi? întrebă el. Întrebăm la alte case cu camere de închiriat?

- Poate mai târziu, dar m-am gândit că, dacă a fugit de la biserică, poate că era îmbrăcată în rochia de nuntă.

El încuviință din cap.

- Asta ar fi o deducție logică. Nu am văzut-o, desigur, căci nu este permis înainte de a schimba jurămintele în ziua aceea, dar am participat la alte nunți unde mireasa era îmbrăcată în mătăsuri, satin și dantelă.

- Ceea ce înseamnă că nu era îmbrăcată potrivit ca să se piardă în mediul acesta, așa că primul lucru pe care l-a făcut a fost, fără îndoielă, să găsească ceva de îmbrăcat care să atragă mai puțin atenția.

- Atunci ar trebui să întrebăm pe la magazine sau la un croitor.

- Mă gândeam mai degrabă la o mistună, unde i s-ar putea oferi haine, adăpost și mâncare.

Stând în micuța clădire de lemn, uitându-se la oamenii care răscoleau prin maldărele de zdrențe, căutând ceva bun de purtat, spera din tot sufletul că Lavinia avea destui bani pentru a se duce la un magazin adevărat.

- Nu ar fi luat nimic de aici.

- Când nu ai bani, nu prea ai de ales.

Dar Lavinia nu era lipsită de mijloace. Era fiică de conte, avea un frate cu același titlu și devenise logodnica unui duce. Ura gândul că putea scotoci prin zdrențele acelea, care erau probabil pline de purici și altele asemenea.

- Deși mă îndolesc că s-ar fi putut folosi cineva de rochia ei, spuse Gillie încet, sunt foarte sigură că ar fi putut scoate bani buni de pe mătasea și dantela din care era făcută.

Gillie se străduia să li alunge grițile. Poate că îi simțise conșter-narea, căci era încrunțat atât de tare, încât începu să-l doară capul. Încuviință, apoi clătină din cap.

- Nu ar fi inclus locul acesta în planurile ei.

- Deci acum ești convins că plănuișe totul?

— Dumnezeu, sper că da.

— Ceea ce ridică o întrebare și mai mare, cred. De ce fugea? De tine? De ce nu ți-a spus pur și simplu că voia să plece?

Făcea ca lucrurile să pară atât de rezonabile, de parcă el ar fi venit dintr-o lume cumpătată!

— Tații noștri au încheiat un contract. Apoi, împreună cu avocații, eu și fratele ei am consimțit înțelegerea și am semnat noi contracte. Nu este pur și simplu de ajuns să spui că te-ai răzgândit. Oamenii ajung în instanță dacă rup logodna. Poate că s-a gândit să își protejeze familia. Nu știu și nu voi ști până ce nu o găsesc. Dar trebuie să mărturisesc că am primit o scrisoare de la ea, în care spune că avea îndoieli și m-a implorat să o lert. Am găsit scrisoarea după ce m-am întors acasă prima oară după ce m-ai îngrijit.

— De ce nu ai spus asta mai devreme?

— Din mândrie, presupun, sau poate că mă temeam că nu mă vei ajuta, considerând că eu sunt de vină și într-adevăr a fugit de mine. Nu pomeniște nimic despre ce fel de îndoieli este vorba, doar că există. Trebuie să știu exact de ce a fugit, dacă are legătură cu mine, cu ceva ce am făcut sau am spus. Poate că există șansa să ne lămurim.

— Totuși, ai lua-o în căsătorie?

Gândul de a o face nu-i aducea absolut nici o bucurie. Putea onora jurământul pe care îl făcuse tatălui când acesta ar fi adus nefericire tuturor celor implicați?

— Nu știu. Oamenii aflați în poziția mea nu se căsătoresc din dragoste. Ne căsătorim pentru a ne spori averea, din obligație sau din datorie.

— Cred că oamenii ca tine au înțeles greșit. Dragostea este cel mai mare câștig.

El îi zâmbi timid.

— Așa am auzit. Dacă nu am cale liberă să mă căsătoresc cu ea, cel puțin ar trebui să se poată întoarce în sânul familiei, știind că nu are de ce să se teamă de mine. Trebuie să o găsesc și să-i spun asta.

— Bine atunci. Haideți să arătăm portretul ei oamenilor de pe aici!

Încercară degeaba, căci oamenii nu făceau decât să ridice din umeri și să spună:

— Nu am văzut-o niciodată.

Se abținea să-i întrebe dacă erau siguri, căci sigur și-ar fi amintit o lady îmbrăcată într-o rochie sofisticată de nuntă.

- Nu fi atât de descurajat! spuse Gillie. Mai sunt și alte misiuni. Dar la fiecare dintre ele rezultatele fură aceleași.

După a patra încercare, când ieșiră din nou în stradă, el spuse:

- Ești de mare ajutor. Apreciez.

- Apreciezi îndeajuns încât să-mi cumperi ceva dulce? întrebă ea arătând spre un magazin de dulciuri din apropiere.

Bănuia că Gillie niciodată nu cerea nimic, iar acum doar se străduia să-l înveselească.

- Absolut!

Nu își amintea când intrase ultima dată într-un magazin de dulciuri, dar aromele de ciocolată, de vanilie și de scorțișoară îl liniștiră, făcându-l să-și amintească de numeroasele dăți când se strecurase în bucătărie pe vremea când se afla la moșia familiei, doar pentru a o auzi pe bucătăreasă răsând, căci părinții lui păreau aproape complet lipsiți de bucurie.

Un domn cu o haină maro se uita la prăjituri, la fel o doamnă însoțită de o fetiță. Nu fu surprins că Gillie știu imediat ce voia.

- O bomboană cu mentă, Matthew, ceru ea.

Și nu fu surprins că îl cunoștea pe omul de după teșghea după nume.

- Dă-mi o duzină, spuse Thorne.

Ea întoarse capul, încruntându-se.

- Nu am nevoie de atâtea.

- Nu este vorba de ce ai nevoie, ci de ce meriți.

Văzu că era pe punctul de a-l contrazice, dar încuviință din cap și fu de acord.

- Le pot împărți cu alții.

Bineînțeles, nu se îndoaia că avea să o facă. El luă o duzină de bomboane, intenționând să mănânce doar una și dându-i-le ei pe celelalte, să le dea cui dorea ea. Părea să îi placă să ofere mici daruri.

După ce Matthew le dădu două pungi maro cu dulciuri, iar Thorne le plăti, ea spuse:

- Dă-mi portretul!

Thorne îl scoate din buzunar și i-l dădu. Gillie îl așeză pe teșgheaua de sticlă.

- Matthew, ai văzut-o pe femeia aceasta pe aici?

Vănaștorul miși ochii, studiindu-l:

- Nu, nu pot să spun că am văzut-o.

- Am văzut-o eu.

Tresărind, Thorne se uită peste Gillie și văzu că bărbatul cu haină maro aflat în spate se uita peste umărul ei.

Unde? întrebă el.

Bărbatul păru să ezite.

- Nu-mi aduc aminte exact. Am dus-o cu trăsura.

Așadar, era vizitiu și era posibil să o fi luat de la biserică.

- Când a fost asta? Cam cu o săptămână în urmă?

El păru surprins.

- Nu, a fost acum câțiva ani.

Acum câțiva ani? Nu avea nici un sens.

- Ești sigur? întrebă Gillie.

El încuviință din cap, arătând spre portretul încă așezat pe teighea.

- Este un pic mai în vârstă aici, dar îmi aduc aminte de ochi, erau triști. Nu mai știu de unde am luat-o, dar nu voi uita niciodată casa elegantă unde am lăsat-o. Nu ajung prea des în Mayfair.

- Ei bine, dacă o mai vezi vreodată, spuse Gillie, dă-mi de vestel. Sunt Gillie Trewlove. Mă găsești la Sirena și Unicornul. Și ai putea să li spui, dacă se ivește ocazia, că aș dori să stau de vorbă cu ea. Vei primi o bere gratis.

El zâmbi larg.

- Voiam să ajung la cărciuma ta, dar femeia mea consideră că este un păcat să bei.

- Atunci vino și vei primi o farfurie de supă!

- S-ar putea să fac asta.

Luă portretul de pe teighea și îl întinse lui Thorne. El dătină din cap.

- Poate că ar trebui să-l păstrezi. Se pare că ai mai mult noroc când îi arăți oamenilor.

- Măcar știm că a mai fost pe aici.

- Întrebarea este în ce scop.

Capitolul 13

Thorne presupuse că, în cazul în care Collingsworth sau oamenii pe care li angajase ar fi găsit-o pe Lavinia, contele i-ar fi dat de veste.

Trebuia să discute cu cel care ar fi trebuit să-i devină cumnat, dar toate activitățile din ziua precedentă și din după-amiaza aceea îi făcuseră coapsa și umărul să protesteze din pricina efortului, așa că îi spuse vizitului să se întoarcă la reședința Coventry. Deși putea răbda disconfortul, nu vedea nici un motiv să continue căutările și se gândi că puțină odihnă i-ar fi prins bine. Conteale recunoscuse deja că habar nu avea de ce se dusese sora lui în Whitechapel, așa că era puțin probabil să știe ce motiv ar fi putut-o purta într-acolo cu ani în urmă. În plus, era posibil ca vizita ei de atunci să nu aibă nici o legătură cu cea de acum. Poate că îi plăcea pur și simplu zona aceea din Londra, deși nu-și putea închipui de ce.

Nu era adevărat. Vedea ce ar fi putut-o atrage. Deși nu îi plăcea sărăcia din cartierul acela, o anumită cărciumărească era pe placul lui. Îi aprecia franchețea, ceea ce îl făcea să fie și el la rândul său direct. Niciodată nu își dăduse seama că adesea zicea ce se aștepta de la ei în loc să spună ce simțea. Era mai puțin rezervat cu ea, ceea ce i se părea de-a dreptul eliberator.

Când trăsura se opri în fața reședinței lui, coborî, iar piciorul protestă mai mult decât i-ar fi plăcut, dar nu la fel de mult ca în urmă cu trei zile. Rânilor se închideau, însă nu cât de repede precum și-ar fi dorit. Răbdarea nu era punctul lui forte.

După ce intră, se duse în birou, recunoscător că nu trecu pe lângă mama lui, căci nu avea dispoziția necesară pentru a-i suporta răutățile. Își turnă un whisky și se îndreptă spre un scaun de lângă fereastră, când îi căzu privirea pe teancul de corespondență de pe birou. Corespondența de după-amiază. Recunoscuse scrisul de pe plicul de deasupra. Se întoarse și se așeză pe scaunul din spatele biroului, puse paharul jos, luă cuțitul de aur pentru tăiat hârtie și deschise plicul. După ce sorbi din whisky, scoate pergamentul dinăuntru.

Dragă Thorne,

Te implor să încetezi să mă mai cauți! Iartă-mi lașitatea de a nu te fi anunțat înainte de ziua în care urma să ne unim destinele că mi-am dat seama că nu ne putem căsători, deoarece, vezi tu, există altcineva căruiu i-am dăruit inima.

Știu că s-au încheiat și s-au semnat contracte. Știu ce presupune datoria mea, dar să merg până la capăt mi-ar zdrobi

sufletul. Țin prea mult la tine ca să te împovăres cu o soție care ar vedea în căsătorie mai degrabă o păcat decât o încântare. Meriți mai mult decât îți pot oferi eu. Am încercat să-i explic acest fapt fratelui meu, dar nu vrea să audă așa ceva. Nici mama, care a insistat să-mi fac datoria. Sperasem că prima mea scrisoare te va descuraja să încerci să mă găsești, dar ți-am judecat greșit hotărârea.

Te rog, lasă-mă să plec. Găsește-ți fericirea cu cineva care te merită!

Cu cele mai calde gânduri,

Lavinia

Gândindu-se la cuvintele ei, se lăsă pe speteaza scaunului. Iubea pe altcineva. Credea că ar fi trebuit să simtă gelozie, dezamăgire sau trădare. În schimb, simți ușurare. Înainte, îi spusese că era în siguranță, dar nu fusese îndejuns să-l descurajeze în încercarea de a o găsi. Avusese nevoie de o explicație, iar acum o primise. Era bucuros pentru ea, bucuros că avea un bărbat pe care-l iubea, bucuros că nu se căsătorise cu el, pentru că inima ei tânjea după altcineva, iar inima lui nu-i aparținea ei. Nici măcar nu era sigur că era capabil să iubească pe cineva, că măcar pricepea cum ajungeai să iubești. Părinții lui nu-i arătaseră niciodată afecțiune, iar când era copil, îi înspăimântau cu rigiditatea lor și incapacitatea de a fi mulțumiți, orice ar fi făcut.

Astfel că, atunci când tatăl lui îi ceruse să onoreze contractul pe care îl încheiase cu fostul conte de Collingsworth, pentru a obține pământul pe care tânjiseră să-l posede generații întregi de duci, jurase bucuros, gândindu-se că în sfârșit avea să-i facă pe plac părintelui lui, că în sfârșit îi putea câștiga dragostea.

Din experiența lui, căsătoriile în rândul nobililor erau niște afaceri glaciale. Deși îi oferise fiacurii Lavinei, nu îi dăduse nimic din ființa lui. Gândul acesta îl făcea acum să se simtă dezgustat de sine. Nu era de mirare că nu-i încredințase însoțilele ei.

Nu fuseseră apropiați. Își respectaseră amândoi îndatorirea, așa cum fusese descrisă de către tații lor. Îi admirase întotdeauna pe cei care își asumau responsabilitatea, dar respectul lui față de Lavinia crescuse după ce se răvrătise. Regreta că nu făcuse efortul de a o cunoaște mai bine.

Apoi îi izbi un alt gând. Știa că o căuta. De unde aflase de încercările lui de a o găsi? Îl văzuse cu o zi în urmă, în timp ce umbla după ea? Îl văzuse și nu o recunoscuse, trecuse pe lângă ea? Vorbise cu cineva care îi transmisese informația? Poate că avea prieteni numeroși în zonă, pe lângă un iubit. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu putu să nu se gândească la faptul că era într-adevăr norocoasă.

- Sora ta mi-a scris din nou, spuse Thorne la câteva clipe după ce intră în biblioteca lui Collingsworth.

Valetul închise ușa în urma lui, iar contele sări în picioare în spațiile biroului.

- Știi că are sentimente pentru altcineva?

Oftând din rărunchi și clătănând din cap, contele începu să toarne whisky în două pahare.

- A existat un băiat în tinerețea ei. Tata s-a ocupat de el. Credeam că a terminat-o cu el. Îi dădu un pahar lui Thorne, sorbind din al lui. Presupun că e altcineva.

- Locuiește în Whitechapel?

- Să fiu sincer, credeam că a fost trimis în Noua Zeelandă.

- Înseamnă că nu e un om de treabă.

Contele se așeză pe un scaun din apropiere.

Thorne se puse în fața lui. Nu și-o putea imagina pe Lavinia cu un posibil infractor, dar, după cum recunoscuse recent, nu o cunoștea deloc.

- Prima ei scrisoare, în care spune că este în siguranță, pare să confirme asta.

- De parcă ar avea cumpătarea necesară pentru a chibzui ce e bine pentru ea! Cred că faptul că te-a părăsit la altar dovedește că nu are o judecată sănătoasă. Din nefericire, cei doi oameni pe care i-am angajat să o găsească au dat greș și nu au găsit nici un indiciu legat de locul în care s-ar putea ascunde.

- Am continuat și eu să o caut. Deși, după ultima ei scrisoare, se întreba dacă nu era mai bine să renunțe la căutări. Dar, dacă renunța la căutări, însemna să renunțe la timpul petrecut cu Gillie. De ce nu mi-ai spus că a avut o legătură cu altcineva?

- Nu am crezut că ar putea schimba lucrurile. A fost cu mulți ani în urmă și nu era deloc potrivit pentru ea. Un plebeu sau mai rău,

din câte mi s-a spus. Nu știam prea multe despre el, în afară de faptul că ea se considera îndrăgostită. Tata a pus capăt poveștii.

Thorne sorbi din whisky. Era bun, dar nici de data aceasta nu îi plăcea la fel de mult precum cel servit de Gillie.

— Nu mă voi căsători cu ea chiar dacă se întoarce.

— Atunci soarta ei este să rămână fată bătrână.

Era un lucru atât de rău când alternativa era să-și petreacă restul vieții cu un bărbat în vreme ce tânjea după altul? Nu era sigur că hotărârea lui se baza doar pe faptul că ea nu îl voia. Nu mai era convins că putea fi fericit sau măcar mulțumit cu Lavinia, nu când și el se trezea gândindu-se la alta.

— S-ar putea să fie deja căsătorită.

— Dumnezeu, sper că nu e așa! Tata s-ar răsuci în mormânt dacă este cu individul acela de dinainte.

Și tatăl lui s-ar fi răsucit în mormânt pentru că nu pusese mâna pe moșia răvnită, dar brusc toate acestea păreau neimportante în comparație cu fericirea unei femei.

— Scrisoarea pe care mi-a trimis-o a venit fără adresă. Poți să le spui oamenilor pe care i-ai angajat să-i dea de veste că nu are nici o obligație față de mine?

Contele încuviință din cap.

— Mă voi ocupa de asta. Așteptam cu nerăbdare să devenim rude.

— Nu și Lavinia. Cu scurt timp înainte de nuntă, devenise teribil de serioasă, distantă chiar ori de câte ori ieșeam în parc. Am presupus că era agitată din pricina faptului că se apropia nunta. Nu am întrebat-o. Cred că dezinteresul meu a îndreptățit-o să nu meargă până la capăt cu ceremonia. Îmi doresc doar ca relația noastră să fi fost de așa natură încât să mi se poată confesa înainte de a ajunge la biserică, unde era plin de oameni care au asistat la umilirea mea.

Acum trebuia să o anunțe pe Gillie că nu mai avea nevoie de ea. În mod ciudat, abia acum începea să simtă că avea nevoie de ea.

Era idioată dacă avea să-l ajute în continuare să o găsească pe femeia cu care urma să se căsătorească, petrecând de bunăvoie timp cu el, dar nu avea să se aleagă cu nimic din asta. Nu îi plăcea că îi stârnea curiozitatea și că se gândea atât de mult la el. Însă, fără îndoială, era

interesată de el pentru că îl îngrijise cât timp fusese rănit. Astfel de lucruri creau legături.

Așa cum faptul că avea grijă de toți acei bărbați care îi treceau pragul cărciumii noapte de noapte crea o legătură. Ajunsesse să-i cunoască, își dădea seama când le mergea bine și când nu. Știa când Jerome se refugia acolo pentru că nevasta lui era într-o dispoziție îngrozitoare, când Pickens nu găsea de lucru în ziua respectivă, când Spud pierdea la jocurile de noroc. Își dădea seama când Canary intra cu burta plină și spera că avea să-i pună o farfurie cu supă dinainte, uitând să-i ceară bani pentru asta. Știa când se nășteau prunci, când se îmbolnăveau copiii și când se făceau fapte rele pentru cauze bune pentru a pune pâine pe masă. Le turnase de băut, curățase după ei când exageraseră și le ascultase grijile. Îi cunoștea cum se cunoștea pe ea însăși.

Așa că, stând acum în spatele tejghelei, când întinericul acoperea străzile, își dădu seama că era ceva în neregulă cu unul dintre clienții ei regulați.

– Roger?

Lustruind o halbă, birtașul se apropie.

– Da?

– De când are Charlie McFarley falca umflată?

El miși ochii și își țuguie buzele, de parcă și-ar fi putut aminti mai ușor astfel.

– De ceva vreme. De când a venit agitat. Să fi fost prima seară în care nu te simțea bine din pricina treburilor femeiești.

Dându-și ochii peste cap, aproape că îl repezi, dar se opri, căci nu merita să se ia la ceartă. În plus, îi atrase altceva atenția.

– Agitat?

– Da. A dat de niște bani. Mi-a spus de unde îi are, dar nu am înțeles ce mormăia. A plătit ce ne datora, așa că i-am turnat de băut. A mai venit de vreo două ori de atunci, dar are mereu bani, așa că îl servesc.

– Bun. Stai cu ochii pe el. Dacă încearcă să plece, oprește-l. Vreau să vorbesc cu el.

Se întoarse și se îndreptă spre bucătărie. Hannah terminase treaba în seara aceea și pusese totul la loc, în afară de mulțimea de pahare pe care Robin le spăla.

– Robin, am nevoie să mergi după un polițist.

Băiatul se răsuci spre ea cu ochii mari.

- Nu am făcut nimic.

Ea îi răsuci părul.

- Știu, băiete! Dar cred că a făcut altcineva. Spune-i să vină la cărciumă și să mă caute. Grăbește-te!

Deși rațiunea îi spunea să aștepte sosirea polițistului, amintirea fărâdeleșilor din spatele localului ei o făcu să traverseze cărciuma în grabă, îndreptându-se spre masa din colț, la care stăteau Charlie și cei trei tovarăși ai lui. Toți patru păreau puțin răsășiți și aveau vânății gălbui pe față, în curs de vindecare. Era clar că Charlie o încasase cel mai rău - își aminti de trosnetul care răsunase pe străduță, atrăgându-i prima oară atenția asupra a ceea ce se întâmpla. Era foarte posibil ca falca umflată să fie o schimbare permanentă pe fața lui.

- Bună, băieți, totul în regulă aici?

Se auziră niște mormăituri aprobatoare, dar Charlie nu făcu decât să își studieze halba, de parcă i s-ar fi cerut să facă una identică a doua zi.

- Pare să doară rău falca, Charlie. Ce-ai pățit?

- Intrat o ușă.

- Poftim?

- A intrat într-o ușă, spuse unul dintre tovarășii lui.

- Înțeleg. Când s-a întâmplat asta?

Ridicără toți din umeri, devenind brusc atenți la unghii, studiindu-și manșetele zdrențuite, punctele din textura lemnului mesei și începând să se scarpine în ureche.

- Cu câteva nopți în urmă, pun prinsoare.

Charlie se încruntă la ea. Faptul că nu își putea mișca gura într-un rânjet amenințător îi șterse încruntarea de pe chip, dar ea era îndea-juns de furioasă încât să nu-i acorde nici un fel de atenție. Unde este ceasul de buzunar?

- Nu ș despre ce vorbești.

Deși bălmăjise cuvintele și de data aceasta, fuseoară ceva mai clar, ca și când ar fi simțit nevoia să se asigure că Gillie înțelegea.

- Cred că știi. L-am întrebat pe Patsy. Nu i l-ai dus lui, așadar cui i l-ai dat să-l vândă?

Îi aruncă o privire sălbatică, ce îi făcu să i se vadă albul ochilor. Bruscu, împinse scaunul, iar tovarășii lui se grăbiră să iasă odată cu el. Nu avea să-i lase să scape.

Se îndreptă spre căpetenie.

Thorne intră în cârciumă la timp să vadă izbucnind încăierarea și privi îngrozit și fascinat spre Gillie, care se propulsa prin aer ca o sirenă aruncată de un val gigantic și ateriza pe un amărât, doborându-l la podea. Bruscu, începură să zboare pumni în toate direcțiile, iar în aer răsunau bufniturile loviturilor și paharele aruncate; halbele de cositor zdrăngăneau, iar scaunele și mesele erau trântite în stânga și-n dreapta. În jurul lui, se auzeau icnete și țipete. Se grăbi șchio-pătând spre Gillie. Îi sări în ajutor și evită lovitură după lovitură, împingându-i pe bătauși unul după altul. Era înnebunit de dorința de a ajunge mai iute la ea, de parcă doar el ar fi putut-o salva, ca și când doar ea ar fi contat.

„Doar ea contează.” Gândul acela irațional îi veni în minte cu o intensitate care îl-ar fi putut alarma dacă nu ar fi fost distras de alte forțe.

Un individ mărunțel se chinuia să o tragă de pe bărbatul cu care se lupta, agățându-se de el, ca și când ar fi fost hotărâtă să nu îi mai scape niciodată.

Văzu roșu în fața ochilor și îi cuprinse o furie dlocotitoare, apoi un calm glacial. Lăsă bastonul să-i cadă, luă un scaun și îi lovi pe cel care o pocnea, punându-l pe tovarășul acestuia pe fugă. Fără să stea prea mult pe gânduri, îl înșfăcă pe cel căzut la pământ de gulerul hainei și îl ridică de parcă ar fi fost un fulg, lovindu-l cu pumnul în față. Cartilajul și osul cedară, iar aerul fu străbătut de un țipăt. Dădu drumul ticălosului și se întoarse spre Gillie.

Zăcea la podea nemîșcată, iar bărbatul care se afluase sub ea își lua tălpășița, în vreme ce altul care ținea în mână rămășițele rupte ale unui scaun se holba la ea, de parcă tocmai și-ar fi dat seama că făcuse o gravă eroare de judecată. Poate pentru că o grămadă de pumni năvăliră asupra lui, iar cel pe care încercase să îl salveze se lupta bruscu să scape din încheștarea unei namile.

Lăsându-se în genunchi, Thorne își scoate batista din buzunar și o apăsă cu blândețe pe o tăietură de pe ceafa lui Gillie. Cum avea părul scurt, putea vedea sângele cu ușurință. I se strânse stomacul.

Cât putu de blând, o întoarse și o luă în poală, ținând-o în brațe. O mângâie tandru pe obraz.

- Gillie?

Nu îl făcu să se simtă mai bine, pentru că nici măcar nu clipi. Auzi un fluier, văzu că sosiseră polițiști, iar larma crescă, apoi scăzu brusc.

- Au omorât-o?

Nasul lui Robin aproape că îl atinge pe al lui.

- Nu fi absurd!

Un bărbat care semăna foarte mult cu fratele pe care îl întâlnise cu o seară în urmă se ghemui lângă băiat.

- Dă-i drumul de aici, Robin!

- Dar...

- Nici un dar, va fi bine.

În timp ce băiatul se îndepărta, el se întrebă de ce era atât de sigur acel tânăr, când el nu mai fusese niciodată atât de îngrozit, iar gândul că ea nu mai avea mult de trăit îl făcu să simtă fiori de gheață pe șira spinării, apoi în tot corpul.

- Tu ești ducele? întrebă bărbatul, de parcă ar fi existat doar unul.

Poate că era singurul din viața ei.

- Thorne.

- Aiden. Fratele ei. O duc în locuința ei.

- Mă ocup eu de ea. Își folosisese tonul ducal, care avertiza că nu accepta să fie contrazis.

Ridicând o sprânceană, Aiden încuviință.

- Bine. Dar te va ajuta Beast.

Se întreba dacă fratele ei își dădea seama că îl omora piciorul. Beast se dovedi a fi namila care îl ținuse pe cel pe care sărise Gillie, iar omul cu pricina era escortat de un polițist și părea să aibă falca ruptă. Aceștia erau hoții care îl atacaseră? Acum îi făcuseră rău ei? Voia să se asigure că aveau să atârne în ștreang.

Cu ajutorul lui Aiden și al lui Beast, reuși să se ridice în picioare cu ea în brațe. Pentru o femeie atât de înaltă, nu era tocmai grea sau poate că era făcut să o poată duce în brațe. I se părea firesc să i se ghemuiască la piept când urcă treptele spre apartamentul ei, pe urmele lui Aiden, în vreme ce Beast se dusesse după doctor.

Aiden descinde și deschise ușa. Thorne intră și se îndreptă spre dormitor, unde o așeză cu grijă pe pat.

- Ai mai fost aici.

Thorne se întoarce și îl văzu pe Aiden sprijinindu-se de tocul ușii, cu brațele încrucișate peste piept.

- De ce crezi asta?

- Nu te-ai uitat în jur. Nu ai ezitat. Ai știut exact unde să găsești patul.

- Am fost atacat cu câteva nopți în urmă. M-a îngrijit până când m-am însănătoșit.

El încuviință încet.

- Asta explică niște lucruri.

Auzind un geamăt ușor, se întoarce spre Gillie, se așeză pe marginea patului, îi luă o mână și își puse palma pe obrazul ei.

- Încet, scumpo, încet!

Ea deschise ochii și făcu o grimasă.

- Charlie McFarley și băieții lui te-au atacat. Nu a vrut să-mi spună unde ți-a dus ceasul.

- De-asta ai sărit la el? Prostupo...

- Nu aș țipa la ea dacă aș fi în locul tău, spuse Aiden calm, pe un ton plat, dar totodată amenințător.

Nu țipase, dar vocea îi tremurase, căci nu era deloc încântat. Își stăpâni mânia, însă gândul că i s-ar fi putut întâmpla ceva acelei femei îi făcuse să tremure din toate încheieturile.

Ea își duse mâna spre creștet.

- Capul meu...

Îi apucă încheietura cu grijă, îndepărtându-i degetele.

- Ai grijă, ai o tăietură acolo. Va veni doctorul.

- Nu am nevoie de doctor. Încercă să se ridice, apoi se lăsă la loc, gemând. Mă doare capul.

- Îmi închipui. Cineva te-a lovit cu un scaun.

Ea făcu o grimasă.

- Asta nu m-ar fi oprit. Sunt prea încăpățânată.

Doar că o oprise. O lăsase fără cunoștință, la podca, unde i s-ar fi putut întâmpla altele mai rele.

- Lasă doctorul să se asigure că ești bine înainte de a face ceva.

Clipi, de parcă încerca să priceapă ce se întâmpla.

- Ce cauți aici?

Trebuia să vorbesc cu tine.

Despre ce?

El se uită peste umăr la fratele ei.

- Trebuie să tragi cu urechea ca un ticălos?

El îi aruncă un zâmbet.

- Sunt un ticălos.

- Aiden, mormăi ea, avertizându-l, în ciuda faptului că era rănită.

- Nu fi las singur cu tine.

- Am mai fost singură cu el.

- Atunci în curând vom sta de vorbă afară. Trebuie să îi fac cunoștință cu pumnul meu.

- Nu fi prost! Nu s-a întâmplat nimic necuviincios. În plus, pot să am grijă de mine. Nu mai sta la pândă în pragul ușii!

Desfăcându-și brațele de la piept, se îndreptă de spate.

- Mă duc să-ți pregătesc o ceașcă de ceai. Ușa rămâne deschisă, spuse Aiden și se îndepărtă.

- Scuze, zise ea. Este un pic cam protector.

- De fapt, mă bucur că este așa. Îi cuprinsese obrazul din nou și îi atinse încet, bucurându-se neașteptat de mult de pielea ei mătăsoasă. Ce a fost în capul tău când i-ai înfruntat?

- Nu e bine pentru afacere să am hoști în cărciumă.

El râse înfundat.

- Așadar, era vorba doar despre afacere.

- Și am vrut să-ți găsesc ceasul.

- Este în familia mea de generații întregi, unul dintre cele mai prețuite lucruri. Se aplecă și o sărută pe frunte. Dar nu este mai valoros decât tine.

Închise ochii, savurând căldura buzelor lui. Partea aceea din ea care credea în sirene și în unicorni, care țesea povești fantastice în care fericirea era mereu aproape îndrăzni să-și imagineze că vorbele lui însemnau mai mult decât spunea de fapt, că nu vorbea despre valoarea unei persoane în general, ci se referea la valoarea ei. Îi tresălta inima de bucurie și zâmbea în sinea ei.

Nu-i venea să creadă cât de recunoscătoare era că îl avea în preajma ei încă o dată, că alunga umbrele singurătății, iar prezența lui aducea mai multă lumină în încăperea decât orice lampă. Când se retrase, voi să-l cuprindă cu brațele și să-l țină aproape. Auzi zgomot

și voci în cealaltă încăpere și își dădu seama că intraseră cellalți, ceea ce o făcu să revină la realitate. Era o prostuță dacă se lăsa copleșită de acele gânduri. El nu făcea decât să aibă grijă de ea așa cum și ea îl îngrijise, simțindu-se probabil responsabil pentru decizia ei impulsivă în privința lui Charlie. Deși nu îl tolera pe cei care nu respectau drepturile celorlalți și nu-i îngăduia pe răufăcători, nu putuse să nu-și închipuie expresia de recunoștință de pe chipul lui când i-ar fi adus neprețuitul ceas. Îi păsase de el chiar și atunci când era pe moarte. Cu atât mai mult l-ar fi prețuit acum, când era plin de viață.

Intră doctorul Graves, urmat de Beast, după care veni grăbit Aiden, fără ceașca de ceai în mână. Era sigură că stătuse ascuns lângă ușă, unde nu-l puteau vedea.

- Văd că ți-ai revenit, îi zise Graves lui Thorne.

- Mulțumită nu în mică măsură ție și acestei încântătoare doamne de aici.

Îi venea să se ascundă sub așternuturi, să și le tragă peste cap. Nimeni nu îi mai spusese că era încântătoare. Dacă frații ei mustăceau, avea să sară din pat și să-i pocnească. În schimb, stăteau amândoi la picioarele patului, cu brațele încrucișate, de parcă ar fi fost paznici regali.

- Ia să vedem ce avem aici, spuse Graves aplecându-se deasupra ei și începând să-i examineze capul.

Thorne se mută de cealaltă parte a patului, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să stea alături de ea într-un cadru atât de intim.

- Nu te mai încrunta, Aiden, porunci ea.

- Mi se pare ciudat...

Beast îl înghionti cu cotul, ceea ce o făcu să-și îndrepte furia spre celălalt frate al ei.

- Pentru ce a fost asta?

- Nu te amestecă!

- În ce?

- În ce se întâmplă aici.

- Și ce se întâmplă mai exact?

Oftând din rărunchi, Beast începu să-l împingă din încăpere. Era cel mai înalt și mai masiv dintre frații ei, iar când se impunea fizic, nimeni nu îi putea face față.

— Așteaptă, oprește-te! Ce știi tu, iar eu nu știu? strigă Aiden înainte să se trântescă ușa de la intrare.

Ar fi răș dacă nu ar fi durut-o capul atât de tare. Beast era totodată cel mai intuitiv dintre frații ei. Se întreba ce știa de fapt.

— Este nevoie de câteva cusături, spuse Graves.

În timp ce doctorul își făcea treaba, Thorne o ținu de mână și nu obiectă când ea îl strânse tare. Pentru a-și distra atenția de la durerea provocată de ceea ce îi făcea doctorul, se concentră asupra mâinii lui Thorne. Deși o spălase de atâtea ori cât se aflase în grija ei, acum, când îi ținea palma într-a lui, putea să îi simtă forța. Își imagina mâinile lui ținând frăiele și mănând un cal. Și le imagina ținând o femeie în timp ce valsa într-o sală de bal, și-l imagina înlănțuindu-și degetele în timp ce alergau pe un câmp plin de margarete.

Nu își dădu seama când se întâmplase ca femeia din acele închipuirii să capete propriul ei chip. Nu se închipuise niciodată cu bărbați, dar părea incapabilă să și-l imagineze cu altcineva în afară de ea.

— În regulă, spuse Graves în cele din urmă, după ce îi înfășură o bucată de pânză în jurul cefei și a frunții. Ar trebui să fie de ajuns. Ai un cucui destul de mare aici, ceea ce mă face să cred că a fost o lovitură puternică. Poate că ar fi mai bine să nu dormi o vreme.

— Ce înseamnă o vreme? întrebă ea.

— Până în zori. Dacă nu îți pierzi cunoștința până atunci, ar trebui să fie în regulă.

— Voi avea grijă să rămână trează, spuse Thorne.

— Nu poți să rămâi aici toată noaptea, îi spuse ea.

— Nu-ți face griji. Nu voi profita de tine.

Ar fi vrut ca vorbele lui să nu o umple de dezamăgire. Încercă să coboare din pat, dar o cuprinsese amețeala.

— Stai, îi spuse el poruncitor, așezându-i mâna pe umăr și apăsând-o la loc în pat.

Voia să-l înfrunte — dar la naiba, era autoritar! —, doar că pică în nas, după cum era de așteptat, fapt care nu o ajuta prea mult să demonstreze că nu avea nevoie de nimeni care să aibă grijă de ea. Resemnata, se uită la el în timp ce îl conducea pe doctor, le auzi vocile, dar nu și ce spuneau, apoi în scurt timp ușa se închise încet. Așteptând acolo, se gândi că ar fi trebuit să fie deranjată de zgomotele care se auzeau din când în când din celelalte încăperi, cel mai probabil din

bucătărie. Nu era obișnuită să-i umble cineva prin casă, însă sunetele i se păreau reconfortante, atât de liniștitoare, încât i se relaxară toți mușchii, și corpul i se topi în saltea.

Surprinsă că frații ei nu așteptaseră plecarea lui Graves și nu dăduseră buzna din nou, se trezi întrebându-se ce însemnau cuvintele lui Beast și ce credea că se întâmpla acolo. Poate că nu își făcea griji fiindcă o văzuse vorbind cu Thorpe cu o seară în urmă și știa că ea îl cunoștea și avea încredere în el. Pufni. De unde să știe Beast asta, când abia își dăduse seama ea însăși tocmai în clipa aceea?

Oricât de tare ar fi iritat-o când poruncea în stânga și în dreapta – după cum trebuiau să facă ducii –, avea încredere în caracterul lui. Nu i-ar fi făcut rău, nu ar fi profitat de ea, nu avea nici un interes față de ea, în afară de dorința de a se revanșa pentru grija pe care i-o acordase după ce fusese atacat. Nu rămăsese pentru că o plăcea, pentru că era atras de ea, pentru că o găsea fascinantă. Nu era ca florile delicate care frecventau bahurile la care mergea ei și stăteau în fața lui la recepții grandioase. Când îi auzi pașii apropiindu-se, pentru prima oară în viața ei, își dori să fi fost astfel.

Ducea o tavă pe care se aflau un bol și două pahare cu lichid arămiu. Fără îndoială, îi găsisse whisky-ul. De asemenea, își pusese ochelarii pe nas. Deși nu voia să recunoască, faptul că îi purta o făcu să creadă că el voia să o vadă mai bine.

Când așeză tava pe noptieră, se uită la bol, întrebându-se de unde luase supă.

– Nu prea mi-e foame. Am mâncat mai devreme.

– Asta e bine, căci nu ți-am pregătit nimic de mâncare. Halde să ne ridicăm puțin!

– Oh! Credeam că poate în bol este supă sau ceva la fel de neapetisant.

Se ridică încet, iar el îi așeză pernele la spate, stând cu corpul atât de aproape de al ei, încât îi simțea căldura și îi putea inhala parfumul înțepător.

– Apă.

– Nu am febră. Nu e nevoie să mă răcoresc.

După ce termină ce avea de făcut, rămase aproape, îi cuprinsese bărbia și o atinse cu degetul mare în colțul gurii, făcând-o să se simtă de parcă ar fi cuprins-o brusc febra.

— Dragostea unui duce —

— Băți puțin murdară pe față. Să te târăști pe jos cu ticăloșii nu este o treabă tocmai curată.

O frecă pe obraz, dar ea fi împinse și apoi regretă.

— Sunt sigură că e în regulă.

Pe buzele lui se citi o urmă de zâmbet când întinse mâna după pahar și i-l dădu. Îl ridică pe al lui.

— Pentru înșănătoșire grabnică!

— Faci prea mult caz. Nu am aproape nimic.

— Ar trebui să nu fii deloc rănită.

După ce sorbi din pahar, îl așază pe tavă, se ridică, își scoase haina și o puse frumos pe scaunul din apropiere. Îl privi fascinată cum își descheta vesta — cum putea fi atât de fascinant un gest atât de simplu? —, și-o scoase și o așază peste haină.

— Ce faci?

— Ținând cont că intenționez să rămân aici toată noaptea, m-am hotărât să mă fac comod.

Apoi își desfăcu încet lavaliera de la gât. După aceea începu să își suflece mânețile cămășii. Îl văzuse gol. De ce faptul că își dezgolea antebrățele era atât de provocator?

După ce își desfăcu nasturii de sus ai cămășii, se întoarse spre pat, se așază pe margine și întinse mâna spre tavă. Luă o cârpă pe care ea nu o observase.

— Nu mă vei spăla.

El arcui o sprânceană spre ea.

— Chiar vrei să te implic într-o luptă pe care nu ai cum s-o câștigi?

— Nu ar trebui să presupui că voi pierde doar pentru că sunt femeie.

— Nu presupun asta deloc, spuse el cu o voce joasă și răgușită, făcând-o să simtă fiori pe șira spinării, căci recunoștea amenințarea unei provocări când o auzea.

Se aplecă până când aproape că își văzu reflexia în ochii lui întunecați.

— Dar presupun, oricât ai pretinde altfel, că ai o oarecare doză de cochetărie feminină și vei dori să ai fața curată când te voi săruta.

Capitolul 14

Încântat peste măsură când o văzu făcând ochii mari și desfăcându-și ușor buzele, nu știa ce îi făcuse să spună cuvintele acelea, cum îndrăznise. Știa doar că avea impulsul irezistibil de a o răsfăța pe această femeie, de a avea grijă de ea, de a o săruta. Ah, da, ar fi vrut să îi răvășească gura aceea îndrăzneată! Nu știa când își dăduse seama că își dorea să o facă, dar acum i se părea că dorința aceea fusese mereu acolo, plutind în umbră, ascunsă sub celelalte dorințe.

Crezuse că se întorsese la Sirena și Unicornul mai devreme decât plănuise pentru că trebuia să o prevină în legătură cu scrisoarea pe care o primise și în ce fel le-ar putea schimba misiunea de căutare a miresei lui, dar își dădea seama că venise la cărciumă doar pentru că voia să o revadă, pentru că voia să vorbească cu ea, să-i audă vocea, să-i simtă parfumul unic de vanilie și orz. Că scrisoarea Lavinei îi oferise o scuză de a nu o mai vedea pe Gillie, dar la naiba, nu dorea asta!

Îndepărtându-se de ea, tmuie cărpa în bol. Cu colțul ochiului, se uită la ea cum dădu peste cap tot whisky-ul din pahar. Cele mai multe femei pe care le cunoștea ar fi pufnit și s-ar fi înecat, dar ea nu era ca majoritatea femeilor. Nu semăna cu nici o femeie. Era unică. Și adora asta la ea.

- De parcă te-aș lăsa, mormăi ea.

- Vrei să spui un pic mai tare și cu ceva mai multă forță? Stoarse cărpa și se așeză mai bine pe pat ca să poată sta cu fața spre ea. Nu fi atât de speriată, Gillie! Nu te voi săruta dacă nu vrei să o fac.

- Nu sunt speriată. Nu mă sperii.

Observă că nu spusese că nu voia să o sărute.

- Nu ești curioasă cum ar putea fi sărutul dintre noi?

Împinse paharul spre el.

- Aș mai vrea niște whisky.

El nu se putu abține să nu zâmbescă larg, dar reuși să își ascundă expresia victorioasă când îi întinse paharul lui.

- Ai fost sărutată vreodată?

- Nu este treaba ta, la naiba!

Sorbi din whisky și își vase buzele. Cum să rezisti unui gest atât de inocent și totuși atât de provocator?

Dar rezistă și o șterse cu blândețe pe pomeții înalți. Nu-și putea imagina că o cărciumăreasă nu avusese parte de bărbați în viața ei. Dar, dacă avusese, de ce o agita gândul unui sărut? Din pricina urmărilor pe care le putea avea? Din pricina urmărilor pe care își dorea să le aibă?

În nici un caz nu îi dădea impresia că îi repugna. Dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi tras din calea lui, în loc să își întoarcă fața spre el ca un mugur care aștepta să cadă lumina soarelui asupra lui, înlesnindu-i calea spre chipul ei?

- Se pare că ai o mică vânătaie pe obrazul ăsta. Te doare?

- Nu. Avea vocea moale, încordată.

- Te încaieri des cu clienții?

- De obicei, nu. Nu e bine pentru afacere.

- Te gândești la ce nu e bine pentru afacere.

- Fără îndoială. Vreau să reușesc, să îmi croiesc drum în viață. Să nu depind de nimeni.

El coborî cărpa pe bărbia ei, unde descoperi o nouă vânătaie. Se credea dură, dar i se strânse stomacul gândindu-se cât de ușor putea fi rănită.

- Ești de admirat, Gillie.

- Nu mă deosebesc cu nimic de toți cei care încearcă să supraviețuiască, doar că am fost extrem de norocoasă să fac parte dintr-o familie în care toată lumea lucrează laolaltă. Ne ajutăm unii pe ceilalți cu tot ce putem. În clipa asta, bănuiesc că frații mei sunt jos și fac curățenie.

Femeia aceasta avea tot dreptul să se plângă de viața ei, de cât de aspră era. În schimb, o înfrunta cu capul sus și muncea din greu să își facă o viață mai bună.

- Și Beast este fratele tău?

- Da.

- Beast, Aiden, Finn și Mick. Și sora ta?

- Fancy. Brusc păru că se simte stânjenită. Este singura pe care a născut-o mama, dar chiar și ea s-a născut în afara căsătoriei. Este mult mai mică decât noi, ceilalți, și ne străduim cu toții să o protejăm.

-Acum, că ai pomenit de ea, cred că îmi amintesc că am văzut-o la nuntă. Cineva mi-a arătat-o.

-Nu aş fi surprinsă dacă ai observat-o. Este foarte frumoasă.

-Şi tu eşti.

Ea pufni, privind-l tristă.

-Nu ca ea. Este delicată şi rafinată.

-Frumuseţea vine în toate formele, Gălle.

Cu o săptămână în urmă, crezuse că venea doar în satin şi în mătase, iar acum o vedea în muselină aspră şi pânză moale.

Închise ochii în timp ce îi trecea cărpa umedă de-a lungul nasului mic şi delicat. Genele ei arămii, mai închise la vârfului, se odihneau exact deasupra obrazilor. Gura era o ispită de care încă nu se putea bucura. Nu avea să o ia până ce nu avea să fie pregătită. Iar el simţea că încă nu era. Încet, cu grijă, trecu la celălalt obraz. Deschise ochii, iar nuanţele de verde şi căprui din ei erau adânci şi ademenitoare.

-De ce-ai venit în seara asta? întrebă ea încet.

„Să te văd. Pentru că nu am putut sta departe.” Aproape că minţi, iar fi putut spune că voia să stabilească unde să o mai caute pe mireasa lui, dar nu putea minţi, aşa cum nu putea să plece de lângă ea când era rănită.

-Am primit o scrisoare de la Lavinia astă-seară. Mă roagă să o las în pace.

-Lavinia? Între sprâncenele ei apărură o cută vagă. Ce nume elegant are mireasa ta!

-Într-adevăr.

-Te vei opri din căutări?

-Nu m-am hotărât. Mi-a spus că există un domn. Presupun că este cu el, însă simt nevoia să mă asigur că totul este bine.

Cuta se adânci.

-A renunţat la tine pentru altcineva şi nu a avut decenţa să-ţi spună înainte de a merge la biserică?

-Presupun că nu a ştiut cum să-mi spună.

-A fost laşă. Ar fi trebuit să spună: vreau să mă mărit cu altcineva. Nu este atât de greu. Sunt bucuroasă că nu te-ai căsătorit cu ea. Meriţi pe cineva mai puternic, pe cineva cu îndrăzneală.

Cineva ca ea. La dracu', plănuise să aştepte, să o curteze, să o seducă! În schimb, îi curtase ea şi îi sedusese până când nu mai voia

nimic altceva în afară de ea. Încet, nevrând să o sperie ori să o rănească, își apropie gura de a ei.

Avea gustul pătrunzător al whisky-ului și dulceață de femeie. Ea ridică mâna și îi cuprinse maxilarul, făcându-l să fie recunoscător că se bărbierise înainte de a pleca de acasă. Suspinul ei discret îl încântă peste măsură, reverberând în el, copleșindu-l și împresurându-l ca un cocon de dorință, cum nu mai cunoscuse vreodată.

O sărută mai adânc.

Îi plăcea la nebunie atingerea gurtii lui pline. Limba lui căuta locul în care i se îmbinau buzele, abia atingând-o, apoi cu ceva mai multă siguranță. Fără îndoială, ar fi trebuit să recunoască — nu fusese niciodată sărutată, nu-și dorise să fie. Focul acesta dintre ei — sau indiferent ce ar fi fost — era doar fizic. Era un bărbat atât de frumos, cum să nu fie atrasă de el? Nu-și putea da seama de ce o plăcea. Poate că pur și simplu se săturase de viața de bogătaș.

Apoi limba lui i se strecură în gură, iar ea nu îi mai analiză motivele. Pur și simplu își desfăcu buzele mai larg, bucurându-se de gustul deplin și de nerăbdarea, de pasiunea și de dezlănțuirea lui. Simțea că nu se relaxa, căci probabil nu avea experiență sau își făcea griji pentru rana ei. O dureau tăietura și capul și le blestemă pentru disconfortul pe care îi simțea cumva mocrnit.

Se concentrează asupra lui, asupra meticulozității cu care îi explora gura; gemu gutural când îi întoarse favorul și își strecură limba printre buzele lui, gustându-l pe de-a-ntregul și complet, savurând aroma adâncă, doar a lui. Sau așa credea. Nu avea nici un termen de comparație, dar nu își putea închipui că alt bărbat avea o asemenea savoare. Îi cuprinse maxilarul cu o mână, iar pe cealaltă și-o trecu prin părul lui, bucurându-se de falul în care şuvițele lui dese, castanii îi primeau atingerea și se răsuceau în jurul degetelor ei. Strângând mai tare, îi trase aproape, absorbindu-i căldura.

Simțea fiori în membre, iar trupul îi fu cuprins de letargie. Dacă ar fi stat în picioare, s-ar fi topit pe podea — ar fi fost minunat să se scurgă de-a lungul siluetei lui masculine și puternice.

Gura lui se desprinsese de a ei și îi coborî de-a lungul bărbiei, creând o miriadă de senzații care o încinseră până în adâncuri. Simțea nevoia ciudată ca el să își pună gura în altă parte, pe sânii ei, pe abdomen, mai jos. Dumnezeuule, cât de desfrănată era, însă părea incapabilă

să îl respingă, căci îi săruta gâtul, atingându-i pielea sensibilă cu limba, înainte de a trece mai departe. Ajunse la claviculă, iar gura lui săbovi acolo, sugând cu blândețe, înainte de a urca din nou spre bărbie și de a se retrage.

O privi în ochi și fu surprinsă de pasiunea care mocnea acolo – era la fel de intensă ca a ei. Afirmația ei de mai devreme, când spusese că nu îi era teamă niciodată, acum o lua în râs, căci era îngrozită – îngrozită că această foame din ea nu avea să fie niciodată satisfăcută, că focurile pe care le aprinsese nu puteau fi niciodată stinse, că urmau să ardă până când avea să fie consumată de ele.

Își strecură cu grijă degetul sub bărbia ei și o atinse cu degetul mare peste buza umedă și umfiată, încă pulsând.

– Noi doi încă nu am terminat. Dar nu voi profita de o femeie care s-ar putea să nu gândească limpede din pricina unei lovituri la cap.

„Profita!” țipa mintea ei, dar limba avu bunul-simț să rămână nemșcată. El se ridică în picioare. Ai o carte pe aici din care ți-aș putea citi?

– O carte?

Începu să se plimbe prin încăpere, uitându-se când la un lucru, când la altul.

– Da. Trebuie să te țin trează. S-ar putea să reușesc dacă îți citesc. Ceva săngeros, poate cu o crimă.

Nu se putu abține. Zâmbi în sinea ei.

– Ceva care să te facă să nu te mai gândești la sărut?

Râsucindu-se, se întoarse spre ea și îi zâmbi cu subînțeles.

– Într-adevăr, am mare nevoie să-mi iau gândul de acolo.

– Nu trebuie să stai. Nu voi adormi.

– Nu plec, Gillie!

Își dorea să nu-i placă atât de mult felul în care îi suna numele în gura lui. Ridică dintr-un umăr și scoase un mic oftat.

– În camera din față.

Se îndreptă spre ușa deschisă și se opri, zăbovind o secundă mai mult, cum făceau mulți clienți la teșgha, gândindu-se ce licoare i-ar duce cel mai repede unde voiau să fie. Se întoarse încet.

– Vrei să îți pregătesc o baie?

Se uită la el de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină. Sau poate că lovitura de la cap o făcuse să nu mai audă bine.

– Poftim?

Un colț al gurii lui, care cu doar câteva momente înainte o pusese pe jar, se arcui.

- Tu m-ai îmbăliat când m-ai îngrijit.

- A fost altceva. Erai murdar.

- Presupun că faptul că te-ai rostogolit pe podea nu te-a făcut să rămâi tocmai curată. Dacă ar fi să-ți scot hainele, sunt sigur că aş găsi ce să curăţ.

- Nu mă voi îmbăia în faţa ta.

- Nici nu aş vrea să te rog să o faci. Colţul gurii i se arcui şi mai provocator. Aş vrea așa ceva, să fiu sincer, dar nu ți-aş cere-o. Mă străduiesc să rămân un gentleman.

„Nu o faci!” îi venea să spună şi aproape că își mușcă vârful limbii ca să nu dea un răspuns care ar fi putut-o trimite valvărtej pe calea pierzaniei.

- O voi pregăti aici și voi aştepta în ocalaltă încăpere până când termini.

- Nu am încuietoare la uşa aceea.

- Gîlle!

Oftă nerăbdător. Dacă aş fi vrut să profit, nu m-ar fi oprit o încuietoare. Și probabil aş fi făcut-o deja.

Avea dreptate. Ar fi putut profita cu o seară în urmă, când se afla cu el în trăsură, când merseseră pe stradă după ce văzuseră reprezentațiile de la teatrul ieftin sau chiar înăuntru celui loc. Nimeni nu ar fi spus nimic. Dacă ar fi observat, l-ar fi încurajat. Dar nu se putu abține să nu îi atragă atenția:

- Tocmai m-ai sărutat.

- Și tu ai vrut-o la fel de mult ca mine. Recunoaște!

Trase de un fir desprins din cuvertură.

- Eram curioasă. Apoi, chiar dacă pretinsese că nu era treaba lui, recunosc:

- Nu am mai fost sărutată niciodată.

Ridicându-și privirea spre a lui, se înduioșă văzând înțelegere în ochii lui.

- Știu.

O cuprinse panica. Mereu voise să o facă așa cum trebuia.

- Am făcut-o greșit?

Acesta era motivul pentru care se oprise? Nu îi plăcuse la fel de mult pe cât îi plăcuse ei?

- În nici un caz. Aș zice că ai un talent înnăscut.

Ca mama ei, fără îndoială. Mama ei se lăsase sărutată și își oferise trupul, altfel Gillie nu ar fi existat. Adevărul era că se simțea murdăra. Îl ținuse pe Charlie strâns și, judecând după norul puturos care o înconjurase în apropierea lui, putea spune clar că nu mai văzuse apa de luni întregi.

- Da, o baie ar fi minunată. Încină din cap întrebătoare. Doar că nu-mi pot imagina că tu, duce fiind, știi cum să o pregătești.

Apăru din nou zâmbetul acela.

- Ai fi surprinsă să afii ce știu să fac.

„Așadar, cum se pregătește o baie?” se întrebă Thorne stând în bucătărie. Văzu o cutie cu lemne lângă sobă și presupuse că trebuia să le vâre înăuntru și să le aprindă, să umple o oală mare cu apă, apoi încă una și încă una.

Când se apucă de treabă, recunoașu în sinea lui că fusese o idee stupidă să sugereze o baie, dar trebuia să facă urgent ceva pentru a nu se mai gândi la buzele ei ademenitoare și la sărutul care îl zăpăcise. Mai sărutase femei până atunci, o mulțime, tot felul de femei, dar niciodată nu simțise că pătrunsesse vreuna în el, mângâindu-i sufletul.

În ciuda inocenței și a lipsei ei de experiență, ea își dăruise întreaga ființă când li se îngemănaseră gurile, iar asta îl zguduise din cap până-n picioare. Chiar și în clipa în care voise să se retragă simțise dorința și mai puternică de a se avânta, știind că nu avea să semene cu nimic din ce trăise până atunci. Cum îl făcea femeia aceasta să tânjească după anumite lucruri, să își dorească ceea ce până atunci considerase a fi o dorință prostescă?

În timp ce aștepta să se încălzească apa, observă curățenia din bucătărie, apoi intră în camera principală. În fața șemineului, era așezată o canapea ce părea confortabilă, cu două fotolii de pluș acoperite cu un material galben floral de o parte și de cealaltă. Pe o masă cu picioare scurte, așezată în fața canapelei, erau răsirate câteva ziare. Nu își putea imagina că ea le răsfoia în căutare de mondenități. Nu, citea aceleași articole pe care le-ar fi citit un bărbat, articole importante, care o puneau la curent cu starea lumii, cu ce se întâmpla în industrie, în Parlament și cu chestiuni care i-ar fi afectat profitul cârciumii sau i-ar fi dat idei cum să-l îmbunătățească. Pe polița căminului se afla o mică fotografie cu ramă de cositor. Nu se putu

abține să nu o ia și să nu o studieze mai îndeaproape. În fundal, se afla cărciuma. Ea stătea în fața ei, cu un grup de oameni, în care îi recunosc pe fratele și pe sora ei. Lângă ea era o femeie mărunțică, cu părul negru, nici avelță, nici rotofeie, care presupuse că era mama ei. Gillie o ținea cu brațul pe după umăr. De fapt, fiecare din ei cuprindea cu brațul umărul persoanei aflate lângă el, formând un lanț de alinare și de susținere, care striga clar tuturor celor care treceau pe acolo că erau împreună în tot ce făceau. Nu-și amintea ca vreunul din părinții lui să-l fi îmbrățișat vreodată, să fi stat atât de aproape de el. Gillie era puțin mai tânără, zâmbea radioasă, iar în ochi i se reflectau speranța și bucuria. Îi trecu prin minte că fotografia fusese făcută în perioada în care își deschisese cărciuma. Ar fi vrut să fi fost acolo să sărbătorească cu ea, să facă parte din momentul acela. Pufnind, așează fotografia la loc pe polița de stejar. Pe atunci, nici nu știa că exista.

Întorcându-se, zămbi spre un tablou, întrebându-se de ce nu îi observase până atunci. Pe o stâncă stătea o sirenă, cu mâna odihnindu-se pe botul unui unicorn. Se părea că îi plăceau într-adevăr sirenele și unicornii. În ansamblu, camera nu era elegantă, dar avea căldură și iubire. Își imagina cât de reconfortant era când se întorcea seara acasă după muncă. Și mai era un raft plin cu cărți.

După ce verifică apa și văzu că încă nu fierbea, se întoarse în dormitorul ei, se ghemui în fața șemineului și făcu focul în vatră ca să nu o ia frigul. Simțea că îi privește.

— Fac ce trebuie?

— Nu ai mai făcut focul niciodată până acum?

Stând pe vârful picioarelor, el se întoarse.

— La moșie este casa unui fermier. Abandonată. În copilărie, mă furișam uneori și petreceam câte o după-amiază plină acolo. L-am rugat pe unul dintre servitori să mă învețe să fac focul. Dintr-un motiv sau altul, mă irita întotdeauna când tata chema majordomul să aprindă focul ori să-l întezească, iar majordomul chema un lacheu. Suntem niște leneși noi, nobilii.

— Dar dacă v-ați ocupa singuri de nevoile voastre, nu ați avea nevoie de servitori. Iar ei cum ar supraviețui?

Își pusese cotul pe coapse și o studie.

— Nu m-am gândit că trândăvia noastră servește unui scop mai important.

Ea îi zâmbea sfioasă.

- Mă tachinezi.

- Oarecum. Privi în jur, dorindu-și să nu conteze, însă știa că, într-un fel, conta.

- A mai fost vreodată un bărbat în locuința ta înaintea mea?

- Nu. Nici măcar frații mei - nu după ce m-au ajutat să urc mobila pe scări. Întotdeauna a fost refugiul meu.

Nodul din piept - nici nu își dăduse seama că era acolo - îi dispăru. Ar fi putut întâlni un bărbat în altă parte, dar, judecând după sărut, după frânturile de conversații pe care le purtaseră, după ceea ce spusese, credea că era foarte puțin probabil să fi avut relații intime cu un bărbat. Și era încântat peste măsură la gândul că avea să fie primul pentru ea. Gândul acela aproape că îi făcu să se legene pe călcăie, dar o dorea cum nu mai dorise niciodată nimic în viața lui. Dar încă nu îi putea spune asta.

- Este plăcut și comod. Cald. Toate locuințele mele sunt reci, dar nu din cauza aerului rece.

- Poate că este nevoie de prezența unei femei.

- Au parte de prezența mamei mele. Probabil că de aceea sunt astfel. Este o harpie glacială.

Se ridică, se duse spre colțul unde se afla o cadă gata pregătită și o împinse, astfel încât să o așeze în fața focului.

- Nu sunt prea sigură că este o idee bună, spuse ea.

- Este o provocare bine-venită.

Ea râse.

- Să torni apă în cadă?

- Nu, să rezist dorinței de a te atinge, să dovedesc că sunt serios.

- Știi că, dacă vei face ceva necuviincios, te voi omorî.

- Nu vād ce mi-ar plăcea mai mult decât să te privesc în ochi înainte să mor.

- Vorbesc serios. Refuz să fiu luată în glumă.

- Și eu sunt serios. Extrem de serios.

Firește, din când în când, fiatase femeile cu vorbe goale, căci era de așteptat, dar ea era genul de femeie care impunea sinceritate întotdeauna. Traversă încăperea, se sprijini de stâlpul patului și își încrucișă brațele la piept.

- Nu-mi dau seama ce culoare au ochii tăi. Uneori par verzi, alteori căprui. Când mă uit în ei, vād ambele culori.

— Mama spune că sunt câprul.

— Mă fascinează. Sper că nu te deranjează că mă uit fix la tine.

În lumina slabă, abia văzu că se îmbujorase.

— Ai tăi îmi amintesc de berea neagră.

La naiba, îl încântal

— Nu sunt sigur că am mai cunoscut vreo femeie care se descrie
culorile cu ajutorul băuturilor.

— La asta mă pricep.

— De ce o cârciumă? De ce nu un magazin de pălării sau...

— Pentru că bărbații găsesc întotdeauna bani pentru o bere. Doamnele de pe aici nu își pot permite mereu o pălărie nouă.

Spiritul practic nu păruse niciodată atât de ademenitor.

— De ce aici? Există lucruri mai bune și mai sigure în Londra.

— Oamenii de aici au nevoie să-și găsească de lucru. Și au nevoie de o bere din când în când pentru a mai uita de greutate. M-am gândit că într-un fel le-aș putea îmbunătăți viețile, făcând totodată un profit frumos.

— Practică și generoasă.

— Cum ai ajuns de la măturatul scârilor să deții o cârciumă? Par să necesite abilități complet diferite.

Ea își arcui colțul gurii provocator.

— Vei descoperi că am cele mai curate trepte din tot cartierul, ba chiar din toată Londra.

— Nu mă îndoiesc, dar sunt multe lucruri de învățat pentru a conduce eficient o afacere — orice afacere —, iar aceasta pare extrem de provocatoare.

Ea își împlătește degetele și își puse mâinile în poală.

— Nu puteam să mătur scări mereu. Plata este jalnică, iar munca e grea. La 14 ani, m-am dus să lucrez într-o cârciumă.

I se strânse stomacul la gândul că bărbați grosolani o plesneau peste fund.

— Ca servitoare?

— Nu. În copilărie și în adolescență, am purtat aproape tot timpul hainele rămase de la frații mei. Mama mă tunde scurt, așa că omul care avea cârciuma a crezut că sunt băiat. Am început spălând vase, curățând mesele și servind la teighea. Când și-a dat seama că sunt fată, dovedisem că munceam din greu și îi plăcea ideea că păcăleam lumea care mă credea băiat. Așa că m-a luat sub aripa lui

și m-a învățat ce știa. Soția lui era tare bună, fiică de vicar, și considera că e necesar să pronunți cuvintele corect dacă vrei să duci o viață mai bună. Așa că mi-a dat lecții în sensul acesta, pe care le-am împărtășit cu frații mei. Ea ridică din umeri. Totodată, era de părere că trebuia să port rochii, să fiu convinsă. În curând, am descoperit că, deși purtam rochii, bărbații abia mă observau. Toate temerile că bărbații aveau să profite de mine fuseseră în van.

El se îndoia de asta, bănuind că bărbații ajunseseră să o plăcă pentru ceea ce era, nu pentru că era femeie. În plus, avea patru frați cu mâinile mari, care se puteau transforma în pumni puternici.

- Cred că deja băieții te respectau.

- Cred că fierbe apa, spuse ea încet.

O auzi și el clocotind în depărtare.

- Da. Însă continuă să o privească un moment. Nu ești obișnuită să vorbești despre tine, nu-i așa?

Ridică din umeri.

- Nu sunt atât de interesantă.

El se îndepărtă de pat și se îndreptă spre ușă. Era limpede că se înșela. Nu mai cunoscuse niciodată o femeie atât de interesantă.

Capitolul 15

Era o greșeală ca el să fie acolo. Se putea obișnui să alibă cu cine vorbi. Nu era neplăcut să o servească cineva, deși înțelegea că făcea treburile acelea mărunte, pe care altfel le-ar fi lăsat în seama unui servitor, din pricina împrejurărilor.

Cu toate acestea, era plăcut să-l audă sunetul pașilor, să se uite la el în timp ce făcea ceva, la mușchii spatelui, care se vedeau încordându-se și flexându-se sub cămașă când ridică o găleată și turna apă în cadă. Se mișca mereu cu mare ușurință, simțindu-se în largul lui. Știa cine era și ce era, lucru care îi făcea să fie incredibil de atrăgător.

- Gata, spuse el în cele din urmă. Ar trebui să fie de ajuns.

Încă nu părea convinsă că era înțelept să se îmbăieze în prezența lui, dar avea încredere în el, ceea ce era, de asemenea, un lucru necugetat. Era limpede că lovitura o făcuse să devină de-a dreptul necumpătată.

Se opri în prag.

- Voi închide ușa ca să ai puțină intimitate, dar strigă-mă după ce intri în cadă, ca să o deschid.

- Cred că ar trebui să rămână închisă.

El o cercetă o clipă.

- Cum dorești.

De ce era brusc dezamăgită?

- Dar strigă-mă dacă ai nevoie de mine și anunță-mă când termini. Dacă nu termini cam într-o jumătate de oră, voi deschide ușa pentru a mă asigura că totul este în regulă și nu ai adormit.

- Nu voi adormi.

Era mai ușor de zis decât de făcut după ce se cufundă în abisul ceresc de apă caldă. O dureau toți mușchii, iar căldura care îi pătrundea în oase făcea ca totul să pară mai ușor. Charlie, blestemat să fie, o lovise rău de câteva ori, țintind strategic spre părțile mai moi ale trupului. Sau poate că nu fusese strategic deloc. Poate că doar avuse-se noroc. Nu i se păruse niciodată că era vreun mare gânditor. Dacă era în stare să gândească, și-ar fi dat seama că nu era bine să atace pe cineva lângă localul ei, mai ales că fusese atât de idiot încât să se întoarcă la cârciumă. Dacă ar fi fost deștept, ar fi mers în altă parte, dar acționa în virtutea inerției, iar din când în când intra să bea o bere.

- Este totul în regulă? se auzi un strigăt de dincolo de ușă.

- Sunt bine!

- Ești în cadă?

- Da.

- Foarte bine.

Apoi începu să citească cu o voce gravă și sonoră, care pătrundea prin pereții subțiri ai apartamentului. Dacă frații ei încă făceau curățenie, aveau să-l audă. În cazul în care Beast nu reușea să îl convingă, Aiden avea să dea fuga sus, iar ea nu voia să o vadă goală în cadă, cu un bărbat străin în apartament.

- Deschide ușa! strigă ea.

El nu puse întrebări și nu ezită. Ușa se deschise brusc. Nu îi văzu decât brațul împingând-o. Apoi începu să citească din nou.

Cufundându-se în apă cât de mult putu, se aplecă și își cuprinse picioarele cu brațele.

- Intră.

Nici de data asta nu ezită. Se străduie din răsputeri să nu zâmbească văzându-i expresia inocentă.

– Nu-ți place povestea? întrebă el ridicând cartea.

– Nu-mi place că strigi. Poți să stai aici, în balansoar, dar întoarce-te, ca să fiu cu spatele la mine.

– Prea bine.

Se uită cum așeza scaunul, ținând ochii în pământ. După ce se așează, întrebă:

– Să continui?

– Da, te rog. Își așează obrazul pe genunchii ridicați și se uită cum se mișcă, legănându-se înainte și înapoi, înainte și înapoi, ascultând cadența hipnotică a vocii lui citind despre originile diamantului, care avea să joace un rol major în poveste. O citise deja, dar el aducea povestea la viață așa cum ea nu reușise să o facă pur și simplu citind-o. O ducea într-o lume misterioasă țesută nu atât de autor, ci de el însuși. Punea energie în lectură. Nu erau doar niște cuvinte repetate. Vocea lui o impresura, o pătrundea. Lumina flăcărilor din vatră îi radia în părul întunecat, pe umeri și pe spate.

Fără să facă un efort prea mare, o ademenea, o ademenea, o ademenea...

Nu se auzi nici un sunet când se ridică în picioare, cu apa scurgându-i-se pe corp și pielea lucindu-i. Încet, ieși din cadă și se îndreptă tiptil spre el. Nu făcu decât să își ridice privirea când îi luă cartea din mâini și o aruncă deoparte. Nările începură să îi freacă, ochii îi erau ca doi cărbuni încinși, iar buzele i se desfăcuseră. Dorința, ardoarea și nevoia irepresibilă emanau din el.

Se așează în poala lui, deloc surprinsă să constate că se uscase. Îi cuprinse cu brațul gol pe după gât, prinzându-i maxilarul puternic cu cealaltă mână.

– Ar trebui să fie păcat ca un bărbat să fie atât de frumos ca tine.

– Prefer chipeș.

Își trecu degetele peste chipul lui, apoi i le strecură în păr.

– Mă faci să vreau să fac lucruri necuvenite.

Închizând ochii, își coborî gura...

– Gillie!

... spre gura lui, lăsându-și limba să cutreiere...

– Gillie!

... să guste, să exploreze, să afie toate cotloanele...

— Scumpo, trebuie să te trezești!

Nu, nu, nu! Nu voia să părăsească această fantezie până când nu se încheia satisfăcător.

— Gillie, trezește-te, te rog, acum!

Grija și preocuparea, urma de panică pe care l le ghici în voce străbătură prin imaginile din mintea ei. Căpși și deschise ochii. Era acolo, cuprinzându-i fața în mâini. Îi aruncă un zâmbet superb pe care nu avea să-l uite niciodată.

— M-ai speriat!

Nu-și putea închipui că el s-ar putea teme de ceva.

— Am adormit, spuse ea proteste, deși nu era nevoie.

Ce dezamăgitor să-și dea seama că nu fusese decât un vis încântător!

— Sunt sigur că lectura mea a fost plăcutisitoare.

— Nu, a fost încântătoare.

Apoi își dădu seama că era în continuare aplecată în cadă, cu el atât de aproape, dar cel puțin o privea în ochi și nu putea vedea cine știe ce dacă se uita în jos. Ar fi trebuit să fie stânjerită, și poate că ar fi fost dacă nu ar fi avut acel vis ridicol.

El își trecu degetele peste dosul brațului ei.

— Te-a învinețit.

— Nu doare.

— Nu asta este ideea. Nu ar fi trebuit să te atingă niciodată.

— Nu prea i-am dat de ales.

— Am observat. Am intrat exact când ai sărit pe el. Ai o gambă frumoasă, apropo.

— De unde știi?

— Ți s-a ridicat fusta puțin și nu am fost atât de galant încât să mă uit într-o parte.

Începea să se încălzească, reîncălzind fără îndolală apa.

— Nu ești obișnuită cu complimentele, spuse el încet.

— Nu le acord atenție. Sunt menite să sucească mințile femeilor și nu vreau să mi se întâmple asta.

Dar el avea dreptate. Bărbații, în afară de frații ei, nu o complimentau niciodată. Dar, pe de altă parte, nu căutase niciodată complimente și nu dăduse de înțeles că i-ar plăcea să le audă.

— Câte vânătaii ai pe care nu le pot vedea? Întrebă el.

Clătină din cap și ridică din umeri.

- Câteva pe ici, pe colo. Nu înseamnă nimic.
- Cunosc femeii care cad la pat dacă se tace într-o bucată de hârtie. Ba rîse ușor.
- Nu, nu e așa. Este ridicol.

Și conversația lor devenea ridicolă. Nu că ar fi deranjat-o. Nu își amintea să fi făcut vreodată vreun bărbat să rădă ori să se simtă tânără, inocentă ori prostituată. Mama ei îi spusese mereu că se născuse mare, prea responsabilă pentru propriul bine și că trebuia să se distreze puțin. Munca îi aducea bucurie. Ce altceva îi mai trebuia în afară de asta?

- Dacă te întorci la scaunul tău și la citit, eu mă spăl ca să terminăm odată cu asta.

- Ce-ai zice dacă te-aș freca pe spate?

Aproape că îi căru stomacul pe fundul cășii.

- Este prea intim.

- Și tu m-ai spălat pe brațe, pe picioare și pe piept. Îndrăznesc să spun, centimetru cu centimetru.

- Nu chiar așa. Rămăseseră numeroase porțiuni nestinse, iar gândul la ele o făcu să se încălzească. Privi spre foc, încercând să-și recapete cumpătul, apoi se întoarse spre el: Știam că este o idee proastă. Dă-te deoparte.

El trebui să o facă, dându-se înapoi până când se îndepărtă câțiva pași, fără a-și lua privirea de la ea. Viteza cu care îi îndeplini porunca o făcu să respire mai ușor.

- Doar spatula, spuse el încet.

Ba rămase din nou fără aer.

- Este necuvîncios.

- Gillie, nu s-a întîmplat nimic necuvîncios de când ne-am cunoscut. Am fost în patul tău gol ca în ziua în care m-am născut. M-ai îngrijit, m-ai alinat și nu ai profitat. Nu vreau decât să îți întorc favoarea, să am grijă de tine așa cum ai avut tu de mine. Te-a spălat cineva vreodată pe spate?

- Mama. M-am spălat până la opt ani. Apoi am fost suficient de mare ca să o fac singură. Ciudat este că, ultima dată când a făcut-o, nu știam că era ultima dată. Nu știm întotdeauna când ceva se întîmplă pentru ultima oară.

- Nu, nu știm. Dar ultima oară când a vorbit tatăl meu cu mine am bănuț că nu avea să se mai întâmple. Mi-a pus ceasul în palmă, iar eu am știut, dar am fost un pic șocat când temerile mi s-au adevărit.

- Îi vom face pe Charlie să spună unde l-a plasat. Cunosc o mulțime de locuri în care sunt duse bunurile furate pe aici. După ce vom afla cui l-a vândut, vom putea să-l răscumpărăm ori sau să aflăm unde a fost vândut.

- Bine atunci. Vom sta de vorbă cu el. Între timp, baia ta, spatele?

Ea clătină din cap. Dacă îi lăsa să o spele pe spate, se temea că avea să își dorească să o spele peste tot.

- Nu pot.

El se întoarce și se ridică în picioare.

- Voi sta în camera de alături până când termini. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine!

Se uită la el în timp ce ieșea, știind că ar fi trebuit să se simtă ușurată. În schimb, se blestemă pentru lașitate, că nu avea încredere totală - nu în el, ci în nici un bărbat. Bărbați pe care nu-i cunoștea și care îi făcuseră rău mamei sale. Bărbatul care îi făcuse rău mamei sale, lăsând-o însărcinată cu pruncul care era acum sora ei mai mică, Fancy, bărbatul care ar fi profitat de ea dacă nu și-ar fi petrecut cea mai mare parte a vieții deghizată în bălat. Își amintea cât de ciudat se simțise prima dată când purtase fustă, când nu mai simțea nici o cusătură între picioare. Deschisese o cărciumă pentru că acolo nu trebuia să impresioneze pe nimeni. Putea purta în continuare părul scurt, fuste care nu i se lipseau de corp și fără jupe, căci cei care veneau să bea ceva nu aveau nevoie de o doamnă elegantă să le toarne în pahar. Nu le păsa decât să albească paharul plin.

În ciuda înălțimii ei, în cărciumă abia dacă era observată, iar o femeie care trecea neobservată nu risca să aducă pe lume un copil nedorit.

Dar chiar în clipa în care gândea acest lucru, știa că orice copil ar fi născut ar fi fost dorit, indiferent de împrejurările în care ar fi venit pe lume. Nu înțelesese niciodată de ce trebuiau să sufere cei născuți în păcat. În nici un caz nu era vina lor.

Deși, ca să fie sinceră, până la Thorne, nu cunoscuse cu adevărat ispita. Dacă ar fi reușit să reziste, să nu tremure sub degetele lui în timp ce o spăla pe spate, poate că i-ar fi acceptat oferta. Dar încă se cutremura după visul acela arzător, în care se ghemuise în poala

lui și încercase să-l seducă. Ar fi fost mai bine să își pună niște haine pe ea înainte să se trezească în încăperea cealaltă, frecându-și corpul de al lui de parcă ar fi fost o pisică nenorocită.

Pentru că o întrebase în timp ce se spăla, observă vânățiile de pe tibie, de pe coapsă, de pe gât și din alte locuri. Șapte în total, din câte putea vedea. Vreo două, aflate în locurile mai moale, se înne-greau și se făcea urâte. Trecuse ceva vreme de când nu se mai încăie-rase și ar fi trebuit să fie îngrozită de comportamentul ei. În schimb, se simțea chiar mândră, fiindcă era sigură că dăduse tot ce avea mai bun. După ce termină cu bala, își din cadă și se șterse. Încă o durea capul, simțea un zăcănet înăbușit, care o enerva mai tare decât orice. Se gândi să își pună cămașa de noapte și să se strecoare în pat câteva minute, dar mama ei ar fi fost îngrozită dacă ar fi purtat așa ceva în prezența cuiva, cu atât mai mult a unui bărbat. Astfel că hotărî să nu își înfășoare sânii și alese o bluză și o fustă curate. Cu picioarele goale, se urcă în pat.

Trebuie să - fi auzit scârțâind, căci apăsă în cadrul ușii înainte să apuce să se așeze, întorcându-se pe-o parte.

- Nu vei dormi.

- Sunt epuizată. Este aproape lumină...

- Încă nu am auzit ciocârliă.

Ea scoase un râset obosit.

- Nu vei auzi ciocârliă aici. Vei auzi căruțe, roabe, copite de cai și scârțâit de roți. Vei auzi viața. Lasă-mă să dorm câteva minute!

- Nu pot. Și nu pot nici să îți citesc, căci te va dormi. Așa că va tre-bui să îți pun întrebări. Se apropie de marginea patului și se așază.

- Putem să facem lampa mai mică? întrebă ea. Mă doare capul mai tare din cauza luminii.

El stinse flacăra, se ridică, așază focul ca să arunce un pic mai mul-tă lumină, fiind suficient de departe ca să nu-i obosească ochii. Când se întoarce, se întinse pe pat lângă ea.

- Nu te alarma! Nu te voi atinge. Încerc doar să mă asigur că ră-mân și eu treaz.

Cu spatele spre el, sprijinindu-se în cot, îl privi peste umăr. Se uita țintă în tavan cu o mână sub cap, iar priveliștea o făcu să simtă că i se usucă gura.

- Măcar scoate-ți cizmele.

El se supuse, iar gestul lui o atinse profund căci își aminti că uitase de mult de gândul că un bărbat avea să își așeze vreodată încălțăminte sub patul ei. Se întinse încet la loc, ca și când ar fi încercat să nu-i facă rău, întorcându-și privirea spre ea.

- Așadar, vorbește cu mine.

- Nu mai am multe de spus. Ți-am povestit deja despre diverse licori.

El zâmbi.

- Ah, da, îmi amintesc asta. În ciuda durerii și a năuceții, voiam să aud ce aveai de spus.

- Cam asta este tot ce știu.

- Vorbește-mi despre visurile tale.

Că visase cum se așezase în poala lui și îl săruta până ce uita de ea? În nici un caz!

- Trebuie să fie un vis în care faci ceva ce nu ai mai făcut, adăugă el.

Ea se întinse, își strecură mâna sub obrăz și privi spre lampa întunecată. Era mult mai ușor să șoptească despre visuri când nu se uita fix la cineva.

- Ai fost vreodată în Franța?

- Da, tu nu ai fost?

- Nu am părăsit niciodată Londra.

- Ți-ar plăcea neîndoielnic Parisul. Din câte înțeleg, doamnele merg acolo pentru a-și cumpăra rochiile de bal.

- La ce mi-ar folosi rochiile de bal? Eu vreau să vizitez podgoriile. Se uită peste umăr, dar poziția în care stătea nu îi permitea să vadă decât picioarele lui goale. De ce îi tresălta stomacul când se uita la ele? Tu le-ai văzut?

- Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar merita văzute.

Ea se întoarse spre lampă.

- Cred că ar fi fascinant să întâlnesc oameni care ne dau ceva ce aduce o plăcere atât de mare. Mi-ar plăcea să iau un strugure din vie, să îl arunc în gură, să-mi scot pantofii și să mă plimb prin pământul care hrănește via. Mi-ar plăcea să văd cum se face vinul. Și să îl gust în fiecare etapă când este făcut.

- Bănuiesc că nu este deloc bun la început.

- Ceea ce ar face ca rezultatul final să fie cu atât mai miraculos.

- Îți place vinul.

- Mm... Și whisky-ul. Râse ușor. Aproape tot ce servesc.

- Nu am cunoscut niciodată o femeie care să bea altceva decât vin. Închise ochii și își aminti ceva.

- Când frații mei au început să bea, m-au invitat și pe mine. Am început să prind gustul. Știi care e diferența dintre băuturile bune și cele proaste. Nu vei găsi băuturi proaste în cărciuma mea.

Patul se mișcă, iar ea se gândi că el se întorcea. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, s-ar fi uitat din nou peste umăr ca să vadă dacă avea picioarele așezate unul peste altul. În schimb, se lăsă cuprinsă de letargie.

- Gillie?

- Nu am adormit. Nu... voi adormi.

- Continuă să vorbești.

Ea clătină din cap cât putu, fără să îi dătească de pe pernă.

- Fără alte visuri. Doar podgorii.

Se așternu liniștea între ei, iar ea se întrebă dacă ar trebui să-l întrebe de visurile lui. Dar era duce. Avea bani, mijloace și puterea de a-și transforma toate visurile în realitate. Ce și-ar fi putut dori și nu avea? În afară de o mireasă care să nu-l părăsească la altar.

- Gillie? Avea vocea scăzută, tandră. Nu știi *nimic* despre părinții tăi?

O întrebase și înainte, dar poate că se îndoia că îi spusese adevărul, gândindu-se că nu îi cunoștea îndeajuns la momentul respectiv încât să îi răspundă sincer la întrebarea impertinentă. Acum se cunoșteau ceva mai bine. Poate că, dacă nu ar fi fost atât de întuneric în încăperea și nu ar fi simțit căldura trupului lui sau dacă nu ar fi fost conștientă de greutatea lui pe cealaltă parte a patului...

Dacă nu ar fi simțit parfumul acela proaspăt, de citrice, care îi amintea de pere pergamute și lămâi, dacă nu ar fi sărutat-o, dacă nu ar fi primit o lovitură în cap, poate că nu i-ar fi desvăluit fantezia ei secretă, pe care nu o împărtășea niciodată nimănui, nici măcar fraților ei.

- Când eram mică, doar o copilă, îmi imaginam că mama era prințesă. Că s-a îndrăgostit de cineva considerat a nu fi de teapa ei. Nu știu, un paznic de la palat sau poate fierarul satului. Era îndrăgneaș cu el și a dat de bucluc. Nu i-au lăsat să se căsătorească, desigur, deși o iubea și el. Nu au lăsat-o să mă păstreze pentru că era o persoană foarte importantă și trebuia să se căsătorească așa cum

se cuvenea, iar eu eram dovada păcatelor ei. Așa că m-au lăsat pe pragul unei uși.

Petul se mișcă din nou, iar brațul lui o cuprinse și se trezi cubărită la pieptul lui.

- Și tu ești importantă, epuse el încet, aproape de urachea ei.

Rămase nemîșcată și tăcută, bucurându-se de apropierea lui, surprinsă de cât de natural părea să o țină în brațe. Îi simțea pieptul urcând și coborînd lipit de spatele ei. Atât de încântător, de liniștitor! În următoarea noapte, avea să-i fie dor de asta, avea să-i fie dor de el.

Întotdeauna crezuse că era mai bine să nu știi exact ce-ți lipsește în viață. Dar în clipa aceea era recunoscătoare că nu avea să moară fără să fi fost ținută în brațe de un bărbat.

Capitolul 16

El se trezi cu fundul ei lipit de mădularul lui tare, cu brațul peste talia ei îngustă și cu mâna ei peste a lui, mai jos de coaste. La un moment dat, în timpul nopții, își mutase capul de pe pernă în îndoi-tura celuiălalt braț al lui, iar acum era complet amorțit. Se blestema că fusese atât de nechibșuit încât să nu simtă nici măcar un centimetru din ea.

Nu voise să adoarmă, nu dorise ca ea să adoarmă, dar liniștea se așternuse între ei după ce îi spusese la ce visa când era copilă. Își închipuia că făcea partea dintr-o familie princiară. Cu siguranță, avea o ținută regală. Și, pe lângă asta, poseda putere, curaj și hotărâre. Nu știuse ce să spună în momentul acela, așa că o ținuse în brațe, cuvintele pe care le mormăise în cele din urmă fiind nepotrivite pentru a exprima în ce fel îi afecta. Bra extrem de inocentă, în ciuda provenienței modeste. Însă în același timp era foarte iscusită în cele lumești, ceea ce sugera că înțelegea natura umană mult mai bine decât el.

Fusese lăsată pe pragul unei uși. Cum putea fi cineva atât de crud? Știa prea bine că legea nu îi favoriza pe cei născuți în afara căsătoriei. Auxise și citise povești de groază despre felul în care fuseseră înălțurați unii dintre acești copii. Ea învinsese hazardul și supraviețuisese.

Deși bănuia că nu mai avea mult de trăit dacă ea continua să sară la bărbați.

Avea picioarele înlănțuite cu ale lui, fusta i se ridicase deasupra genunchilor și i se vedea gamba aceea lungă și încântătoare pe care îi venea să o sărute. I-ar fi plăcut să își treacă gura peste ea. Nu doar acolo, ci pe tot trupul ei, din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare.

În încăperea se auzea respirația ei regulată și ușoară, care îi încălzea inima. Voia să se trezească în sunetul acela din nou, doar să fie goală în brațele lui. Își imaginează bucuria pe care ar fi trăit-o dacă ar fi dus-o la podgoriile din Franța, după ce ar fi făcut un popas în Paris. Poate că nu îi trebuia o rochie de bal, dar cu siguranță merita una. Se gândi să îi cumpere mănuși, ciorapi și tot felul de obiecte de lenjerie feminină care îi treceau prin cap. Nu voia să își înfășoare sânii ca și când s-ar fi rușinat cu ei, cu faptul că era femeie.

Însă era exclus să îi cumpere ceva, la fel cum era exclus să se mai trezească vreodată cu ea în brațe. Chiar dacă mama ei era prințesă, el nu o putea cere în căsătorie. Nu ar fi fost niciodată acceptată de familia lui, de prietenii și egali săi. În ciuda îndrăzneții ei, era străină de lumea aceea în care viața ar fi fost de nelindurat pentru ea.

Cu toate acestea, se trezi studiindu-i ceafa zvultă, neacoperită de șuvițe de păr. Vedea mușchii delicați, curbura blândă. În ciuda buzelor lui intenții, se aplecă și depuse un sărut acolo. Ea suspină, iar mădularul lui necuviincios se întări mai tare.

— Gilliel Trebuie să te trezești acum, prințesă!

Gemând încet, reuși să se întindă fără a se întinde de fapt, iar corpul ei se undui lipit de al lui într-o manieră atât de provocatoare încât aproape că mormăi de frustrare și de dorință. Alunecându-și brațul de sub capul ei, se rostogoli, își coborî picioarele din pat și se ridică, încordându-și mâna pe care încă și-o simțea și bucurându-se că începea să simtă furnicături dureroase în cealaltă, în care revenea sângele.

— Am adormit, mormăi ea căscând, iar el și-o închipui întinzându-se din nou.

— Era aproape de zorii zilei și m-am gândit că ești în siguranță.

— De ce m-ai numit *prințesă*?

Privi peste umărul ei. I se ridicase părul care îi leșise de sub bandajul înfășurat în jurul capului pentru a-i proteja rana. I se părea adorabilă.

— Dacă mama ta a fost prințesă, atunci și tu ești.

Ea închise ochii.

— Nu mă lua peste picior.

— Nu te iau. Fusese profund înduioșat de poveste. Te văd în rolul de prințesă.

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nu-mi vine să cred că ți-am spus povestea aceea. Trebuie să fi fost tare năucă.

— Mă bucur că ai făcut-o. Nu m-am gândit niciodată cât de dificil trebuie să fie să nu știi de unde vii.

— Nu contează, de fapt. Nu de când am crescut. O am pe mama. La câtă dragoste mi-a oferit, este ca și când ea m-a adus pe lume. Să fac niște terci de ovăz?

Era limpede că nu mai voia să discute despre asta.

— Nu pentru mine. Ar trebui să plec.

Se întinse, își luă cizmele și le încălță. Se ridică în picioare și își desfăcu mânecele cămășii, începând să se aranjeze pentru a fi din nou prezentabil și a ieși în lume; își legă lavaliera, își puse vesta, apoi haina. Avea nevoie disperată să se bărbierească, dar știa de data trecută că ea nu avea brici.

— Apreciez că ai stat și ai avut grijă de mine.

— A fost plăcerea mea.

Se pregăti să plece, dându-și seama că ea coborâse din pat și venea pe urmele lui, cu picioarele goale. Deschise ușa de la intrare.

— Presupun că acum suntem chit, spuse ea încet.

El se întoarse și o văzu atât de aproape încât ar fi putut s-o atingă, ținând degetele împletite în poală, iar el se întrebă dacă le ținea astfel ca să nu le întindă spre el. Nu era atât de galant pe cât voia. Îi luă bărbia între degetul mare și arătător, se aplecă și o sărută, iar buzele îi se împreunară pentru un moment scurt, dar dulce.

— Nici pe departe, prințesă.

Spunând asta, coborî în grabă scările și dispăru în dosul clădirii, unde îl aștepta trăsura, cu vizitiul și însoțitorul acestuia stând vigilenți lângă cal.

- Îmi pare rău că am plecat cu întârziere, Maxwell, îi spuse el vizitului când se apropie.

- Nu vă faceți griji, Excelență.

- Sper că nu ai petrecut noaptea stând aici.

- Nu, domnule, am dormit cu rândul în trăsură.

- Cu toate acestea, a fost nepoliticos din partea mea.

Ar fi trebuit să-i trimită acasă și să le spună să se întoarcă dimineață. Pe de altă parte, îi plătea îndeajuns de bine încât să se aștepte la câte un inconvenient din când în când. Urcă în vehicul și le spuse unde dorea să se oprească înainte de a ajunge la reședința Coventry.

La scurt timp după aceea, așezându-se întreaga ținută nobilă, intră în cea mai apropiată clădire a poliției, păși în biroul în care erau doi bărbați în uniformă și i se adresă celui care părea să fie mai tânăr, mai puțin experimentat și cel mai ușor de impresionat.

- A fost adus aseară aici un anumit Charlie McFarley?

Ofițerul încuvîntă din cap.

- Da.

- Aș dori să stau de vorbă cu el între patru ochi.

- Sunteți avocatul lui?

- Nu. Scoase o carte de vizită din buzunar și i-o întinse. Sunt ducele de Thornley, văr cu regina.

Era văr foarte-foarte îndepărtat, înrudit printr-o serie de căsătorii, nu prin sânge, dar nu excludea ideea de a adăuga greutate titlului său când era nevoie.

Bărbatul, care stătea drept ca o scândură, se îndreptă și mai tare, pâlă considerabil și încuvîntă cu atâta forță, încât era de mirare că nu îi zbură capul de pe umeri.

- Desigur, Excelență, pot aranja să stați de vorbă cu el în biroul inspectorului-șef.

- Nu este necesar atâta deranj. O vizită rapidă în celula lui ar fi suficientă. Durează numai un minut.

- Cum doriți, domnule. Vă rog să mă urmați. Scoase un inel de chei și îl conduse pe coridor, pe niște scări, apoi pe alt coridor, doar că pe acesta se vedeau o mulțime de uși de fier. O deschise pe cea din capăt.

- Aș vrea să stai de partea aceasta a ușii, pe hol, până când bat, îi instrui Thorne într-o manieră care sugera că nu era o rugămintă, ci o poruncă.

— Desigur, Excelență.

Zâmbi în semn de apreciere.

— Ești un om bun.

Întră. Charlie McFarley stătea pe o bancă de lemn ce părea extrem de incomodă, care servea, fără îndoială, drept pat. Se ridică încet în picioare, cu pumnii încleștați și mișcând ochii. Încercarea de a părea intimidant nu prea îi ieși din pricina maxilarului strâmb.

— Cine ești? mormăi el.

— Cel pe care l-ai jefuit deunăzi în fața la Sirena și Unicornul.

Dându-și ochii peste cap, încercă să rânjească. Resultatul fu ridicol, căci nu își putea mișca gura.

— Ceasul a dispărut, mormăi el cu greu, încât Thorne abia desluși cuvintele.

— Nu-mi pasă de ceas.

Făcu un pas repede înainte și îl izbi tare cu pumnul în stomac.

Încinind și chinându-se să tragă aer în piept, hoțul căzu în genunchi. Thorne se ghemoui, îi prinse de părul lung și murdar și îi struci capul pe spate, până când se putu uita în ochii lui.

— Aseară ai învințit-o pe domnișoara Trewlove. Dacă tu sau tovarășii tăi o mai atingeți vreodată, chiar și cu un deget, voi avea grijă să fi spânzurat. E limpede?

Charlie McFarley încuviință din cap cât îi îngădui strânsoarea ca de menghină a lui Thorne. Îl aruncă într-o parte ca pe un gunoi.

Se îndreptă, făcu doi pași și bătu. Ușa se deschise, iar el o luă din loc, simțind o mare satisfacție. Nu o putea proteja pe Gillie de neplăcerile vieții, dar intenționa să facă tot ce putea.

Ceva mai târziu, ajunsese acasă și îl apucă foamea. Era încă destul de devreme și se servea micul dejun, așa că se îndreptă spre salon, uitând să țină cont de faptul că era îndejuns de târziu și avea să o găsească pe mama lui acolo.

— Duhnești a ea, rosti disprețuitoare, strâmbând din nas degustată, emițând sentințe, cum îi plăcea ei să își înceapă ziua.

— A ea? întrebă el calm îndreptându-se spre bufet și umplându-și farfuria cu mâncare.

— Femeia în patul căreia ți-ai petrecut noaptea.

Își dădu seama că avea dreptate și simți vag mirosul lui Gillie în propriile halnele.

– Îndrăznesc să spun că ai sânge de ogar în vine. Îmi voi instrui valetul să nu îmi spele veșmintele astfel încât să îți pot inhala parfumul dulce ori de câte ori doresc.

– Ești dezgustător.

Se așează la masă.

– Bună dimineața și ție, mamă.

– Întotdeauna miroseam duhoarea femeilor cu care se culca tatăl tău. Ești exact ca el.

Faptul că tatăl lui nu-și onorase jurămintele era unul dintre lucrurile care îl dezamăgiseră cel mai tare la părintele său, dar nu avea nimic de câștigat dacă suferea din pricina neajunsurilor fostului duce, chiar dacă aceste fapte îl îmbolnăviseră, pricinuindu-i în cele din urmă nebunia. O vreme, transformase viața tuturor în iad.

– Au trecut aproape doisprezece ani de când s-a stins. Ar trebui să încerci să îi ierți greșelile.

– Niciodată. Sorbi din ceai, încruntată peste marginea ceștii delicate de porțelan, iar mâna îi tremura ușor. Ați avut noroc să dați de fată?

– Nu. Dar de curând am primit de la ea o scrisoare în care îmi spune că a fugit pentru a fi cu altcineva.

Nu erau tocmai cuvintele ei, dar nu simțea nevoia să i le împărtășească.

Ea închise ochii și strânse din dinți. Părerea pe punctul de a izbucni. Dacă ar fi fost un vulcan, nu s-ar fi îndoit că pământul ar fi fost distrus. În cele din urmă, deschise ochii. Ai vorbit cu Collingsworth în legătură cu dezastrul acesta?

– Da.

– Și ce compensații este pregătit să ofere?

Dorindu-și să se fi gândit să ceară o tavă cu mâncare în dormitor, ridică din sprâncene spre ea.

– Compensații?

– Da. Fata a încălcat logodna. Ai dreptul să o dai în judecată.

– Este un prieten vechi. Nu-l voi da în judecată.

– Aproape că te-a făcut de rușine părăsindu-te la biserică. Dacă nu faci ceva, toți nobilii își vor pierde respectul față de tine.

Deși trebuia să recunoască faptul că fusese stânjenitor și totodată umilitor că fusese părăsit la altar, era de preferat acea situație

decât să ia de soție o femeie care ar fi tânjit mereu să fie în brațele altcuiva.

- Voi supraviețui.

- Nu ar fi trebuit să pleci după ea. Am auzit zvonuri...

Se întrerupse sugestiv.

El nu avea de gând să muște momeala. Nu se dăduse niciodată în vânt după bărfe, poate că îi înconjuraseră prea mult în copilărie. Infidelitățile tatălui fuseseră mereu subiect de bărfă.

- S-a terminat. Nu are rost să mai despăcim firul în patru. Deși presupun că ar trebui să dau un anunț în *Times*...

- În nici un caz! Și așa viaște orașul de bărfe.

- Motiv pentru care se impune un anunț ca să controlăm situația.

- Vei menționa că ai fost refuzat? Cred că nu. Trebuie formulat cu grijă ca să se înțeleagă că decizia de a pune capăt lucrurilor a fost a ta.

El oftă.

- Cine va crede asta când eu am așteptat răbdător la altar?

- Ai anunțat că fata s-a îmbolnăvit. După ce ai reflectat pe îndelete, ai hotărât că nu are rost să te căsătorești cu cineva care se îmbolnăvește atât de ușor în cel mai inoportun moment.

El râse amar.

- Nu o voi insulta pe Lavinia. În plus, mă îndoiesc că există vreo femeie în toată Anglia care să nu se îmbolnăvească la un moment dat.

- Nu da anunțul! Voi avea grijă să răspândesc vestea discret. Ca să mă asigur că oamenii înțeleg că ești bine și ai terminat-o cu adevărat cu fata, voi organiza un bal de îndată ce va fi posibil, astfel încât să poți alege altă femeie cu care să te căsătorești. Îți sugerez să optezi pentru una mai tânără, care va aprecia onoarea pe care i-o faci.

Fu cât pe ce să îi ceară majordomului să îi aducă niște whisky la cafea.

- Mamă, nu mă grăbesc deloc să mă căsătoresc. Vârsta Laviniei și grija fratelui ei în această privință m-au împins să fi cer mâna la începutul verii. Dar nu există nici un motiv să grăbesc lucrurile.

- Există o mulțime de motive. Trebuie să rezolvăm chestiunea aceasta, altfel nu se va mai vorbi despre nimic altceva în următorul sezon, iar discuțiile nu vor fi deloc flatante și se vor face o grămadă

de speculații cu privire la motivul pentru care fata a simțit nevoia să fugă de tine dacă a descoperit că ești cu tatăl tău. Ți-a lăsat o moțentire dezgustătoare. Ai obligația de a te căsători și de a produce un urmaș înainte să pieri de boala lui.

Thorne oftă din adâncul rărunchilor.

- Nu mă voi îmbolnăvi ca tata.

- Atunci duci o viață de călugăr?

- Nu vreau să discut despre asta.

Ea lovi cu palma în masă.

- Cea mai bună cale de a lăsa în urmă acest episod stânjenitor din viața ta cât mai repede este să te căsătorești înainte de finalul anului. Astfel încât oamenii să vorbească despre căsătoria ta în loc să clevețească despre ce este în neregulă cu tine.

Nu credea că putea fi mai rău de atât, dar i-ar fi prins bine puțină liniște la masă.

- Sezonul s-a încheiat. Presupun că, a doua zi după nunta mea ratată, familiile care au rămas să participe la ceremonie au urmat exemplul dat de cei care plecaseră deja la moștile de la țară și au părăsit orașul cât mai repede posibil.

- Se vor întoarce în Londra pentru balul meu, mai ales că mamele fetelor vor fi disperate să le găsească fiicelor un duce.

- Cred că pot aștepta până în sezonul următor.

- Judeci greșit răul pe care dispariția fetei l-a făcut reputației tale și locului pe care îl ocupi în societate. Ți recomand să îți permiți să aleg fata care va fi o ducesă potrivită pentru tine.

Exact ce își dorea fiecare bărbat: ca mama să îi aleagă femeia cu care avea să împartă așternutul. Oftând, împinse farfuria și se ridică.

- Se pare că nu îți era foame, de fapt. Te rog să mă scuși...

- Asigură-te că te îmbăieși înainte să cobori la cină. Mi se face rău de la mirosul acesta blestemat.

- Voi cina la club astă-seară. Îndreptându-se spre ușă, îi făcu semn majordomului. Boggins, vreau să stau de vorbă cu tine.

- Desigur, Excelență.

După ce intră în biroul lui, se duse la fereastră și privi spre grădinile colorate. Când se trezise era soare, iar acum cerul se acoperea cu nori. Nu putu să alunge gândul că erau două featuri diferite în care vedeau lumea cele două femei cu care vorbise în dimineața aceea.

Gillie, care fusese crescută în sărăcie, o vedea cu speranță, în vreme ce mama lui, care avusese toate privilegiile, avea o perspectivă meschină, care o făcea să fie o prezență greu de suportat.

- Vei crește salariul anual al fiecărui servitor cu zece procente, îi spuse el majordomului, gândindu-se la decizia lui Gillie de a-și deschide afacerea în Whitechapel deoarece oamenii aveau nevoie de locuri de muncă.

- Începând de când, Excelență?

Auzi o mulțime de întrebări în interogația aceea.

- Imediat.

- Personalul va fi extrem de încântat, domnule, de generozitatea dumneavoastră.

- Dacă trebuie să aibă de-a face cu mama, presupun că merită.

- Poate fi destul de dificilă.

Se întoarse. Majordomul roși, apoi se foi de pe un picior pe altul ca un școlar prins făcând un lucru nepermis.

- Nu am vrut să fiu nerespectuos, domnule. Ducea...

- Este mai mult decât dificilă. Face parte și din lumea mea, să știi.

- Poate că, după ce va avea un nepot, se va îmblânzi.

- Aș avea un copil mâine dacă aș crede că există vreo șansă să se întâmple asta.

Stând cu picioarele depărtate și cu mâinile în șolduri, Gillie se uită în jur. Dacă nu ar fi cunoscut fiecare colțisor, nu și-ar fi putut da seama că avusese loc o încăierare cu o seară în urmă. Binecuvântați fie frații ei, angajații și toți cei care munciseră din greu să pună locul la punct într-un timp atât de scurt!

- Două mese, douăsprezece scaune.

- La naiba, mormăi Roger.

Uitându-se peste umăr, privi cum îi dădea lui Finn, care zâmbea larg, o bancnotă de cinci lire. Ți-am spus că va ști exact ce s-a stricat aseară, spuse fratele ei încântat. Mai las-o câteva minute și probabil îți va zice și câte câni s-au spart.

- Nu mă voi osteni să fac asta, replică ea, acceptând provocarea de mai devreme de a identifica numărul pieselor de mobilier care lipseau. Asigurați-vă că vor fi înlocuite.

- Se rezolvă, răspunse Roger, înainte de a dispărea în bucătărie.

Schimbându-și poziția, Finn bătu cu degete în tejgheaua de lemn de două ori înainte de a o privi în ochi.

— Am auzit că a stat un bărbat cu tine aseară. Nu cumva era ducele acela?

Ea se așază pe un taburet. Nu o mai dorea capul, dar faptul că stătuse trează până aproape în zori o epulzase.

— Știu că nu îți sunt dragi nobilii, dar nu e un om rău.

— Vezi ce faci cu inima, Gillie. Pentru ei suntem doar niște jucării bune o vreme, pe care le aruncă la gunoi când încep să se plictisescă sau când apare ceva mai strălucitor ori mai curat.

Ea ridică ușor din umeri, neputând să alunge de tot tristețea.

— Îl ajutam cu ceva și s-a schimbat situația. Nu mai are nici un motiv să treacă pe aici.

— De parcă bogătașii au nevoie de vreun motiv să facă ceva.

Capitolul 17

— Cred că Trewlove este copilul nelegitim al lui Hedley.

În biblioteca de la clubul White, savurând un pahar după cină, Thorne privi discret într-o parte, urmând privirea lui Collingsworth. De cealaltă parte a încăperii, se afla ducele vârstnic, cu noul soț al pupilei sale.

— Nu pot să neg că seamănă.

— Altfel de ce i-ar permite Hedley lui Lady Aslyn să ia în căsătorie un bastard?

— Poate pentru că îl iubește.

Fusese evident la nuntă. Mirele și mireasa nu-și luaseră privirile unul de la celălalt.

— Totuși, faptul că s-a asigurat că va putea fi primit în club, de parcă nu am avea standarde aici, a fost un pic exagerat.

— Chiar dacă nu are sânge albastru, Trewlove este extrem de bogat și se îmbogățește de la o zi la alta, dacă este să dăm crezare zvonurilor. Ar putea, fără îndoială, să cumpere locul acesta dacă ar vrea.

— Cu toate acestea, mi se pare straniu că ducele pare să petreacă mai mult timp cu el decât cu propriul fiu. Am auzit că i-a încredințat chiar câteva moșii lui Trewlove.

- E limpede că se teme că le va pierde Kipwick. Are patima jocurilor de noroc.

Thorne se întoarse la paharul său de whisky, întrebându-se din nou de ce băutura care îi plăcuse cândva atât de mult acum era lipsită de aromă.

- Uneori, mă întreb dacă nu cumva ne pripim să judecăm un om după împrejurările în care s-a născut, nu după tăria caracterului său.

- Genul acesta de afirmație le-ar aduce pe mamele noastre în pragul leșinului.

- Într-adevăr.

Studie lichidul de culoarea ambrei din pahar, întrebându-se de ce înalta societate avea de imputat atâtea celor născuți în păcat, când nu avuseseră nici un cuvânt de spus cu privire la existența lor. Dacă nu ar fi fost un bărbat și o femeie care se împreunaseră când nu ar fi trebuit să o facă, Gillie nu ar fi existat, iar fără ea ar fi putut muri. În ultima vreme, discuția despre copiii din flori devenise foarte personală.

Cu coada ochiului, surprinse o mișcare și deodată văzu că în fața lui stăteau contele de Eames și contele de Dearwood. Se părea că nu plecase toată lumea la țară. Dar aceștia erau tineri, iar orașul le oferea, fără îndoială, mai multe prilejuri de a-și petrece timpul decât ar fi găsit la moșile lor.

- Domnilor!

Eames înclină scurt din cap.

- Excelență! Apoi înclină ușor din cap și spre cel de lângă ei: Collingsworth.

- Eames, spuse Collingsworth. Apoi adăugă: Dearwood.

Privirea lui Eames se întoarse spre Thorne.

- Ne pare rău că nunta ta nu a decurs conform planului. Ce ghinion să îți se îmbolnăvească mireasa! Sper că sora ta și-a revenit, Collingsworth.

- Da, zise Thorne înainte să răspundă Collingsworth, care se foia stânjenit pe scaun.

- Mă bucur să aud asta, spuse Dearwood. Înseamnă că nunta se va ține totuși?

Nu găsea puterea să recunoască adevărul.

- Încă discutăm detaliile.

Așteptăm cu nerăbdare să participăm când va veni timpul, adăugă Eames, înclinându-se ușor. Transmite-i toate cele bune lui Lady Lavinia. Excelență, milord.

Se îndepărtară cu pași atât de șanșoși, că îi venea să le pună piedică.

- Filifsoni impertinenți, mormăi Collingsworth. Ai surprins tonul ironic?

Îl surprinsese, dar, în loc să răspundă, se mulțumi să soarbă din whisky.

- De ce nu le-ai spus că nunta s-a anulat?

- Fiindcă ar stărni un lanț de zvonuri care ar înflori transmise din gură în gură, până când s-ar spune că am ucis-o sau altă tâmpenie. Ar fi mai bine să anunț în Times, astfel încât să vadă toată lumea o singură versiune. Mă voi ocupa de treaba asta mâine.

- Dumnezeuule, Thorne, îmi pare rău pentru toată târâșenia!

Ciudat, lui nu-i părea. Desigur, avea să fie dificil să rezolve totul și regreta că nu putea să îndeplinească promisiunea făcută tatălui, dar simțea că pierduse ceva mai important, căci nu mai avea nici o acuză de a o vedea pe Gillie.

- Presupun că nu mi-ai vinde pământul.

- Din nefericire, unul dintre strămoșii mei mai vicleni a încheiat un act prin care se arată că nu poate fi folosit decât ca zestre pentru o fi... Dumnezeuule, Hedley și Trewlove se îndreaptă încoace!

Thorne se ridică în picioare când se apropiară cei doi. Collingsworth îl urmă. Văzându-i atât de aproape, nu putu să nu creadă că avea dreptate contele. Trewlove era fiul lui Hedley.

- Thorne, spuse Hedley. Cred că l-ai cunoscut pe Mick Trewlove când s-a căsătorit cu Lady Aalyn.

- Într-adevăr.

Întinse mâna. Trewlove i-o luă, dar mai degrabă i-o strânse decât i-o scutură. Thorne făcu la fel, transmitându-i că nu avea să se lase intimidat. Când, în cele din urmă, își dădură drumul, îi prezentă pe conte, dar era limpede că Trewlove era interesat doar de el.

- Cred că mi-ai folosit trăsura de curând, spuse Trewlove, privindu-l direct în ochi pe Thorne.

- Așa este. Am apreciat gestul, la fel și îngrijirea atentă a surorii tale.

Trewlove nu reacționează deloc, dar Thorne nu era sigur că falca lui nu era pe punctul de a face cunoștință cu pumnul lui Mick. Sora ta este o femeie remarcabilă.

— Nu este atât de dură pe cât pare.

— Știu prea bine. Judecând după mușchii care zvâcnea în obrazul lui Trewlove, era cât se poate de sigur că falca lui era în pericol. Nu ai fi profitat de asta.

— Sper că nu. Mă bucur să văd că ți-ai revenit.

— Mulțumesc.

Înclinând scurt din cap, Trewlove se îndepărta, cu Hedley alături.

— Ce-a fost asta? întrebă Collingsworth.

Un avertisment să stea departe de sora lui. Păcat că Mick Trewlove nu-și dădea seama că Gillie merita riscul de a face cunoștință cu pumnul lui. Ignorând întrebarea prietenului său, spuse:

— Îți iubești soția.

— Părăndoială.

— De unde ai știut că, de fapt, ceea ce simțea pentru ea este dragoste?

— Omul păru complet năuc.

— Pur și simplu am știut. Nu te îndrăgostești de amanta ta, nu? Ar fi al naibii de incomod.

— Momentan nu am amantă, nu am mai avut de când m-am logodit cu Lavinia.

Ceea ce putea explica nevoia pe care o simțea în prezența lui Gillie. Nu putea nega că voia să se culce cu ea — chiar cu disperare. Însă dorința lui nu se limita la partea fizică, la pofta trupească.

— Te rog să mă scuzi, trebuie să plec!

Era ciudat că simțise când el intră pe ușă. Se uită cum se îndrepta spre o masă goală, în spate, undeva în umbră. Permitea ca lumina să fie mai discretă acolo pentru că știa prea bine că unii dintre clienții ei preferau să rămână în anonim. Unii încălcău legea, nu se îndoia de asta, dar fărâdelegile lor erau mărunte. Uneori, bărbații și femeile aveau nevoie să se întâlnească undeva, într-un loc în care aveau cât de cât parte de intimitate.

— Ah, diavolul cel chipeș s-a întors, spuse Polly, râzând prea larg, cu ochii prea strălucitori. Abia aștept să...

— Mă ocup eu de el, Polly, spuse ea, turnând deja whisky-ul pe care era sigură că îi dorea, apoi hotărî să își toarne și ea unul.

Polly se schimbă la față.

— Mă pot ocupa eu.

— Băieții de acolo au nevoie de băuturi.

— Sunt zidari, încă nu au apucat să se spele de praf.

— Sunt muncitori onești. Și plătesc ce beau.

— Mă gândesc că și frumușelul plătește.

— Băutura lui este din partea casei.

— Ai pus ochii pe el, Gillie?

Ignorând întrebarea, ieși de după tejghea, întrebându-se de ce avea pași atât de ușori și de ce simțea că se încinge sub privirea lui care nu se desprinsese o clipă de ea, nici măcar când o altă fată care servea se opri la masa lui, cu Țoldul arcuit provocator și cu pieptul pe jumătate dezgolit. Le lăsa pe fete să poarte ce doreau deoarece bărbații le dădeau un bacșiș mai gras dacă le plăcea cum îi serveau, iar când se dezgoleau puțin, serviciile lor erau mereu mai plăcute.

Îi tresăltă inima când el se ridică de la masă, ieșindu-i în întâmpinare. Bărbații care frecventau acel loc nu se ridicau când se apropia și nu era un gest de curtoazie pe care îi ofereau lucrătoarelor. O uimi cât de încântată era că fusese atât de politicoasă cu ea.

— I-am adus eu de băut, Lily.

Nu îi scăpă privirea dezamăgită pe care i-o aruncă fata și avu sentimentul că Lily i-ar fi spus lui Thorne cum o cheamă, l-ar fi îndrumat spre locuința ei și l-ar fi lăsat să-i ridice fustele. Așeză paharul în fața lui. Ochii îi licăreau amuzați.

— Amândouă sunt pentru mine? întrebă el.

— Nu.

— Bun.

Întinse mâna și trase un scaun, un alt gest de curtoazie cu care nu era obișnuită. Nu era bine că o răsfața în felul acela, că o trata de parcă ar fi fost specială. Se putea să îi intru în cap că era astfel. Cu toate acestea, acceptă cu grație gestul.

După ce se așezară, el ridică paharul.

— Pentru o noapte fără incidente.

Sorbiră amândoi. El închise ochii, lingându-și buzele.

— De ce este whisky-ul tău atât de bun?

— Calitatea este excelentă.

– Beau whisky de o calitate excelentă și în altă parte. Nu, are legătură cu tine, cu prezența ta. Pur și simplu tu ești cea care îi dă un gust mai bun.

– Ești nebun.

– Poate.

– Nu ar trebui să fi la club?

– Am fost la club. M-am plictisit. Fratele tău era acolo, apropo.

– Mick? Nu așteptă răspunsul lui. A vrut mereu să fie membru. Bănuiesc că petrece o grămadă de timp acolo.

– Gentilomul cu care eram a sugerat că ducele de Hedley este tatăl lui Mick.

Rămase impasibilă.

El zâmbi larg.

– Nu aș vrea să joc cărți cu tine.

– Ai pierde dacă ai juca.

– Da? S-ar putea să fie o provocare pe care va trebui să o accept.

Își dori să îi ofere altă provocare; l-ar fi provocat să o sărute din nou, să o ia de mână și să o ducă de acolo undeva unde era mai întuneric, să-și lipească gura de a ei și să reaprindă flăcările pe care i le stârnise prima dată, care nu se stinseseră și continuau să mocnească; cărbunii aceia s-ar fi putut aprinde din nou, arzând totul în cale fără un efort prea mare.

– Ce îți face capul? Întrebă el.

– Mă doare puțin dacă îl ating. Mă străduiesc să nu-l ating. Dar tu cum te simți după scrisoarea pe care ai primit-o ieri? Trebuie să fi fost o lovitură devastatoare, iar aseară nici măcar nu m-am gândit să te întreb cum faci față.

Poate pentru că, în mod egoist, primul ei gând fusese că nu avea cum să se mai căsătorească cu ea. De parcă faptul că se eliberase de Lavinia făcea ca aceste sentimente nedorite pe care le avea pentru el și care se dezlănțuiau în interiorul ei să nu fie atât de necuviincioase. Nu că ar fi putut exista ceva cuviincios între ea și un duce, dar dacă ar fi fost să se întâmple ceva, nu ar fi fost atât de deplasat.

– Noaptea trecută am avut lucruri mai importante asupra cărora să ne concentrăm, și pe bună dreptate.

– Să ne asigurăm că nu adormeam. Bviiți întrebarea.

- Ca să fiu sincer, sunt oarecum uşurat că motivele pentru care a refuzat să vină în faţa altarului nu au fost defectele mele - în afară de faptul că nu m-a iubit mai mult decât îl iubeşte pe celălalt bărbat.

- Dar nici tu nu ai iubit-o.

El încuviinţă încet din cap.

- Este adevărat. Nu iubirea, ci pământul ne-a legat, iar ei i s-a părut insuficient, presupun, când a venit momentul.

- Ai idee cine este celălalt bărbat?

- Nu. Scrisoarea a fost scurtă şi la obiect, deşi fratele ei mi-a mărturisit că în tinereţe s-a împrietenit cu un tânăr din popor.

Care era foarte posibil să trăiască ori să muncească în White-chapel. Era un detaliu interesant pe care avea să-l reţină.

- Deşi intenţionez să dau un anunţ în Times, nu ştiu dacă va avea acces la ziar şi trebuie să o anunţ că lucrurile între noi s-au încheiat. Că se poate întoarce acasă fără să se teamă că va fi forţată să se mărite cu mine. L-am anunţat pe fratele ei şi trebuie să o anunţ şi pe ea. Dar habar nu am cum să fac. În scrisoare nu mi-a dat nici un indiciu în legătură cu adresa la care ar putea locui.

Şi-ar fi dorit să nu fie atât de încântată să afie că în nici un caz nu avea să se căsătorească.

- Ai putea să tipăreşti nişte afişe în care să o anunţi de schimbare. Îi vom pune pe Robin şi pe tovarăşii lui să le distribuie. Face asta din când în când ca să câştige un bănuţ. Îi place foarte mult să se ocupe de astfel de treburi.

- Atunci aşa voi face.

- Va fi încântat. Îi place să fie util.

Oricât de mult i-ar fi urât Pinn pe aristocraţi, Gillie începea să creadă că nu erau atât de îngrozitori, la urma urmelor.

- Probabil că ar trebui să mă întorc la teighea.

- Atât de curând? Se pare că angajaţii tăi se descurcă cu toate.

- Sunt lucrători buni.

Dar îi plătea mai mult decât ar fi primit în alte părţi, ceea ce îi încuraja să fie astfel.

- Atât de buni încât îndrăznesc să spun că s-ar putea descurca încă o zi fără tine. Îmi amintesc că, atunci când era să dau ortul popii...

- Exagerezi, nu ai fost rănit atât de tare.

Ticălosul zâmbi.

- Așa e acum atunci. În orice caz, cred că ți-am promis că te voi duce să călătorești și te voi ajuta să apreciezi mai mult viața.

- Nu îmi voi neglija responsabilitățile pentru o zi de călătorie.

- Le-ai neglijat când m-ai îngrijit pe mine.

- A fost diferit. Aveai nevoie.

- Și acum am.

Felul în care privirea lui îi sfredeli ochii o făcu să se simtă de parcă ar fi reușit cumva să îi cuprindă pieptul cu o frânghie și să o tragă spre el. Se gândi că flirta, iar ea nu știa nimic despre flirt sau tachi-nări sau cum să îi dea de înțeles că s-ar fi lăsat sărutată, poate chiar atinsă pe săni ori pipăită. Avea o senzație ciudată între coapse și îi venea să se împingă în ceva tare.

- Mai vrei whisky? întrebă ea prostete, deși mai avea puțin în pahar, știind că se referea la alte nevoi, unele ascunse, necurvilcioase.

- Vreau să potrec mai mult timp cu tine. Moșia mea se află la patru ceasuri distanță cu trăsura. Am cși acolo. Unul este extrem de blând.

- Vrei să mă duci la moșia ta?

- Ai spus că nu ai plecat niciodată din Londra. Am prinde doi iepuri dintr-o lovitură.

Gândul că ar părea că o cunoștea o umplu de groază, dar o bună parte din viața ei făcuse lucruri care o îngroziseră, pentru ca apoi să fie recunoscătoare că le făcuse. Însă niciodată nu fusese atât de înspăimântată.

- Nu-mi pot permite să îmi neglijez afacerea mai mult decât am făcut-o deja.

- Păcat. Părea să fie la fel de dezamăgit pe cât se simțea ea de descumpănită. Totuși, gândește-te! În timp ce faci asta, eu mă voi ameți. Să fiu sincer, ținând cont de ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută, sunt surprins că nu m-am apucat de băut mai devreme.

Bărbații nu erau deloc atrăgători după ce se îmbătau.

- Băutura nu va fi din partea casei.

- Nu mă aștept să fie.

- Nu ai cluburi pentru astfel de lucruri?

- Ah, da, dar oamenii mă cunosc acolo, iar toată lumea va bărfi.

- Oamenii te cunosc și aici.

- Nu la fel de mulți.

Nu putea fugi întruna să-i aducă băutura. Trebuia să le lase pe fetele ei să se ocupe de asta, cu siluetele lor atrăgătoare. Ținând cont de faptul că aveau să se fâțâie de colo-colo, dacă el se întorcea la cârciumă după acea seară, nu avea să o facă pentru a o vedea pe ea. Nu îi plăcea gelozia care o cuprinsese. Însă nu era al ei, nu avea să fie niciodată al ei și întotdeauna se mândrise că era realistă.

- Ar trebui să știi că las clienții acolo unde cad.

El zâmbi larg, iar ochii îi licăriră ironic.

- Am notat.

- Îți voi aduce încă un whisky.

- Poți să umpli paharul.

Când se ridică, făcu și el la fel.

- Nu trebuie să faci asta, îi spuse.

- Dar vreau să o fac.

- Dacă bărbații s-ar ridica de fiecare dată când m-aș apropia, s-ar ridica și s-ar așeza toată noaptea.

- Atunci mă voi ridica și mă voi așeza toată noaptea.

Ar fi vrut să nu fie atât de încântată de răspunsul lui, dar avea multe alte lucruri de făcut și nu putea să stea cu ochii doar pe un client.

- Voi trimite una din fete să-ți aducă băuturile.

- Cum dorești.

Nu era vorba despre ce dorea ea; dacă ar fi petrecut prea mult timp în compania lui, și-ar fi dorit să îi ceară și alte lucruri, cum ar fi fost să meargă la moșia lui și să facă altceva, nu să călătorească.

Petrecuse multe nopți în cârciumi și cluburi îmbătându-se, stând de vorbă cu tovarășii lui, râzând în hohote de nimicuri și distrându-se de minune, astfel ca, atunci când se trezea cu dureri de cap, să poată pretinde că merita disconfortul. Dar nu mai stătuse niciodată singur într-un colț, sorbind din whisky și observând mici detalii și dedesubturi ale lumii care îi înconjura, ale femeii care îl fascina.

Trebuia să fie epuizată, însă zâmbea neconținut și nu părea nici o clipă nerăbdătoare. Din când în când, cineva îi spunea ceva, iar ea râdea; sunetul râsuna în încăpere, învârtindu-se în aer, făcându-i și pe alții să zâmbească, iar pe el să simtă o tulburare în adâncul pieptului, care îi înșenina mai mult decât whisky-ul. Privind-o, își dădu seama

că nu oferea doar băuturi. Oferea o ureche atentă, o vorbă bună, un zâmbet blând, câte un râset. Crea o atmosferă călduroasă, în care oamenii se simțeau bine-veniți.

Constată că mai degrabă se îmbăta cu ea decât cu licoarea pe care i-o oferea.

Ea avusese dreptate: ar fi putut să rămână la club. Dar nu o făcuse pentru că avea nevoie de ceva mai mult decât lichidul de culoarea ambrei care îi răspândea căldură în piept. Avea nevoie de ea.

O voia pentru sine, însă ea le aparținea tuturor acestor oameni. Ca și el, veneau acolo pentru ea, pentru că le oferea mai mult decât un pahar de evadare. Le dădea speranța că a doua zi motivele care îi aduseseră acolo nu aveau să mai fie atât de crude.

Își deschisese cârciuma acolo deoarece își dăduse seama că era nevoie de ea, însă el credea că Gillie ar fi putut să își deschidă cârciuma oriunde și tot ar fi avut succes, căci le oferea oamenilor o bucată din inima ei. Fără să stea pe gânduri, fără prefăcătorie, fără să aștepte nimic în schimb.

Era incredibil de...

Cele trei scaune goale din jurul mesei lui scârțâiră pe podea, fură întoarse și încălecate de către frații ei, care își așezară brațele pe spetezele lor.

Se părea că era o noapte în care bărbații din familia Trewlove își făceau cunoscută prezența.

— Domnilor, spuse el simplu.

— Ne gândeam că poate ne cumperi o bere, spuse Aiden.

— Bucuros, deși nu aș fi crezut că vă ia bani.

El zâmbi larg.

— Nu ne ia, dar i-ar prinde bine niște monede în sertarul cu bani.

Se întoarse, ridică o mână și trei degete: Polly, scumpo, trei berii!

Pata îi zâmbi, oferindu-i același zâmbet pe care i-l aruncase lui Thorne de câteva ori și care sugera că ar fi fost dispusă să îi dea și alte lucruri. Aiden se întoarse. Nu este un club pe undeva care să aibă nevoie de prezența ta?

— Am vrut să mă asigur că Gillie și-a revenit după lovitura pe care a primit-o în cap aseară.

— Spune-mi că nu ai profitat de eal

— Nu am profitat.

— Spune-mi că nu o vei face.

Strânse din dinți.

- Între noi nu se va întâmpla nimic din ce nu îți dorește ea să se întâmple.

- Nu este jucăria unui duce, interveni Beast.

- Nu intenționam să o transform într-una.

Aplecându-se în față, Aiden își așază brațele pe masă.

- Vezi tu, noi trei avem mame care au fost jucăriile unor nobili. Eu și Finn avem același tată. A fost lăsat la ușa lui Ettie Trewlove la șase săptămâni după mine. Bărbatul acela avea un harem de amante. Gillie nu va deveni amanta ta. Nu o vom lăsa să fie rănită în felul acela.

Decise că, indiferent cum ar fi răspuns, fie aveau să nu-l creadă, fie să considere că răspunsurile lui erau nepotrivite. Nu avea cum să-i atragă de partea lui și să le câștige încrederea.

- Așadar, sunteți toți odraslele ilegitime ale unui nobil. Ne înrușim cumva?

- Nu, răspunse Finn pe un ton sec. Bărbatul care ne-a conceput pe mine și pe Aiden a fost conte.

- Ascultați, domnilor, apreciez grija voastră pentru sora voastră...

- Nu sunt sigur că o faci, replică Aiden la fel de sec, căci dacă ar fi așa, ai fi plecat...

Deodată, simți că i se scurge bere pe cap și sări în picioare, blestemând.

- Ce dracu', Gil?

Stătea acolo, ținând două halbe cu bere într-o mână și una goală în cealaltă. Thorne fusese atât de atent la fratele ei, că nu o văzuse venind.

- Polly a zis că vreți bere, spuse ea.

- Să bem, nu să ne scăldăm în ea!

- Nu părea să fie o conversație prietenoasă.

- Petrece prea mult timp aici.

- Asta este treaba mea, nu a ta. Îi privi încă o dată pe ceilalți doi frați ai ei. Puteți să vă lua halbele pline de bere și să mergeți să vă așezați în altă parte sau vi le pot turna în cap, apoi plecați.

Thorne se ridică.

- De fapt, eram pe cale să le cumpăr ceva de băut.

Ea miși ochii.

- Dorești compania lor?
- Îmi face plăcere, da.
- Nu încercă să te pună pe fugă?
- Nu mă las eu pus pe fugă!

Ea îl studie un minut întreg înainte de a încuviința din cap.

- Presupun că nu. Pune halbele dinaintea fraților ei care rămăseseră așezați, scoase un prosop pe care îl avea prins de mijloc și îl dădu lui Aiden. Șterge-te, curăță mizeria pe care am făcut-o și o voi trimite pe Polly cu altă bere.

- Vrem doar să avem grijă de tine, Gillie, spuse Aiden.

Ea îl bătu peste obraz.

- Nu am nevoie să-mi purtați de grijă.

Privi spre Thorne, iar el se întrebă ce ar fi trebuit să facă pentru ca ea să vină să îl bată pe obraz. Sau, și mai bine, să îi dea un sărut. Asta i-ar fi făcut pe frații ei să explodeze. Gillie se uită spre paharul lui, care încă era pe jumătate plin.

- Nu cred că înțelegi arta beției. Ar fi trebuit să bei trei pahare până acum.

Sorbise din cel pe care îl adusese mai devreme, care fusese plin ochi.

- Prefer să îl savurez, dar poți să-mi trimiți încă unul odată cu berea fratelui tău.

După ce ea încuviință din cap și se îndepărtă, Thorne se așeză la masă.

- Așadar, de ce ne-ai invitat să rămănem? întrebă Finn.

- Pentru că vreau să-mi spunei cum era Gillie în copilărie.

Frații schimbă zâmbete pline de subînțeles.

- Un drac împielit, răspunse Aiden așezându-se pe scaun.

Nu era sigură că avea încredere în toate acele zâmbete și râsete care se auzeau la masa din fundul localului, căci bănuia că ea era subiectul principal al conversației, dat fiind că din când în când Finn și Beast se uitau spre ea cu o figură vinovată. Era clar că spuneau povești despre ea.

- Frații tăi par să se înțeleagă bine cu domnul tău, zise Roger.

Se săturase să tot spună că Thorne nu era domnul ei, așa că trecu cu vederea acel comentariu.

- Presupun că îl cântăresc.

— Așa cum ar face orice frate iubitor. Probabil lansează și câteva amenințări dure.

Aveau intenții bune, dar nu mai era o copilă care să aibă nevoie de protecție. Se uită la ceas și văzu că era aproape miezul nopții.

— E timpul să închidem prăvălia.

— Așa e. Ascultați, băieții Terminați-vă paharele! Aveți cinci minute, apoi dați-i drumul!

Se apucă să ștergă teigheaua. Ea se duse în sală să ajute fetele să curețe mesele după ce plecau oamenii.

— Noapte bună, Gillie, strigau mulți dintre ei în timp ce se îndreptau spre ușă.

Era una dintre părțile ei preferate din fiecare seară, să ofere câte o îmbrățișare sau câte o vorbă bună cuiva care se putea să nu doarmă prea bine în noaptea aceea. Totodată, era partea pe care o ura cel mai mult când era nevoită să îi ridice pe unii în picioare, trebuind să-i susțină să ajungă până la ușă. Cele mai rele momente erau când i se făcea rău cuiva. Nu se întâmpla deseori, dar era un lucru stânjenitor pentru amândoi, mai ales când se vedeau a doua oară.

Ca de obicei, frații ei ieșeau ultimii.

— Nu e chiar atât de rău, spuse Aiden îmbrățișând-o strâns.

— E uns cu toate alifisile, zise Finn cuprinzând-o în brațe. Nu am încredere în el.

Dar nu ar fi avut, oricare ar fi fost împrejurările. Cândva, avusese încredere în nobili și plătitise scump.

Urmă Beast. Îmbrățișarea lui era întotdeauna preferata ei căci, fiind atât de mare, o învăluia ca într-un cocon sigur și reconfortant.

— Ai grijă de inima ta!

Voia să-i asigure că întotdeauna făcea asta, dar începea să aibă îndoieli în această privință. Își dădea prea bine seama că îl plăcea pe Thorne mai mult decât era înțelept pentru o femeie care dețineau o cârciumă. După ce își conduse frații, se întoarse, crezând că Thorne o aștepta să stea de vorbă. În schimb, urmând exemplul bărbaților care lucrau pentru ea, ridică scaunele pe mese, astfel încât fetele care serveau să poată mătura și spăla pe jos mai ușor. Își așezase haina și vesta pe teighea și își suflecuse mânecile. Polly și Lily mai că salivau uitându-se la brațele lui magnifice. Cu pași grăbiți, se îndreptă spre el.

— Nu trebuie să faci asta.

— Dacă ajut, vei termina mai repede, ceea ce înseamnă că vei putea pleca mai repede de aici. Trebuie să fii epuizată.

— Sunt obișnuită.

— Atunci, în seara asta vei câștiga câteva minute.

Voia să îl contrazică. Uitase de el, de statutul lui? Se îndoia.

— Câteva minute în plus sunt bine-venite.

Era uimitor cât de repede terminară cu o pereche de mâini în plus. Nu se feri să ridice butoaie ori să adune sticlele goale, dând o mână de ajutor la toate treburile. După ce terminară, iar servitorii și angajații ei ieșiră pe ușa din față, se întoarse spre el, privindu-l cum se îmbrăca.

— Mulțumesc pentru tot, spuse ea.

— Încă nu am terminat. Te conduc acasă, să ajungi în siguranță.

— Pot să merg singură acasă. O fac în fiecare seară.

— Nu în seara aceasta.

Nu avea rost să îl contrazică, așa că încuie ușa de la intrare.

— Vom ieși prin spate ca să vedem ce face Robin.

Băiatul dormea în pătuțul lui de lângă șemineu, strângând la piept cartea pe care i-o dăduse Thorne. Îl mângâie cu blândețe pe păr, apoi îl înveli. După ce se asigură că toate luminile erau stinse și mai verifică o dată localul ca să fie sigură că toate erau la locul lor, îl conduse pe Thorne spre ieșirea din dos și încuie ușa în urma lor. Nu fu surprinsă când îi luă mâna și i-o strecură în îndoitura cotului, conducând-o pe scări și apucând-o spre treptele care duceau spre apartamentul ei. Când ajunseră la scări, se întoarse spre el.

— Urc cu tine, zise el, înainte ca ea să apuce să spună ceva.

— Coapsa ta...

— Se vindecă bine. Sunt dezamăgit că nu ai observat că aproape nu mai șchiopătez deloc. Haide, dă-i drumul!

— Ești un încăpățânat, duce! Însă o apucă pe scări, urmată de el. Când ajunse sus, se întoarse din nou, fiind cu puțin mai înaltă decât el, căci stătea pe prima treaptă. Întotdeauna stau aici o vreme ca să mă bucur de liniște. Vrei să stai cu mine?

Singura lumină venea de la felinarele îndepărtate de pe stradă, dar îi văzu zâmbetul.

— Da, vreau.

Se așeză grăbită, sprijinindu-și picioarele pe o treaptă mai jos, și așteptă ca el să i se alăture; șoldurile și coapsele îi se atingeau,

scările erau foarte înguste. Își puse mâinile peste genunchi și îi strânse, închise ochii, își lăsă capul pe spate și inspiră adânc, lăsând tensiunea să se risipească.

- Este momentul meu preferat al serii, spuse ea oftând lung.

- Uitându-mă la tine, aș fi jurat că îți place să lucrezi în cârciumă. Ea deschise ochii și ridică ușor din umeri.

- Îmi place, într-adevăr. Doar că acolo este foarte mult zgomot - oamenii vorbesc, râd, paharele se izbesc de masă sau ceva cade la pământ, lumea strigă dând comenzi -, iar în unele seri simt că sufletul mi este luat cu asalt. Un magazin de rochii ar fi fost mai liniștit, dar nu am talent la cusut.

- Te-ai descurcat binecând mi-ai cusut hainele.

- Nu e de ajuns ca să ai clienți fideli.

- Presupun că nu. Clienții tăi par foarte loiali.

- Pentru unii este un loc de refugiu în fața asprimitii vieții. Își trase genunchii mai tare, până când o durură mâinile. Sunt surprinsă că Polly nu s-a oferit să te ia acasă cu ea.

- S-a oferit, dar nu am fost interesat.

Se întoarse brusc spre ei, nevenindu-i să creadă. Polly era plină de energie, cu pieptul mare și șolduri late. Bărbații aveau de ce să se țină.

- De ce nu?

El ridică mâna fără mânușă și îi cuprinse bărbia, atingându-i obrazul cu degetul până ce ajunsese în colțul gurii.

- Pentru că nu îmi stărnește curiozitatea. Tu mi-o stărnești.

Nu-i fusese niciodată greu să respire acolo, dar deodată fuloarele de ceață care se iviră amenințară să absoarbă tot aerul.

- S-ar putea să fi mai amețit decât credeam.

- Nu sunt cătuși de puțin amețit.

- Mă așteptam să fie nevoie să te car până afară, iar de acolo până la trăsură.

- Nu sunt genul care să bea în exces, mai puțin atunci când îmi fuge mireasa. Atunci se pare că-mi pierd capacitatea de a gândi clar. Însă am încetat să-mi blestem idioțenia. Datorită ei, te-am cunoscut pe tine.

Ca și pe membrii mai scandalouși ai familiei.

- De ce râdeai cu frații mei?

- Mi-au povestit despre o fetiță care alerga după ei și întotdeauna îi prindea. Era atât de rapidă, încât oamenii credeau că era băiat. Ai spus că ai purtat haine băiețești până când ai crescut. Acesta este motivul pentru care îți legi sânil? Pentru că nu te simți în largul tău să fi văzută ca femeie?

- Mama mi-a spus întotdeauna că trebuie să ascund lucrurile de care sunt atrași bărbații. Altfel, nu mă vor lăsa în pace.

- Nu trebuie să ascunzi nimic din ce ai. Nu mai e nevoie să o faci.

- A devenit un obicei acum.

- Obiceiurile pot fi schimbate. Meriți lenjerie de mătase, satin și dantelă.

Ba se încruntă.

- Te gândești la lenjeria mea?

- Mă gândesc la tine în lenjerie. Ți-aș cumpăra lenjerie dacă nu aș crede că o vei arunca la gunoi.

O făcu să-și dorească să poarte ceva provocator pe sub haine exact în momentul acela, ceva care să îi stărnească plăcerea atunci când l-ar fi scos. Nu ar fi trebuit să vrea să o dezbrace, și totuși voia. Își linse buzele. El își mișcă degetul mare astfel încât ajunsese în mijlocul gurii ei.

- Ai făcut asta când mi-ai dat supa. M-ai înnebunit când am văzut cum scoți limba.

- Mi-ai poruncit să mă opresc.

- Pentru că eram în pericol să mă fac de râs. Unul dintre lucrurile care te fac să fii atât de fascinantă, Gillie, este că nu pari conștientă de abilitatea ta de a zăpăci bărbații. Nu mai există nici o altă femeie în viața mea căreia trebuie să-i rămân fidel, ceea ce înseamnă că sunt liber dacă dorești să facem asta.

El se mișcă încet, de parcă s-ar fi temut că ea avea să o ia goană, că l-ar fi putut împinge pe scări și l-ar fi lovit în piciorul bolnav, reacționând în așa fel încât să îi sugereze că nu voia ce urma să-i facă. Dar ea voia cu disperare, se gândise la asta, visase lucrul acela de când o sărutase prima oară și se temuse că nu îi plăcuse, de vreme ce nu o mai sărutase de atunci.

Dar acum, când buzele lui le atinseră pe ale ei, gura i se lipi de a ei, iar geamătul îi răsună împrejur, își dădu seama că se purtase ca un gentilom doar pentru că era rănită. Iar acum nu o mai făcea.

Își desfăcu buzele suspinând. Era invitația de care el avea nevoie pentru a o săruta mai adânc, pentru a-și strecura limba în gura ei, trăgând-o în poală – ușurința cu care o făcu o ului, fiind limpede că îi judecase greșit forța, dar și propria dorința de a fi luată astfel. O trase aproape până când sâniile se lipiră de pieptul lui. Voia să îl împingă la pământ și să se întindă lângă el cât era de lung. Îi simțea mădulelele tare apăsându-i șoldul, uimită că reacționase la apropierea ei. Nici un alt bărbat nu îi mai sugerase vreodată că o dorea. Deși, ca să fie sinceră, nu tânjise niciodată să fie dorită de un bărbat – nu până la el, nu până când ducele avea să ajungă în patul ei.

Alungă toate avertismentele lui Finn. Chiar dacă știa că nu putea fi niciodată altceva decât o jucărie pentru Thorne, se gândi că ar fi fost mai bine să îl aibă chiar și pentru o scurtă vreme decât să nu-l aibă deloc. Nu voia să moară fată bătrână, fără să fi cunoscut pasiunea sau dorința.

Își trecu gura peste bărbia ei, coborând de-a lungul gâtului.

– Mă înnebunești, rosti el răgușit. Vino la moșia mea și îți voi arăta stelele din ceruri!

Cuvintele lui nu aveau nici un sens, căci îi arăta stelele în clipa aceea.

– Poftim?

– Nu poți vedea stelele în seara asta din pricina ceții. La moșia mea, rareori este ceață. Și este foarte liniște acolo. Nu se aud trăsuri, nu scârțâle roți și nu aleargă rozătoarele de colo-colo.

– Nu sunt atât de curajoasă. Ea își dori să fi păstrat adevărul acela pentru sine când el se retrase. Înainte să-mi deschid cărciuma, eram îngrozită că voi face o greșală, că îmi voi dezamăgi familia, că îmi judecam greșit puterea de a face anumite lucruri. Încă mă gândesc că succesul meu se datorează doar norocului. Iar ideea de a părăsi Londra mă înfricoșează.

El își strecură degetele prin șuvițele de pe tâmpla ei, evitând cu grijă rana căpătată cu o noapte înainte.

– Nu aș permite să ți se întâmple ceva rău.

– Știu. Îi cuprinse gâtul cu brațul, lipindu-și gura sub maxilarul lui.

Era atâta putere acolo! Cum putea să fie atât de plin de forță peste tot pe unde îl atinge?

— Dar încă nu sunt pregătită să plec din Londra, nici măcar pentru câteva ore.

— Atunci hai să facem ceva în Londra! Hai să-l ducem pe Robin la grădina zoologică, să poată vedea cu ochii lui toate animalele care îl fascinează!

Ah, ce inteligent era să sugereze un lucru pe care, dacă l-ar fi refuzat, ar fi însemnat să refuze plăcerea altcuiva! În plus, Robin le putea servi drept însoțitor, astfel încât să nu poată face nimic necuviincios. Deși nu știa cât de eficient ar fi fost sau dacă nu ar fi ajuns prea târziu. Era incredibil de tentată să îl invite în apartamentul ei, dar știa că orice invitație ar fi însemnat mai mult decât să-i treacă pur și simplu pragul. Ar fi însemnat să se îndrepte spre dormitorul ei și apoi spre pat.

— Nu mâine. Am ceva de făcut mâine. Poimâine.

Îi cuprinse bărbia între degetul mare și arătător și îi ridică fața pe care și-o îngropase în scobitura gâtului său, inhalându-i parfumul minunat.

— Poimâine.

Apoi îi cuprinse gura din nou cu ai lui, pecetluind promisiunea.

Își strecură mâinile în părul lui, recunoscătoare că el nu avea o rană la cap. Era plăcut să nu fie nevoie să-și facă griji că îi pricinula dureri, cel puțin nu acolo. Bănuia că se putea să îl doară deja piciorul din pricina greutateii ei. Dacă era așa, nu trăda acest lucru în nici un fel în timp ce îi explora gura de parcă nu ar mai fi fost niciodată acolo, meticulos și hotărât, invitând-o să facă și ea același lucru. Avea gustul pătrunzător al whisky-ului pe care îl băuse aproape toată seara. Era bucurătoare că nu se îmbătase, că acțiunile lui nu erau atâțate de eliberarea pe care tindea să o provoace alcoolul. Era recunoscătoare că se îmbăta din pricina faptului că se aflau acolo, că era atât de aproape de el, iar gura lui magică o făcea să amețească de parcă ar fi băut cele mai fine licori.

Căldura îi cuprindea trupul și simțea fiori în locuri intime, în toate acele locuri care, o avertizase mama ei, îi atrăgeau pe bărbați, toate acele locuri pe care le păzise cu grijă. Dacă le-ar fi putut pecetlui cu bare de fier acoperite de lacăte, ar fi făcut-o. Însă exact în clipa aceea știa că el deținea cheia care ar fi descuiat toate ușile, chiar și pe aceea a inimii ei, iar asta o îngrozea cel mai tare. Se temea că era a lui și putea să o ia.

Se retrase, iar ea aproape că îl urmă, aproape că își lipi din nou gura de a lui.

- Ar trebui să plec, cât încă mai pot.

Ea încuviință din cap.

- Ne vedem poimăine.

- Voi număra minutele.

Aproape că răsese. Aristocrații aveau un fel atât de fermecător de a vorbi! Nu era de mirare că oamenii îi adorau.

Se ajută să se ridice în picioare. O conduse câțiva pași până la apartament. Băgă mâna în buzunar, scoase cheia, fiind surprinsă când i-o luă și deschise ușa.

- Nu o fac fiindcă nu aș crede că ai putea singură, spuse ei, ci pentru că îmi place să fac gesturi mici pentru tine. Intră. Nu voi pleca până când nu te aud încuind ușa.

- Noapte bună, Thorne!

- Somn ușor, prințesă!

Gillie păși peste prag, închise ușa și se sprijini de ea, tentată peste măsură să îl invite înăuntru. Trupul îi vibra de dorință - dorință pe care știa că doar el o putea satisface. Cu mâna tremurând, încuie ușa. O dorea inima, dar rămase să-l asculte pașii îndepărtându-se.

Capitolul 18

- Vai, Gillie, ai sănți! exclamă Robin când intră în bucătărie prin ușa din dos, cu puțin înainte de ora de deschidere.

- Nu spui așa ceva unei doamne, Robin, zise ea pe un ton muștrător.

- De unde ai săpărut?

În loc să răspundă, spuse:

- Măine mergem cu ducele la grădina zoologică.

- Acolo sunt toate animalele.

- Da. Așa că astă-seară vom face baie.

- Dar nu este sâmbătă!

Întotdeauna îi spunea să facă baie în fiecare sâmbătă. Era o condiție pe care o stabilise când fusese de acord să îl lase să doarmă în cărciuma ei. În plus, trebuia să își păstreze mâinile și fața curate,

să-și schimbe hainele o dată la două zile. O plătea pe femeia care îi spăla hainele să i le spele și pe ale lui.

—Știu, dar așa se face când ieși în oraș cu un duce. Se întoarse și o găsi pe Hannah zâmbindu-i.

—Era timpul să-i eliberezi.

—Speram să nu observe nimeni.

În dimineața aceea, se dusesse la magazin și își cumpărase lenjerie. Mătase și puțină dantelă cu funde mov. O făcea să se simtă foarte feminină, ceea ce era ciudat, dat fiind că era singura care știa de existența lor. În dimineața aceea, intenționa să caute o bluză și o fustă noi pentru ieșirea de a doua zi. Poate și o pălărie.

—Vor observa, scumpoi! Mai ales un anumit duce.

Fu cât pe ce să-i scape că deja îi văzuse.

—Întârziem în dimineața asta. Trebuie să deschidem.

—Poate că mai întâi vrei să verifici sala.

Vorbele ei o făcură să fie cuprinsă de neliniște și nu se calmă deloc când intră în sala principală și văzu o mulțime de flori — o vază cu diferite flori pe fiecare masă.

—Nu-i așa că sunt frumoase, Gillie? întrebă Polly.

—Parcă am fi în parc.

—Domnul tău le-a trimis, spuse Roger.

Fu pe punctul să repete că nu era domnul ei, deși începea să se simtă de parcă ar fi fost — doar puțin. Nu se dusesse acasă cu Polly. Se mulțumise să stea cu ea pe trepte și să primească două sărutări. Și îi trimisese flori. Pentru fiecare masă. Trebuie să le fi numărat și să-și fi notat câte erau. Ce prostie că gestul lui o încânta așa de tare! Își bătuse capul să îi numere mesele.

—Înveselesc puțin locul.

—Presupun că da, zise Roger.

—Trebuie să deschidem ușile. Trecu pe lângă ea, se opri și se trase înapoi. Observă că nu își mai spui că nu este domnul tău.

—Devii cam îndrăzneț. Aș avea grijă dacă aș fi în locul tău, altfel s-ar putea să te concediez.

—Meriți pe cineva care face lucruri drăguțe pentru tine.

—Sunt doar niște flori.

Era uimitor cât de tare o făceau să zâmbescă.

Iar zâmbetul crescuse în clipa în care Thorne intră pe ușă mai târziu în seara aceea. Îi turnă whisky într-un pahar și se duse spre masa la care se așeza.

- Nu mă așteptam să te văd până mâine.

- De ce mi-aș râpi plăcerea de a te privi?

Ce cuvinte dulci! Voia să le creadă, dar mama ei o avertizase de atâtea ori în legătură cu cuvintele microase. Însă părea că nu se putea abține să nu creadă în Thorne.

- Mulțumesc pentru flori. Sunt foarte frumoase.

- Mă bucur că ți-au plăcut.

Nu își luă nici o clipă privirea de la ea și se întrebă dacă observase că nu mai avea pieptul legat strâns.

- Robin este entuziasmat de legirea de mâine.

- La fel și eu.

Așeză un pahar pe masă.

- Trebuie să mă întorc la treabă.

Dar, înainte să apuce să se retragă, el făcu un pas și îi atinse obrazul cu degetele. Privirea îi coborî doar o fracțiune de secundă.

- Îmi place noua ținută. Sper că te-ai răsfățat cu mătase.

Ea încuviință prosteste din cap.

- Ești o femeie frumoasă, Gillie. Nu sunt sigur că știi asta, dar intenționez să ți-o demonstrez.

Îi plăcea enorm să o vadă îmbujorându-se când îi făcea complimente. Cum stătea acolo uitându-se la ea muncind, nu-i venea să creadă că trăise întreaga viață fără ca un bărbat să o aprecieze. Complimentele îi erau străine. Bănuia că nimeni nu îi oferise vreodată flori. Voia să o copleșească, oferindu-i cuvinte de apreciere, daruri și săruturi, dar se gândea că prea multe i-ar stârni suspiciunea.

Nu plănuse să vină acolo în seara aceea, dar ajunsese la club și nu putuse să se motiveze să intre în locul acela în care totul era serios și cuviincios, iar oamenii vorbeau cu voce scăzută. Cărciuma avea ceva care îi intra în sânge, energia și entuziasmul, bucuria absolută de a te afla acolo. Erau câțiva cu fețe triste, dar în cea mai mare parte toată lumea părea veselă.

Ea făcea oamenii fericiți. Thorne se gândi că Gillie ar fi trebuit să își dezvolte proprietățile, deschizând încă o cărciumă într-o zonă diferită a Londrei. Dar, dacă nu era acolo, ar fi mers treaba?

Frații ei nu erau acolo în seara aceea și, spre surprinderea lui, era dezamăgit din pricina aceasta. Îi plăcuse să se afle în compania lor, mai ales pentru că se arătaseră doritori să-i povestească despre ea, despre nenumăratele bețele de care dăduse, despre numeroasele dăți când îi scăpase de bucluc. Despre părșul pe care îl ținuse ca animal de companie. Avea o inimă atât de blândă și de generoasă, încât bănuia că a doua zi avea să-și dorească să elibereze toate animalele din parcuri. Abia aștepta să iasă împreună cu ea.

Ducele rămase și de data aceasta până la închidere și ajută cu ce putu. Lui Gillie îi plăcea că nu era genul care nu făcea mare lucru, așteptând să fie răsfățat. Bineînțeles, ținând cont de mușchii pe care îi văzuse în prima noapte, presupusese asta, dar era plăcut să afle că îl judecase corect. Și, dacă avusese dreptate în privința aceea, poate că nu se înșela nici în alte privințe. Nu avea să profite de ea și, dacă relația lor continua, chiar dacă venea un moment când avea să fie forțat să o rănească, nu-l putea frânge inima.

Putea intra în această situație știind că avea de plătit un preț pe care era dispus să-l plătească. Se întrebă dacă femeia care îi dăduse naștere gândise cândva la fel, dacă în cele din urmă rămăsese cu regrete. Era foarte ușor să iei decizii fără să știi exact ce îți rezervă viitorul.

De data aceasta, când o conduse pe trepte, nu trebui să-l întrebe dacă voia să stea cu ea o vreme. Îi luă mâna, o ajută să se așeze și se lăsă lângă ea, iar șoldurile, coapsele și umerii li se atinseră. Poate că era din pricina faptului că fusese atât de tulburată de fiori sau de gândul la ieșirea de a doua zi, dar își așază capul pe umărul lui. El se întinse și îi luă mâna, își înlănțui degetele cu ale ei și își așază palmele lor împreunate pe coapsă.

Trase aer adânc în piept și scoase un oftat lung de mulțumire.

— Mă gândeam că ar trebui să încercăm mai mult să îți găsim ceasul.

— Cauți o scuză pentru a mă ține aproape, Gillie? întrebă el încet, cu voce caldă și răgușită, respirația lui răvășindu-i părul, căci capetele le erau atât de aproape.

— Poate că da.

Sigur avea să se plictisească stând pur și simplu pe trepte cu ea și, deși sugerase o plimbare călare și o leșire la grădina zoologică, nu era

convinsă că avea să se întoarcă după ce avea să accepte. Nu era tocmai pregătită să renunțe la timpul petrecut cu el, oricât de nesăbuit ar fi fost să continue să îl țină aproape.

- Știi doar că înseamnă foarte mult pentru tine și urăsc că ți-a fost furat, mai ales că incidentul s-a întâmplat în spatele cârcumii mele. Mă simt responsabilă.

- Înșă cei responsabili sunt Charlie și tovarășii lui, iar avocatul meu m-a asigurat că vor petrece o bucată bună de vreme în temnițată ca urmare a faptului că m-au atacat, mai ales după ce voi depune mărturie la procesul lor.

- Greșeala lor că au sărit la un duce.

- Într-adevăr. Mai ales unul care s-a gândit să se afie în zonă, unde putea fi salvat de o domnișă încântătoare.

Răzând încet, se gândi să se strecoare după umărul lui, să se ascundă de acele vorbe, nevenindu-i să creadă că îi erau adresate.

- Nu mi s-a mai spus astfel niciodată.

- Ar trebui să ți se spună. În fiecare zi.

Neștiind cum să răspundă, se îndreptă și privi în depărtare, unde se vedea o lumina alabă și ceața lăsându-se deasupra străzii.

- Dacă te înșeli? Dacă un bărbat s-ar îndrăgosti de tine cu adevărat? întrebă el încet.

Se referea la el însuși? Era posibil. Una era să creadă în unicorni și cu totul altceva să creadă că un bărbat ca el ar putea-o iubi, deși spera că o plăcea măcar un pic. Ea îi plăcea sigur.

- De ce ar fi atât de nesăbuit încît să o facă?

- Gilie, jumătate din bărbații care intră în cârcuma ta sunt îndrăgostiți de tine!

Ea izbucni în răs auzind absurditatea pe care o spusese.

- Iubesc berea pe care le-o torn în halbă.

- Iubesc maniera în care îi faci să se simtă speciali. O faci fără să te străduiești, fără ca măcar să-ți dai seama. Pur și simplu face parte din tine. Sunt uimit că nu ai primit o mulțime de cereri în căsătorie.

Împreunându-și mâinile, le așeză peste genunchi și îi strânse.

- Ar fi inutil să mă ceară, căci nu aş accepta. Nu cedez cârcuma unui bărbat. Am muncit prea mult și prea din greu ca să ajung aici. Legea i-ar încredința-o soțului meu de îndată ce aş spune „da”.

- Doar nu crezi că un bărbat care te iubește ar profita de asta!

- Nu sunt dispusă să risc. După ce ar intra în posesia proprietății, ar putea să o vândă, iar eu nu aș avea nici un cuvânt de spus. Nu vreau să depind de un bărbat. Mama a depins, apoi soțul ei a murit, iar ea a rămas fără nimic. O vreme, a avut grijă de copiii din florii. Oamenii îi dădeau câțiva bănuți pentru asta, cât să ne ține în viață. Cumva, a reușit să se descurce. Nu a fost ușor întotdeauna. Așa că nu e pentru mine căsătoria.

- Dar copiii?

Acceptase cu multă vreme în urmă că nu avea să se bucure de ei.

- Presupun că văd căciuna ca pe copilul meu. Îmi pare rău dacă am părut furioasă mai devreme. Nu te învinovățesc pentru aceste legi.

- Am un oarecare cuvânt de spus în acest sens. Unul nu foarte important, însă voi ține cont de ce am aflat în seara asta - și de pasiunea ta în acest sens - când voi lua parte la următoarea ședință din Parlament.

- Schimbă legea astfel încât femeile să își poată păstra proprietatea, și îți vor cădea la picioare. Deși bănuiesc că deja o fac.

- În nici un caz.

Ea își împunse umărul într-al lui.

- Ești modest. Pun prinsoare că te-ai îndrăgostit de cel puțin șase ori.

- Nici măcar o dată.

Întorcându-se, se răsuci ca să-l vadă mai clar. Deși lumina era foarte slabă, îi distingea trăsăturile, poate pentru că le memorase.

- Știu că nu ai iubit-o pe femeia cu care urma să te căsătorești, dar nu se poate ca în tinerețe să nu fi avut pe cineva.

- Nu. Avea vocea scăzută, însă lipsită de regret. Ca să fiu sincer, Gillie, nu știu dacă sunt făcut să iubesc. La un moment dat, am iubit-o pe mama. Trebuie să o fi iubit. Este în firea copiilor, dar întotdeauna a fost inabordabilă și o vedeam de la distanță. Eram mai apropiat de tata, dar el era strict și exigent... Apoi a înnebunit.

Era uluită. Doar nu vorbea serios.

- Vrei să spui că și-a pierdut mințile?

- Da. Nu aveam nici 10 ani, dar îmi aduc aminte că bătea câmpii, îngrozindu-ne cu demența lui, până când mama a pus servitorii să îl încuie în cameră. Rareori mi se îngăduia să-l vizitez, dar când a ajuns pe patul de moarte, am observat că avea cicatrici în jurul

Încheieturilor. Bănuiesc că au existat momente în care l-au legat pentru a nu-și face rău sieși sau altora.

Ea îl strânse mai tare de mână.

— Oh, Thorne, tmi pare foarte rău!

— A fost cu multă vreme în urmă, dar ei doi m-au făcut să învăț că iubirea dezamăgește. Și mi-a fost întipărit în minte că mă voi căsători pentru pământ, nu pentru iubire. Mi-au plăcut femeile, Gillie, mi-au plăcut câteva dintre ele mult, dar dragostea pare să implice mai mult decât doar să-ți placă de cineva.

Implica sacrificiu. Oftând din nou, își lasă capul pe umărul lui.

— Nici eu nu am iubit pe nimeni, cel puțin nu în afară de familia mea. Acum nu vreau să iubesc un bărbat, căci ar însemna să tmi sacrific cârciuma.

— Ceea ce ne face să fim perfecți unul pentru celălalt, nu-i așa?

— Perfecți și totuși imperfecti, zise ea ridicând fruntea.

— Ești un pericol pentru inima mea.

— Nu mai mult decât ești tu pentru a mea.

Când îi cuprinse gura, își înăbuși temerile, neliniștile și îi primi ca și când ar fi fost imposibil să își facă rău unul altuia vreodată. Viitorul încetă să existe, să o îngrijoreze. Tot ce conta era prezentul, acel moment. Felul în care i se încordase trupul de dorință și fiecare celulă din el îi chema, căci doar el îi putea oferi hrana de care avea nevoie pentru a continua să existe. Senzațiile sălbatice și irezistibile care o copleșiră și o invadară erau precum o furtună care se prăvălea asupra pământului. Orice femeie înțeleaptă ar fi căutat să se adăpostească, însă știa că nicieri nu ar fi găsit un refugiu mai bun decât în brațele lui.

Cuprinzându-i sânul și strângându-l ușor, el scoase un gemăt sălbatic, care spunea „ești a mea”. Sfîrcul rotund pe care ea îl considerase întotdeauna o pacoste se întări și deveni mai greu. O invadară fiori de plăcere, făcând-o să înțeleagă, în sfîrșit, de ce era prețioasă mătasea, în comparație cu legătura pe care o folosise până atunci. Legătura l-ar fi împiedicat să strângă, să o simtă. Mătasea se freca de sfîrcul ei, fără să o zgărie, gădilând-o și făcându-l să se întărească. Purtase hainele ca pe un scut, dar acum voia doar să fie eliberată și se gândi că el ar fi foarte priceput la asta.

Retrăgându-se, își lipi fruntea de a ei.

— Mă faci să uit de mine.

Ceea ce părea un compliment încântător, într-adevăr.

- S-a lăsat frigul din pricina ceții. Vrei să vii înăuntru?

Desprinzându-se de ea, îi atinse obrazul cu încheieturile degetelor.

- Dacă vin înăuntru, Gillie, vom face mult mai mult decât să ne sărutăm.

- Știu asta, desigur.

Trebuia să îi asigure că știa, dar limba care se mișcase cu atâta iscusință în timpul sărutului lor păru brusc prea ostentivă pentru a mai rosti vreun cuvânt coerent.

- Hai să te conduc înăuntru!

Nu auzi dezamăgire în vocea lui, ci mai degrabă înțelegere. Știa că avea emoții, că nu mai mersese atât de departe cu nici un bărbat.

Voia ce îi oferea, și totuși nu putea să alunge toate avertismentele pe care le primise de-a lungul anilor. Cel mai puternic dintre toate era al lui Beast: „Ai grijă de inima ta!” Dacă Thorne intra în apartamentul ei, inima ei sigur ar fi fost în pericol.

Se ridică și o ajută și pe ea să facă același lucru.

- Sunt un bărbat răbdător, spuse el.

Descuie ușa, deschise și depuse un sărut pe buzele ei umflote înainte de a o împinge ușor înăuntru. Avu nevoie de și mai mult timp ca să încuie ușa decât cu o seară în urmă, dar în cele din urmă o făcu.

Iar mai târziu, întinsă în pat, privea țintă umbrele care dansau pe tavan, dorindu-și să nu o fi făcut.

Capitolul 19

- Ptiu! Ia te uită ce gât are, Gillie! E cel mai lung dintre toate!

Nu putea să îi contrazică pe Robin, care se uita la girafă. Vorbise cu pasiune despre fiecare animal pe care îl văzuseră până atunci, în vreme ce ea abia dacă le vedea, căci avea mâna strecurată în îndoitura cotului lui Thorne, care l-o acoperise cu cealaltă mână, de parcă ar fi vrut să o țină acolo până la sfârșitul timpului.

Nu mai purta bastonul și abia dacă mai șchiopăta. Dacă nu l-ar fi sorbit din priviri de fiecare dată când apărea în viața ei, poate că nu ar fi observat deloc că șchiopăta, dar, din momentul în care

Văzuse întins gol pușcă pe masa ei, nu mai scăpase nici un detaliu neobservat. Așa că își dădu seama că se tunsese și se bărbierise. De asemenea, era aproape sigură că haina bleumarin și vesta argintie de brocart erau cumpărate de curând. Materialul veșmintelor era prea nou și strălucitor ca să fi fost spălate măcar o dată. Levaliera gri era legată elegant și așezată cu grijă sub vestă, fiind fixată cu un singur ac roșu în formă de lacrimă. Jobenul nu era nou, dar oricum arăta impecabil.

Hainele ei, de la bluza bleu și fusta bleumarin până la mătasea și dantela de dedesubt, erau noi. Își petrecuse după-amiaza din urmă mergând la un magazin de rochii, unde îl amenințase cândva pe fostul proprietar nesuferit că avea să îl lase fără fudulii dacă insistă în continuare că plata chiriei lunare trebuia să fie însoțită de favoruri intime. În urma unei vizite pe care i-o făcuseră frații ei, proprietarul hotărî că era în interesul lui să vândă prăvălia croitorului. Cum Ettie Trewlove dăduse naștere unui copil din flori din pricina febului necurat în care își strângea chiria proprietarul, frații ei abia așteptau să bage frica de răzbunarea neamului Trewlove în cei care profitau. Iar croitorul se grăbi să se asigure că Gillie avea ceva nou de purtat când urma să iasă în oraș. Nu erau niște haine elegante, căci nu aveau funde sau volane, însă erau impecabile. Thorne păruse să observe, ceea ce o încântă.

Apoi îi oferî o cutie subțire, în care găsi cea mai frumoasă pereche de mănuși din piele de ied pe care le văzuse vreodată. Nu se gândise niciodată să poarte mănuși, dar, desigur, o doamnă care ieșea cu un gentilom trebuia să se asigure că pielea ei nu o atingea niciodată pe a lui. Deși i se păruse un dar prea personal, nu fusese în stare să îl refuze. Chiar dacă acum regreta că mâinile lor nu se puteau atinge.

Îi adusese și lui Robin un cadou, care o îndulcise și mai mult decât mănușile: un baston miniatural, care era copia perfectă a celui pe care îl purta el, exact pe măsura băiatului. Copilul umbla de colo-colo sprijinindu-se în el și îl folosea pentru a arăta diverse lucruri. Cum ar fi fost girafa.

– Cred că durează o veșnicie până ce îl ajunge mâncarea în burtă, spuse el.

– Presupun că da, răspunse Thorne.

– Mi-ar plăcea să am una.

Îl aruncă lui Thorne o privire plină de speranță, de parcă s-ar fi așteptat să i-o cumpere.

- Unde ar dormi, băiete?

Robin se încrunță, de parcă ar fi fost o întrebare serioasă și, dacă ar fi găsit răspunsul, ar fi devenit proprietarul unei girafe gigantice.

- Nu sunt de vânzare, Robin, îi spuse ea. Poți doar să le privești, să le admiri și să le apreciezi.

Încurcându-și din cap, copilul își văzu de drum, îndreptându-se spre următorul țarc. Plecare animal pe care îl vedea îl fascina, în vreme ce ea era fascinată de bărbatul care mergea alături de ea. Avea mare răbdare cu băiatul, ceea ce îl făcu pe Robin să-l asculte cu atenție instrucțiunile și să le urmeze: nu o lua la goană, nu fura din buzunare, nu încerca să sperie animalele. Trebuiau respectate.

- Înainte să se îmbolnăvească, tatăl tău te-a adus aici? Întrebă ea.

- Nu. Uneori, pescuiam în iazul de la moșie. M-a dus la vânatoare o dată, dar am puține amintiri plăcute cu el.

- Spuneai că aveai 15 ani când s-a stins, ceea ce înseamnă că ai devenit duce foarte devreme.

- Da. Am luat-o razna o vreme, eram supărat pe el, furios chiar. Nu mă ajuta că mama nu spusese niciodată vreun cuvânt blând despre el. Răse cu amărăciune. Căsătoria lor nu a fost din dragoste, dar ea s-a adus pământuri. Toate soțiile de duci au avut pământuri ca zestre. Presupun că țehul absolut al ducilor este să dețină cât mai mult din Anglia.

- Așadar, vei căuta altă femeie cu pământ.

- Presupun că da. Este singura cale prin care îi pot face mândru pe tatăl meu. Este ciudat că doresc asta chiar și după ce s-a dus.

- Cred că este firesc. Eu nici măcar nu îmi cunosc părinții, dar îmi place să îmi imaginez că ei știu cumva că am reușit în viață.

- Sper că știu sau poate că au privit de la distanță. Prințesa și paznicul ei.

Ea simți că se îmbujorează.

- Nu ar fi trebuit să-ți povestesc despre fanteziile unei fete naive.

- Nu fi prostuță, Gillie! Nu cred că este ceva neobișnuit să ne imaginăm că avem alte vieți când suntem copii. Uneori, îmi doresc ca părinții mei să fie altfel decât erau.

De dragul lui, își dorea să fi fost și ea altfel. Mereu presupusese că aristocrații trăiau fără probleme, dar se părea că nimeni nu era scutit de neazuri. Bănuia că, dacă ar fi schimbat locul cu o femeie nobilă, ar fi descoperit că își dorea să se întoarcă în Whitechapel imediat.

- Ptui Uite, o zebra! strigă Robin.

Măriră pasul, apropiindu-se repede de parcul lângă care bălatul țopăia de pe un picior pe altul, până când văzură animalul cu dungii maro și albe. Deși nu avea dungii decât pe cap și pe umeri. În rest, era maro.

- De fapt, nu este o zebra, spuse Thorne încet. Zebra are dungii peste tot. Este o cvaga.

Robin răs.

- Ce nume caraghios!

- E numită după sunetul pe care îi scoate și este un animal foarte rar. Au mai rămas doar câteva în lume. Unii speculează că aceasta este ultima care poate fi văzută vreodată într-o grădină zoologică.

- De ce? întrebă Robin. Se îndoaia că înțelegea termenul „speculează”, dar știa prea bine ce însemna „ultima”.

- Pentru că au rămas foarte puține, răspunse Thorne pe un ton serios și nu au noroc să le înmulțească. S-ar putea să te numeri printre ultimii oameni care văd așa ceva.

Robin clipi iar și iar.

- Nu e corect. Strânse hotărât din buze. Când voi crește, voi găsi mai multe.

- Sper să fie așa, băiete!

Robin se apropie de barele de metal și își strecură mâna printre ele. Cvaga se apropie și îi amușină mâna. Copilul o mângâie.

- Nu se va mai găsi nici una, nu-i așa? întrebă ea mhorâtă.

- Nu. Mă tem că este prea târziu să mai facem ceva pentru ele.

- Așa că se vor duce unde au plecat unicornii?

El privi spre ea.

- Da, presupun că da.

Simți o tristețe profundă.

- Întotdeauna am crezut că exagerez gândindu-mă că unicornii au existat cândva, dar este posibil, nu-i așa?

- Este, într-adevăr.

- Dacă voi mai deschide vreodată încă o cărciumă, o voi numi Cvaga, în onoarea acestei mici doamne.

Călăriră un elefant și o cămilă. Făcură un picnic într-un parc din apropiere. Când se întorceau spre Whitechapel în trăsură ducelui, Robin se culcă lângă Thorne și adormi. Gillie își dori să fi fost și ea lipită de el, în loc să stea vizavi, cum se cuvenea.

În timpul plimbării, începuse să-și dea seama că se îndrăgostea de el, ceea ce era o prostie și o nesăbuiță – nu că inimii ei i-ar fi păsat. Era recunoscătoare că zilele în care visa căi rămăseseră în urmă, iar acum avea o viziune mai realistă asupra lumii. Un duce nu s-ar fi căsătorit cu o fată simplă din Whitechapel și, deși acest duce voia pământ și proprietăți, ceea ce își dorea el era mai mult decât ce putea să-i ofere mica ei cărciumă. Dacă se mai întâmpla ceva între ei, nu aveau să se îndrepte spre căsătorie, deși bănuia că la un moment dat avea să-i frângă inima. Nu voia să continue să se vadă cu el după ce se căsătorea.

Când ajunseră la cărciumă, în loc să își vadă de drum, intră odată cu ea și cu Robin. Ea se gândise să nu lucreze, să petreacă ceva mai mult timp cu el, poate să facă o plimbare împreună fără micul lor însoțitor, dar era multă treabă de făcut, iar unul dintre birtași nu venise în ziua aceea. Soția lui trimisese vorbă că îi dărea stomacul. Nu-l putea lăsa singur pe Roger.

– Spune-mi ce să fac, zise Thorne, încă alături de ea.

Ea se încruntă spre el.

– Urcă în trăsură și du-te acasă!

Strecurându-și degetul arătător sub bărbia ei și privind-o cu tandrețe – ar fi vrut să nu facă asta, căci o cuprindeau fiorii și simțea că se încinge –, spuse:

– Nu. Cu ce pot ajuta? Nu ai suficienți oameni, e plin de lume și încă nu s-a lăsat întunericul. Va fi și mai aglomerat mai târziu, dacă este să mă iau după seriile anterioare. Pot să torn bere.

– Te oferi să dai o mână de ajutor?

– Nu fi atât de șocat! Nu sunt complet stângaci și cred că pot să ajut la nevoie.

– Nu, bineînțeles că nu. Știu asta, desigur. De, mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Se dovedi nu numai că știa să toarne bere, ci și că se pricepea să poarte conversații cu cei care veneau la tețghea sau, mai exact, se pricepea să asculte, exprimând compasiune față de necazurile lor.

Undeva în adâncul minții, ascunsese virul de a împărți acel loc cu un bărbat, însă în seara aceea dorința dulce-amară ieșea la suprafață. Ori de câte ori trecea pe lângă ea, îi punea mâna pe mijloc, pe pâr sau pe umăr. Uneori, când ea turna de băut, o privea cu un zâmbet tainic, de parcă i-ar fi plăcut apropierea ei ori se gândea să îi facă niște lucruri de nerostit după ce aveau să închidă în noaptea aceea. Ea cu siguranță se gândea la lucrul acesta.

Poate că simțea asta fiindcă fuseseră împreună aproape toată ziua sau datorită faptului că se purtase frumos cu Robin ori pentru că dădea o mână de ajutor când era nevoie fără să se plângă. Însă, când închiseseră în seara aceea, iar el o conduse pe scări, de data asta ea nu se așeză. În schimb, se duse direct la ușă.

- Nu vrei să stai o clipă să te bucuri de liniște și să te relaxezi? întrebă el.

Abia după ce deschise ușa și o deschise se întoarse spre el.

- Nu. În seara aceasta mă gândesc la altceva. Intră.

- Gillie...

- Știu. Știu ce se va întâmpla. Și vreau să se întâmple. Este alegerea mea, iar acum tu ai de ales. Fie cobori, fie mă urmezi.

Intră în locuință și se opri, privind în jur, știind că după seara aceea nimic nu avea să i se mai pară la fel, căci totul avea să poarte amintirea acelei nopți. Cele câteva fleacuri, cărțile, mobila, toate aveau să fie martore la ceea ce urma să se întâmple. Chiar dacă știa că totul urma să se schimbe - că ea avea să se schimbe -, nu putu să nu se bucure când auzi ușa închizându-se și pașii lui apropiindu-se după ce o încuie.

Îi cuprinse umerii cu brațele, lipindu-și gura de ceafa ei.

- Îmi place că nu trebuie să îți dau părul la o parte ca să mă bucur de gâtul tău lung. Este grațios ca al unei lebede.

Închise ochii, savurând gura lui fierbinte atingându-i ceafa și dându-și seama că i se iveau broboane de sudoare pe piele, căci se încingea și mai tare.

- Nu e atât de lung, spuse ea respirând precipitat, aproape fără să-și recunoască vocea.

- Nu. Nu atât de lung. Îți mută gura de cealaltă parte a coloanei ei, sărutându-i pielea sensibilă. Vreau să te spăl pe spate, Gillie.

Ea deschise ochii brusc.

— Acum?

— Da. Am visat să fac asta în fiecare seară de când m-ai refuzat.

— Te-am refuzat...

Se întoarse. Cum să-i explice?

— Știi. Nu aveai încredere în mine.

— Nu aveam încredere în mine. Când am adormit, am visat, vezi tu... spuse ea, apoi tăcu.

— Că te îmbăiez?

Ea clătină din cap.

— Că ies din cadă și mă așez goală la tine în poală.

El zâmbi larg.

— Oh, îmi place foarte mult acest vis! Eram și eu gol?

— Nu, cel puțin nu încă. Roșea din nou, era sigură. Cred că am fi ajuns acolo dacă nu m-ai fi trezit.

— Atunci m-am grăbit. Poate că îți vei transforma visul în realitate. Îți trecu degetele de-a lungul gâtului. Lasă-mă să te îmbăiez, prințesă!

— Pare puțin scandalos.

— Nu vom face decât lucruri scandaloase în seara asta.

Tremură înfiorată când îi cuprinse gâtul cu palmele.

— Doar dacă te pot îmbăia și eu pe tine peste tot. Spera că zâmbetul ei era la fel de ispititor pe cât îl simțea. Nu te-am spălat în întregime data trecută.

— Ești timidă, dar și îndrăzneată. Îți ador ambele ipostaze.

I se strânse inima atât de tare încât crezu că putea să-i explodeze în piept. Nici un bărbat nu o mai adorase până atunci. Nu, nu o adora pe ea. Îi adora timiditatea și îndrăzneala. Apoi îi luă gura ca și când ar fi vrut să confirme ce spusese, iar ea nu putu să nu creadă că, de fapt, o adora cu totul. Altfel cum putea trezi asemenea senzații plăcute în interiorul ei, cu un efort atât de mic?

O cuprinse în brațe, lipind-o de corpul lui lung și zvelt. Era minunat când sînii îi se străduiau să se apropie și mai mult, iar picioarele îi doreau să se desfacă larg, cuprinzându-l între ele, astfel încât să îi simtă acolo unde erupsesse o durere cu atâta forță, că aproape o făcu să cadă în genunchi. Avea nevoie de bărbatul acesta, avea nevoie de el cu disperare.

O mângâie pe spate, pe umeri, pe fund. Ura toate veșmintele pe care le purta, care o împiedicau să-i simtă pielea pe a ei.

Se desprinsese din sărut, respirând precipitat și o privi în ochi.

- Baie?

Ea încuvîntă din cap.

- Baie.

Își scoase haina, vesta și lavaliera, aruncându-le neglijent pe un scaun din apropiere, își suflecă mânecile și se apucară să pregătească baia împreună. În vatră ardea focul, iar din cadă se ridicau aburi. Singura lumină din încăpere era lampa de pe masa de lângă pat.

Se apropie foarte încet de ea, amintindu-și de tigru pe care îl văzuseră în după-amiaza aceea: lung, agil, răpitor. Privirea pe care i-o aruncă pe sub pleoapele pe jumătate închise nu ar fi trebuit să o facă să se înfioare, nu ar fi trebuit să o facă să dorească să-și împingă sânii în față și să îl imploră să-i sugă. Își imagina toate lucrurile pe care le putea face cu gura aceea încântătoare.

Se opri în fața ei și o atinse cu dosul degetelor pe bărbie.

- Vrei să îți spun tot ce îți voi face sau doar s-o fac?

- Fă-oi și repede. Simt de parcă urmează să mor aici.

El râse înfundat, încet și gutural.

- Oh, prințesă, nici măcar n-am început să te fac să te simți ca și când ar urma să mori!

Își lăsă mâinile în jos și îi atinse sânii. Credea că sfârcurile îi erau tari deja, dar se întăriră și mai mult, iar din ele păreau să radieze fiori înspre părțile inferioare ale trupului. Își dorea să poarte din nou pantalonii ca să se frece de cusătură, căci avea nevoie de puțină alinare.

- Dumnezeuule, ești ca lasca, nu-i așa? O atingere ușoară și începi să arzi.

- Tu ești ca un chibrit aprins.

El râse.

- Nu sunt sigur că am mai fost numit astfel.

- Nu știu cum să fac asta, Thorne. Cum să fii isteată, spirituală și seducătoare.

- Scumpo, m-ai sedus cu multă vreme în urmă!

Cuvintele lui erau adevărate, căci nu intenționa să flirteze și nici să o curteze. Doar să fie sincer. Nu era sigur când îl sedusese exact, dar reușise să o facă fără aere, fără a-l copleși cu laude, fără să facă pe sfioasa, să bată din gene ori să se bosurne. Reușise prin sinceritatea

ei care, era mai seducătoare și mai ademenitoare decât toate cochetețările altor femei.

Avea un capriciu legat de sirenele și unicornii ei, dar era totodată puternică și hotărâtă, conducându-și afacerea în așa fel încât să aibă succes. Deciziile erau luate în funcție de țel. Deși bănuia că decizia din seara aceea fusese luată de latura ei visătoare.

Oricât de mult i-ar fi displicut, știa că nu putea fi niciodată mai mult între ei. Dacă ar fi fost convins, ar fi plecat. Doar că nici o altă femeie nu îi mai privise cum o făcea ea și se îndola că avea să o mai facă vreodată vreuna. Ca bărbat, erai norocos dacă o dată în viață dădeai peste o femeie care te făcea să te simți ca un rege. Iar ea îl făcea să se simtă că era mult mai mult.

Desfăcuse multe corseje la viața lui, dar degetele nu amenințaseră niciodată să-i tremure. Voia ca seara aceea să fie perfectă pentru ea, să nu rămână cu nici un regret. Și-o imaginase de o mie de ori în patul lui, în brațele lui. Bluza i se desfăcu, dând la iveală decolteul. Ispititor decolteu! Apoi mătase albă și funde mov de catifea.

O ajută să-și scoată bluza, pe care o aruncă deoparte. Se apucă să desfacă nasturii și fundele corsetului până ce ajunse pe podea alături de bluză. După care nu făcu decât să privească țintă la sânii ei de-a dreptul încântători, care cândva făcuseră ca moartea care îi dădea târcoale să nu pară atât înspăimântătoare.

- Îți amintești când ai aruncat cu sirena în mine?

- Da, desigur.

- Și ai venit agitată spre pat pentru că m-ai rănit.

- Și sângele. Am încercat să opresc sângerarea ca să nu fi în pericolul de a muri sângerând din nou.

- Te-ai agitat în jurul meu.

- Da, șopti ea. Îmi amintesc foarte bine.

- Volam cu disperare să fac asta. Plecându-și capul, o sărută într-o parte, pe sân.

Își amintea de respirația lui caldă deasupra pielii ei, dar să-i simtă gura acolo...

Apoi îi cuprinse sânul cu mâna, asaltându-i că sărutări mici și fierbinți, lingându-l, trezindu-i toate dorințele adormite. Mângăierile lui erau incredibile și tandre, însă își dădea seama cât de tare se lupta să se controleze, căci îi simțea încordarea din gât și din

umeri, unde își înfipse degetele pentru a nu cădea, topindu-se la picioarele lui.

Gura lui urcă până la buzele ei și fu cuprinsă de fâcări când puse stăpânire pe buze și pe limbă, luând ce era gata să ofere de bunăvoie. O mângâie pe spatele gol, în sus și în jos, până când se apucă să-i desfacă fusta. Alunecă pe podea, urmată rapid de lenjeria ei de mătase.

- Stai pe marginea căzii, îi porunci el.

Deși vru să refuze deoarece nu îi plăcea să primească porunci, simți nevoia să îi lase să facă ce dorea. El era cunosător, iar ea - novice. Avea să învețe tot ce putea, iar apoi voia să preia controlul.

Se așeză pe marginea căzii și se prinse de ea ca să nu cadă, uitându-se cum îi dădea hainele deoparte, apoi îi scoase pantofii - mai întâi unul, apoi pe celălalt. După ce scăpă de ei, îi desfăcu ciorapii și încet, foarte încet, îi lăsă în jos. Nu știa dacă mai simțise vreodată ceva atât de senzual. După ce îi aruncă într-o parte, îi atinse gambele cu degetele.

- Atât de frumoase, șopti el, plecându-și capul și depunând un sărut pe o gambă, apoi pe cealaltă. Abia aștept să le simt cuprinzându-mi talia.

Întotdeauna i se păruse că înălțimea ei era exagerată, că o făcea mai puțin atrăgătoare pentru bărbați, mai ales pentru cei pe care îi privea de sus, la propriu, dar acum înțelegea că era un avantaj alături de el. Puteau sta unul lângă altul, îngemănându-și coapsele, șoldurile, piepturile, gurile. Nu trebuia ca el să se încovoie ori să se răsucească în poziții ciudate. Erau perfecți unul pentru celălalt.

Cuprinzând-o de talie, o susțină și o ridică.

- Intră în apă!

Ținând-o de mână, cu degetele strânse în jurul degetelor ei, o ajută să își țină echilibrul când intră și se lăsă în apa caldă.

- Ar trebui să-ți scoți cămașa ca să nu se ude.

- Bună idee.

Deafăcu doi nasturi și și-o trase peste cap. Pieptul lui magnific o atrăgea spre el când se ghemui în fața ei. Nu se putea abține să nu îi atingă așa cum nu îndrăznise când zăcea rănit în patul ei: piele pe piele.

- Voiam să fac asta când îți revenesi, dar nu părea convins, dat fiind că nu știai ce este cu tine.

— Îi plăcea la nebunie să îi simtă părul gădilându-i degetele.

— Cum se gândește o cărciumăreasă atât de mult la bună-cuvîntă?

— Trebuie să ne limităm păcatele.

Ce făceau ei acum era un păcat mult mai mare. Nu putea decât să sperie că, evitându-le pe cele mai mici, cel mare avea să-i fie lertat.

— Nu în noaptea asta, prințesă. În noaptea asta, poți păcătuî cât vrei, iar eu voi păstra secretul.

Ea zâmbi.

— Nu pare să fie un păcat.

Era minunat și îndreptățit. Ea, care nu se simțise niciodată în largul ei în preajma bărbaților, care își ascunsese latura feminină de cei care puteau profita, se simțea plină de o feminitate radiantă.

Luă săpuzul și îl cufundă în apă, trase cu ochiul spre ea și se așeză în spatele ei. Își ridică picioarele și le cuprinsese strâns cu brațele, așezându-și obraji pe genunchi. Nu-și putu reține geamătul adânc când mâinile lui mari aterizară pe umerii ei, mângâind-o încet. Nu avea bătăături, palmele nu îi erau aspre, dar nici complet netede. Aveau o oarecare asprime, care o înfioră din cap până în picioare.

— Chiar nu ai fi profitat în noaptea în care îmi reveneam dacă aș fi cedat? întrebă ea, oarecum visătoare.

— Aș fi încercat din răspuțeri să mă port cuvîntos.

— Mi-era teamă că nu vrei. Acum știu adevărul. Te-aș fi implorat să mă transformi într-o dezvățată.

El răsă înfundat.

— Aș fi fost obligat să îți fac pe plac, mai ales că spatele tău este incredibil de ademenitor.

Atunci de ce îți îndepărta mâinile? De ce nu o mai mângâia de la umeri până la mijloc? Uitându-se peste umăr, văzu că se ridicase în picioare și își desfăcea pantalonii. Se întoarse la loc. Știa că, în cele din urmă, avea să-i scoată, dar nu voia ca el să vadă cât de mult aștepta să o facă, lingându-și buzele nerăbdătoare.

— Nu te rușina, Gillie. Sunt sigur că nu e prima oară când mă vezi, ținând cont că am stat gol în patul tău.

Ea încuviință din cap.

— Ești un individ impresionant, deși nu te pot compara decât cu bețivii care uită să fie decenti după ce se ușurează.

— Încă nu ai văzut ce au mai bun bărbații de oferit. Ar trebui să îmi cer scuze pentru toți cei care s-au născut vreodată.

- Arată-mi ce poți!

- Intenționez să o fac negreșit, scumpo. Vino mai aproape!

Încântată de alinturile cu care o răsfața, îi făcu loc, auzi apa plescând ușor și, ridicându-se, îi văzu mâinile cuprinzând marginea cășii și simți, cu toate simțurile la pândă, cum se lăsă în jos, până când o cuprinse între coapse, cu spatelul lipit de vintrele lui, simțindu-i mădularul tare pe piele. Dorința care erupse în ea era plăcută și totodată înspăimântătoare.

O mângâia din nou pe spate, iar gura îi ajunsese în curbura în care se întăleau umărul și gâtul.

- Întotdeauna miroși a vanilie, însă mi-ai spus că nu gătești.

- Îmi place aroma, așa că mă dau cu puțin parfum în spatele urechilor în fiecare dimineață.

- Mm... Își înfundă nasul în spatele urechii ei. Ești numai bună de mâncat.

Răsând, se răsuci și îi văzu umărul. Rana se vindeca; o cicatrice roșie, proaspătă și vizibilă arăta ce îndurase. Împroșcând apă cu mișcările ei, se întoarse spre el și îi atinse cu degete tremurânde.

- Oh, Thorne!

- Nu mai doare.

- Nu ar fi trebuit să doară deloc, nu ar fi trebuit să se întâmple. Aplecându-se, depuse un sărut pe carnea strânsă.

- Atunci nu te-aș fi întâlnit. Ridică mâna, îi cuprinse bărbia și maxilarul în palmă, în vreme ce degetele i se strecurară în păr. Iar viața mea ar fi mult mai săracă dacă nu te-aș fi cunoscut.

Își lipi gura de a ei. Își schimbă poziția ca să ajungă mai bine la ea, făcând valuri. Nu prea aveau loc să se miște, dar nu părea să conteze, căci stăteau lipiți unul de altul, moccind de pasivitate și de dorință. Voia să îi atingă peste tot, să sărute fiecare cicatrice. Înainte de noaptea atacului, nu avusese nici una. Își dorea să-l fi văzut fără ele, însă cicatricile nu îi făceau deloc mai puțin magnific.

Și era magnific nu doar ca înfățișare, ci și prin ce făcea: o săpunea fără să-și desprindă gura de a ei, iar limba lui o înnebunea, încingându-i tot corpul. Chiar dacă apa se răcea, nu avea să observe, nu stând lipită de acel bărbat care emana căldură.

În cele din urmă, trebui să-și desprindă gura de a ei pentru a ajunge peste tot.

- Ar fi o sarcină mai ușoară dacă aș fi mică.

- Mă bucur că nu ești. Îmi place că ești înaltă.

- Unii dintre băieții care știau că sunt fată și, bănuiesc eu, unii bărbați mi spuneau Longshanks¹.

- Nu văd nimic mai frumos decât să fi numită după un rege.

Ea se încruntă.

- Este rege?

- Edward I. Era cunoscut pentru înălțimea lui.

- Nu cred că era un compliment.

- Însă așa ar trebui să îl iei. El întinse mâna, cu săpunul în palmă.

B rândul tău.

Îl spală fără să se grăbească deloc, torturându-l cu mici atingeri, atingându-i voit cu sănii pielea săpunită, bucurându-se să-l vadă închizând ochii în extaz și să-l audă icnind. După o vreme, nu mai avea ce să curețe, iar apa se răcise prea tare ca să-și mai poată ține de cald unul altuia. Se ajută să iasă din cadă și, folosind prosoapele pe care el le așezase lângă foc, se șterseră unul pe celălalt. Era un schimb intim atât de firesc, încât se vedea făcând asta în fiecare seară pentru tot restul vieții.

Dar nu putea fi în fiecare seară. Ci doar în seara aceea. Poate încă una sau două seri, până când Thorne se căsătorea. Avea să fie devastator să-l cedeze altei femei, dar ea avea cărciuma - pe care o cam neglijase în ultima vreme -, familia și oamenii care îi frecventau localul. Întotdeauna fuseseră de ajuns. Aveau să fie din nou. Dar nu în acea seară.

În noaptea aceea, lumea ei se reducea la Thorne, doar la Thorne. Judecând după privirea lui, care o examina pe îndelete, acum că dispăruseră toate picăturile de apă, iar prosopul fusese aruncat deoparte, nu putea să nu se gândească la faptul că lumea lui se redusese la ea, doar la ea.

- Bști nespuse de frumoasă, spuse el încet. Și te-ai descurcat de minune să ascunzi asta. Cred că sunt singurul bărbat îndeajuns de norocos să afie ce comori ai de oferit.

- Încep să cred că petreci o grămadă de timp cu nasul îngropat în cărți de poezie.

- Scoți la iveală poetul din mine.

O ridică în brațe.

- Rămile tale!

- Sunt aproape vindecate.

¹ În traducere din engleză, Longshanks înseamnă „Piciorare lungă”. (n.red.)

Îți lipi gura de scobitura gâtului lui și o duse spre pat.

- Ți-am spus că ești superb?

- Cu toate cicatricile acestea?

- Te fac mai impunător.

- Arată că sunt un nesăbuit.

- Arată că ești un bărbat hotărât să supraviețuiască.

- Nu credeam că voi supraviețui, mărturisii el. Până când ai apărut tu și, dintr-un motiv păcătos, încă de la început, nu am vrut să te dezamăgesc. Doresc cu disperare să nu te dezamăgesc nici în noaptea aceasta.

- Nu aș putea fi dezamăgită când ești cu mine. Pufni, cum nu se cuvenea să facă o doamnă, și își îngropă fața în gâtul lui. Acum eu sunt cea care face complimente ridicole. O să le pierdem numărul dacă o ținem tot așa.

O așeză pe pat de parcă ar fi fost un cadou care aștepta să fie desfăcut, deși era deja goală - poate că era un cadou ce trebuia admirat.

- Spune ce vrei, prințesă, iar eu voi face întocmai. Nu ne va sta nimeni în cale, căci ceea ce spunem este doar pentru urechile noastre.

Stând acolo, își trecu un deget - doar unul, când ea tănjea după toate - de-a lungul umărului, apoi de-a lungul brațului, coborând pe șold, pe picior, până în vârful degetelor, apoi urcă până sus pe partea cealaltă, ajungând cu vârful degetului pe buzele ei.

- Ești superbă, grațioasă și zveltă din cap până în picioare.

O lăsă fără cuvinte, dar se aștepta să se uite în jos și se vadă radiind, ca și când ar fi înghițit raze de lumină. O făcea să se simtă precum o prințesă, așa cum își închipuise cândva că era.

Patul se lăsă sub greutatea lui când se întinse lângă ea, cuprinsându-i obrazul și acoperindu-i gura cu a lui. Nu mai trebuia să o încurajeze să-și desfășoare buzele; se desfășeau din proprie dorință, dornice să îi primească sărutul mai adânc. Se întoarse ușor, astfel încât să îi simtă pielea lipită de a ei - îi atinse gamba cu piciorul, apoi genunchiul, până când genunchiul ei ajunse pe șoldul lui, cu miezul frunții lipit de vintrele lui, simțindu-i mădularul din ce în ce mai tare și mai lung, ca o bucată de granit acoperită cu catifea, apăsând-o pe pântec. Genu răgușit și atârnat și, deși nu credea că era posibil, o sărută mai adânc, cu un nesaț amețitor.

Nu era de mirare că era considerat un păcat, căci, dacă oamenii nu ar fi fost descurajați să se dedea unui astfel de comportament, ar fi

făcut-o tot timpul. Cât mai des posibil. Cum puteau oamenii căsătoriți, care aveau voie să o facă, să se ocupe și de alte lucruri? Trupurile lor creau mici scântei de plăcere oriunde se atingeau, care se transformau în scântei și mai mari. Se lăsă absorbită de el, minunându-se, copleșită de pofta cu care se atingeau.

Desprinzându-și gura de a ei, să lăsă câțiva centimetri mai jos, îi cuprinse sânul în mână și își apropie gura de el, de parcă ar fi fost cel mai ales lucru pe care l-ar fi gustat vreodată. Îi cuprinse sfârcul între buze și îl supse, făcând-o aproape să sară din pat, sub asaltul durerii și al plăcerii care se luptau pentru întâietate; plăcerea câștigă, făcând-o să simtă multitudine de senzații în tot trupul. Se lipi udă de el, ridicându-și șoldurile, arcuindu-și spatele, astfel încât să se poată freca mai bine de mădularul lui tare.

Dacă era să se ia după felul în care tresări, de data aceasta el fu cât pe ce și să sară din pat.

— Vrăjitoare ce ești, mormăi, iar ea răsă, întrebându-se dacă așa ceva era îngăduit.

Dar cum să nu fie când în patul ei era atât de multă bucurie? Îi plăcea la nebunie tot ce făceau, el ei și ea lui — atingerile, mângăierile, sărutările, gura care gusta. Acolo, în umbre, cu ușile încuiate și ferestrele acoperite, totul părea acceptabil. Nu, era mai mult de atât. Totul părea predestinat. Își creaseră mica lor lume în care păcatele și regretele nu existau, în care secretele delicioase puteau fi păstrate în siguranță. În care trupurile se bucurau de libertatea de a explora și de a fi explorate.

Cuprinzând-o de mijloc cu mâinile lui mari, îi mușcă pielea de pe coaste, lăsând mici urme de o parte și de alta, coborând mai jos, rostogolind-o pe spate, până ce ajunsese la abdomen și se culbări între picioarele ei. Limba lui dădea târcoale în jurul buricului, lingând-o în timp ce își strecură brațele pe sub coapsele ei, deschizând-o mai larg cu mâinile.

Ridicându-și spatele de pe pat și sprijinindu-se în coate, îi cuprinse fața între palme:

— Thornel

El ridică privirea spre ea. Dorința și pasiunea pe care o văzu în ochii lui întunecați, de culoarea berii Guinness, o făcură să simtă flăcări lichide în vine și începu să tremure, scuturată de fiori. În adâncurile ochilor lui văzu mai mult decât o promisiune, zări un jurământ: avea să o posedă, să-i aducă plăcere, să o facă să-și uite numele.

Cu degetele mari, o desfăcu de parcă ar fi fost soarele desfăcând petalele, scoțând la iveală mugurul ascuns pentru a-i oferi căldura lui. Lăsându-și capul în jos, îi cuprinse miezul ființei cu gura și supae de parcă ar fi fost făcută dintr-un caramel care trebuia savurat fără grabă. Se desprinde de el și se sprijini în coate, cu coloana arcuită, închizând ochii, lăsându-și capul pe spate și respirând sacadat. Limba lui o asaltă. Ridică mâinile și îi frământă sânii, cuprinzându-i sfărcurile între degetul mare și arătător și răsucind încet. Totul se încorda de parcă ar fi înălțuit-o cu mii de frânghii, făcând-o să tresalte ori de câte ori sugea, trăgând-o spre el. O răscolea și o alina.

Începu să fie cuprinsă de spasme, iar printre buzele întrodeschise îi scăpară țipete. Plăcerea era insuportabilă...

Apoi explodă într-un vârtej de culori splendide și senzații magnifice.

- Oh, Doamne, Thorne!

Îl auzi răsând infundat și satisfăcut și, nu știa cum, dar reuși să-i intensifice senzațiile. Parcă ar fi căzut din cer, fără teamă, căci avea să o prindă el.

Patul se legănă când se ridică și se așază lângă ea. Întorcându-i capul într-o parte, își așază palma pe obrazul lui.

- A fost minunat. Dar mai e.

Încuviințând, îi atinse bărbia cu degetele.

- Dar nu mi-am revenit atât de bine precum credeam.

Se ridică brusc.

- Te-ai rănit?

- Nu, dar nu cred că mă pot susține ca să mă asigur că te duc din nou în al nouălea cer. Iar dacă stai sub mine, probabil că nu ar fi bine pentru capul tău, care trebuie să se vindece. O mângâie pe abdomen. Încalcecă-mă, prințesă!

- Nu înainte de a te chinul un pic.

Capitolul 20

Chinurile nu fuseseră niciodată mai minunate. Era novice, dar totodată o femeie incredibil de deșteaptă, ceea ce însemna că își

dădu imediat seama ce să facă, deși bănuia că gemetele și mormăitul lui și câte un „la dracu” o duceau în direcția potrivită.

Când încercă să o atingă, îi puse mâinile deasupra capului și îi porunci:

- Nu atinge!

Era un chin. Un chin absolut că nu putea să își treacă degetele prin șuvițele ei scurte și mătăsoase ori să alunece de-a lungul pielii ei catifelate.

Îi mușcă ușor lobul urechii și își trecu limba peste urechea lui, care fusese întotdeauna extrem de sensibilă. Îi șopti ceva provocator și obraznic.

El se încruntă.

- Unde ai învățat asta?

- Uneori, bețivii spun cele mai mari obraznicii.

- Dacă ți-au spus asta în față, sper că i-ai pocnit.

- Nu iau seama la vorbele bețivanilor.

El ar fi făcut-o dacă ar fi auzit vreodată pe cineva spunându-i ceva atât de necuviincios lui Gillie, femeia cu care devenise intim. Incredibil de intim. Încă îi simțea gustul pe limbă, sânii în palme, îi auzea țipetele de plăcere răsunând înprejurul lui. Știse că avea să fie aprigă în așternuturi, că voia să se implice cu toată ființa, așa cum făcea în toate aspectele vieții ei.

Ridicându-se, cu șoldurile lipite de ale lui, se aplecă și îi sărută cicatricea de pe umăr.

-- Doare? întrebă ea.

Durea, dar mereu era așa. Se temea că avea să-l doară mereu.

- Nu.

Își trecu degetul mare și arătătorul înprejurul sfârcurilor lui, până când se întăriră.

- Nu le-am spălat, îi zise ea. Părea prea intim. Le voi spăla acum.

Întregul trup i se încordă sub limba ei care se plimba peste discurile maronii, de parcă ar fi găsit smântână în ele și ea ar fi fost o pisică hotărâtă să lingă și ultima picătură. Gemu din adâncul pieptului și îi surprinse zâmbetul tainic. Dumnezeuule, îl atingea în mai multe feluri decât putea număra, atingea părți din adâncul lui despre a căror existență habar nu avusese măcar!

Se ridică și îl privi pe îndelete, de la părul răvășit până în vârful picioarelor, iar el se întrebă ce mai avea să facă.

Alese coapsa, până la cicatricea de acolo. Apoi, cu pleoapele pe jumătate lăsate, se uită la el cam cum bănuia că se uitase și el la ea când stătuse culbărit între coapsele ei. Nu, nu se uita deloc astfel la ea, nu cu atâta ardoare, nu atât de aprig, nu atât de ispititor!

Îi cuprinse mădularul în mână. Mădularul zvâcni. Thorne tresări. Încet, ea se împinse în față, fără să-și ia privirea de la el, ca și când l-ar fi provocat să rămână cu ochii țintă la ea, ținându-l captiv, de parcă l-ar fi înălțuit. Își linsese buzele până ce luciră, umede. Se încordă atât de tare, că începură să îi doară mușchii.

Plecându-și fruntea, îi sărută vârful mădularului, apoi linsese umezeala de pe el.

- Dumnezeu! Încercă să se ridice. Mâna ei țâșni, cu degetele răsirate pe pieptul lui, oprindu-l. Nefolosind aproape nimic altceva în afară de ochii ei verzi-căprui, îi porunci, împingându-l la loc.

- Gillie...

- Șpt. E rândul meu.

Cu limba, îi mângâie pe dedesubt și se temu că se putea face de râs revărsându-și sămânța în clipa aceea. Îi cuprinse cu gura, iar dorința îi răvăși trupul.

Oh, da, învăța repede prințesa lui! Îi chinui cu limba ei jucăușă, care sălta, se răsucea, cu atingeri lungi și fără grabă. Dacă nu ar fi trecut atât de mult timp de când nu mai fusese cu o femeie, poate că ar fi rezistat mai mult. Dacă nu i-ar fi făcut ea acele lucruri incredibile, dacă nu ar fi simțit nevoia disperată de a o poseda, poate că ar fi rezistat mai mult. Dar o voia cu totul, fără rezerve, în întregime. Avea nevoie de ea cum nu mai avusese niciodată nevoie sau nu mai dorise ceva în toată viața lui.

- Gillie, repetă el, cuprinzându-i brațele cu mâinile. Fă ce ai de făcut altfel Încalecă-mă, primește-mă în adâncul tău!

Slavă Cerului, ea făcu așa cum o îndemnase, cuprinzându-i șoldurile între genunchi, luându-l în mână mădularul care îi dureau și zvâcnea și așezându-l în pragul dintre picioarele ei. Închise ochii și îi cuprinse. Când dădu peste bariera ei, o prinse de șolduri și se împinse. Micul ei țipăt îi sfâșie inima.

- Îmi pare rău...

Ea clătină din cap și se lasă mai jos, până când îi cuprinse cu totul.

- E așa de bine! Acum înțeleg de ce păcătuiesc oamenii.

-Nu este un păcat, Gillie. Nu când setea și dorința sunt atât de mari.

Fusese cât pe ce să spună „dragostea”, dar gândul că ar putea-o iubi atât de adânc, atât de disperat îl îngrozea și nu putea da glas sentimentelor. Tot ce știa era că nimeni nu îi mai atinsese inima și sufletul așa cum o făcuse ea. Nimeni nu mai contase atât de mult ca ea. El, care se crezuse incapabil de iubire, se lupta cu gândul că ea îl făcea să se îndoiască de tot ce știuse vreodată despre sine.

Cuprinzându-i șoldurile cu palmele, o călăuzi când începu să îi călărească, lăsându-i în întâmpinare, unduindu-se deasupra lui. Se uită cum pe chipul ei se așternea uimirea, îi simțea mușchii strângându-se împrejurul lui când făceau să se miște din ce în ce mai frenetic, umplând aerul cu icnetele și gemetele lor. Strângându-l tare, țipă când ajunse pe culmi. Cât putu de blând, însă grabnic, o ridică de pe el, căci simțea că avea să explodeze și el și se zgudui din tot trupul încercând în van să se lase pe o parte și să-și verse sămânța în palmă. Ieși un dezastru.

Lipindu-și trupul de al lui, îi acoperi palma cu mâna ea. Cu brațul liber, el o ținu aproape, întrebându-se dacă inima lui avea să își recapete vreodată pulsul normal sau urma să pompeze mereu cu abandonul acela sălbatic pe care îl stârnea apropierea ei.

Să faci dragoste nu era ceva curat, cum crezuse mereu că avea să fie, însă, în timp ce stătea întinsă în pat, așteptând - așa cum îi spusese - ca el să se întoarcă, nu putea nega că Thorne avea ceva incredibil de masculin când stătea lângă lavoar, curățându-se.

-Nu ar fi mai simplu dacă am face încă o baie? întrebă ea.

Răzând infundat, se apropie cu o cârpă umedă.

-Nu am puterea să pregătesc încă o baie.

Cu grijă, îi șterse zona pe care o linsese mai devreme și interiorul coapselor, pătate de sânge.

-A durut tare? întrebă el.

-Nu.

-Nu ar trebui să te deranjeze atât de tare data viitoare.

Simți un val de plăcere la gândul că aveau să petreacă încă o noapte împreună. După ce termină, schimbarea așternuturilor, apoi se strecurară sub ele, ținându-se în brațe.

-Cât stai? întrebă ea.

- Voi pleca înainte de ivirea zorilor. Nu vreau să mă vadă cineva plecând. Strecurându-și degetele sub bărbia ei, o privi în ochi. Dacă nu cumva vrei să plec mai repede, deși tare aș vrea să dorm cu tine în brațe.

Ea încuviință, culbărindu-se lângă el. Iubea mirosul pielii lui calde.

- Mi-ar plăcea și asta.

Cu brațul împrejurul ei, îi mângâie mâna, în vreme ce ea îi trase agale ceccuri pe piept.

- Îți pare rău? o întrebă.

- Să-mi pară rău? Deloc. Îmi pare bine.

- Vreau să știi că te respect.

- Nu, nu e așa. Îmi șoptești la ureche.

Răse înfundat.

- Ai o ureche încântătoare, numai bună pentru șoptit.

- Nu am mai vrut asta până acum, Thorne, până la tine. De ce ești atât de diferit?

- Pentru că sunt dăce.

- Nu are nici o legătură. Nu mă interesează absolut deloc titlul tău. E altceva. Bunătatea față de Robin, de exemplu.

- Mă gândeam să îți plătesc taxa să meargă la o școală cu internat.

Ridicându-se în cot, se uită la el, cercetându-l.

- De ce?

- Pentru că este un copil deștept. Ar ajunge departe.

- Nu ar face decât să fugă. Crede că, dacă stă aici, îi va găsi mama lui. Își închipuie că este o zână.

- Mă întreb de unde i-o fi venit ideea asta.

Se lăsă la loc în pat și se lipi de el.

- Probabil din poveștile fantastice pe care i le-am spus când se trezea după vreun vis urât, povești pe care mi le spunea și mie mama când eram mică și nu puteam să dorm.

- Poate că voi înființa o școală în apropiere. Ar beneficia mai mulți copii astfel, nu-i așa?

- Ești un om bun.

- Nu atât de bun. Am 36 de ani, iar până acum nu m-am prea gândit la cei mai puțin norocoși decât mine. Aveam chestiuni mai presante pe cap: un iaht rapid, un cal iute, femei făcătoare. Cândva,

când vei dori, te voi duce în Franța, ne vom plimba cu iahtul și vom vizita podgoriile acelea.

Nu îți putea imagina asta, se îndoaia că aveau să facă vreodată așa ceva, cunoscându-și prea bine locul în viața lui, știind ce însemna pentru el. Iar dacă ar fi însemnat ceva mai mult pentru el, bănuia că nu era prima femeie care ar fi pus mâna pe ceva ce nu putea fi al ei pentru totdeauna. El avea nevoie de o femeie care să îi poată sta alături ca ducesă. Ducesele nu dețineau cărciumi. Însă era o fantezie încântătoare, așa că îi spuse:

– Îți voi da struguri din vie.

– Iar eu voi linge sucul de pe degetele tale.

Voia asta mai mult decât dorise orice altceva, dar, cum era realistă, știa că nu avea să se întâmple niciodată.

Să se trezească cu Gillie în brațe fusese unul dintre cele mai satisfăcătoare începuturi de zi pe care le trăise vreodată. Era o amantă pasională, dornică să-l primească în ea, în miezul arzător al ființei ei, ispititor și strămt. Și-ar fi petrecut toată ziua cu ea în pat, însă era o femeie practică și avea de condus o afacere, așa că plecase când străzile încă erau acoperite de ceață, iar luna nu dispăruse de pe cer.

Când ajunsese acasă, răsărise soarele și era flămând, însă decât să riște să dea peste mama lui, care era posibil să se fi trezit deja, ceea ce i-ar fi stricat buna dispoziție, porunci unui servitor să-i aducă o tavă cu mâncare în dormitor. După ce valetul îi aranjă pentru ziua respectivă, își savură masa în salon, citi ziarul, imaginându-și că ar fi fost mult mai plăcut dacă Gillie era acolo cu el, sorbind ceaiul și citind și ea ziarul. Când auzi bătaia în ușă, se uită la ceas și își dădu seama că petrecuse aproape o oră stând acolo și închipuindu-și-o în camera lui. Nu că ar fi putut să o primească vreodată în acea încăpere, atât timp cât mama lui locuia acolo. Își imagina agitația pe care ar pricinui-o și zilele negre pe care ducea și le-ar fi făcut femeii pe care el o iubea.

Gândul acela aproape că îi făcu să cadă de pe scaun. O iubea, o iubea pe Gillie!

El, care nu iubea niciodată, iubea în cele din urmă. Faptul că era capabil de o emoție atât de intensă fu ca o revelație pentru el. Îi venea să deschidă toate ferestrele și să strige întregii lumi...

Dar nu ti putea spune nici măcar ei, căci nu ar fi fost corect față de ea, față de el, față de ei. O putea avea acolo, în patul lui, în acea încăpere, dar nu ca ducesă. Nu ti putea cere să renunțe la cărciuma care însemna atât de mult pentru ea. Nu o putea desprinde de tot ce știa, de toți oamenii care i-ar fi fost alături și i-ar fi amenințat dacă i-ar fi făcut ceva rău. Nu o putea aduce în lumea aceea care nu ti oferea nici o bucurie.

Deși nu se îndoaia câtuși de puțin că putea face față aristocrației, cel puțin când venea vorba de socializare. Avea o grație și o încredere înnăscute, care o făceau să fie egala oricărei doamne. Felul în care vorbea ar fi trădat că nu se născuse printre aristocrați, însă ușurința cu care reușea să poarte conversații ar fi făcut-o să fie văzută cu ochi buni. I-ar fi fermecat și încântat pe cei care i-ar fi acordat o șansă, la fel cum îl fermecase și îl încântase pe el la fiecare pas. Era păcat că originea ei îi împiedica pe cunoscuții lui să aibă ocazia de a petrece timp în compania ei.

Se auzi din nou o bătaie la ușă.

Mama lui intră de parcă ar fi împins-o o vijelie. Se ridică în picioare când ajunsese în fața lui, cu spatele drept și cu mâinile împreunate în față.

- Ți-am văzut anunțul în ziar legat de încheierea logodnei.

Dăduse un anunț cu o zi înainte. Fusese scurt și elegant, sugerând că părțile implicate conveniseră și fuseseră de acord ca nunta dintre ducele de Thornley și Lady Lavinia Kent să nu aibă loc.

- Am vrut să mă asigur că nu va fi arătat nimeni cu degetul și nu va fi nimeni învinovățit.

- Nu ai reușit decât să ațâți bârfele. Trebuie să le arăți oamenilor că nu ești rănit și că ești pregătit să îți vezi de viață. Este mai urgent decât a fost vreodată să îți alegi o soție cât mai curând posibil. Prin urmare, am stabilit o dată pentru bal, peste două săptămâni. Am trimis invitațiile în dimineața aceasta.

Îi venea să mormăie de frustrare văzând că se amesteca unde nu-i fierbea oala. În schimb, spuse calm:

- Dumnezeuule, probabil că tipograful a muncit toată noaptea!

- Sunt ducesă. Bineînțeles, și a fost bucuros să o facă.

Nu își putea imagina că Gillie ar fi deranjat pe cineva în felul acesta.

— Am invitat familiile cu cele mai eligibile fete, continuă ea. Va fi un eveniment mic, căci are un singur scop: să ne asigurăm că îți vei găsi cât mai repede o mireasă demnă de poziția ta.

— Nu sunt încă gata să mă ocup de această sarcină.

— Să fi gata! Oamenii râd de tine, întrebându-se ce defecte ți-a găsit Lady Lavinia de te-a părăsit în febul acesta.

— Am spus clar că nu a fost vina nimănui.

— Crezi că te crede cineva? Nu ai făcut decât să alimentezi bârfele celor care vor să ne vadă prăbușindu-ne. Astfel de situații sunt rezolvate cel mai bine de către femei, așa că preiau controlul. Știu că rareori suntem de acord, dar de data aceasta nu te opune! Ai o datorie, o obligație, o responsabilitate față de cei care te-au precedat.

— Deja le-ai făcut pe toate doamnele eligibile să pară foarte atrăgătoare, spuse el caustic, sperând că avea să sesizeze sarcasmul.

— Dacă ai vreo speranță de a produce un moștenitor, trebuie să te ocupi imediat de asta, căci ai căpătat obiceiul tatălui tău de a pierde nopțile în oraș. Știu prea bine spre ce duce asta.

— Mamă, am ajuns la o vârstă la care pot trăi viața fără a fi muștrat pentru ce fac. Cred că e cazul să te muți în altă casă.

Ea se întoarse de parcă ar fi lovit-o.

— Nu pot face asta până când nu va apărea aici altă lady care să conducă lucrurile. Servitorii vor deveni leneși fără o mână fermă. Nu voi îngădui ca proaspăta ta soție să preia o casă neglijată. Este o chestiune de mândrie.

— Întotdeauna a existat atâta mândrie în această familie!

Deși mama lui avea dreptate. Era vârsta la care trebuia să se căsătorească și să aibă un urmaș. Plecă că dorea sau nu. Își încruciașă brațele la piept și încuvlință scurt din cap.

— Voi lua parte la bal cu o singură condiție. O vei invita pe domnișoara Gillian Trewlove.

— Cine este familia ei?

— Lady Aalyn s-a căsătorit cu fratele ei. Ar trebui să-i inviți și pe ei, dacă nu ai făcut-o deja.

— Lady Aalyn s-a căsătorit cu un plebeu, un bastard.

— Și vei avea privilegiul de a fi prima care îi invită la un bal. Nu se îndoaie că mama lui știa cu precizie unde să o găsească pe Lady Aalyn. Poți să-i trimiți invitația lui Gillie la cărciuma Sirena și Unicornul.

Ea strâmbă din nas.

- O femeie care servește într-o cârciumă?
- Care deține cârciuma.
- Nu aş putea vreodată...
- Atunci vei avea un bal la care ducele de Thornley nu va participa.

Nu ştia de ce brusc era atât de important ca Gilie să fie acolo. Poate pentru că voia să încerce apele și să vadă dacă i-ar plăcea să înnoate în ele. Dar, chiar dacă i-ar fi plăcut, nu ar fi renunțat la cârciumă pentru el și nici nu trebuia să o facă.

- Te vei face de rușine.

- Le voi prezenta prietenilor mei și cunoștințelor pe cineva incredibil de încântător. Multă lume va beneficia de pe urma acestui fapt. Dacă li vei acorda măcar o șansă, îndrăznesc să spun că o vei plăcea.

- Nu pot să îmi imaginez așa ceva, dar nu voi face familia aceasta și mai rău de râs anulând un bal după ce am anulat deja o nuntă. Invitațiile pe care le-ai solicitat vor fi expediate mâine.

- Dacă stau să mă gândesc, dă-mi mie invitația domnișoarei Trewlove și i-o voi livra personal.

- Îndrăznesc să spun că vei regreta ziua în care o vei aduce în această casă.

- O vei trata cu amabilitate, mamă, și îi vei arăta respect sau vei afla că răbdarea mea în ce te privește are o limită.

Ea ieși valvârtej din încăpere. El se îndreptă spre birou, deschise un sertar și scoase o cămașă zdrențuită. Întorcându-se de pe scaun, își trecu degetele peste cusătura atentă și delicată, care strângea țesătura strâpunsă cândva de cuțitul care îi pătrunsese în umăr. Nu îi reparase doar hainele. Reușise cumva să îi repare și pe el, când nici măcar nu își dăduse seama că avea nevoie să fie reparat.

În momentul în care intră pe ușa cârciumii, se gândi serios să închidă prăvălia. În mod normal, îi plăcea la nebunie fiecare minut petrecut acolo, fie că servea băuturi, vorbea cu clienți sau dădea ordine în stânga sau dreapta. Dar acum tot ce își dorea era să petreacă timp cu Thorne. Poate că avea să-l invite în pivniță pentru a alege un sherry. Nu se putea abține să nu zâmbească la gândul acela.

În loc să se îndrepte spre o masă, el veni spre ea.

- Văd că în seara asta s-a întors omul tău.

Știa că se referea la Davey, dar, într-o parte nesocotită a minții ei pe care nu știuse vreodată că o poseda, își dădu seama că ar fi putut vorbi totodată despre el însuși. Omul ei. Avea un om al ei. Voia să se urce pe teighea și să strige în gura mare, dar ceea ce împărtășeau și ce era între ei reprezenta un secret delicios. Băgă mâna în buzunar și scoase un dar pentru el, care o făcea să zâmbescă larg.

- Da, dar ești bine-venit să dai o mână de ajutor dacă dorești. Am nevoie de cineva care să măsoare timpul.

Luându-i mâna, îi puse plesa rece de aur în palmă și îi strânse degetele deasupra ei. El le desfăcu și se uită țintă la ceas. Surprinderea și mirarea de pe chipul lui o făcuseră să se strângă pieptul și să simtă înțepături. Încet, ca și când ar fi călătorit printr-un labirint de amintiri, ridică privirea spre ea.

- L-ai găsit.

Cu un zâmbet care îi lumina tot chipul, ea încuviință din cap.

- Petey a venit pe aici în după-amiaza aceasta și mi-a spus că a auzit vorbindu-se despre un ceas prețios și că știa unde l-am putea găsi. Așa că m-am dus.

- Nu mă gândeam că îl voi mai vedea vreodată. Desfăcu capacul și se uită la cadranul pe care limbile marcau trecerea timpului. Era ora corectă, căci îi fixase și îl întorsese cu grijă mai devreme. Îi cuprinse chipul cu blândețe, mângâindu-i obrazul cu degetul mare.

- Nu știu cum să vă răsplătesc pe tine și pe Petey pentru asta.

- Oh, Thorne, când vei învăța că bucuria pe care o simți când faci pe cineva fericit este toată plata de care ai nevoie? Însă Petey va primi mese și bere gratuit ori de câte ori va dori.

- Sunt cât se poate de sigur că plasatorul de la care l-ai luat nu ți l-a dat pur și simplu. Sunt convins că ai plătit bani frumoși pentru el.

- O nimic toată.

Căștigurile unei zile întregi, dar bani cheltuiți cu folos, căci văzu-se cât de dormic fusese să-și recapete ceasul.

- Măcar îngăduie-mi să te răsplătesc pentru asta!

- Este un dar, Thorne. Îi strânse mâna în care ținea ceasul. Accepți-l ca atare.

El încuviință din cap.

—Sunt atât de înduioșat, Gilliel Fără Îndoială, mă voi gândi mai des la tine decât mă gândesc la tata când mă voi uita la el.

Pentru o vreme poate, dar în cele din urmă amintirile legate de ea aveau să se risipească, iar el avea să-l asocieze din nou cu tatăl lui, căci acele legături erau mai puternice, durau mai mult și legau generații întregi. Îi strânse mâna în care continua să țină ceasul.

—Sunt foarte încântată că l-ai recăpătat.

—Te-aș săruta în clipa aceasta dacă nu aș provoca un scandal, spuse el.

—Poți să o faci după ce închidem.

În ochii lui scânteie ceva cald și tentant.

—Între timp, nu m-ar deranja să lucrez acolo în spate cu tine, unde este un pic cam înghesuit și aș avea o scuză de a te atinge ori de câte ori va trebui să trecem unul pe lângă celălalt.

Așa că făcu la fel ca în seara trecută, turnând băuturi și stând de vorbă. Se întreba ce ar fi crezut clienții ei dacă ar fi aflat că erau serviți de un duce. Deși Pinn știa ce titlu avea, nu îl rostise niciodată cu voce tare ca să audă toată lumea și nu i se adresa niciodată cu „Excelență”. Poate pentru că ea nu încetase nici o clipă să-l vadă ca pe un simplu bărbat, deși știa în adâncul sufletului că era mai mult și nu putea să fie niciodată al ei întru totul.

Într-un fel, aparținea Angliei, avea un loc în Camera Lordilor, se ocupa de afacerile reginei, crea și modifica legi și vedea de binele țării. Mick dorise să fie recunoscut de tatăl lui pentru că tânjise după exaltarea pe care i-o aducea gândul că făcea parte din nobilime, însă ea nu voise asta niciodată pentru sine, în afară de fantezia pe care o avusese în copilărie. Înalta societate era inaccesibilă pentru majoritatea oamenilor simpli, pentru plebe. Nu însemna că nu puteau dobândi poziții valoroase, ci doar că trebuiau să muncească mai mult pentru că nu primeau nimic de-a gata.

Deși, după ce îl cunoscuse pe Thorne, își dăduse seama că totul avea un preț. În ciuda rangului social, nu era nici pe departe atât de liber cum era ea. Se juca de-a cărciumarul, dar nu era ceva ce putea face pentru totdeauna, oricât de mult i-ar fi plăcut. La fel cum ea se juca de-a iubita lui. Nu putea fi pentru totdeauna, oricât de mult o bucura.

El avea să se căsătorească, iar ea nu. Era responsabil pentru producerea unui moștenitor. Ea nu avea să se mărite cu un bărbat

pe care nu-l iubea și bănuia că în viața ei nu putea exista decât unul. Acesta. Cel pe care nu îl putea avea.

Datorită lui Finn, aflase că nu erau făcuți pentru nobilime, nu pe termen lung. Dar putea profita la maximum pe termen scurt.

Astfel că, după ce închise cărciuma în noaptea aceea și ajunseră în capătul scării, nu se opri să se așeze și să se bucure de liniște. Aveau să fie o mulțime de alte nopți pentru asta, nopți în care să stea acolo singură, gândindu-se la el și la ceea ce fusese. În plus, voia multe-multe minute de amintiri pe care să le poată răsuci pe toate părțile fără să trebuiască să o cerceteze pe vreuna din ele prea des pentru că avea altele pe care le putea retrăi.

O conduse în dormitor și în patul ei. Cu o viteză remarcabilă, își scoaseră hainele unul altuia înainte de a se arunca în pat. Cu trupul pe jumătate acoperit, îi cuprinse în palmă jumătate din chip și îi acoperi gura cu o fervoare care ar fi înspăimântat-o dacă nu și-ar fi dorit la fel de mult să îi simtă. Iubea ardoarea care se năștea între ei, încercarea de a-și potoli pofta care le dădea de înțeles că nu avea să dureze prea mult și trebuiau s-o ia de la capăt. Avea să-și dorească întotdeauna ca gura lui să o acopere pe a ei, avea să tânjească întotdeauna după gustul și atingerea lui. Întotdeauna.

Ceea ce făcea ca întâlnirea lor să fie dulce-amară.

– S-ar putea ca aceasta să fi fost cea mai lungă zi din viața mea, spuse el răgușit, sărutând-o pe gât. Așteptarea de a prinde un moment singur cu tine.

– Nu eram sigură că te voi vedea astă-seară.

– Nu m-ar fi ținut departe nici o lege dată de Parlament.

Dar o soție da, se gândi ea, însă nu o spuse, nu voia să se gândească la asta. Cunoștea cel puțin cinci femei care se culcaseră cu bărbați fără a se căsători, de fapt, zece sau chiar sute. În momentul acela, se afunda în păcat, însă nu părea să-i pese. Senzațiile o copleșiră în timp ce gura lui fierbinte și degetele lui agile o explorau, sărutând, mușcând ușor, mângâind, chirpind, în vreme ce ale ei răspundeau în același fel, chinându-l, judecând după gemetele și icnetele care o făceau să se simtă în al nouălea cer.

Apoi o așeză astfel încât să fie dedesubt, iar el deasupra ei, cu șoldurile fixate între coapsele ei.

– Cuprinde-mă cu picioarele! îi porunci el.

- Nu credeam că ai puterea de a te susține.
- A mai trecut o zi în care m-am întremat. Voi risca.

Ridicându-și șoldurile, își strănise picioarele pe după mijlocul lui, fiind mai mult decât pregătită când o pătrunse. Îi plăcea la nebunie felul în care se întindea și o umplea, cu greutatea lui deasupra ei. Cuprinzându-i capul între palme, se aplecă și îi posedă gura, în vreme ce ea își coborî degetele de-a lungul spatelui lui și îi apucă de fese.

Gemând cu voce scăzută, începu să se miște deasupra ei, ducând-o pe culmi amețitoare de plăcere și de pasiune. Toate oasele și toți mușchii i se încordau, așteptând explozia eliberatoare. Nu mai simțise niciodată ceva atât de plăcut și știa că data viitoare avea să gândească la fel. Oricât de des s-ar fi gândit la ce se întâmplase cu o noapte înainte, amintirea nu era atât de minunată ca realitatea.

Când lumea explodă în jurul ei, când se dezintegrează, apoi redeveni un întreg, știa că amintirile nu o puteau hrăni îndeajuns, dar erau tot ce avea și voia să le prețuiască, să le adune. Își dădu seama că el o pătrundea frenetic respirând sacadat, gemând înăbușit...

Apoi se smulse din ea, îngropându-și fața între sânii ei, zguduindu-se de spasme și revărsându-și sămânța în mână, în strădania de a o proteja, ca nu cumva cineva să afle vreodată că păcătuisese.

Capitolul 21

Nu mai fusese niciodată atât de mulțumit ca acum, cu ea în brațe. Era caldă și bună și, în ciuda faptului că crescuse pe străzi, avea o inocență care îl determina să o protejeze, deși știa că era capabilă să o facă singură.

- S-ar putea să devin dependentă de tine, spuse ea încet, iar el răs.

- Nu mai mult decât sunt eu de tine.

Își trecu degetul peste pieptul lui.

- Mereu sunt uimită când te oferi să dai o mână de ajutor, fie că mă ajuți cu clienții, fie la curățenie.

- Nu mi-a plăcut niciodată să trândăvesc.

— Probabil că ai treburi de care trebuie să te ocupi.

— Mă pot ocupa de cele mai multe în timpul zilei.

Își schimbă poziția, așezându-și un picior între ale lui, iar coapsa ei ademenitoare era lipită de mădularul lui. Se ridică și se uită la el.

— Ce fel de lucruri trebuie să faci un duce?

— Am patru moși, așa că trebuie să citesc rapoartele pe care mi le trimit administratorii, să aprob reparațiile și întreținerea, să iau decizii legate de mărirea veniturilor aduse de fiecare moșie. Mă întâlnesc cu avocații să discutăm despre diverse situații care se ivesc.

O grămadă de întâlniri.

— Și trebuie să te căsătorești.

Gând care ar fi trebuit să îl aducă bucurie, nu disperare.

— Da. Și trebuie să am un moștenitor.

— Când ești un om din popor, ai un avantaj. Nu trebuie să ne căsătorim. Nu trebuie să facem copii. Voi, nobilii, pare că sunteți mereu sub ochii lumii.

— Presupun că da. Una dintre îndatoririle noastre este să alimentăm bărfele și fișucile care se publică. Fără noi, ar înceta să existe.

— Nu aș vrea să fiu mereu sub lupă.

— Acesta este motivul pentru care stai după teșghea?

Ba încuviință din cap.

— Îmi place să am cărciuma, dar prefer să fiu discretă în privința aceasta. Mick nu este așa când vine vorba despre hotelul său. Pentru el este important ca oamenii să îl vadă pe el și ce a realizat. Poate pentru că este bărbat și simte nevoia să fie văzut ca un cuceritor.

— Tu ești astfel într-un mod mult mai subtil. S-ar putea ca oamenii să te subestimeze.

— Lucru pe care îl pot folosi în avantajul meu uneori. Charlie nu se aștepta deloc să sar la el.

— Dar știa că nu este de joacă cu tine. De aceea a dat bir cu fugiții.

— Mă întreb când o vei face și tu.

El își trecu degetele prin părul ei.

— Nu o voi face, Gillie.

— Dar va veni o noapte care va fi ultima pentru noi. Când va veni, te rog să-mi spui!

Știa că aveau să fie cele mai dificile vorbe pe care le putea rosti vreodată, dar ținea prea mult la ea, o respecta prea mult pentru a se culca cu ea în timp ce împărțea așternutul cu soția lui.

- Nu se va întâmpla prea curând.

Dacă nu ar fi avut nevoie de un moștenitor, de o soție care să cunoască dedesubturile înaltei societăți, ar fi fost posibil ca acel moment să nu vină niciodată. Dar urma să vină, trebuia, pentru că avea responsabilități, pentru că făcuse promisiuni. Însă voia să-l amâne cât de mult putea.

- Mama organizează un bal în două săptămâni. Aș dori să vii.

Pufnind, Gillie se lăsă pe spate.

- În nici un caz!

El se rostogoli, până ce se așeză cum stătuse ea, cu piciorul între ale ei, cu coapsa lipită de miazău ființei ei, de locul pe care avea să fi mai vizitate o dată înainte de a pleca.

- Sezonul s-a încheiat. Nu vor veni prea mulți invitați. Fratele tău Mick se va număra printre ei, așa că nu vei fi singura persoană pe care o vei cunoaște.

- De ce ai vrea să fii acolo?

- Pentru că vreau să te prezint mamei și prietenilor. Ești o femeie fascinantă, Gillie, și vor fi curioși.

- Vrei să mă expui ca pe un animal de la grădina zoologică.

- Nu. Era îngrozit de o asemenea idee, dar cum să o faci să înțeleagă? Ești o femeie de afaceri de succes. Te-ai născut în sărăcie, dar te-ai ridicat deasupra condiției tale. Meriți să îți fie recunoscute realizările, să te miști în cercuri în care poți influența oamenii care au mijloacele necesare pentru a se ocupa de nedreptățile sociale.

- Sunt doar niște bogătași.

- Îi judeci aspru, pe când ei nu ar face-o.

- Ba bine că nu! Au făcut-o de când mă știu.

- Atunci dovedește-le că se înalță! Pelul în care vorbești arată că ești educată, chiar dacă nu în școli particulare. Ești grațioasă și puternică. Ești demnă de admirație. O sărută pe gât. În plus, vreau să valsez cu tine. Nu vreau să te țin acunsă.

- Dar asta sunt, iar ce facem aici nu poate fi împărtășit.

O sărută în locul sensibil de sub ureche și o auzi oftând ușor.

- Nu le vom spune oamenilor ce facem aici, dar acum eu cunosc lumea ta, Gillie, și nu este deloc cum credeam. Mă întrebi despre

lumea. Nu te rog decât să pășești în ea pentru o seară, să o împarți cu mine. S-ar putea să îți placă.

Dacă avea să fie astfel, poate că nu mai trebuia să se gândească să renunțe la ea vreodată.

Când intră în hotelul Trellove și urcă scările până la ultimul etaj, unde avea fratele ei biroul și unde locuia, Gillie știa că nu avea să conteze deloc dacă îi plăcea lumea lui Thorne, dar trebuia să recunoască faptul că era curioasă – nu atât cu privire la lumea lui, cât voia să afle mai multe despre el. Cum arăta casa lui? Cum își trata servitorii? Și mai era gândul că avea să o cunoască pe mama lui, ceea ce o speria de moarte, stărnindu-i totodată curiozitatea. Cum erau oamenii cu care se înconjura el? Era nerăbdătoare să îi cunoască, întrucât cine se aseamănă se adună. Și știa foarte puține despre el, din interacțiunile avute într-o mică parte a Londrei. Viața lui era mai tumultuoasă, cuprinzând mai multe lucruri decât își putea ea închipui.

Fusese o prostie să accepte invitația, să îi spună că avea să meargă. Folosise mijloace necurate, rugând-o de nenumărate ori și, într-un moment de slăbiciune, când nu își mai amintea nici cum o cheamă, fusese de acord să participe. Înainte de a o părăsi în dimineața aceea, scosese invitația aurită din haină și i-o dăduse. Își trecuse degetele peste literele în relief, străduindu-se să nu se lase intimidată.

Avea o idee vagă cu privire la felul în care se putea pregăti pentru a lua parte la primul ei bal. Poate că ar fi fost mai clar dacă ar fi participat la nunta lui Mick, dar atunci se așteptase să nu se simtă deloc în largul ei la acel eveniment sofisticat, la care ar fi trebuit să pretindă că era altcineva. Dar acum simțea o nevoie puternică de a-și dovedi sieși, dacă nu altcuiva, că merita să pătrundă în cele mai înalte cercuri sociale fără a afișa aere false sau a se comporta într-o manieră care nu-i era caracteristică. Învățase multe de la proprietarii cărciumii la care lucrase prima dată. Doamna Smythson insistase să vină la ceai în fiecare după-amiază și o învățase cum să se poarte. Fieca cea mai mare a unui vicar fusese cea care insistase ca Gillie să renunțe la hainele bălețești și să înceapă să se îmbrace ca o fată. Cândva, îi spusese lui Gilbie că lumea este extrem de incorectă pentru femei, dar asta nu avea să se schimbe până când femeile

nu știau ceva. „Nu alungi deloc cauza ascunzând ce ești. Îmbrățișează ceea ce ești și arată lumii că ești o forță de temut!”

Cuplul nu avea copii, iar Gillie se gândea adesea că prezența ei în viața lor le umplea golul din inimă. Doamna Smythson o dușese să își cumpere prima rochie. Gillie nu fusese niciodată atrasă de rochiile cu volănașe, preferând fustele și bluzele simple și practice. Nu avea răbdare și nici nu dorea să-și petreacă timpul aranjându-și părul în coafuri sofisticate, așa că îl ținea scurt și curat. Pentru a schimba felul în care trăise atâta vreme era nevoie de compromisuri.

Așa că, deși avea emoții în legătură cu participarea la bal, credea că avea să se descurce. Cu toate acestea, nu strica să se mai șlefuiască puțin. Atrăsese atenția unui duce când credea că nu putea atrage niciodată atenția vreunui bărbat. Poate că avea să se ridice la înălțimea așteptărilor lui într-o lume mai mare, poate că o mică parte din ea se gândea că greșise: pentru ei nu avea să existe niciodată o ultimă noapte.

Ce gând protestci Privind în trecut, lăsa în urmă ușa de sticlă pe care era gravat Trewlove, anunțând că încăperile de dincolo de ea îi aparțineau fratelui ei – de parcă ar fi putut aparține altcuiva –, și înaintă pe lângă o serie de uși lustruite, care dădeau în apartamentul lui. Îi vizitase de vreo două ori, intrigată de ideea că avea nevoie de atâta grandoare, în vreme ce ea nu tânjea deloc după așa ceva. Însă Mick știuse întotdeauna că tatăl lui era duce, îi displicuse că părințele său refuzase să-l recunoască și simțise că avea ceva de dovedit, iar acest fapt presupunea imitarea aristocrației cât mai mult posibil. Reușise să o facă cu mare succes și îi împărtășise tot ce aflase. Însă vedea totul cu ochi de bărbat, în vreme ce ea avea nevoie de o perspectivă feminină.

Bătu. Nu așteptă nici măcar o clipă, că îi deschise un lacheu.

– Domnișoară Trewlove.

Ori de câte ori i se adresa cineva astfel, simțea nevoia să privească în jur pentru a vedea la cine se referea. Nu se simțise niciodată în largul ei într-un cadru formal, nici măcar când venea vorba de servitori sau angajați. Era nesăbuită că se gândea serios să ia parte la un bal unde avea să dea doar peste formalități.

– Lady Aalyn este?

După ce o conduse înăuntru, lacheul răspunse:

– Dacă aveți amabilitatea să așteptați aici, voi întreba.

Ceea ce nu avea nici un sens. Fie era acasă, fie nu. Nu ar fi trebuit să știe? Însă stătu în hol în vreme ce el plecă. După câteva minute, de după colț apăru soția fratelui ei zâmbind, cu ochii ei albaștri scânteind de bucurie și cu brațele întinse.

- Gillie! Ce minunat ca ai venit în vizită!

Era mult mai înaltă decât femeia din fața ei, astfel că trebui să se aplece considerabil pentru a o îmbrățișa la rândul ei.

- Sper că nu te deranjez.

- Niciodată. Aslyn se desprinsese din îmbrățișare. L-ai anunțat pe Mick că ești aici?

- Nu, de fapt, cu tine vreau să vorbesc.

Păru încântată și totodată confuză, fără îndoială pentru că Gillie nu se arătase dornică să petreacă timp cu fiica contelui de Bames. Presupusese că nu aveau nimic în comun și, deși o plăcea îndeajuns de mult, nu credea că ar fi fost interesată să discute despre procesul de fermentație.

- Minunat! Hai să mergem în salon și voi trimite după cesi.

O urmă pe Aslyn - care îi spusese unui lacheu aflat în apropiere că doreau răcoritoare -, intrară într-un salon, iar ea se așeză pe un scaun, în vreme ce gaza ei păru să plutească până să ia loc, aranjându-și fustele largi cu dungi verzi, numeroase volane și fundițe, aspecte care s-ar fi dovedit stânjenitoare când ar fi ridicat butoale din pivniță. Părul negru era prins în creștetul capului, iar chipul îi era încadrat de bucle. Nu voia să își imagineze cât efort depunea femeia aceasta până să iasă din casă, dar fiind că se străduia atât de tare să se aranjeze chiar și atunci când nu pleca undeva.

- Ce mai faci? întrebă Aslyn, iar Gillie simți curiozitatea în tonul ei.

- Sunt ocupată cu cârciuma și toate celelalte. Mick nu mai trece pe acolo atât de des de când s-a căsătorit.

Chipul cumnatei sale se îmbujoră ușor.

- Am fost puțin cam ocupați.

Cu câteva nopți în urmă, poate că nu ar fi ghicit cu ce erau ocupați, dar acum avea o idee cât se poate de clară. Hotărî că putea trece direct la motivul vizitei.

- Îl cunoști pe ducele de Thornley?

Ea clipi, aparent surprinsă.

- Da, îl cunosc de ceva vreme.

L-am cunoscut recent, în ziua nunții lui – de fapt, ceea ce ar fi trebuit să fie ziua nunții lui.

– Oh, Dumnezeu! Este bărbatul pe care l-a văzut Mick plecând de acasă de la tine? Mi-a spus despre el, crezând că era cerșetor.

Îi explică ce se întâmplase.

– Oh, Doamnei! Nu auzisem nimic despre asta. Clătină din cap. Ei bine, am auzit că Lady Lavinia s-a îmbolnăvit, iar apoi am văzut anunțul care spunea că logodna a fost anulată. Dar adevărul e că nu fi condamnat pentru că au fost atât de discreți în această privință.

– Așa i s-a părut cel mai bine și nu este un lucru cu care un bărbat să se laude, nu-i așa?

– Ai dreptate. Bărbații pot fi mult prea mândri.

Știa că fratele i se încadra în această categorie. De fapt, dacă stătea să se gândească, toți frații ei erau astfel.

– Drept urmare, după toate cele întâmplate, am petrecut puțin timp în compania lui. Își dresese glasul. Nu avea de gând să intre în detalii legate de perioada aceea. M-a invitat la un bal pe care îl găzduiește mama lui.

Ailyn zâmbi.

– Într-adevăr, ce încântător! Eu și Mick am primit o invitație la balul ducesei de Thornley acum o oră, nu mai mult.

Trebuia să recunoască faptul că era impresionată. Thorne acționa rapid când voia ceva.

– Nu este nevoie să o spun că nu am luat niciodată parte la un bal, în nici un caz la unul din înalta societate. Mă gândeam că poate m-ai putea ajuta să învăț pași importanți, să-mi spui ce se așteaptă de la mine și ce se întâmplă acolo ca să mă pot asigura că știu totul înainte. Cred cu tărie că este important să fi pregătit.

Ailyn zâmbi larg.

– Ei bine, va trebui să ai o rochie de bal, desigur.

– Intenționez să trec pe la croitoreasă în această după-amiază.

– Nu are timp să-ți coasă o rochie în două săptămâni. Poate că ar trebui să mergi la croitoreasa mea. Are experiență cu rochiile de bal.

– Nu voi lua bani din buzunarul lui Beth.

– Poate că ar putea lucra împreună. Mai multe mâini ar însemna un timp mai scurt.

– Da, în regulă. Vreau să fie mai puțin simplă decât ceea ce port în mod normal.

- Ne vom asigura că este frumoasă.

Nu îți putea închipui asta, dar era motivul pentru care venise șolo.

- Ce mai trebuie să știu?

- Presupun că Thorne va dori să valseze cu tine.

- A menționat asta, da. Mă gândeam să îi rog pe Mick să mă învețe înainte să mă fac de râs.

Fratele ei învățase cu mult timp în urmă de la văduva care îi fusese amantă.

- Nu te vei face de râs. Știi să faci o reverență?

- Nu a fost nevoie să fac una niciodată.

- Va trebui să faci o reverență în fața mamei lui.

- De ce?

- Pentru că este ducesă, este balul ei și este mama lui. Și așa se face.

Bănuia că în următoarele două săptămâni avea să învețe să facă anumite lucruri doar pentru că așa se făcea.

- Cred că ar trebui să o invităm pe Fancy să ni se alătore cât înveți toate acestea, spuse Aslyn. Ținând cont că de-abia a terminat școala, cred că ar avea o contribuție importantă, la care probabil eu nici măcar nu m-aș gândi, fiind obișnuință pentru mine.

- Am doar câteva ore disponibile în fiecare după-amiază. Trebuie să mă ocup de cârciumă.

- Ne vom descurca.

Capitolul 22

Dumnezeule! Se holba la rochia de bal superbă întinsă pe patul ei, la mătasea și satinul mov-închis, care luceau în lumina lămpii, la broderia delicată de pe corsaj, care trebuie să fi durat ore întregi până ce fusese cusută. În ultimele două săptămâni, fusese la numeroase probe, o văzuse în timp ce era crotită de numeroasele cusătorese care lucrau la ea, fiind impresionată de toate detaliile și de gândul că în curând avea să-i împodobească trupul. Îi fusese adusă abia în după-amiaza aceea și nu își putuse lua ochii de la ea, imaginându-și

cum avea să cadă lumina în timp ce Thorne avea să o conducă, valzând prin încăpere.

Își dorea enorm să danseze cu el. Venea la ea în fiecare noapte, dar niciodată nu părea să fie îndeajuns. Întotdeauna voia încă o noapte, încă o amintire. Noaptea aceea avea să fie altfel decât toate cele pe care le împărtășiseră.

Se îndepărtă câțiva pași de patul pe care avea, de asemenea, lenjeria de mătase și dantelă. Aslyn îi dăduse o listă cu ordinea în care trebuiau îmbrăcate, dar când se uită la ele, păru imposibil să îndeplinească această sarcină în timpul rămas până la sosirea lui Mick, care venea cu trăsura lui pentru a o însoți la eveniment. Deja se îmbăiașe și nu purta nimic altceva decât cămașa de noapte. Dumnezeuule, ar fi trebuit să înceapă să se îmbrace în zorii zilei! De ce trebuiau femeile să poarte atât de multe? Era ca și când s-ar fi îmbrăcat cu o armură pe care presupunea că o purtau doamnele cuviincioase pentru a se asigura că nu aveau să se dedea unui comportament necuvenit. Domniile nu puteau pătrunde prin toate acele veșminte foarte repede pentru a ajunge la părțile răvnite. Deși, dacă reușeau să o facă, presupunea că hotărârea lor era de admirat.

Îi plăcea faptul că Thorne nu era nevoit să se chinulască atât de tare pentru a-i scoate îmbrăcăminte. În seara aceea, nu făcuseră nimic necuviincios. Nu ar fi trebuit să fie dezamăgită, dar era. Pe de altă parte, poate că avea să dea curs provocării de a-i dovedi că se înșela. Speranța nu era pierdută. Se auzi o bătaie puternică în ușă, care o făcu să tresară. Nu avea timp de vizite. Bătaia răsună din nou și mai tare. Oftând, se îndreptă spre ușă. Fără îndoială, erau probleme la cârciumă. Trebuia să se schimbe în halne de lucru și să meargă să rezolve problema, iar când ajungea acolo, îi atrăgea atenția altceva și, pe nesimțite, balul se termina și îl rata. Poate că așa era cel mai bine.

Deși se simțea pregătită pentru seara aceea, adevăratul test urma să aibă loc când avea să ajungă acolo. Știa toate formulele potrivite de adresare, în fața cui trebuia să facă o reverență și în fața cui nu trebuia. Știa care erau subiectele acceptabile de conversație, deși erau plictisitoare. Înțelegea că opiniile ei puteau să fie prea radicale pentru unii. De-a lungul anilor, învățase să se integreze chiar și în cârciuma ei. Putea s-o facă și în seara aceea.

Deschise ușa și făcu ochii mari spre cumnata ei, care zâmbea.

— La naiba, deja e timpul?

Cât stătuse holbându-se la veșmintele de pe pat?

— Nu încă. Ne-am gândit că ți-ar prinde bine puțin ajutor, spuse Aslyn trecând pe lângă Gillie, urmată de Fancy și alte două doamne — servitoare, judecând după ținuta lor —, care duceau o mulțime de cutii.

— Ce faci aici? o întrebă ea pe sora ei.

Fancy zâmbi.

— Am vrut să ajut.

— Nu-mi pui flori în păr. Ți-am mai spus că nu sunt o grădină nenorocită.

Fancy îi promisese că avea să-i împodobască părul cu flori la nunta lui Mick. Unul dintre motivele pentru care nu mersese era teama de a nu arăta ridicol.

— Avem ceva mai mult. Se duse spre masă, unde servitoarele așezaseră cutiile, deschise una, băgă mâna în ea și scoase ceea ce păru să fie un ghem de păr — o nuanță închisă de roșcat. Zâmbi radioasă. Este o perucă. Aslyn m-a asigurat că femeile le poartă tot timpul. Ne-am cam chinuit să găsim nuanța potrivită, dar cred că am reușit. Și am adus niște agrafe de perla încântătoare cu care să o fixezi.

— Îmi place părul meu așa cum este.

— Da, dar...

Era bine pentru o cărciumăreasă, dar nu pentru un bal în înalta societate. Și voia din tot sufletul să nu îl facă de rușine pe Thorne.

— Presupun că rochia ar arăta mai bine dacă aș avea părul lung.

— Nan poate face minuni, spuse Aslyn, ale cărei plete blonde erau strânse într-un coc din care se revărsau ici-colo bucle ce săltau provocator.

Gillie presupuse că Nan era servitoarea care dădea grăbită din cap.

— Da, bine. Hai să vedem cum merge!

Merse îngrozitor. O traseră așa de tare de păr, încât fu surprinsă că îi rămăsese păr în cap. Dar, după ce îi puseră peruca și agrafele, nu ai fi crezut că era o femeie care își purta părul într-un stil mai degribă potrivit bărbaților. Chipul îi era încadrat de bucle delicate care invitau domniile să se joace cu ele.

— Oh, nu-i așa că arată încântător? spuse Fancy oftând.

- Pare ciudat de greu. Nu sunt obișnuită să am capul atât de greu.

- Te vei obișnui, o asigură Aslyn. După ce îți vei pune rochia, te vei echilibra.

Traseră de ea în diverse direcții, până când îi puseră toate acele straturi de lenjerie, inclusiv un corset - o piesă îngrozitoare, care trebuie să fi fost inventată de un bărbat ce disprețuia femeile - pe care îl traseră peste bust, strângându-l în jurul corpului. De-abia putea respira, iar pieptul era în pericol să-i salte de sub veșminte. Însă, când, în cele din urmă, rochia fu așezată la locul ei și se duse în fața oglinzii, recunoșcu fără tragere de inimă că probabil meritase tot acest efort. Deși nu mai avusese niciodată atâta piele la vedere.

- Oh, Gillie! șopti Fancy. Nu va putea să-și ia ochii de la tine.

- Mă îndoiesc că mă va recunoaște, probabil va crede că nu am venit. Respira și mai greu decât până atunci, și nu avea nici o legătură cu nenorocitul de corset. Cred că mă voi face de râs, și pe el odată cu mine.

- Nu, nu va fi așa, spuse Aslyn apăsât. În plus, eu și Mick vom fi acolo cu tine și, dacă nu te simți bine, plecăm. Dar măcar ar trebui să-ți faci apariția.

Apariția.

- Da, îi voi mulțumi mamei lui pentru invitație, voi dansa cu el și apoi voi pleca. Ar trebui să fie suficient pentru seara aceasta.

- Nu va fi extrem de multă lume deoarece majoritatea familiilor sunt deja la țară, astfel că ar trebui să fie o atmosferă destul de relaxată, în care îți vei face debutul, spuse Aslyn.

- Debutul? Nu vei mai participa la nici un alt bal după acesta. Aslyn și Fancy schimbă priviri între ele. Nu o voi face, insistă Gillie.

Mergea în seara aceea pentru că el o rugase și nu voia să-l dezamăgească.

Era cât pe ce să se împiedice coborând scările, chiar dacă își ridica fustele. Se întreba dacă mai rămăsese material în Anglia. Părea că pentru rochia aceea croitoreasa folosise toate țesăturile pe care pusese mâna. Voia să urască fiecare centimetru din ea, dar adevărul era că o făcea să se simtă ca o prințesă, făcea ca toate acele visuri

și fantezii de demult să iasă la suprafață. Bra fericită unde era, mulțumită de viața ei și nu își dorea altceva.

Dar când Mick, stând lângă una din cele două trăsuri care așteptau – a doua presupunea că era acolo pentru a le duce acasă pe servitoare și pe Fancy –, zâmbi larg în semn de apreciere, nu se putu abține să nu se bucure că avea parte de seara aceea. Poate că toate femeile ar fi trebuit să aibă o seară plină de fantezie.

– Ești frumoasă, Gillie, spuse el. Sper că îmi vei păstra un dans.

Ea pufni.

– De parcă mă va invita altcineva la dans.

– Am senzația că s-ar putea să fi foarte surprinsă.

Se îndoaia. Se întoarse spre Fancy.

– Aș vrea să vii și tu.

Sora ei zâmbi.

– Intenționez să fac valuri în sezonul următor. Voi împlini 18 ani, iar Mick mi-a promis că va fi un debut pe cînste. Între timp, uită-te în jur și povestește-mi totul măinel

Având grijă să nu își strice coafura – era de-a dreptul iritant că trebuia să se gândească la astfel de lucruri –, o îmbrățișă cu blândețe pe Fancy înainte de a se întoarce spre Mick, care îi luă mâna și o ajută să urce în trăsură. O ajută apoi pe soția lui, care se așeză lângă Gillie, după care urcă și el și luă loc în fața lor.

– Ai emoții, Mick? Întrebă ea când trăsura o luă din loc. Va fi greu pentru tine astă-seară?

– Încă nu am fost complet acceptat de nobilime, dar am o soție cu trecere destul de mare în rândul bogătaşilor, așa că nu cred că voi avea parte de prea multe strâmbături din nas.

– Oamenii știu ca ai fost acceptat de ducele de Hedley, spuse Aslyn. Nu vor să-l ofenseze.

– Nu va fi acolo astă-seară, îi aminti Mick.

Gillie știa că ducele și ducesa nu prea erau prezenți în societate.

– Nu, dar pupila lui va fi și îi voi spune dacă cineva se va purta nepoliticos. Îi strânse mâna lui Gillie. Cu oricare dintre voi.

Deși o linișteau cuvintele auzite, era foarte tulburată. Aveau să fie prezenți prea mulți oameni pe care nu-i cunoștea. Trebuia să fie foarte atentă în timpul prezentărilor pentru a se asigura că li se adresa cum se cuvine. Dar tot ce conta era singura persoană pe care o cunoștea. Spera că avea să fie încântat de toate eforturile pe care

le făcuse pentru ca persoanele care contau pentru el să o găsească acceptabilă.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de faptul că locuința lui era de câteva ori mai mare decât mica ei căruciumă – și vedea din ea doar o parte când intrară pe aleea în fața căreia trăsurile așteptau în șir, una după alta, iar oamenii coborau și se îndreptau spre intrare. Trăgând adânc aer în piept, își aminti că nu erau cu nimic mai buni decât ea.

– Pare să aibă o casă frumoasă, într-adevăr.

– Este făcută doar din cărămidă și lemn, spuse Aslyn.

– O grămadă de cărămidă și de lemn. Despre ce aș putea vorbi cu oamenii aceștia?

– În mare parte despre vreme, îi răspunse Aslyn.

– Să le spun că treaba merge bine când e cald, dar și mai bine când bate vântul rece, întrucât cei lipsiți de adăpost vin să-i caute?

– Ceva de genul acesta. Dacă ai dubli, trebuie doar să te bazezi pe conversațiile pe care le-am repetat împreună. Te-ai descurcat foarte bine.

Aslyn o instruisese în anumite privințe, forțând-o să discute chestiuni față de care nu avea nici un interes, de parcă ar fi fost captivată de acele subiecte, exersând ore întregi.

Trăsura se opri în cele din urmă în fața treptelor largi – încadrate de câte un leu imens așezat pe labe –, care duceau spre două uși deschise, străjuite de doi lachei în poziție de drepti. Apăru un lacheu care deschise ușa trăsorii. Aslyn își trecu mâna în palma lui înmănușată, permițându-i să o ajute să coboare. Gillie îi urmă exemplul, așteptându-se să fie nevoită să facă asta o bună parte din noapte. Mick o urmă.

– Intrăm? întrebă el.

Acum, că ajunsese acolo, era foarte nerăbdătoare să arunce o privire la lumea lui. Îi urmă pe fratele ei și pe soția lui, urcă treptele și pătrunse în hol. După ce trecu pragul, se opri brusc în încăperea cavernoasă, în fața scării de marmură neagră, care urcau de o parte și de alta. Portretele – atât de multe portrete – capitonau pereții, încât probabil că își puteau numi strămoșii până la Adam și Eva. Nu putea să înțeleagă de ce trebuia să știi cum arăta cel dinaintea ta și cel dinaintea acestuia. Să știi trăsăturile persoanei cu care se căsătoriseră, nuanța părului lor. Să îți vezi ochii căprui adânci, forma nasului, maxilarul puternic în atât de mulți alții.

Nu avusese niciodată asta, nu-i lipsise, dar acum nu se putea abține să nu creadă că ar fi o frântură minunată de istorie să posede toate acele cunoștințe.

- Gillie? spuse Mick cu blândețe, smulgând-o din reverie.

- Îmi pare rău. Sunt atât de multe de observat!

Pe lângă toate portretele, erau statui și vase, unele goale, altele pline cu flori. Erau mese, scaune și... Dumnezeuule, acela era un cavaler?

Intrară într-un salon unde erau atât de multe canapele, scaune și măsuțe, încât era de mirare că te mai puteai mișca printre ele. O servitoare îi luă pelerina, laolaltă cu cea a lui Ailyn și pălăria fratelui ei, înainte de a-i îndruma spre o ușă aflată la capătul îndepărtat al lungii încăperi. Erau mai puține portrete acolo, dar multe picturi cu peisaje rustice. Elegant și armonios. Își imagina că ar putea găsi puțină pace în acea încăpere.

Ieșiră pe un coridor larg, mergând până când un alt servitor îi îndrumă spre niște scări.

- Ai avea nevoie de o hartă să locuiești aici, mormâi ea când începură să urce.

- Ai învâța repede să te descurci, spuse Ailyn.

- Ai crescut într-o casă ca aceasta? întrebă ea.

- Foarte asemănătoare.

- Este grandioasă, dar pare totodată că se face risipă.

Nu-și putea închipui de câți ani și de câți bani fusese nevoie pentru a umple toate acele încăperi cu lucruri. Era mult mai bine să le umpli cu oameni, acesta fiind motivul, presupunea ea, pentru care organizau baluri, mese festive și alte evenimente mondene.

Când se apropiară de capătul scârilor, auzi o muzică încântătoare, domoală și lentă revărsându-se prin ușile deschise, pe care oamenii ieșeau unii după alții. Avea să danseze cel puțin o dată pe o asemenea muzică. Poate că putea găsi o cutie muzicală ca să asculte melodia de câte ori dorea, ca să-și amintească de noaptea aceea.

Apoi intrară pe ușă. Un bărbat înalt, îmbrăcat în livrea roșie îi întrebă cum îi cheamă, apoi le rosti numele cu voce tunătoare:

- Lady Ailyn și domnul Mick Trewlove. Domnișoara Gillian Trewlove.

Începu să coboare scările, pătrunzând într-o sală enormă, cu oglinzi, flori, candelabre, balcoane...

Și el.

Thorne aștepta în capătul scărilor, cu brațul sprijinit de pilastrul central, sâmbindu-i ei și doar ei. Nu avea nici o îndoială, așa cum nu se îndoia că trebuia să respire pentru a trăi, deși în momentul acela era cam dificil să o facă. Era superb, de-a dreptul superb în frac, cu vestă albă de brocart, cămașă albă și lavalieră neagră. Iar de un nasture atârna un lanț de aur care se pierdea într-un mic buzunar, unde știa sigur că se afla ceasul lui, pe care și-l recăpătase, așa cum merita. Brusc, simți că toate acele ore de pregătiri în care probase rochia și luase lecții de vals meritaseră doar pentru a avea parte de câteva minute în care să îi poată privi cum era acum, în toată splendoarea.

Apoi veni spre ea, întinzându-i mâna acoperită de mânășă albă. Fără să stea pe gânduri, își așeză mâna înmănușată într-a lui, urând materialul care îi despărțea. El îi cuprinse degetele cu atâta siguranță, încât toate îndoielele pe care le avea cu privire la prezența ei acolo se risipiră.

– Domnișoară Trewlove, rosti el încet, ridicându-i mâna la buze și depunând un sărut fierbinte pe ea. Sunt atât de încântat că ai putut să ni te alături!

– Și eu.

El zâmbi.

– Mincinoasă!

– Ba da, crede-mă! Privi în jur. Totul este magnific. Se întoarse spre el. Tu ești magnific!

Ochii îi străluceau de plăcere, dar nu credea că avea legătură cu complimentul, ci mai degrabă cu prezența ei acolo. Cum se făcea că reușea să o înflorească fără să fie nevoie de altceva în afară de prezența lui?

Îi lăsă mâna și își îndreptă atenția spre cuplu.

– Lady Aslyn.

– Thorne. Cred că l-ai cunoscut pe Mick.

– Într-adevăr. Se pare că vă priește amândurora căsătoria.

– Îmi priește, da, răspunse Aslyn, care se simțea vădit în largul ei în preajma ducelui. Îmi pare rău că nunta ta nu a decurs conform planului.

– Mie nu. Luând din nou mâna lui Gillie, o strecură în înfățișarea cotului. Veniți. Mama așteaptă cu nerăbdare să te revadă, Aslyn, și să-i cunoască pe cei doi noi membri ai familiei tale.

Dacă femeia care stătea nu prea departe, țepână ca un băț, era mama lui, atunci se îndoaia că ducesa aștepta cu nerăbdare ceva în viața ei. Stătea acolo de parcă era modelul bustului ce urma să fie sculptat pentru prora unei corăbii, figură care i-ar fi pus pe fugă până și pe cei mai nefricăți pirați. El își așază degetele peste ale ei, strângându-le, cum stăteau acolo în îndoitura cotului său, oferindu-i susținerea de care avea nevoie. Avusese parte de asemenea priviri grave și dezaprobatoare toată viața ei și știa că, până la urmă, cea mai bună cale de a le trata era să le răspundă cu o urmă de zâmbet, ca și când ar fi ascuns un secret delicios, pe care cealaltă persoană murea să îl afle.

Ducesa o măsură cu un ochi critic, oarecum suspicioasă, înainte de a-și îndrepta atenția în altă parte.

– Lady Aslyn.

– Excelența Voastră, spuse Aslyn suav, cu o reverență adâncă și grațioasă. Este o plăcere să văd că arătați atât de bine.

– Este amabil din partea ta să spui asta. Îți împleți degetele în față. Acesta trebuie să fie soțul tău.

– Da. Dați-mi voie să vi-l prezint pe Mick Trewlove.

Ridică nasul țanțoșă, de parcă ar fi mirosit ceva neplăcut.

– Domnule Trewlove.

El înclină ușor din cap.

– Încântat, Excelența Voastră.

Nu întinse mâna spre ea, fără îndoială pentru că nu era sigur că și-ar putea dezmoda degetele acelea încălcite.

– Și, mamă, aș dori să ți-o prezint pe domnișoara Gillian Trewlove.

Păru să duresc ani întregi până când femeia își întoarse capul spre Gillie.

– Domnișoară Trewlove.

În ciuda urării de bun-venit din tonul ei, s-ar fi zis că ducesa fusese prezentată unei balegi de cal.

– Așteptam cu nerăbdare să vă cunosc, Excelența Voastră, spuse ea cât de politicoasă putu, când, de fapt, îi venea să o pocnească pentru că nu întinse mâna aceea mică și rotofeie spre fratele ei.

Pufni și își țuguie buzele.

– Îmi dau seama că nu ești obișnuită cu asemenea evenimente impunătoare, dar trebuie să faci o reverență în fața mea.

- Mamă...

Auzi iritarea din vocea lui, avertismentul. Îi strânse de braț, căci îl ținea, înainte de a apuca să continue. Nu avusese niciodată nevoie de nimeni să îl ia apărarea și nu avea nici acum. Exersase ore în șir să stăpânească felul în care trebuia să facă reverența, cât de mult să se lase în jos, cum să-și plece ochii, expresia umilă. Nici măcar regina Angliei nu ar fi avut ceva de reproșat dacă i-ar fi fost dat să o vadă.

- Nu fac reverența, spuse Gilie încet, cu blândețe, dar suficient de ferm încât să arate că nu putea fi contrazisă.

Ducesa de Thornley nu făcu decât să clipească, de parcă își pierduse brusc cumpătul.

- Poftim?

- Nu fac reverențe în fața cuiva fără să știu dacă merită o asemenea onoare. Lady Aalyn vă cunoaște și vă consideră demnă de a-i primi reverența. Poate că după ce ne vom cunoaște mai bine voi simți același lucru.

- Sunt ducesă.

- Sunt cărciumăreasă. Preșupun că suntem amândouă obișnuite să poruncim în stânga și în dreapta.

- Impertinente...

- Mamă, aș avea grijă ce spun dacă aș fi în locul tău, spuse Thorne cu asprime, însă încet, astfel încât să nu audă nimeni din apropiere. Amintește-ți că veniturile tale depind de mine.

Răsufiând adânc, fără îndoială pentru a se calma, se uită încrețită la fiul ei.

- Iar tu amintește-ți de datoria ta!

- Întotdeauna. Acum scuză-ne, intenționez să dansez un vals cu domnișoara Trewlove.

- Și cu toate doamnele eligibile de aici.

De parcă Gilie nu s-ar fi încadrat în categoria aceea, așa de altfel cum era. Nu avea de gând să îi dea unui bărbat toate lucrurile pentru care muncise din greu - iar legea engleză, care nu le făcuse nici ei, nici fraților ei nici un favor niciodată, avea să o trateze aproape la fel ca pe un bun personal, acordându-i soțului ei unica proprietate pe care o deținea. Nu avea de gând să permită unui bărbat să îi stabilească veniturile și nimic altceva legat de propria persoană. Voia o relație pe picior de egalitate, ceea ce însemna o legătură în afara

plăsiunilor căsătoriei. Poate că femeia care îi dăduse naștere simțise același lucru, poate că fusese puternică, încâpățanată, dispusă să suporte orice consecințe ar fi fost nevoită să îndure. Nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi arătat portretul ei.

Thorne o conduse spre marginea ringului de dans lustruit, unde cuplurile se învârteau absorbite de muzică.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Pur și simplu nu am putut să îți dau satisfacția de a face o reverență când ea s-a uitat atât de disprețuitor la Mick.

– Mă bucur că nu ai făcut-o.

Întoarse capul și îi văzu privind-o cu tandrețe în ochi. Ridicând mâna înmănușată, îi atinse ușor obrazul cu vârful degetelor.

– A întrecut orice măsură. Dacă aș fi știut că și-a lăsat buna-cuviința în dormitor, nu te-aș fi pus să dai ochii cu ea. Dar te-ai descurcat admirabil.

– La fel aș fi făcut cu un bețiv. Nu mă dau niciodată bătută.

Răsul lui răsună în jur. Oamenii din apropiere își îndreptară atenția spre ei. Chiar și câteva dintre cuplurile care dansau aruncară o privire în direcția lor.

– Ar fi îngrozită să fie comparată cu cineva beat.

Ea ridică din umeri.

– Vin tot felul de oameni la cârciumă. Unii îți aduc neazurile, alții bucuriile. Restul – încâpățanarea. Am învățat destul de repede că nu pot să dau niciodată înapoi, indiferent cu ce vin acolo. Mama ta nu este o femeie fericită.

– Cea mai mare fericire a ei este să fie nefericită.

– Ce viață tristă...

– Sunt de acord. Ce ți-ai făcut la păr?

Ar fi vrut ca brusca schimbarea de subiect să ducă în altă direcție. Dându-și ochii peste cap, mărturisii:

– Este o perucă. Ideea lui Fancy. Am senzația că va cădea în orice moment și că vor da năvală ogarii, crezând că este o vulpe.

– Nu este nici un ogar aici. Dar la moșie am o mulțime. Sper că te vei răzgândi și mă vei însoți într-o zi acolo.

– Este la fel de elegant ca aici?

– Mai elegant.

Muzica se opri. Îi oferii brațul.

– Ești pregătită pentru valsul nostru?

Mai mult decât pregătită. Așezându-și mâna în palma lui, nu-i venea să creadă că avea să danseze cu el. Se strădui să ignore privirile insistente, șoaptele. Părea că sunt atât de mulți! Oamenii se întrebau cine era ea, de ce se afla cu el.

- De ce m-ai invitat? întrebă ea când ajunseră în mijlocul ringului de dans.

- Prea multe motive ca să le enumăr, spuse el când începură primele acorduri ale valsului și o luă în brațe, învârtind-o pe ringul lustruit.

Se gândi că, dacă nu ar fi exersat la nesfârșit cu fratele ei ca partener, tot ar fi reușit să valseze cu Thorne fără să îi calce pe picioare ori să facă un pas greșit. Era ca și când fiecare parte a corpului ei se afla în sincron cu al lui, ca și când l-ar fi putut urma până la capătul pământului fără să se împiedice nici măcar o dată.

- Nu te simți tocmai în largul tău aici, spuse el solemn.

- Nu este vina ta, îl asigură ea. Este din cauza rochiei. Prea multă piele la vedere.

- Ți-e frig?

- Nu, dar oamenii se holbează și văd atât de mult din mine... Nu sunt obișnuită cu asta.

- Fără îndoială, se holbează pentru că nu au mai văzut niciodată o asemenea frumusețe. Dar...

Se opri brusc, îi dădu drumul și își scoase haina.

- Ce faci? întrebă ea, uluită când el începu să îi strecoare brațul pe o mână.

- Nu-mi pasă de părul tău, Gillie. Dacă este scurt sau lung nu contează pentru mine. Strânse haina în jurul ei și îi vârt și celălalt braț pe mână. Trăgând de revere, o privi în ochi. Nu-mi pasă ce porți. Ai putea fi învelită într-un giulgiu și tot nu mi-ar păsa. Nu te simți în largul tău cu atât de multă piele la vedere? Atunci nu o vom expune. Își strecură o mână pe sub haină, i-o așeză pe spate și îi luă cealaltă mână, reluând valsul.

- Oamenii se uită și mai insistenț acum, îi spuse ea.

- Puțin îmi pasă. Te simți mai bine acoperită?

Ura să-și recunoască slăbiciunea.

- Da.

— Atunci asta este tot ce contează. Și eu mă simt relaxat. Și, fiindcă am ratat câțiva pași de data aceasta, ne vom mai învârti o dată în jurul ringului de dans și la următoarea melodie.

Își dorea ca el să nu fi fost atât de atent, să nu-i fi observat disconfortul și s-o facă să se simtă mai bine. Gesturile lui aveau un efect straniu asupra inimii ei, emoționând-o atât de tare încât o înșepau ochii.

— Mulțumesc.

— Plăcerea e de partea mea, prințesă. Să te văd este întotdeauna o plăcere.

Capitolul 23

Bănuia că, undeva în capătul îndepărtat al sălii de bal, cineva îi ținea mâna mamei lui sărurile. Nu conta deloc că era posibil să pară ridicol dansând cu o femeie care purta haina de la ținuta lui de seară.

Singurul lucru care conta era Gillie.

Fusese un ticălos egoist când insistase să vină, însă dorise să danseze cu ea, iar gândul că avea să petreacă o seară fără ea era nespuse de neplăcut. Când se întâmplase să devină de-a dreptul un chin dacă trecea o zi fără să o vadă?

Și voia să o arate lumii, să o prezinte. Dacă ar fi fost oricare altă lady, oamenii l-ar fi văzut vorbind cu ea la baluri, la recepții și la recitaluri. L-ar fi văzut plimbându-se cu ea prin parc sau cu trăsura. Însă cu ea totul era nou, incitant și foarte diferit de orice făcuse până atunci.

— Dar îmi place mult rochia, se simți el obligat să îi spună. Culoarea și se potrivește.

— A trebuit să pun o mie de lucruri pe dedesubt pentru a face în așa fel încât să se potrivească totul și să cadă cum trebuie. Să fi o doamnă necesită multă muncă.

— Apreciez că te-ai străduit.

— Apreciez că m-ai acoperit.

— Dar în mintea mea văd în continuare fiecare centimetru splendid. Rochia este foarte provocatoare. Mă face să vreau să te ating cu buzele în locul în care șațura întâlnește pielea.

Ea se îmbujoră ușor.

- Nu ar trebui ca și bărbații să își arate pielea?

El ridică din sprâncene.

- Ar fi interesant, nu? Deși nu cred că suntem prea atrăgători atunci când ne expunem diverse părți.

Ea privi în jur. Numărul oamenilor care le acordau atenție scăzuse. Spera că, până când se încheia al doilea dans, avea să se simtă îndeajuns de în largul ei încât să fi poată înapoi la haina. Deși nu-i păsa ce purta, nu putea nega că aprecia foarte mult felul în care rochia i se mula pe trup, expunându-i umerii goi și gâtul.

- Dacă aș locui într-o astfel de casă, cred că mi-aș face mereu grijă să nu dăruim lucrurile și să nu le sparg, spuse ea.

- Te obișnuiești cu locul lucrurilor. Probabil că aș putea să mă plimb prin casă chiar și în somn fără să mă lovesc de nimic.

- Am văzut o armură în holul din față.

El încuviință din cap.

- I-a aparținut primului duce. Desigur, nu a fost duce până când nu a purtat armura aceea și nu a luptat pentru rege - în mod spectaculos, dacă e să credem legenda.

- Îți cunoști toți strămoșii, spuse ea impresionată.

- Nu pe cei care l-au precedat pe el, ceea ce mi s-a părut întotdeauna de regretat. Bănuiesc că erau cei mai interesați dintre toți.

- Și familia mămicii tale? O cunoști?

Nu se referise niciodată la mama lui cu acest apelativ, pe care îl considera mai cald și mai intim. I se părea interesant că Gillie nu ezitase să îl folosească, dar, ținând cont de puținul pe care îl știa despre femeia care o crescuse, bănuia că era mult mai generoasă în a-și manifesta afecțiunea.

- Generații întregi. Tatăl ei a fost conte. Fratele ei deține titlul acum.

- Este aici?

- Nu.

Thorne nu avea să se căsătorească cu vreuna dintre verișoarele lui, astfel că unchiul său nu se ostenise să vină de la țară pentru balul pe care mama lui insistase să îl organizeze în afara sezonului.

- Presupun că în momentul de față este prins cu vânătoarea de potârnichi.

Muzica se opri. Își dorea să o poată invita la dans pentru a treia oară, dar oamenii ar fi început să se holbeze de-a dreptul la ei, iar

speculațiile legate de ea ar fi trecut din gură în gură. Era sigur că deja se întâmpla acest lucru, dar nu avea intenția de a strica atmosfera. Iar dacă i-ar fi acordat prea multă atenție, cu siguranță ar fi reușit acest lucru.

– Regret enorm, dar trebuie să mă ocup de ceilalți oaspeți, spuse el. Te voi conduce la fratele tău.

– Ai nevoie de haină. Nu ar fi cuviincios să ți sahuți așa.

– Pot să dau fuga până sus să iau alta.

Gillie surâse, oferindu-i un zâmbet atât de dulce și de adorabil, încât își dori să le poată porunci tuturor să plece și să rămână doar cu ea.

– Îmi pot lua pelerina dacă mi se face frig din nou.

O ajută să își scoată haina, apoi o îmbracă. Ea îi aranjă revelele – un gest atât de intim și de personal că își dorea să fi poată face în fiecare dimineață a vieții lui.

– Ești al naibii de chipeș, spuse ea.

– Să știi că, dacă doamnele se uită la tine, o fac din invidie, pentru că nici una nu poartă o rochie atât de bine ca tine. Iar dacă te privesc domnil, să știi că o fac tânjind. Ai grijă să nu te țină prea strâns în timp ce dansezi, că s-ar putea să-i provoc la duel pentru a-ți proteja onoarea.

– Pot avea singură grijă de onoarea mea, mulțumesc.

– Nu mă îndoiesc de asta, dar nu înseamnă că ar trebui să o faci.

Oferindu-i brațul, o conduse spre marginea ringului de dans, unde aștepta fratele ei. Mick Trewlove era un bărbat intimidant. Chiar dacă Thorne nu l-ar fi văzut, i-ar fi simțit privirea sfredelindu-l. Când ajunseră la el, Thorne îi luă mâna lui Gillie și depuse un sărut pe încheieturile degotelor, despărțindu-se cu greu de ea.

– Mi-ar plăcea să îmi oferi ultimul dans.

Încuviințând din cap, îi scrisese numele pe carnetelul de dans. Apoi se întoarse pe călcăie și plecă să își facă datoria.

Gillie îi privi îndepărtându-se cu oarecare regret. Judecând după numărul dansurilor de pe carnetelul de dans, avea să dureze ceva până ce putea vorbi cu el din nou.

– Pari în largul tău cu el. Te curtează? Întrebă Mick.

– Nu fi prost!

În toate acele ore când o învățase să valseze, își ținușe părerile pentru sine, nu o întrebase de ce era invitată la balul unui ducese.

- Deși el este cel care a urcat în trăsură ta...

- Mi-am dat seama de atâta lucru, mulțumesc foarte mult. Te-ai mai văzut cu el de atunci?

- Este complicat.

- Nu voi accepta să profiți de tine.

- Nici eu. Unde naiba este soția ta?

El răsă infundat, știind prea bine că urmarea să schimbe subiectul.

- Stă de vorbă cu cunoștințele ei. Ar trebui să o căutăm acum, că s-a terminat dansul tău.

Doar că nu trebuiră să o caute, căci nu trecu nici o jumătate de minut și o văzură îndreptându-se spre ei, însoțită de un gentilom. Gillie simți că fratele ei înțepenește lângă ea, fără îndoială de gelozie, când văzu alt bărbat în apropierea soției lui.

- Nu ne va fi de folos nici unuia dintre noi dacă îi trănțești un pumn în față, spuse ea.

- Nu mi-a trecut nici o clipă prin cap așa ceva.

- Mincinosule!

Zâmbi când se apropiară, iar gentilomul - creștetul capului nu-i ajungea nici măcar până la umăr - se îmbujoră.

Când se apropie îndeeajuns, Aslyn își așeză imediat mâna pe brațul lui Mick, dându-și fără îndoială seama cât de încordat era.

- Lord Mitford dorea să fie prezentat. Se întoarce cu eleganță spre bărbatul de lângă ea. Milord, acordă-mi onoarea de a ți-i prezenta pe soțul meu, Mick Trewlove, și pe sora lui, domnișoara Gillian Trewlove. Conte de Mitford.

- Încântat, spuse contele. Întotdeauna am considerat că evenimentele noastre sunt mult prea restrictive și mereu sunt fascinat când cunosc pe cineva care nu face parte din clasa noastră. Am auzit de succesul tău, domnule Trewlove. Dă-mi voie să te felicit!

- Mulțumesc, milord, răspuse Mick, deși nu părea tocmai recunoscător pentru laudă. Și sora mea are succes.

- Într-adevăr. Se întoarce spre ea. Zâmbetul care îi acoperea chipul îi făcu trăsăturile, de altfel șterse, mai interesante. Îi plăcu imediat de el. Cum ai ajuns să ai succes domnișoară Trewlove?

- Prin muncă grea.

El rîse.

— Îndrăznesc să spun că am dat-o în bară cu întrebarea mea ne-chibzuită. În ce domeniu, dacă pot întreba?

— Am o cărciumă.

— Ce incitant! Ai avea oare amabilitatea de a mă onora cu următorul dans?

— Aș fi încântată.

— Splendid. Mergem? Îi întinse brațul, se opri și se uită la Mick. Dacă fratele tău este de acord.

— Gillie nu are nevoie de permisiunea mea, spuse Mick. Face orice dorește.

— Ce incitant! Ești foarte independentă, nu-i așa domnișoară Trewlove?

— Tind să fiu, da.

Îi oferi din nou brațul, fără să exite de data aceasta.

Trebule să îmi povestești totul despre cărciuma ta în timpul dansului.

Începu următoarea melodie și se trezi învîrtindu-se pe ringul de dans cu el. Nu era atât de priceput ca Thorne, dar trebuia să recunoască faptul că nu era tocmai obiectivă. El îi puse o serie de întrebări și reacționă la fiecare din răspunsurile ei cu aceeași replică — „ce incitant!” —, înainte să pună o nouă întrebare. Până când, în cele din urmă, îl întrebă:

— Mergi la multe baluri, milord?

— Te-am călcat pe degete de atâtea ori încît manierele mele în societate sunt îndoielnice? Întrebă el cu un licăr în ochi.

— Nu, milord, dar pari puțin agitat.

— Ai dreptate. Spre marea dezamăgire a familiei mele, prefer să stau și să citesc o carte, dar sora mea a dorit să participe astă-seară și, fiindcă mama mea nu se simțea prea bine, a trebuit să o însoțesc eu. Are mari speranțe că va reuși să atragă atenția duceleui de Thornley și că va deveni în cele din urmă ducesa lui.

Gillie simți o strângere de stomac și cumva reuși să nu se împiedice de el.

— Presupun că multe dintre doamnele prezente aici astă-seară speră acest lucru.

— Într-adevăr. Însă, după ce am văzut cum s-a uitat ducele la tine când ai dansat cu el, sper sincer că va da greș în eforturile ei.

Nu ar fi deloc fericită dacă s-ar căsători cu un bărbat care iubește pe altcineva.

Ea clătină din cap.

- Te înșeli. Eu și ducele suntem doar prieteni.

- Avantajul pe care îl au oamenii retrași, chiar și gentilomii, domnișoară Trewlove, este că devin fini observatori. Pot să te prezint surorii mele? E posibil să îi fie de folos să te cunoască.

După ce se termină dansul, o prezintă într-adevăr surorii sale, Lady Caroline, și celor două prietene ale acesteia, Lady Georgiana și Lady Josephine.

- Domnișoara Trewlove este o femeie de afaceri, le spuse el. Genul independent.

- Ce incitant! spuse Lady Caroline, în timp ce prietenele ei încuviințară din cap. Înseamnă că ești croitoreasă?

- Nu, dețin o cărciumă.

Doamnele flicură ochii mari.

- Scandalos, rosti în cele din urmă Lady Georgiana. De-a dreptul scandalos!

- Însă incitant, adăugă Lady Caroline, iar Gillie începea să suspecteze că doamna și fratele ei duceau vieți plictisitoare, de vreme ce găseau că totul era „incitant”.

- Îndrăznesc să spun, Mitford, că ar trebui să o conduci pe domnișoara Trewlove în siguranță la cei care o însoțesc.

- Nu vreau să fiu nepoliticos, spuse el.

- De fapt, am ajuns la o vârstă la care nu am nevoie de însoțitor. Mă descurc singură, milord. Mulțumesc pentru dans!

- Plăcerea a fost de partea mea, domnișoară Trewlove, spuse el îndepărtându-se.

- Conversația este o mare povară pentru el, spusele Lady Caroline. Sunt impresionată, domnișoară Trewlove, că ai reușit să îl faci să se simtă în largul lui și nu s-a bălăbit. Acum va merge să caute un colțșor în care să își poată citi cărticica pe care o ascunde într-un buzunar.

- Pratele tău mi s-a părut încântător, Lady Caroline. Ține enorm la tine.

- Și eu la el. Așadar, cum de îl cunoști pe Thornley? întrebă ea.

Doamna Smythson o învățase pe Gillie că nu trebuia să pună întrebări personale, iar aceea părea foarte personală. Doamnele din

acel grup erau mai degrabă fete decât femei, așa că poate că încă nu învățaseră tot ce trebuia despre ce era cuvîncios și ce nu. Abia dacă erau puțin mai mari decât Fancy, care avea doar 17 ani. Îi venea greu să și-l închipuie pe Thorne cu vreuna dintre ele, dar asta se întâmpla, fără îndolală, din cauza geloziei. Aceste fete erau eligibile, ea nu.

- Ni s-au intersectat drumurile într-o seară, în apropierea cârciumii mele.

- Spune-ne mai multe despre cârciuma ta, o rugă Lady Georgiana. Cum a ajuns să fie proprietatea ta?

- Ei bine, am cumpărat-o.

- De ce? întrebă Lady Josephine.

- Pentru că sunt un pic încâpățînată și nu îmi place să lucrez pentru alții.

Deși familia Smythson fusese corectă cu ea, tânjise să dețină controlul asupra lucrurilor.

- Dar cei care merg la cârciumă nu sunt oameni buni, spuse Lady Caroline.

Înclinând capul surprinsă, Gillie o privi în ochi.

- Muncitori, negustori, marinari. Bănulesc că mulți dintre domni de aici poposesc la cârciumă din când în când. Ducele de Thornley vi se pare un om integru?

- Nu fi ridicolă, bineînțeles că da!

- A fost la mine în cârciumă. La fel și fratele meu. Deține un hotel, multe clădiri și alte afaceri.

- Este bogat precum Cesus, din câte înțeleg, spuse Lady Georgiana. Și tu ești avută, domnișoară Trewlove?

Celelalte două doamne icniră.

- Georgie!

Doamna se plesni peste gură.

- Scuzele mele, domnișoară Trewlove. Mă ia gura pe dinainte. Nu îți dai aere și de aceea ne este foarte ușor să stăm de vorbă cu tine.

- Nu mă simt jignită, Lady Georgiana. Mi s-au adresat întrebări și mai stânjenitoare.

- Totuși, am fost peste măsură de nepoliticoasă. Frumoasă vreme avem în ultimul timp!

Gillie zâmbi conspirativ.

- Chiar vă place să vorbiți despre vreme?

-Urâsc asta. Prefer să discutăm despre tine. Ai un spirit de libertate incredibil!

-Pot să fac ce doresc, dar în mare parte muncesc, pentru că îmi place că oamenii vin la cârciuma mea la finalul zilei pentru a se relaxa. Le torn o bere și îmi povestesc necazurile lor și astfel uit de ale mele.

-Necazurile mele par zmereu mari, poate că ar trebui să deschid o cârciumă, spuse Lady Josephine.

-Nu fi prostuță, Josie, replică Lady Caroline. Ne așteaptă căsătoria în viitor.

Ca la un semnal, se apropiară trei gentilomi. Lady Caroline o prezentă pe Gillie unui marchiz, unui conte și unui viconte. Apoi gentilomii le însoțiră pe doamne pe ringul de dans. Gillie se întoarse și o găsi pe Aslyn stând în apropiere.

-Stăteam aproape, în caz că ar fi fost nevoie să intervin, dar se pare că a mers bine, spuse cumnata ei.

-Sunt o cindățenie.

Aslyn zâmbi.

-La fel și eu. Fieca unui conte care s-a căsătorit cu un bărbat din popor. Oamenii vorbesc cu mine de parcă nu ar mai ști cine sunt exact.

-Îmi pare rău că a trebuit să vii din pricina mea.

-A ta și a lui Mick. Oricât ar pretinde că nu e așa, încă dorește să fie acceptat de nobilime. Faptul că ia parte la astfel de evenimente îl va face să fie în cele din urmă acceptat. Își strecură brațul pe sub al lui Gillie. Așa că hai să socializăm, ca să grăbim această acceptare!

Aslyn o prezentă altor fete și, deși fiecare nume era precedat de cuvântul *Lady*, Gillie nu le putea vedea altfel decât ca pe niște fete. Erau al naibii de tinere!

Păru-se vreodată în viața ei atât de inocentă, cu un chip atât de proaspăt? Nu se simțea în largul ei când devenea subiect de conversație, deși, ca și sora lui Lord Mitford și prietenele acesteia, păreau fascinate de independența ei, dar era mereu recunoscătoare că discuția o apuca înspre alte chestiuni. Inevitabil, începeau să chicotească atunci când spuneau cât de chipeș era Lord E. sau cât de amuzant putea fi Lord G. sau cât de spiritual părea Lord K. Deși nu prea avea cu ce contribui la aceste conversații, știa că ar fi luat-o razna dacă și-ar

fi pe scut serile nefăcând altceva decât să discute despre trăsăturile gentilomilor.

Însă aceste doamne își căutau un soț și poate că așa se proceda. Dar știa că toate atributele individuale care le impresionau pe aceste fete la un domn sau altul se reuniau în Thorne. Că atenția și inimile lor tinere tânjeau după el. Iar dacă i-ar fi cerut mâna uneia dintre ele, nici una nu ar fi ezitat să accepte.

Știa timpul pe care îl mai putea petrece cu el, cât mai era, avea să fie scurt.

— Sunt atât de încântat să te găsesc încă aici! spuse Thorne încet, în timp ce se plimbau pe aleile grădinii, luminate slab de câte o torță.

O invitase la o plimbare prin grădină și, pentru că era liberă la următoarele câteva dansuri, acceptase bucuroasă. Alți trei gentilomi o abordaseră pe Aslyn, rugând-o să-i fie prezentată, apoi o invitaseră la dans. Deși îi plăcea să se învârtască pe ringul de dans, nimeni altcineva nu îi aducea plăcerea pe care i-o oferea Thorne. Era foarte bucuroasă că se putea plimba cu el prin grădină. Era un chin să-i vadă valsând cu nenumărate femei, chiar dacă înțelegea că asta trebuia să facă.

De îndată ce ieșiră afară, îi așeză haina pe umeri și se bucură de căldura lui, care îi trecea în piele. Poate că avea ceva de câștigat de pe urma faptului că purta o rochie atât de decoltată.

— Să stai de vorbă cu bogătașii nu este atât de obositor precum credeam, mai ales când pot schimba conversația de la vreme la alcool. Chiar și doamnele par să fie fascinate de ideea că sunt liberă să fac ce doresc.

— Îndrăznesc să spun că le vei ademini să fugă și să îți deschidă afaceri dacă nu suntem atenți.

— Ar fi chiar atât de îngrositor?

— Soția unui lord are numeroase responsabilități: să supravegheze administrarea diverselor reședințe în funcție de câte proprietăți are soțul, să facă vizite matinale, lucru care poate părea banal, dar astăzi încheie alianțe de pe urma cărora soțul poate beneficia. Soțiile au o mare putere în înalta societate, care nu trebuie neglijată. Totodată, sunt implicate în acțiuni caritabile. Cine ar face toate acestea dacă ele ar fi ocupate cu afaceri?

Ocupate cu afaceri, așa cum era ea.

- Pare într-adevăr copleșitor, dar cred că le subestimezi capacitatea de a controla lucrurile.

- Poate. Dar mai trebuie să dăruiești soțului un moștenitor și a doua odraslă, de rezervă.

- Înțeleg de ce ai nevoie de un fiu, dar un copil ar trebui dorit mai mult decât pentru asta. Nu credea că el fusese dorit. Iar o soție ar trebui dorită mai mult decât pentru pământul și păntecul ei.

- Se pare că ai atras atenția câtorva gentilomi. Am observat că nu sunt singurul cu care ai valsat.

- Nici eu nu sunt singura cu care ai valsat tu.

- Adevărat. În situația mea, este vorba de obligație.

- În ceea ce mă privește, vreau să trecă timpul până ce va sosi momentul ultimului vals al serii, spuse ea provocator.

Zămbetul lui străluci în întuneric.

- Vai, domnișoară Trewlove, cred că ai reușit să stăpânești arta flirtului!

- Spun doar ce gândesc.

- Îmi place asta la tine, Gillie. Întotdeauna mi-a plăcut.

Se plimbară în tăcere câteva minute și aproape că își putea închipui cum ar fi fost să facă asta în fiecare seară, în loc să stea pe trepte.

- Ar trebui să vii în timpul zilei, spuse el. Sunt foarte colorate.

- Au un miros încântător.

- Aici miros și mai bine.

Ieșiră de pe alee și o conduse printr-un labirint de gard viu, unde nu existau torțe care să le arate calea; și-l imagina în copilărie croindu-și drum printre alee, prefăcându-se că era explorator sau poate pur și simplu încercând să scape de exigențele părinților săi.

- Tatăl tău era la fel de distant ca mama ta?

- Ești prea blândă. Este dură și nervoasă. Îmi amintesc că tata era strict și serios, dar nu țin minte să fi fost vreodată rău intenționat. Dar, după ce s-a îmbolnăvit, nu a mai fost niciodată ca înainte.

- Trebuie să fi fost greu.

- Dar mergem înainte, nu-l așa?

Aveau lucrul acesta în comun. Ajunseră la o fundătură. Lumina lunii se întrezărea pe vârful unui zid înalt de cărămidă. Deodată, se trezi lipită de el, cu halna lui protejându-i pielea de zgărieturi și gura

lui peste a ei, fermă și sigură. Îi cuprinse gâtul strâns cu brațele, bucurându-se de apăsarea corpului său peste al ei, știind că nu avea să se sature niciodată de asta, chiar dacă înțelegea că urma să vină un moment în care nu se mai putea bucura de apropierea lui, când avea să stea lipit de altcineva, care știa cum să servească ceaiul curvicios și să aleagă tacămurile potrivite.

Dar nu în seara aceea. În seara aceea era al ei, atât cât era posibil să își aparțină unul altuia. El trăia într-o lume rafinată și elegantă, care ei nu îi era atât de străină precum își închipuise. Totuși, se simțea ca o sirenă urmând unicornul în pădure, știind că, la un moment dat, trebuia să se întoarcă în mare.

O sărută pe gât, iar ea își lăsa capul pe spate ca să-i înlesnească drumul.

– Dumnezeule, am vrut să fiu singur cu tine încă de când ai coborât scările acelea, mormăi el, cu voce scăzută și guturală, iar pieptul îi reverbera lipit de al ei, făcându-i sfârcurile să se întărească, în ciuda tuturor straturilor ridicole de material aflate între ei.

– Am vrut să mă prinzi singură, mărturisi ea, savurându-i râsetul infundat, care îi făcuse simțită răsuflarea fierbinte pe clavicula dezvelită.

Acea rochie i se părea din ce în ce mai atrăgătoare de la un minut la altul. Când își trecu gura pe deasupra sânilor care ieșeau din decolteu, regretă că acesta nu era și mai adânc.

– Te-aș lua și aș pleca cu tine de aici în clipa asta dacă nu ar fi culmea nepoliteteii, spuse el, mușcând-o ușor de gât într-o parte, până ce ajunse la lobul urechii.

Ținând cont de poziția lui, trebuia să se gândească la astfel de lucruri, să fie mereu conștient de reputația lui și de locul pe care îl ocupa printre ceilalți nobili. Nu putea să fugă ori să evadeze pur și simplu. Nu putea să danseze fiecare dans cu ea și să petreacă timpul doar cu ea. Datoria, responsabilitățile și așteptările îl călăuseau, după cum se cuvenea. Era impresionată de disciplina lui, de faptul că nu făcea ce voia, ci exact ce se impunea, ce era necesar. Își lăsa poftele și dorințele deoparte.

Va veni o vreme când o va lăsa și pe ea deoparte. Înțelegea asta, o accepta. Indiferent cât de mult o întrista și o devasta, avea să țină capul sus când va veni momentul.

Începuse să îi adune fustele și jupele, strângându-le în talie, continuând să îi desfete pielea cu gura. Mâna îi alunecă spre genunchi și i-l prinse. Îi ridică piciorul și i-l sprijini de șoldul lui, făcându-l să-i cuprindă spatele. Era recunoscătoare pentru înălțimea pe care o avea, pentru ușurința cu care putea sta acolo ținându-l aproape, cu gamba și piciorul.

Degetele lui dansau pe partea exterioară a coapsei în sus și în jos, în jos și în sus, până când ajunse la marginea interioară, fragedă și sensibilă, încetinindu-și mișcarea când dădură de locul în care i se împreunau picioarele, deja umed și dornic să-l primească.

- Ești atât de ud! spuse el răgușit.

Coborându-și mâna, îi atinse.

- Ești atât de tare!

- Te doresc enorm, însă va trebui să aștept până mai târziu. Dar tu, prințesă, nu trebuie să aștepti.

O mângâie încet, hotărât, apăsând acolo unde era cheia plăcerii și strecurându-și două degete în ea. Ea scoase un țipăt, iar el îi cuprinse gura, înghițindu-i gemătul, scâncetul și oftatul când plăcerea deveni prea puternică sub asaltul senzațiilor care o copleșeau, până când se prăbuși în brațele lui. Se agăță de el, scuturată de spasme, val după val, cu briza nopții adîindu-i peste piele, scaldată de lumina lunii laolaltă cu el. Se gândi că niciodată nu arătase mai frumos așa cum stătea acolo, atât de încântat și de fericit, de parcă dăruindu-i ei plăcere și-ar fi dăruit-o lui însuși.

Își apăsă fruntea de a ei.

- La naiba, mama le-a oferit camere unora dintre oaspeții noștri care nu au vrut să își deschidă reședințele din Londra doar pentru câteva zile. Nu voi putea să plec până când nu vor fi cu toții în pat, dar voi veni la tine de îndată ce voi putea. Așteaptă-mă, dar nu-ți scoate rochia! Vreau să o școl eu.

Cât de ușor o stărneau cuvintele acelea! Era o adevărată dezmățată, dar ei nu îi păsa.

După ce se întoarse în sala de bal, dansă cu Mick care, bănuia ea, după felul în care o studia, știa exact ce se întâmplase în grădina. Deși nu ar fi fost surprinsă să afle că el și soția lui fuseseră în altă parte, făcând exact același lucru. Nu-i scăpă că își atinge soția ori de câte ori era în apropiere - mâna, umărul, mijlocul. Înainte

o amuzase să-și vadă fratele atât de îndrăgostit, dar acum suferea în aceeași pricină și nu i se mai părea deloc amuzant. După ce în-
 țiară dansul și deveni clar că voia să facă ocolul ringului cu Ailyn în brațe, îi asigură că se simțea în largul ei și că îi fuseseră prezentate suficient de multe persoane și nu era nevoie să îi poarte de grijă. Se descurca singură. Nu trebui să le spună de două ori. Se bucură enorm să-și vadă fratele alunecând pe ring, cu soția în brațe, fără să-și desprindă privirea de ai ei, să știe că era bine, îndrăgostit și iubit cu adevărat.

Nevrând să o găsească acolo, nostalgică, după ce terminau, decisă să plece în căutarea lui Lady Caroline, căci îi plăcuse să stea de vorbă cu ea, sau poate chiar a lui Lord Mitford, ca să vadă dacă într-adevăr stătea undeva într-un colț, citind o carte, ca să-i mulțumească pentru amabilitatea de mai devreme. Când un lacheu îi întinse o tavă cu pahare de șampanie, nu ezită să ia unul. Sorbind din pahar, privi în jur și văzu un mic alcov discret, străjuit de palmieri, ale căror frunse ascundeau parțial intrarea, un loc perfect în care un lord timid putea evada pentru o vreme.

Tocmai atinsese frunzele cu brațul, când auzi o șoaptă feminină.

– E al naibii de ciudat cum se uită la ea. Nu am nici o îndoială că ea este motivul pentru care a fugit Lavinia.

Gillie se opri pe loc, pregătindu-se să se întoarcă pe călcâie, când o altă doamnă cu o voce oarecum răgușită spuse:

– Este cărciumăreasă. Nu are cum să fie mai mult decât amanta lui.

– Mie mi-a plăcut de ea foarte mult, se auzi a treia voce.

– Dacă îmi cere mâna, îi voi spune direct că nu voi suporta să albă o legătură cu altă femeie, adăugă prima voce.

– Pără îndoială, Lady Lavinia i-a dat același ultimatum, zise a treia. Și uite ce a pățit! S-a anulat nunta.

– Dar a fost bolnavă. Acesta este motivul pentru care nu a mai avut loc nunta. Thornley a anunțat asta. Am vizitat-o de două ori și am fost informată că nu se simte bine. Mă tem că are o boală gravă, iar el se teme că nu va putea avea copii, spuse vocea răgușită.

– Nu, ripostă prima voce. Este ceva în neregulă cu domnișoara Trewlove. Este singura pe care a abordat-o când a sosit. A urcat direct pe scări și a așteptat ca ea să coboare și i-a sărutat mâna.

Ascultați-mă, doamnelor! Ducele de Thornley nu se va căsători
Așa curând.

Nedorind să fie prinsă trăgând cu urechea, Gillie se întoarse pe
câlcăie și se îndepărtă. Nu putea identifica vocile, dar nici nu dorea
să știe. Aslyn o avertizase că bârfele abundau, iar ea venise acolo ști-
ind prea bine că nu avea să fie scutită, dar nu îi plăcuse să audă ce
spuseseră despre viitor. Nici una dintre ele nu-l merita.

Avea nevoie de aer pentru a-și limpezi gândurile, așa că leși pe
terasa cu ziduri și trepte de cărămidă, încadrate de lei de piatră cul-
cați, care duceau spre grădină. Probabil că nu era o idee bună pentru o
femeie singură să se plimbe pe aleea luminată, printre rododendroni
și trandafiri, așa că se duse într-un colț al terasei, se sprijini de un zid
care îi ajungea până la talie și sorbi din șampania excelentă, dorin-
du-și să poată arunca o privire la butoi pentru a-i stabili originea și
anul în care fusese produsă. Poate că Thorne avea să îi facă un tur
înainte de a pleca. Își imagina că avea o gamă excelentă, cu cele mai
alese sortimente, care ar fi sfidat micile ei rezerve.

- O doamnă își riscă reputația strecurându-se singură afară.

Gillie se întoarse și dădu cu ochii de ducesă.

- Mă încălzisem.

- Îndrăznesc să spun că așa se întâmplă când porți haina unui
gentilom.

Nu avea de gând să îi atragă atenția că nu mai purta haina lui, căci
ducesa nu era oarbă.

Ridică paharul.

- Știi cumva proveniența acestei șampanii alese?

- În nici un caz. Este treaba majordomului.

În cap îi răsuna refrenul „fi amabil!”

- Atunci trebuie să îi transmițeți complimentele mele, căci a făcut
o treabă excelentă selectând sortimentele de astă-seară.

- Nu se va căsători cu tine, să știi.

- Majordomul? Ce păcat, căci are un gust excelent la șampanie.

- Fiul meu, spuse femeia țespână, atât de acru, încât Gillie fu sur-
prinsă că nu îi căsură lămâi din gură.

- Știu foarte bine asta, ducesă.

- Se va plictisi de tine în scurt timp. Seamănă cu tatăl său în pri-
vința aceasta, având un apetit insașiabil de a se culca cu tot felul
de femei, motiv pentru care soțul meu s-a îmbolnăvit atât de tânăr

de sifilis. Când cei doi copii ai noștri au murit, era deja infectat. Nu-i mai permiteam să vină în patul meu, așa că nu am putut înlocui ce am pierdut.

— Chiar dacă ați fi avut alți copii, nu ar fi înlocuit ce ați pierdut.

Oamenii nu pot fi înlocuiți.

— Îndrăznești să mă corectezi?

— Nu trebuie să vă corectez.

— Impertinento...

— Da, sunt foarte impertinentă. Nu consider că este un defect.

— Cei care se află în preajma fiului meu o vor face. Se va căsători cu una dintre aceste fete.

Deși știa prea bine asta, lovitura cuvintelor rostite tare o izbi efectiv în stomac, în inimă, în cap, dar refuză să reacționeze în vreun fel. Pe lângă faptul că era impertinentă, știa câte ceva și despre stoicism.

— Acesta este motivul pentru care sunt aici, continuă ea. Ca să poată alege una cu care să se căsătorească până la finalul anului. Tendința lui de a se culca cu orice doamnă care își desface picioarele și va face să o apuce pe calea tatălui său, iar în cele din urmă va înnebuni. Trebuie să alibă un moștenitor înainte să cadă pradă sifilisului.

— Bănuiesc că este mai rațional decât ați putea crede.

— Oh, mă îndoleșc îți simt duhoarea pe el când se întoarce acasă dimineața. Făcu un pas înainte. Pentru el nu vei fi niciodată mai mult decât o amantă. Ești o femeie din popor. El este duce. Locul tău va fi întotdeauna în umbre, nu alături de el.

— Și totuși, i-am fost alături de câteva ori astă-seară.

— Pentru că ești o curiozitate.

— Vă rog să mă scuzați, spuse ea trecând pe lângă ducesă.

— Nu am terminat cu tine.

Gillie se întoarce.

— Dar eu am terminat. Îmi dau seama imediat cu ce fel de oameni am de-a face. În cârciuma mea poate intra cineva fără nici un ban în buzunar să ceară o bere. Îi măsoar din cap până în picioare și, dacă eu consider că atunci când va avea mijloacele necesare va plăti berea aceea, îi voi turna una. Dacă nu, îi arăt ușa. Din nefericire, Excelenței Voastre îi voi arăta mereu ușa.

— Nerușinato...

— Credeți că sunteți mai bună decât mine pentru că ați dormit într-un leagăn când v-ați născut și nu pe pragul unei uși. Nu înseamnă decât că ați avut un pat mai comod. Acum, vă rog să mă scuzați, este timpul pentru ultimul dans al serii și vreau să mă bucur lăsându-mă învâluită de grația fiului dumneavoastră.

Nu mai dansase cu el de la primele două valsuri și avea timp să își recapete cumpătul înainte de a-l revedea. Era mult prea atent și nu voia să știe că mama lui o tulburase.

Auzind-o pufăind în timp ce se îndepărta, își dori ca ducesa să nu aibă un atac de apoplexie. Cum Dumnezeu reușise Thorne să ajungă un om decent?

Se gândi să se ducă în grădină, dar nu avea să-i dea ducesei satisfacția de a o vedea făcând ceva și mai scandalos, așa că se întoarse în sala de bal. Însă toată larma o asaltă. Avea nevoie de un loc în care să se liniștească puțin, dar cum așa ceva nu era posibil, căci se îndoia că orchestra avea să se oprească din cântat, măcar de câteva momente de singurătate. Cu siguranță, în această reședință grandioasă exista o cameră în care se putea aduna.

Se îndreptă către scări când un gentilom care părea a fi de vârsta lui Thorne apărui în fața ei. Avea părul blond perfect aranjat. Nu putea găsi nici un cusur în trăsăturile lui, dar rămase cu impresia că se considera mai chipeș decât era. Ochii lui albaştri o măsurară încet din cap până în picioare de parcă ar fi dezbrăcat-o din priviri.

— Îndrăznesc să spun, Thorne are un gust excelent când vine vorba de amante.

— Nu sunt amanta lui.

El afișă un zâmbet atât de hidos, încât îi veni să-l plesnească peste față.

— Concubina lui atunci, o cărciumăreasă. Ceea ce îl face să ajungă pe locul întâi, cred.

— Ea se încruntă.

— Poftim?

— În tinerețe, am început un joc. Să ne calcăm cu diverse femei. O actriță, o cântăreață de operă, o vânzătoare. Înțelegeți ideea. Tu ești prima cărciumăreasă.

Înțelegea, dar refuza să creadă că se afla pe o listă.

— Sunt proprietăroasa acelei cărciumi. Și dat fiind că nu am făcut cunoștință cum se cuvine...

— Conte de Dearwood, domnișoară Trewlove. Următorul tău amant.

Ea izbucni în râs din toată inima.

— Ești prost. Îți garantez că nu vei fi niciodată amantul meu.

— După ce se va logodi din nou, te va părăsi. Nu a ținut niciodată două femei deodată. Atunci vei deveni a mea.

— Nu voi deveni niciodată amanta ta. Acum, te rog să mă scuzi...

Se pregăti să treacă pe lângă el.

O prinse cu degetele de braț. Ea se opri.

— Dă-mi drumul, domnule!

— Hai să facem o plimbare prin grădină. După ce terminăm, s-ar putea să te hotărâști să petreci toată noaptea cu mine, nu cu el.

Cuplurile valsau pe ringul de dans. Se aflau oameni în apropiere, dar era târziu și bănuia că băuseră destul de multă șampanie, astfel încât nu mai erau atenți la ce se întâmpla în jur, nu mai observau felul necuviincios în care o ținea de braț. Sau poate că expresia plăcută nu îi dispăru nici o clipă de pe față și nu părea că îi spunea lucruri urâte. Nu ar fi vorbit niciodată cu fiica unui conte sau a unui duce într-o asemenea manieră. Dar ea nu era nici una, nici alta, iar el o știa. I-o spusese și nu dădea doi bani pe ea pentru că deținea o cârciumă.

— Te avertizez, domnule, încă o dată. Dă-mi drumul! Sau voi fi forțată să te pocnesc.

El râse înfundat.

— Ești o femeie îndrăzneță. Înțeleg de ce este Thorne cucerit de tine. De-abia aștept să aflu cât de aprigă ești când îți deschizi...

Strânse degetele în pumn iute și tare și îi izbi scurt în bărbie, făcându-l să zboare în aer, bătând din brațe și aterizând printre dansatori, înainte de a cădea la podea cu o bufnitură. Femeile țipară, lumea se împrăstie. Orchestra se opri din cântat. Oamenii se holbau la ea și la Dearwood.

Deodată, Thorne își croi drum prin mulțimea strânsă în jur și, punând o mână blândă pe umărul ei, o cercetă cu privirea, încercând să vadă dacă nu cumva era rănită.

— Ce s-a întâmplat?

— Am invitat-o la dans, declară contele cu voce tare, ținându-se de falcă și încercând să se ridice în picioare, dar părând să se impletească. Doi gentilomi îi ajutară să se ridice. Nu au făcut decât să o invite la dans.

Thorne nu se uită la cel care pretindea că îi era prieten de vreme îndelungată. Nu făcu decât să o privească în ochi pe ea.

- Gîlîie?

Știa, cu fiecare parte a ființei ei, că o ruga să confirme ori să nege cuvintele lui Dearwood și că avea să o creadă indiferent de minciunile pe care le spusese conștient, dar nu-i putea spune adevărul, lucrurile urâte pe care le rostise bărbatul. Nu putea recunoaște în fața lui sau a mulțimii strănse că o desconsidera cîeva în felul acela, că o înjosea astfel. Auzi mormăieii în jur, iar adevărul pe care îi rosti în cele din urmă probabil nu era cel pe care el ar fi vrut să îl confirme.

- Nu ar fi trebuit să vin. Nu am ce căuta aici.

În acele câteva cuvinte pe care le rostise, Thorne auzi multe altele: „Nu am ce căuta cu tine. Tu nu ai ce căuta cu mine. Lumile noastre nu se pot amesteca”.

Nu se îndoaia că Dearwood minșea, dar ce dovadă avea pentru a-l da în vileag? Iar faptul că refuzase să îi spună îi făcu să-și dea seama că Dearwood făcuse ceva mai mult decât să o invite la dans, ceva ce avea să o judece pe ea, în loc să îl sancționeze pe el.

- Ce naiba se întîmplă aici? întrebă mama lui, pătrunzând în cerc.

- O neînțelegere, cred, spuse Thorne. Se întoarse spre Dearwood. Îți sugerez să pleci imediat și să chemi un doctor să îți examineze maxilarul.

Din fericire, Dearwood nu făcu decât să încuvîințese din cap și să plece.

- Te-am avertizat să nu inviți...

- Mamă!

Ea închise gura.

- Cred că babil nostru a luat sfârșit. Domnișoară Trewlove, dă-mi voie să îți văd mîna.

Ea ridică bărbia.

- Este în regulă, Excelență. Sunt obișnuită să pocnesc bețivi.

Se auziră câteva icnete de consternare.

- Cred că este timpul să plecăm, spuse Mick Trewlove, alăturându-i-se surorii lui.

- Te însoțesc până la trăsură, spuse Thorne.

- Te rog, nu, ripostă ea, iar lui i se strănse inima dureros.

– Gillie, nu te voi lăsa să pleci de aici singură, de parcă ai fi făcut ceva de neiertat! Îl cunosc pe Dearwood de mulți ani și știu că nu l-ai fi lovit dacă nu merita. Dă-mi voie să te conduc!

Ea încuvîntă din cap, iar el îi oferi brațul. Își așază mâna în îndoitura brațului său. Așteaptă până ce ieșiră din sala de bal, cu Mick Trewlove și Lady Aslyn în față, înainte de a întreba:

– Chiar te-a invitat la dans?

– Da.

– Bănuiesc că asta nu a fost tot.

– Thorne...

O trase într-o parte, lângă armura care îi protejase cândva strămoșul, și își dori din tot sufletul să o poată proteja și el la fel de bine.

– În câteva minute, cei care nu rămân aici peste noapte vor trece în drum spre trăsuri. Ce a spus?

Își linsă buzele, iar între sprâncene îi apăru o cută.

– Mi-a spus de un concurs dintre voi – cine se culcă cu mai multe femei și cât mai diverse. Era foarte impresionat că ai adăugat o cărciumărească pe listă.

El închise ochii, blestemând printre dinți. Când îi deschise, depuse un sărut pe cuta aceea delicată înainte de a o privi în ochi.

– Gillie, asta se întâmplă cu peste zece ani în urmă, când eram tânăr și sub o influență proastă. Doar nu crezi că tot ce s-a întâmplat între noi este din cauza unui joc stupid din tinerețea mea!

Ea clătină din cap.

– Nu. Dar mi-a spus că sunt amanta ta, m-a informat că mă vei da deoparte, iar atunci voi deveni a lui. Oamenii știu ce este între noi.

– Speculează, își dau cu părerea. Asta fac, să-i ia naiba pe toți! Îmi pare foarte rău, prințesă.

– Nu sunt prințesă, Thorne.

– Pentru mine ești. Trebuie să rezolv aici, apoi vin la tine.

Fu recunoscător că încuvîntase, că nu terminase de tot cu el. După ce o conduse, iar ea urcă în siguranță în trăsura fratelui ei, se întoarse în casă. Oamenii umblau de colo-colo la intrare.

– Ascultați! Am un anunț de făcut. Vă rog să vă întoarceți în sala de bal.

Așteptându-se la ceva palpitant, poate chiar să le dezvăluie ce doamnă îi atrăsese atenția, nimeni nu ezită să se întoarcă în salonul

cal mare. Oprindu-se în capătul scării, privi spre mulțimea nerăbdătoare. Doar mama lui părea îngrijorată. Pe bună dreptate, presupunea ei, dat fiind că o dezamăgea mereu.

Își dresе glasul.

-Cu câteva săptămâni în urmă, în seara în care trebuia să mă căsătoresc, de fapt am făcut o vizită în Whitechapel și am fost atacat de niște ticăloși. Domnișoara Trewlove a intervenit și mi-a salvat viața la propriu. A făcut-o fără să știe nimic despre mine. Nici rangul, nici poziția mea. Știind prea bine cum se răspândesc bârfele printre noi, sunt cât de poate de sigur că până și cei care nu i-ați fost prezentați știți că deține o cârciumă, Sirena și Unicornul. Din seara aceea, am trecut pe acolo din când în când și întotdeauna am fost întâmpinat cu brațele deschise. Pentru a-i mulțumi pentru bunătatea ei, am invitat-o la balul mamei, știind că balurile ei sunt mereu splendide și de neegalat, fiind o plăcere să iei parte la ele. Celor care ați făcut-o să se simtă bine-venită, vă mulțumesc. Celor care nu ați făcut-o, vă spun că ați ratat ocazia de a întâlni o femeie excepțională, iar din cauza asta viețile voastre sunt mai sărace.

Se întoarse pe călcăie și ieși din încăperea care rămăsese atât de tăcută, încât, dacă în momentul acela penă care împodobește părul mamei sale ar fi căsut la podea, s-ar fi auzit.

Capitolul 24

Stând în camera din față și așteptând sosirea lui Thorne, Gillie își dădu brusc seama că ultimul ei dans cu ducele era, de fapt, dansul final, pentru eternitate. În momentul acela, crezuse că aveau să fie mai multe, că urmau să încheie noaptea dând ocol sălii de bal împreună. Astfel că acum se concentra să memoreze fiecare moment din ceea ce fusese ultimul lor vals, până când avea să devină parte din ea, până când avea să nu fie niciodată uitat, sperând că o putea susține în zilele, lunile și anii ce urmau.

Felul în care ochii lui păreau să o adore... Avea să vadă nuanța aceea de fiecare dată când urma să toarne un Guinness. Felul în care luminile candelabrelor îi străluceau în părul negru și mătăsoș.

Umbra abia ghicită, care sugera că în curând era timpul să folosească briciul din nou.

Măinile lui care o țineau sigure, picioarele lui lungi atingându-se de fustele ei, felul în care alunecau pe ringul de dans cu atâta ușurință, de parcă nu ar mai fi fost nimeni altcineva în jur.

Își aminti cum inhalase parfumul lui înțepător, plăcerea pe care i-o dădea zâmbetul lui discret, pe care i-l oferea doar ei, întotdeauna doar ei. Avea să danseze cu alte femei la alte baluri. Într-o zi, foarte curând, avea să valseze cu soția lui. Și se întrebă dacă în clipele acelea avea să se gândească la ea.

Fiindu-se pe canapea, era sfâșiată între dorința de a-l vedea în continuare și speranța că nu avea să fie așa. Nu voia să fie egoistă, dorea ca soția lui să fie prima printre femei în ochii lui, dar nu putea renunța la speranța că din când în când avea să se gândească la ea. Împărtășeau ceva prețios și rar, dar în adâncul inimii ei știa că venise timpul să îi pună capăt. Cu ea îmbrăcată în haine elegante și încântătoare note ale orchestrei stăruindu-i în minte. Urmase unicornul în lumea lui, dar acum era timpul să se întoarcă în lumea ei fără el. Când auzi bătaia în ușă, se calmă și se ridică în picioare. Își scosese peruca mai devreme, căci dorea să îi primească în locuința ei așa cum era ea. Fusese o prostie să o poarte. Între ei nu existase niciodată nici un artificiu. Voia ca degetele lui să se strecoare doar în șuvițele ei, nu în unele care era posibil să fi aparținut cândva altei femei sau, Doamne ferește, vreunui animal domestic. Încă nu își scosese rochia și toate straturile de dedesubt. Când se deschise ușa, fu recunoscutoare că venise direct la ea, fără a-și schimba ținuta de seară.

Păși peste prag, închise ușa, își aruncă pălăria și o cuprinse în brațe, iar gura lui o purtă pe valurile pasiunii și ale dorinței prea curând, prea repede înainte să apuce să-i spună adevărul pe care ajunsese să îl înțeleagă.

Apăsându-și mâna pe pieptul lui, îl împinse înapoi, până când îl putu privi în ochi și văzu că și el ajunsese la aceeași concluzie.

- Nu, spuse el încet.

- Am vrut să-mi spui că este ultima noastră noapte împreună. Îți îndepărta șuvițele întunecate de pe frunte. Ca să pot face și eu același lucru. Când vei pleca în zori, nu te vei mai întoarce.

- Ce s-a întâmplat cu Dearwood, ce o fi zis scorpiu de mama...

Ea îi apăsă buzele cu degetul.

- Nu au nici o legătură cu noi, cu asta. Este vorba despre fete mai mult decât orice altceva. Una dintre ele este viitorul tău, iar eu nu vreau să te împart cu alta. Sau cu toate acele portrete. Într-o zi, într-unul dintre ele va fi fiul tău, trebuie să fie fiul tău. Până în seara aceasta, nu cred că am înțeles cu adevărat moștenirea de care ești responsabil. Trebuie să te ocupi de ea și să o faci fără mine.

El închise ochii.

- Gillie...

- Nu voi fi amanta ta și nu pot să fiu soția ta. Renunță la mine, Thorne, lasă-mă să plec, în condițiile puse de mine. Oferă-mi acest lucru!

Deschise ochii.

- Ți-aș oferi lumea dacă aș putea.

Ea sămbi cât de suav putu.

- Oferă-mi noaptea asta, fiecare minut din ea. Va fi îndeajuns.

Pără să mai spună altceva, o ridică în brațe și o duse în dormitor.

Durase ore întregi până ce își pusese diversele straturi de veșminte. El nu avu nevoie decât de câteva minute pentru a i le scoate, apoi de și mai puțin timp pentru a le scoate pe ale lui. Apoi se prăbușiră pe păt, cum făcuseră de atâtea ori până atunci, înlănțuiți, atingându-și gambele cu picioarele, urcând unduios, cu coapsele lipite, mâinile cercetând, brațele cuprinsându-se, strângând, îmbrățișând. În tot acest timp, gurile lor se căutau și se gustau, limbile explorau nesățioase, iar dinții mușcau.

O mușcă, lăsându-i urme în locuri pe care nu avea să le vadă nimeni vreodată: pe umăr, pe sân, pe șold, în interiorul coapsei. Îi întoarse favorul, mușcându-l de gât, lăsându-i o urmă care îi însemna, făcându-l al ei, însă doar temporar, doar pentru câteva zile. Avea să dispară și nu putea decât să spera că amintirea ei nu avea aceeași soartă.

Căci, ca o avară, avea să strângă amintirile fiecărui moment petrecut cu el. Felul în care se luptase să urce scările spre apartamentul ei, când ar fi fost mai ușor să se abandoneze în brațele morții. Felul în care răsuflarea lui încinsă îi atinsese prima oară sânii. Felul în care se uitase la ea prin ochelari și în care o privise fără ei. Plimbările lor prin Whitechapel, când își dăduse seama că îi vedea pentru prima oară cum era cu adevărat, când observase cum era față de alte zone

din Londra pe care le vizitase. Blândețea lui față de Robin. Atenția față de clienții ei.

Cum se simțise când valsase înălțată în brațele lui. Bucuria absolută și sentimentul de împlinire care o copleșeau de fiecare dată când li se îngemănau trupurile. Și toate momentele mărunte care se înșiruiau între cele importante.

Știa că avea să și le amintească în cele mai surprinzătoare momente, fie că voia sau nu. Făcea parte din ea acum, chiar și când nu era acolo. Avea să-l audă, să-l simtă, să-l guste, să-l miroasă. Avea să-l vadă în așternuturi răvășite, în paharele de whisky și în aburii băii. Când avea să stea în fața ușii pe palier, absorbind liniștea, umbra prezenței lui avea să fie acolo cu ea.

Îi exploră tot corpul, din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare și niciodată nu fusese mai recunoscătoare pentru că era atât de înaltă, pentru fiecare centimetru, căci explorarea lui temeinică păru să dureze o eternitate. Apoi începu să urce din nou, sărutându-i gamba, scobitura genunchilor, interiorul coapselor, poposind în locul secret pe care nu avea să îi împărtășească decât cu el.

Gura lui, gura lui splendidă și nestăpănită, își făcu magia incredibilă; își infundă degetele în umerii lui, îi cuprinse talia cu picioarele, se uită în jos spre el, în vreme ce el își ridică privirea spre ea, nelăsând-o să-și ia ochii de la el, forțând-o să îl privească în timp ce o răvășea.

Răsufia sacadat, iar ochii i se întunecară, trădând cât de mult îi plăcea să o vadă copleșită. „Simte-mi inima care îmi bubuie în piept!”, voia să-i șoptească. „Fierbințeala care mă traversează, nervii din care par să izbucnească artificii mari și mici, de toate culorile.”

Chiar și fără a da glas tuturor senzațiilor uluitoare care o traversau, bănuia că știa, căci eforturile lui deveniră și mai susținute, limba și mai insistentă, strângându-și buzele în jurul ei, sugând, dezmierdând, răsucindu-se.

Privind, mereu privind. Uitându-se la sfîrcurile ei care se întăreau din ce în ce mai tare, la broboanele care i se adunau între sâni. Auzind, mereu auzind. Scâncetele și gemetele care îi scăpau fără să vrea printre buzele totredeschise. Simțind în fiecare clipă. Tremurul coapselor ei pe măsură ce creștea presiunea. Gustând-o, inhalându-i

parfumul. Toate celelalte senzații o străfulgerau frenetic, iar în ochii lui întunecați vedea că le savurează și le împărtășește.

Cunoștea chinul pe care îl simțea, căci făcea tot ce-i stătea în putere pentru a-l intensifica, asigurându-se că, atunci când avea să vină eliberarea în cele din urmă...

Îi strigă numele, zbatându-se, arcuindu-și spatele, dar nu își desprinsese privirea de a lui nici o clipă.

O pătrunse adânc și sigur, înainte să i se risipească spasmele, cât încă era pierdută în valurile cataclismului care fusese atât de intens, încât se putea să nu-și revină niciodată. Îl cuprinsese strâns cu picioarele, ținându-se bine în timp ce o pătrundea repetat, potopind-o cu săruturi pe sâni, pe gât și pe față.

Apoi o părăsi și îl strânse în timp ce se zguduia, revărsându-și sămânța în mână. Tentația de a-l îndemna să rămână în ea nu fusese niciodată mai puternică, dar înțelegea că era mai înțelept așa. Cu capul pe abdomenul ei și ținând-o strâns, o trase aproape, în vreme ce spasmele lui se amestecau cu ale ei, până când se liniștiră, alunecând în uitare.

Nu voise să adoarmă, nu voise să rateze nici măcar un minut din timpul pe care îl mai aveau. O cuprinsese panica atunci când își dădu seama că el nu era în pat, tamându-se că plecase fără să își ia rămas-bun, dar apoi îl văzu stând la fereastră, cu perdeaua trasă într-o parte, lăsând lumina să pătrundă și să-l mângâie jumătate din spatele încântător. Îi plăcea la nebunie să-i vadă mușchii lungi și puternici, felul în care se imbinau atât de frumos, dând naștere perfecțiunii. Îi plăcea și mai mult să-i simtă sub mâini, bucurându-se de satisfacția pe care i-o aducea atingerea lor.

Privirea lui se concentra asupra unui obiect îndepărtat, pe care nu-l putea vedea. Ea se întreba dacă era vizibil măcar pentru el sau dacă nu cumva căuta situații posibile și imposibile.

- Thorne?

- Mă gândeam că nu am avut niciodată ocazia să te invit să apreciezii caii.

Cobori din pat, traversează încăperea și se lipi de spatele lui, cuprinzându-l cu brațele.

- Am știut mereu că nu vom avea niciodată mai mult de atât.

Fără să se desprindă din îmbrățișarea ei, se întoarse și îi cuprinse fața între mâini.

- Dar vreau mai mult. Cu tine!

- Întotdeauna am știut că avea să fie temporar, Thorne.

- Când contează cel mai mult, ești al naibii de practică!

Își ridică mâinile și îi atinse părul.

- Fă dragoste cu mine din nou!

Și făcu iarăși și iarăși. Cu ea deasupra lui, cu el în spatele ei, înșurubați unul în altul ca două lingurițe, apoi, în cele din urmă, încă o dată fața în față, cu ea sub el, absorbindu-l cu totul.

Ar fi putut jura că auzise, într-adevăr, o ciocărie cântând în fața ferestrei ei în dimineața aceea, în timp ce se îmbrăcau amândoi, el în ținuta de bal, iar ea în cămașa și fusta ei simple. Cu o seară înainte, fusese prințesă, dar redevenise cărciumăreasă.

Îl conduse la ușă.

- Nu voi coborî cu tine.

El nu făcu decât să încuviințeze din cap și îi cuprinse obrazul în palmă.

- Ești o femeie remarcabilă, Gillie Trewlove. Sunt un bărbat mai bun acum, că te-am cunoscut.

- Găsește o mireasă care nu te va părăsi la altar!

Se aplecă și o sărută pe frunte.

- Rămas-bun, Gillie!

Apoi ieși din locuința și din viața ei. Iar ea, care nu își amintea să fi plâns vreodată, se ghemui pe canapea și plânse.

Capitolul 25

De afară, căsuța din mahalaua aflată în cartierul East End din Londra părea abandonată, dărăpănată și ruinată, dar înăuntru era plină de căldură și de dragoste. Încă de când era copilă, după ce curățase treptele toată ziua, Gillie aștepta cu nerăbdare să se întoarcă acolo, unde o întâmpinau brațele mamei, care o îmbrățișa strâns, iar aroma de scortişoară și vanilie îi asalta nările, și unde găsea mereu o ceașcă proaspătă de ceai.

- Nu ai mai trecut pe la mine de ceva vreme, spuse mama ei desfăcându-și brațele din jurul lui Gillie și făcând un pas înapoi. Presupun că are legătură cu cutele acelea de îngrijorare de pe frunte. Nu ai știut niciodată să îți ascunzi grițile de mine. Stai să-ți pregătesc o ceașcă de ceai și apoi vom sta de vorbă frumușel.

Doar că nu avea să fie frumușel, oricât de mult ar fi vrut mama ei să fie. O ceașcă de ceai nu avea să ajute. Cum nu ar fi ajutat nici tot alcoolul din pivnița ei de la cârciumă.

- Am făcut o mare prostie, mamă. Mi-am dat voie să mă îndrăgostesc. Iar acum copilul lui crește în pântecul meu.

În ciuda precauțiilor pe care le luaseră sau încercaseră să le ia. Poate că nu se retrăsese îndeajuns de repede, poate că o parte din sămânța lui se revărsase în ea înainte să se retragă de tot. Trecuse aproape o lună de când nu îl văzuse și erau două luni de când îi primise întâia oară în patul ei. Sânii îi deveniseră mai sensibili și crezuse că era doar din pricină că nu îi mai ținea legați, iar în libertatea pe care le-o oferise nu mai aveau suficientă susținere. Apoi se uită în calendar și își dădu seama că nu mai avusese perioada lunară când împărțise patul cu Thorne. Întotdeauna urăse blestemul din fiecare lună, așa că nu îi lipsiseră inconvenientele pe care le aducea, nu până ce nu înțelesese ce însemna absența acestuia.

Chipul femeii fu scaldat de compasiune.

- Ah, fată prostuță!

- Îmi pare rău, mamă, îmi pare foarte rău. Lacrimile îi umplură ochii, înecând-o. Știu că este rușinos și nu vei mai vrea să mă vezi vreodată...

Mama ei o cuprinse din nou în brațe.

- Oh, draga mea, ești și mai prostuță acum. Vino aici și stai jos!

O îndrumă spre un scaun de lângă șemineu și, deși nu ardea focul, Gillie simți brusc că se încălzește. Femeia pe care o iubea de când se știa ingenuche în fața ei, îi dădu o batistă și îi luă mâna care nu era ocupată să ștergă șuvoiul de lacrimi.

- Nu ești prima care îți pierde capul din pricina unui bărbat și face lucruri pe care nu ar fi vrut să le facă.

Își trase nasul, cu un zgomot teribil de nedrept de o doamnă.

- Asta este problema, mamă. Nu îmi doresc să nu o fi făcut. Mă bucur că am făcut-o. După cum spuneam, îl iubesc atât de mult! Am știut mereu că nu putem fi împreună pentru totdeauna, dar

a fost de ajuns să îl am pe moment. Până când nu am mai putut avea nici asta.

— Înseamnă că nu va face ce trebuie să facă?

Clătînd din cap, își șterse ultimele lacrimi. Faptul că pusese totul în cuvinte, că spusese totul cu voce tare o ușurase.

— Este un blestemat de duce. Trebuie să ia în căsătorie fiica unui lord, care știe cum să fie o lady. I-am spus că nu ne mai putem vedea. Dar voi păstra pruncul, mamă!

— Giffie...

— Știu că mă va însemna. Știu că oamenii vor înceta probabil să vină la cărciuma mea, dar am economisit bani, așa că poate vînd tot și mă mut într-o casuță la țară. Știu doar că nu pot să renunț la el. Este tot ce voi avea de la el, dar va fi de ajuns.

Mama ei o strânse de mână.

— Vom face în așa fel încât să fie de ajuns, sigur.

— Nu trebuie să-mi fi alături, mamă.

Îndepărtându-i părul de pe frunte, mama îi sămbi cu blîndețe.

— Unde altunde va să fie, scumpo? Ești fiica mea. Am crescut șase copii care au venit la mine ca urmare a unor mici păcate. Nu îi voi întoarce spatele micuțului care se naște dintr-unul din copiii mei iubiți.

— Mulțumesc, mamă!

O bătu pe mână.

— Nu-ți face grijii! Total se va rezolva.

Era obișnuită să se descurce singură, așa că îi fu oarecum greu să accepte recentele limitări la care o supunea trupul și hotărî că nu voia să ispitească soarta să-i la pruncul mult iubit ridicînd butoaie. Deși privirea întrebătoare pe care i-o aruncă Roger când îi rugă să-i aducă o cutie cu sticle de whisky o tentă să-i dea un pumn în față.

— Nu ai mai avut nevoie de ajutorul meu până acum.

— Nu am nevoie nici acum. Doar că ești robust și ar fi o prostie să nu profit de asta, mai ales dacă țin cont de faptul că te plătesc atît de bine.

— Nu îți stă în fire să faci pe mironosița.

— Nu îți stă în fire să îmi pui la îndoială poruncile.

Își miși ochii.

— Ești schimbată în ultima vreme. Nu-mi dau seama exact de ce. Parcă ar ține o veșnicie perioada huară.

Ba oftă din toți rărunchii.

— Adu sticlele acelea blestemate.

Ridicând neglijent din umeri, ieși din încăpere să-i împlinească porunca.

— Probabil că ar trebui să-i spui, zise Finn, sprijinindu-se de tejghea.

Fratele ei sosise cu câteva minute mai devreme, își scoasese șapca și o studia de parcă uitase de ce era acolo.

— Își va da seama în curând și probabil își va da demisia.

— Mă indoiesc. Cred că nu știi cât de mult ești iubită, Gillie.

— Până când iese scandal.

— Poate că da, poate că nu. Putem sta puțin de vorbă?

Se apropie de tejghea.

— Bineînțeles.

Făcu semn cu capul într-o parte.

— Acolo.

Luară loc la o masă în colțul cel mai depărtat al cămării. Nu ridicaseră încă stuurile de la ferestre, așa că erau adânciți în umbră. Finn îi trase un scaun și așteptă până când se așeză înainte de a lua loc în fața ei. Nu era obișnuită ca fratele ei să fie atât de politicos. Nu că ar fi fost vreodată bătăran, dar toți frații ei înțelegeau că își putea purta singură de grijă, chiar prefera să facă asta.

Se așeză în fața ei, își împreună mâinile pe masă și o privi în ochi.

— Te iubesc ca pe o soră. Nu te voi iubi niciodată mai mult de atât. Nu aș fi vrut s-o fac, dar, dacă te căsătorești cu mine, voi avea grijă de tine și de copil.

— Finn...

— Ar fi o căsătorie formală. Nu m-aș aștepta niciodată să îți îndeplinești îndatoririle de soție.

Nu-l mai văzuse niciodată pe fratele ei roșind. Era o imagine unică.

— Cum spuneam, mă gândesc la tine ca la o soră.

— Știu că așa este, Finn, spuse ea încet. Cred că am fi amândoi nefericiți dacă am face acest pas. Dar apreciez propunerea. În plus,

Într-o zi vei întâlni pe cineva care te va face să regreti că ai deja o soție.

— Inima mea este încuiată, Gil. Propunerea rămâne valabilă, în caz că te răzgândești.

Își așază mâna peste palmele lui încordate și i le frecă, încercând să-l facă să se relaxeze, știind că se lupta cu amintirile.

— Încă o iubești cu disperare, nu-i așa?

El nu făcu decât să privească în depărtare, ca și când s-ar fi întors în trecut.

— Cum o cheamă?

Privirea lui, dură ca diamantul și rece ca gheața, se întoarse spre ea.

— Nu i-am mai rostit numele de opt ani. Nu o voi face acum.

Așezându-și brațele pe masă, se aplecă.

— Îi spuneai Vivi, dar care era numele ei adevărat?

— Doamnei strigă el și își împinge scaunul.

— Cred că este aici.

El îngheță, privind-o țintă.

— Cum adică aici?

— În Whitechapel.

— De ce să fie aici?

— Nu știu, dar... Băgă mâna în buzunar, scoase miniatura pe care i-o dăduse Thorne și o așază pe masă. Se gândise de o mie de ori dacă trebuia să îi spună lui Finn ce bănuia, dacă îi făcea bine sau nu să revie trecutul ori era mai bine să-l lase îngropat. Mi s-a părut cunoscută, dar am văzut-o doar o dată. Asta se întâmpla cu ani în urmă. Este mai în vârstă aici.

El se lăsă încet pe scaun. Nu atinse portretul, dar nici nu își luă ochii de la el.

— De unde o ai?

— De la Thorne. Încercam să îl ajut să o găsească. L-a părăsit la altar.

Lăsându-se pe speteaza scaunului, își încrucișă brațele la piept.

— Nu sunt surprins. Are obiceiul de a-și încălca promisiunile. O cercetă un moment îndelungat, apoi clătină din cap. Sper că nu i-ai oferit nemernicului inima ta, Gillie.

— Spune-mi că durerea scade în timp!

Pe chipul lui se ivi o expresie de tristețe și de suferință.

- Aș vrea să pot spune asta, dar nu voi alege să te mint acum.

Nu era tocmai ce voia să audă, dar, la o lună și ceva după ce își luase rămas-bun, era ceea ce începuse să bănuiască.

În noaptea aceea era plin de lume la cărciumă și se întrebă cât mai dura până ce avea să se mai relaxeze atmosfera. Atât timp cât nu i se vedea burta, nimeni nu își dădea seama că era însărcinată. Iar dacă stătea în spatele tejghelei, puțini puteau avea ocazia să se uite bine la ea ca să vadă că i se îngroșa mijlocul. Cum abdomenul începuse să i se umfle, era sigură că rămăsese însărcinată cu Thorne din prima noapte.

- Bună, Gillie, spuse Aiden, bătând cu mâna în tejghea. Vreau o halbă de bere neagră. Cu cât mai neagră, cu atât mai bine.

Îi turnă băutura și i-o așează pe tejghea.

- Noroc!

El sorbi însetat, apoi se șterse la gură cu dosul mâinii.

- Ai un minut?

- Pentru tine, oricând.

- Bun. Hai să mergem acolo. O conduse spre o masă goală în jurul căreia se aflau alte mese goale și îi trase scaunul...

- Încă sunt în stare să-mi port de grijă, normă! ea așezându-se.

- Așa mă gândeam și eu. Eram doar politicoș. Pune halba pe masă, trase un scaun, îi răsuci și îl încălecă. M-am tot gândit în ultima vreme.

- Mă bucur să aud că ai găsit cum să-ți petreci timpul liber.

- Foarte amuzant Gillie, foarte amuzant. Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine, umorul tău.

- Te lași prea ușor tachinat, Aiden.

- Într-adevăr. Totodată, am o afacere care merge foarte bine și pe care o voi lărgi în curând. Și afacerea ta merge bine...

- Merge excelent. Mă ține în formă.

- Dar imaginează-ți cum ar fi să ne combinăm proprietățile. Am fi un cuplu de temut.

Îi privi țintă.

- Și cum ne-am combina proprietățile, mai exact?

- Prin căsătorie.

- Mă ceri în căsătorie?

— Sugerez să ne căsătorim. Nu ești sora mea cu adevărat. Se aplecă spre ea, privind-o serios. Ascultă, Gill, viața va deveni foarte grea pentru tine. Știi că proprietarul unui stabiliment cu jocuri de noroc nu este soțul ideal, dar e mai bun decât nimic. Știi că vei avea de suferit.

— Știu.

— S-ar putea ca oamenii să înceapă să bea în altă parte.

— Știu. Probabil că până la urmă voi vinde cărciuma.

— El făcu o grimasă.

— Dar ai muncit din greu. Te-ai implicat trup și suflet aici.

Ea își așază mâinile peste burtă.

— Dar acum este altceva... altcineva pentru care mă voi implica trup și suflet.

Un moment, ochii lui coborâră spre mâinile ei protectoare înainte de a opri.

— Ne-am distra, Gillie. Te-aș face să te simți bine, mai bine decât a reușit să o facă ducele acela.

Se îndoaia. Însă îi zâmbi larg.

— Bea-ți berea, Aiden. De la mine nu vei primi altceva decât băuturi gratis.

— La naiba, atunci. Nu te voi atinge, dar te voi lua de nevastă și îți voi oferi respectabilitate...

— Te iubesc, Aiden, dar după o vreme cred că am căuta să tichiuim cum să ne omorâm fără să ne ostenim prea tare. Împinse scaunul și se ridică. Dar îți mulțumesc pentru sugestie. Încamă enorm pentru mine.

— Vrei să trimiți o fată cu încă două beri? Voi avea nevoie să-mi trec amarul, având în vedere că m-ai refuzat.

— Ce prostii, mormăi ea zâmbind înainte de a se întoarce la teșgha. Cu toate acestea, o făcea să se simtă specială faptul că Aiden și Finn erau dispuși să se împovăreze cu ea. Dacă nu se putea căsători de dragul hubirii înfăcărute care putea exista între un bărbat și o femeie, nu voia să se căsătorească deloc. Se gândi la Thorne și la atmosfera în care crescuse, complet lipsită de dragoste. Cum putea să învețe cineva să iubească dacă nu fusese iubit niciodată?

Când ajunse la teșgha, dădu peste Beast, care o aștepta. Strângea halba atât de tare, că i se albiseră încheieturile degetelor.

— Gillie, mă întrebam dacă am putea sta puțin de vorbă.

Îi cuprinse maxilarul cu mâna și îi zâmbi cu blândețe.

- Nu, Beast, nu mă căsătoresc cu tine.

Pe chipul lui se citi ușurarea și lăisă aerul să-i scape din plămâni de parcă nu ar mai fi respirat de când intrase în cămărușă.

- Nu aș fi un soț rău.

- Ai fi minunat, dar cred că amândoi merităm să ne căsătorim din dragoste.

- Nu am eu parte de așa ceva, Gil. Chiar dacă m-aș fi născut unde trebuie, tot nu aș fi fost dorit și tot la ușa mamei aș fi ajuns. Nu se poate altfel.

Ea ciătina din cap.

- Oamenii sunt idioți. Oricum va arăta copilul acesta...

- Ești însărcinată? Întrebă Roger.

Mormăind, se răsuci și îl privi încruntată.

- Să nu dai din gură.

- De ce dracu' nu mi-ai spus? Nu ar trebui să stai în picioare. Se întinse peste teșchea și luă un scaun; îl ridică și îl așeză pe podea.

- Stai jos.

De obicei, nu accepta ordine, dar începeau să o doară picioarele, așa că se așeză pe taburet. Ar fi fost plăcut să stea acolo când nu turna băuturi.

- E bogătanul acela? Dacă am sta eu și frații tăi de vorbă cu el...

- Nu, roști ea cu asprime. Sunt singură în treaba asta.

El zâmbi trist.

- Nu, nu ești, Gil.

- Are dreptate, spuseră Beast și Aiden în același timp și se întrebă când apăruse Aiden.

- Se vor rezolva toate, îi zise el.

- Așa zice mama.

- De obicei, știe.

- Dar trebuie să-i spui, Gil, continuă Beast. Nu este corect ca el să nu știe.

Ea încuvîntă din cap.

- Îi voi spune. După ce se naște copilul și după ce se va căsători.

După ce avea să vândă cămărușa și se muta într-o căsuță la țară. După ce putea dovedi că nu aștepta nimic de la el.

În timp ce ploaia șiroia pe geam, Thorne stătea la biroul din bibliotecă, uitându-se peste ofertele pe care le primise în scris de la zece tați. În cele șase săptămâni care trecuseră de la bal, viconți, conți, marchizi și duci se întâlniseră cu el sau îi scriseseră pentru a discuta despre posibilitatea căsătoriei cu una dintre fițele lor. Fiecare venea însoțită de o bucată de pământ - unele mari, altele mici -, fiindcă toată lumea știa că ducii de Thornley râvneau la pământ. Tații veniseră chiar însoțiți de fițele lor, care încă nu debutaseră în societate, astfel încât să își facă o idee despre ce oferte avea să primească anul următor, în speranța că putea să o ceară în căsătorie anticipat, scutindu-i de osteneala pe care o implica participarea la următorul sezon.

Era de-a dreptul deprimant să-și aleagă o soție în felul acela. În nici un caz nu avea să folosească această metodă pentru fiica lui, în caz că avea vreodată una.

Cel care o dorea trebuia să o curteze, să o răsfete, să o iubească și să dovedească, lui și ei, că avea să o trateze cu cea mai mare grijă. Iar dacă fiica lui voia să ia în căsătorie un bărbat fără titlu, Dumnezeu, el avea să facă acest lucru posibil.

Cât despre el, avea o datorie de onorat și un jurământ de îndeplinit.

Toate femeile pe care le avea în vedere erau elegante, grațioase și frumoase. Fiecare dintre ele era o doamnă potrivită pentru un duce, însă nici una nu era ce avea el nevoie.

Își aminti că provenea dintr-o lungă dinastie de duci care nu se căsătoreau din dragoste. Doamnele acestea aduceau cu ele proprietăți care i-ar fi mărit averea, pe care urma să o transmită următorului duce, fiul lui. Fiecare dintre ele aveau o ascendență pură, pe care copiii lui urmau să o moștenească. Fiecare dintre ele avea o educație bună, iar el putea fi mândru când aveau să găzduiască evenimente, să viziteze membri ai familiei regale, punându-și amprenta asupra Marii Britanii.

Toate erau gingașe. Ar avea vreuna dintre ele forța necesară de a-l ajuta să urce scările dacă ar fi fost rănit, pentru a-l face să supraviețuiască? S-ar uita vreuna din ele în ochii săracilor și s-ar oferi să-i ajute? Ar ingenunchea împreună în fața lor, oferindu-le bunățate?

Toată viața lui fusese instruit, învățat și educat cu privire la genul de femeie cu care avea să se căsătorească, cu privire la familia

nobilă din care trebuia să provină. Existau femei cu care bărbații se căsătoreau și femei cu care se culcau. Indiferent de sentimentele pe care bărbații le aveau față de ele, erau menite să aibă un anumit rol în viața lui.

Întinse mâna după paharul din apropiere și sorbi din whisky, amintindu-și când savurase aroma într-o cârciumă mică în care viața trepida în jurul lui, cu zâmbete și râsete care acum lipseau cu desăvârșire. Nu existaseră niciodată în acea casă. Nu existase niciodată vreă urmă de dragoste sau de afecțiune. Nu fuseseră decât acuzații, furie și certuri.

Acum era scutit de nemulțumirile constante ale mamei lui pentru că se mutase din casa lui. Crezuse că avea să se bucure de pacea pe care i-o aduse absența ei. În schimb, constată că îi ducea lipsa dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea. Poate că era prea liniște acum, atât de liniște încât auzea ticăitul ceasului de pe poliția șemineului, trosnetul lemnului în foc, tunetele și picăturile de ploaie în fereastră.

Își scoase ceasul din buzunarul vestei și își trecu degetul pe deasupra gravurii. De zece ori... nu, de douăzeci, de treizeci de ori fusese tentat să meargă la cârciumă, să se ducă la ea. Dar ea nu voia lumea lui, cu baluri, cu recepții și serate muzicale. Nu era interesată de rochii elegante, de bijuterii strălucitoare și de pălării cu funde. Se gândea adesea la ea în rochia mov de bal, dar mai des o vedea în bluzele și fustele ei simple, fără jupe, umblând hotărâtă și sigură pe sine prin cârciumă, prin viață. O femeie practică, o femeie care își deschisese inima în fața unui prieten și totodată a unui străin, cu o oarecare aplecare spre fantezie, care crea povești despre originile ei și credea în ființe mitice, dându-și seama ce pierdere mare era când altă vietate era pe cale să dispară.

Pic, pic, pic.

Auzise despre o grădină zoologică din Europa care încerca să înmulțească o pereche de cvaga și le trimisese bani pentru a-i ajuta în eforturile lor, deoarece se gândise că i-ar fi făcut plăcere să afie că animalul continua să existe, că nu avea să piară. Că nu era ultima dată când îl puteau privi. Pentru că era greu să înfrunți sfârșitul, chiar dacă știai că se apropia.

Nu trecea nici o zi fără să nu-și dorească să o vadă din nou, să îi vorbească, să o privească la treabă, găsind totuși timp pentru câte

o mângâiere reconfortantă sau o vorbă bună. Să o vadă oferind bănuți de lemn săracilor cu mâini murdare, care îi ofereau zămbete în schimb. Aducea zămbete pe buze, se hrănea cu ele. Nu credea că mai zămbise vreodată de când o părăsise, știa ca nu mai răsese.

„Fă-mă mândru!” îi spusese tatăl lui. Ducii de Thornley se ridicau deasupra tuturor pentru că își măreau moștenirea, averea căsătorindu-se cu femei pentru pământul lor. Ce mercantili blestemați erau cu toții!

Pic, pic, pic.

Privi spre ușa de sticlă. Fulgeră, luminând arătarea care stătea acolo. Dumnezeu! Pune ceasul deoparte, sări în picioare, dădu fuga și deschise ușa.

- Lavinia?

Se auzi un tunet urmat de un alt fulger care despică cerul. Luând-o de braț, o trase înăuntru și închise ușa în urma ploii. Lavinia. Nu mai spera să o revadă vreodată, în ciuda anunțurilor pentru care îi plătise pe Robin să le împrăție.

Ea își desfăcu pelerina și o scoase.

- Îmi cer scuze, dar îți voi uda covorul.

Îi luă pelerina și o aruncă pe un scaun. Nu îi păsa de ploaie.

- Mergi lângă foc. Să trimit după ceai?

Ea zâmbi timid. Thorne se întrebă dacă întotdeauna păruse atât de tristă, iar el trecuse pur și simplu acest fapt cu vederea.

- Puțin brandy, te rog.

În timp ce îi turna, ea se duse lângă șemineu, se așeză pe un scaun și își frecă brațele. Purta o rochie simplă și uzată. Ar fi pus prinsoare că o luase de la o misiune. Ura gândul că fusese nevoită să răscolească prin hainele abandonate de alții, dar nu putu să nu fie impresionat de faptul că Gillie avusese dreptate. Bineînțeles că așa era. Înțelegea oamenii mult mai bine decât avea să-i înțeleagă el vreodată. Înțelegea motivația, teama și dorul.

Îi dădu paharul, se uită cum îl duse la gură, inspiră aroma și sorbi încet.

- De ce n-ai intrat pe ușa din față? Întrebă el, așezându-se pe scaunul din față ei.

- Am vrut să fiu sigură că fratele meu nu mă va duce cu forța acasă. Am primit misiunea ta.

- Misiunea? Ah, anunțul!

- Da, a fost inteligent din partea ta.

- Nu a fost ideea mea. S-a întâmplat acum câteva săptămâni, astfel că am crezut că a fost inutil.

- Am petrecut o grămadă de timp întrebându-mă dacă trebuie să vin sau nu. Apoi am decis că ai fost amabil în strădania ta și am vrut să te liniștesc personal, să-ți spun că sunt bine. Scrisorile mele au fost varianta lașă. Meritai să-ți spun totul în față.

El se așază și își puse cotul pe brațul scaunului, sprijinindu-și bărbia în palmă.

- În scrisoare menționei că ești îndrăgostită de cineva. Te-ai căsătorit cu el?

Ea clătină din cap.

- Oh, nu! Dar îmi ocupă toată inima și nu aș fi avut ce să îți ofer. De asemenea...

Se întrerupse, privind spre foc.

El așteptă în tăcere, fără să o grăbească, fără să o tragă de limbă. Gillie îl învățase că uneori simpla prezență era îndeajuns și că răbdarea însemna bunătate.

Ea scribi din nou din brandy, lingându-și buzele. Nu i se încordă trupul, nimic din el nu îi îndemna să ia în stăpânire gura aceea. De când o părăsise pe Gillie, în ciuda tuturor doamnelor care făcuseră paradă prin fața lui, fusese cast ca un călugăr. Începuse să creadă că aruncase vreo vrajă asupra lui și că niciodată nu avea să-l mai aștepte vreo femeie.

- Există păcate în trecutul meu, Thorne. Sumbră și solemnă, se uită spre el. Nu trebuie iertate.

Voi să întrebe care erau aceste păcate, dar nu era sigur că avea vreun drept să știe.

- Nu puteam să vin și să stau în biserică, în fața ta și a lui Dumnezeu, și să pretind că sunt pură. Și nu puteam să mă căsătoresc cu tine știind că nu-ți pot oferi dragostea pe care o meriți de la o soție. Ceea ce ar fi fost între noi ar fi fost stânjenitor și rece, deși nu ai nici o vină. Vinovăția m-ar fi făcut o soție nefericită, iar tu meriți mai mult. Mama mi-a ignorat grijile și îndoielile din ce în ce mai mari. Am presupus, poate pe nedrept, că fratele meu va fi de partea ei, așa că nu am vorbit cu el. În schimb, când s-a ivit prima ocazie, am fugit. Nu mă aștept să mă ierți...

- Te iert, spuse el încet.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mărturisesc pentru asta.

— Cum te descurci?

— Destul de bine.

— Fratele tău a angajat oameni să te caute.

Un nou zâmbet trist.

— Mă îndoiesc că se vor gândi vreodată unde sunt.

— Nu-mi vei spune?

Ea clătină din cap, oftând.

— Așadar, acum te vei căsători cu alta?

El râse înfundat, cu amărăciune.

— Într-adevăr. De fapt, mă uitam la candidate. Poate că ai vrea să mă ajuți să o aleg pe cea care te va înlocui.

— Alege pe cineva fără de care nu poți trăi, căci dacă nu o vei face, vei descoperi că nu vei putea trăi deloc.

Capitolul 26

Era sigură că ușa se deschisese de o sută de ori în ziua aceea, în noaptea aceea, astfel că nu știa exact de ce fu atrasă să se uite, ce o făcuse să privească într-acolo, când nu o mai făcuse până atunci. Poate pentru că mereu îi simțise forța când intra. Se opri în prag, își scoase pălăria și o studie cum stătea în spatele teighelei, susținându-i privirea neabătută.

Era din cale afară de chipeș, cu o haină bleumarin, o vestă gri, cămașă albă impecabilă și lavaliere fixată cu un ac abia vizibil. Era atât de bine să îl revadă! Îi lipise enorm. Dar nu trebuia să trădeze nimic, absolut nimic. Nu avea să-l împovăreze cu lucruri care nu puteau fi schimbate.

În cele din urmă, traversă încăperea și ajunse în fața ei.

— Bună, prințesă.

— Thorne. De ce rămase fără suflare tocmai în clipa aceea? Arăți bine.

— Aparențele înșală. În realitate, sunt foarte nefericit. Lavinia a venit să mă vadă. Cred că este și mai nefericită decât mine.

— Așadar, vă veți logodi din nou?

-Nu. Am decis că nu îmi place moștenirea pe care mi-au lăsat-o strămoșii, cea de a nu mă căsători din dragoste.

Fără a-și lua privirea de la el, întinse mâna după un taburet, îl trase și se așeză, căci nu voia să o lase genunchii. Ochii lui de culoarea berii Guinness dezvăluiau atât de mult, prea mult, tot ce simțise vreodată pentru ea, tot ce avea să simtă.

-Te iubesc, Gillie. Am fost îndeajuns de prost să nu știu că asta simțeam pentru tine deoarece nu am iubit niciodată și nu am cunoscut dragostea până acum. Mă gândesc la tine în fiecare minut al fiecărui ceas - convins că este doar poftă trupească și dorință. Dar nu mă gândesc mereu să te sărut ori să te ating. Văd lucruri pe care vreau să le împart cu tine: o floare rară, o frază dintr-o carte pe care o citesc, un articol din ziar. Aud lucruri - cântecul unei păsări, o prelegere, o conversație interesantă - și te vreau acolo, să le trăiești cu mine. Mi-au fost aduse zece doamne și le-am privit mergând atât de drepte și de cuvîncioase, încât aproape că văd cartea invizibilă în echilibru pe capetele lor. Atât de calme, atât de rezerva-te, atât de plictisitoare. Și m-am gândit că nu pot, nu mă pot însura cu nici una dintre ele, nu când tânjesc să fiu cu alta, nu când singura bucurie pe care am cunoscut-o vreodată nu îmi stă alături. Încet, puțin câte puțin mi-ai furat inima, ai făcut-o a ta. Nu va aparține niciodată nimănui altcuiva. Căsătorește-te cu mine, Gillie!

Nu avea să se căsătorească doar cu un bărbat, ci cu un duce, cineva care avea responsabilități față de Anglia. Surprinzese o frântură din viața lui, din istoria care îl făcuse să fie cine era. Era copleșitor și mareț față de mica ei bucată de Londra. Avea să audă doamnele vorbind despre ea, iar bărbații urmau să îi facă avansuri. Clătină încet din cap.

-Știu că îți faci griji pentru cărciuma ta, că ti va reveni soțului tău, dar putem face actele în așa fel încât să-ți rămână ție.

Cândva îți făcuse griji pentru asta, dar nu îți mai făcea. Avea încredere că îi lăsa cărciuma.

-Nu este vorba despre asta. Este vorba despre faptul că nu îmi place lumea ta.

-Atunci vom locui în a ta. Vom găsi o mică locuință undeva în apropiere. Nu va trebui să locuiești la reședința Coventry.

-Ești duce. Local tău este acolo. Ai responsabilități.

— Mă pot ocupa de ele în continuare. Nu voi renunța la responsabilități sau la îndatoriri, dar viața mea poate fi aici cu tine, dacă mă vrei. Îți puse mâinile pe teighea și sări peste ea, ajungând lângă Gillie. Surprinsă, împinse scaunul și se ridică în picioare.

— Gillie, eu...

Privirea îi coborî spre burta ei care începuse să se rotunjească. Nu era prea mare, dar el cunoștea fiecare centimetru din ea și își dădu seama că i se schimbase forma corpului. Își ridică privirea încet spre ea și văzu durerea și dezamăgirea din ochii lui întunecați.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că viața ta era în altă parte, iar la un moment dat trebuia să te căsătorești cu alta.

— Ah, Gillie!

— Îl păstrez. Vând cărciuma, căci oamenii mă vor judeca după ce vor afla.

Ceea ce avea să se întâmple în seara aceea, pentru că oamenii stăteau în jurul lor și ascultau.

— Dar am economisit bani...

— Nu vei vinde cărciuma. Îi cuprinse obrazul. Mă iubești?

De ce o făcea bărbatul acela să simtă că îi dădeau lacrimile atât de des?

— Din toată inima.

— Atunci căsătorește-te cu mine! Îți apăsă fruntea pe a ei. Mi-ai spus cât de speriată ai fost înainte să deschizi cărciuma și știu că ți-e frică și acum, ți-e teamă că vei da greș, dar, Gillie, îți jur că nu ți-aș cere să devii ducesa mea dacă nu aș crede că ai fi cea mai aleasă pe care a avut Anglia vreodată!

— Tot nu știu ce furculiță să folosesc.

Desprinzându-se de ea, îi sămbi tandru.

— Scumpo, vei fi ducesa! Poți folosi ce dorești, iar oamenii te vor îndrăgi pentru excentricitate. Căsătorește-te cu mine!

— Da, da, da!

O ridică în brațe și o învârti în spațiul îngust din spatele teighelei, apoi, în aplauzele celor din jur, o sărută lung.

Nimeni nu fu surprins când îi predă fratele cărciumii birtașului-șef și dispăru cu Thorne în noapte. El voia să o ducă într-un loc special, într-un loc elegant și demn de ea, dar totodată voia

să se simtă în largul ei, așa că merseră în locuința ei. Odată ajunși acolo, cu ușa închisă, căzu în genunchi și o sărută pe burtă.

- Îmi pare foarte rău, Gillie. Am crezut că te protejez.

Chiar dacă știa că abținerea era singura metodă care garanta asta, fusese prea slab ca să se abțină, nu când o dorea cu atâta disperare.

Își îngropă degetele în părul lui.

- Am fost incredibil de fericită când mi-am dat seama că port copilul tău, Thorne.

Își ridică privirea spre ea.

- Ai fi avut o viață extrem de grea.

- Dar totodată minunată și plină de bucurii. Pruncul tău în mine, apoi în brațele mele. Vreau acest copil. Degetele i se opriră și îi ținu fața în mâini. Te vreau pe tine.

- Nu mai mult decât te vreau eu pe tine. Dumnezeuule, Gillie, mi-a fost dor de tine!

Se ridică în picioare și îi cuprinse gura cu tot dorul care îi hăituisese în ultimele săptămâni, cu toată ferovia care mocnea când se gândea la ea, ori de câte ori era tentat să vină acolo, de fiecare dată când se forța să nu-i treacă pragul.

Cum crezuse că putea trăi fără gustul ei, fără parfumul ei, fără să-i audă suspinele ori să o simtă în brațe?

Desprinzându-se din sărutul lui, îi aruncă un zâmbet arzător înainte de a-i lua mâna și de a-l conduce în dormitor. Se opri lângă pat și începu să îi desfacă încet cămașa.

Voia să o ajute, și totuși simți că în seara aceea era important să stabilească ea ritmul, direcția. Acea femeie puternică și curajoasă, care ar fi îndurat să fie ostracizată pentru a-l aduce copilul pe lume, pentru a-l ține alături de ea, pentru a-i da o casă. Când hainele ei zăceau într-un maldăr pe podea, ar fi putut jura că se îmbujorase din cap până-n picioare.

- Trupul mi s-a schimbat întru câțva.

Avea sânii mai mari și burta mai rotundă.

- Însă tot ce iubesc la tine a rămas la fel, spuse el.

- Oh, Thorne!

Era în brațele lui trainte să apuce să își tragă suflarea, ca și când s-ar fi îndoit de declarația lui de mai devreme, temându-se că cerea în căsătorie nu fusese sinceră. O iubea pe femeia aceasta, fiecare

parte din ea, și avea să își petreacă tot restul vieții dovedindu-i asta. În ciuda îndrăzneții, o parte din ea continua să creadă că merita să fie părăsită pe pragul unei uși, dar în adâncul ei era îngropată o fetiță care voia să creadă că era prințesă. Intenționa să o trateze ca și când ar fi fost regină.

Așteptă ca ea să îi scoată îmbrăcăminte. Apoi îi mângâie pe piept, pe umeri.

- Tot ce iubesc la tine rămâne la fel, spuse ea.

- Tonul meu superior?

- Tot. Forța ta interioară, hotărârea, bunătatea. Felul în care roșești la spectacole deocheate.

- Nu am roșit.

Îi aruncă un zâmbet discret, exact înainte de a-i mușca ușor bărbia.

- Ai roșit. Ai fost atât de dulce după aceea, când mi-ai explicat că tot ce văzusem nu era ce se întâmpla între un bărbat și o femeie!

- Dulce? Îți arăt eu dulcea!

Și o făcu. O așeză pe pat, o sărută și o mângâie din cap până în picioare, deși acum avea un pic mai mult de sărutat pe alocuri. În curând, urma să aibă și mai mult.

- Când ne vom căsători? întrebă ea.

- Înainte de finele lunii, ca să potolim clevetirile când se va naște moștenitorul meu devreme.

- Ne putem căsători aici, în Whitechapel, și să invităm doar prietenii și familia?

Undeva unde să se simtă în largul ei, unde aveau să fie înconjurați doar de cei care îi iubeau, care nu bârfeau pe seama lor.

Se ridică deasupra ei.

- Ne vom căsători unde vrei și cum vrei tu. Apoi vom pleca pentru o lună.

- Thorne, am o afacere de condus. Am crezut că ai înțeles...

- Podgorii.

Clipi spre el.

- Poftim?

- Te voi duce la podgorii, voi culege struguri din vie și ți-i voi da să-i mănânci.

Răse.

— Pot să găsesc vinuri noi pentru cârciumă.

— Și strecură nasul în curbura gâtului ei.

— Va fi bine pentru afacere.

Răse și de data aceasta, până când îi cuprinse gura și nu se mai gândi la podgorii, la vinuri sau la afacere. Se gândi doar la el, la bărbatul acesta superb și mimumat care o făcuse să se simtă în al nouălea cer.

Când o pătrunse, îi cuprinse strâns cu picioarele.

— Nu mă părăsi de data aceasta!

Și, deși văzuse în privirea lui că înțelesese că îi spunea că voia să-și verse sămânța în ea, îi răspunse:

— Nu te voi mai părăsi niciodată.

Se mișcă în tandem, cu șoldurile prinse în dans, până când îi copleși plăcerea pe amândoi și strigară deodată.

În timp ce se țineau în brațe, absorbiți de starea de după aceea plăcere incredibilă, ea își dădu seama că greșise. Nu fusese niciodată sirenă, iar el nu fusese niciodată unicorn. Fuseseră mereu doi oameni meniji să lubească.

Capitolul 27

— Hei, Gil, te caută o doamnă elegantă! spuse Roger din ușa care dădea spre bucătărie. Bătea la ușă insistent — ei bine, nu ea, ci un lacheu —, așa că am deschis. Mi-a poruncit să te aduc.

Doamnă elegantă? Sigur nu era Aslyn. Să fie femeia pe care o căuta Thorne? Nu. Când intră în sală, văzu stând acolo, spre uchierea ei, prova unei corăbii sub forma ducesei de Thornley. Se părea că avea să-și înceapă dimineața cu o bătălie deloc bine-venită.

— Excelența Voastră.

— Domnișoară Trewlove. Vreau să stăm de vorbă.

Gillie își imagina despre ce voia să stea de vorbă — anularea căsătoriei ei cu Thorne, lucru pe care nu avea de gând să îl facă. Dar avea să o lase pe zgripturoaică să își facă numărul, apoi avea să o trimită învârtindu-se. Se îndreptă spre o masă din apropiere și trase un scaun.

— Doriți să luați loc?

Ducesa privi în jur.

— Totul pare curat.

— Este curat.

— Căciuna ta este mai plăcută decât mă așteptam.

Gillie era cât se poate de sigură că acel comentariu era menit să fie o insultă, dar știa ce atitudine să adopte cu această femeie.

— Voi considera că este un compliment.

— Așa am și intenționat.

Ducesa se așeză pe scaun. Gillie se așeză în fața ei și așteaptă, pregătindu-se pentru relele pe care avea să le arunce scorpia înspre ea.

— Fiul meu m-a informat că urmează să vă căsătoriți. Ceremonia va fi restrânsă și vor participa doar membrii familiei și prietenii foarte apropiați și ar trebui să aibă loc într-o mică biserică din această zonă a Londrei, ceea ce este pur și simplu inacceptabil.

— Asta vrem.

Ducesa scoase un oftat adânc.

— Fată dragă, te căsătorești cu un duce și, în calitate de soție a lui, vei descoperi că vei dori multe în viață, lucruri pe care nu le poți avea. Trebuie să aibă loc la St. George's. Trebuie să fie un eveniment grandios, la care vor fi invitați toți membrii aristocrației. Trebuie să demonstrezi lumii că vei fi o ducesă demnă de el.

— Excelența Voastră...

— Știi ce crezi, draga mea. Că sunt o babă care își bagă nasul unde nu îi fierbe oala și că nu știu ce vorbesc. Dar trebuie să înțelegi că puterea unui duce vine de la ducesa lui. Crezi că invit doamne la ceai doar pentru că îmi place ceaiul? Nu, o facem pentru a ne da seama ce ar trebui să gândească soții noștri, apoi să ne putem duce acasă să le spunem ce să gândească. Noi suntem cele atente la micile detalii. Noi suntem cele care le influențează opinia când vine vorba despre legile din Parlament. Oh, da, bărbații țin frâiele, dar noi le strecurăm cuburi de zahăr cailor și ne asigurăm că o apucă în direcția pe care o indică bărbații. Nu te poți ascunde aici.

— Nu mă ascund. Este afacerea mea.

Deși, dacă era sinceră cu ea însăși, poate că o făcea puțin.

— De ce crezi că Lady Aslyn s-a căsătorit cu fratele tău la St. George's? Pentru că a fost primul pas spre acceptarea de către nobiltate. Este total acceptat? Bineînțeles că nu. Ai idee ce bine i-a prins reputației lui că l-am invitat la bal? Poți avea aceeași putere, dar

trebuie să o afirmi de la început. Da, știi că vei continua să îți conduci cărciuma și să lucrezi aici și că, orice aș spune, nu te vei abate de la calea ta, dar trebuie să te căsătorești la St. George's și să locuiești la reședința Coventry. Toate ducesele dinaintea ta s-au asigurat că ducele ei este văzut drept un om puternic și influent. Dacă îl iubești cu adevărat pe frul meu, nu trebuie să îl înjosești în ochii egalilor săi și nu trebuie să pocnești lorzii în sălile de bal.

Gillie își dorea tare mult să nu fi invocat episodul acela stânjenitor.

- Nu intenționam să îl transform într-un obicei.

- Nu mă îndoiesc că Dearwood a meritat-o. Nu l-am avut la inimă niciodată. În tinerețea lui, nu a fost o influență bună asupra lui Antony. Am dorit de nenumărate ori să îți găsească alți prieteni și i-am spus-o. Bineînțeles, cu cât insistam mai mult, cu atât mai tare s-a apropiat de Dearwood.

Nu auzise niciodată pe nimeni spunându-i lui Thorne pe numele de botez, dar era ceva profund și adânc în cuvântul acela când îl rosti ducesa.

- Îl iubiți.

- Pe Dearwood? Dumnezeule mare, nu! Nu fi absurdă!

- Pe fiul dumneavoastră.

Ducesa ridică bărbia țanțoșă.

- Firește. Îmi dau seama că am o atitudine aspră, dar am fost învățată de la o vârstă fragedă că nu trebuie să îți arăți sentimentele. Dar asta nu înseamnă că nu există.

Acum înțelegea. Începeau cu toții să se protejeze de suferință și, făcând asta, se înconjurau cu ziduri. Poate că avea să devină o ducesă care îi putea învăța să nu fie atât de reci. Nu își putea închipui că avea să invite doamne la ceai, dar la un sherry, de ce nu.

- Așadar, va fi la St. George's? întrebă ducesa.

Gillie trase aer adânc în piept. Dacă-i bal, bal să fie.

- Dacă Thorne va fi de acord.

- Prea bine. Și vom face cea mai elegantă rochie...

- Excelența Voastră, nu știu ce v-a spus Thorne, dar suntem oarecum grăbiți.

- Petițo, sunt ducesă. Vom pune o sută de cusătorese la treabă. Va fi gata cât ai clipi. Iar apoi... Pentru Dumnezeu, ce este acolo?

Gillie se uită peste umăr în direcția în care privea ducesa. Robin stătea ghemuit sub o masă.

- Robin, ce faci?

- Am vrut să o văd pe doamna elegantă.

Bănua că fusese atât de concentrată asupra ducese, încât nu îi văzuse strecurându-se din bucătărie în sală. Leși din aacuzătoare și se apropie încet, până când ajunse în fața mamei lui Thorne.

- Ești zână?

Fără îndoială, pentru el, cu bijuteriile strălucitoare în jurul gâtului și al încheieturilor, cu rochia ei sofisticată de catifea și satin, cu pălăria enormă cu funde, părea o ființă magică.

- Nu fi absurd! Îți repezi ducesa.

Gillie se pregătea să o mustre, când îl auzi pe Robin spunând:

- Când mă voi face mare voi fi explorator și voi găsi încă o cvaga.

- Oh, băiete dragă, până să te faci suficient de mare ca să pornești în expediții, nu vor mai fi cvaga deloc. Nu trebuie să îți pierzi timpul căutându-le. Trebuie să înfrunți realitatea și să te asiguri că nici o altă vietate nu va mai avea soarta ei. Se aplecă seriosă înainte. Trebuie să devii membru al Parlamentului, unde îți poți exprima opiniile și îți poți face pe oameni să te asculte.

- Ce este Parlamentul?

- Oh, Doamne! Se uită spre Gillie. Este orfan?

- Da.

- De ce nu este într-un cămin pentru orfani?

- Îi place să locuiască aici.

- Nu se cade așa ceva. Va trebui să îl iau sub oblăduirea mea.

- Poftim?

- Cu sarcinile suplimentare pe care le vei avea, nu îți va rămâne timp să te ocupi de el. Mă voi ocupa eu.

- Trebuie să protejez locul ăsta, se auzi glăsciorul lui Robin.

- Și ești plătit pentru această îndatorire? întrebă ducesa.

- Un șiling pe săptămână.

- Te voi plăti cu doi șilingi pe săptămână, căci locuiesc într-o casă mult mai mare decât aceasta. Poți locui acolo ca să o protejezi.

Clătinând din cap, Robin făcu un pas înapoi.

- Nu vreau să plec. Mama mă va căuta aici.

Ducesa păru tristă.

- Ești prea mic ca să fi unul din copiii din flori ai soțului meu, căci nu mă îndoiesc că a avut mulți, dar nu ești atât de mare încât să nu poți fi fiul uneia din progeniturile sale. Gândește-te, tinere Robin, iar când vei fi gata pentru lucruri mai importante, dă-mi de știre!

Încuviințând din cap, băiatul o luă din loc.

- Nu l-ați luat, nu-i așa? spuse Gillie.

Ducesa se ridică, făcându-și de lucru cu mânușile și evitând privirea lui Gillie.

- De curând, am ajuns să cred că s-ar putea să am o slăbiciune pentru orfani. Iar reședința mea este îngrozitor de liniștită.

Gillie nu putu să nu se gândească la faptul că, până la urmă, s-ar putea ca ea și ducesa să devină aliate, dacă nu chiar prietene.

Mai stătuse acolo și fusese complet diferit. Se uitase la ceasul tatălui său, pe care acesta i-l pusese în mână cu ultima râsuflare și privise cum treceau minutele, gândindu-se la toate lucrurile pe care le-ar fi putut face în ziua aceea, dorindu-și ca mireasa lui să sosească, pentru a încheia mai repede împovăratul schimb de jurăminte. Acum nu avea nici o dorință să urmărească mișcarea înceată a limbii ceasului ori să facă vreun lucru ce i-ar fi distras atenția de la ușa bisericii, căci voia să-și vadă mireasa de îndată ce apărea, voia să fie primul care o zărea, stând acolo cu Collingsworth alături, transmăgălinându-i în toată Anglia că prietenul lui îl aproba căsătoria și că orice ar fi făcut-o pe sora acestuia să nu vină la altar era îngropat și nu afectase tăria prieteniei lor.

Prima dată nu simțise nimic, era doar o altă sarcină pe care trebuia să o îndeplinească dintr-o listă lungă de îndatoriri, pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit înainte de a muri.

Acum simțea totul: entuziasm, speranță, nerăbdare. Nu se mai gândea la moarte. În schimb, se gândea doar să trăiască fiecare zi cu Gillie. Cu zâmbetele și cu râsetele ei și făcând dragoste. Mai ales dragoste. Avea să o iubească până când nu mai suporta să fie iubită.

Iar apoi avea să o iubească din nou.

Deodată, toată lumea se ridică în picioare și apărură ea, înaintând pe culoar, la brațul fratelui ei, Mick Trewlove, precedat de sora ei și urmași de ceilalți frați. Îl vedea cu coada ochiului, dar Gillie era în centrul privirii lui. Tatăl lui chiar trăise toată viața fără asta, fără

să știe cum era să te simți întreg și complet când o femeie îți zâmbea, iar în ochi i se reflecta toată dragostea pe care o simțea?

Purta o rochie bej-deschis, din mătase și dantelă. Albul era pentru virgine, îi spusese ea, și, deși era sigur că multe femei care nu mai erau fecioare purtau alb în ziua nunții, nu o contrarisese. Orice ar fi dorit să poarte, el era de acord. Vălul era fixat cu flori de portocal.

Fancy își ocupă locul în altar. Când Gillie se apropie, fu nespus de bucuros că se răsândise cu privire la locul în care avea să aibă loc căsătoria, că avea acea zi pentru a lăsa pe toată lumea să vadă cât de mult o adora.

Se opri neașteptat la strana din față, unde stătea mama lui, o studie pe femeia care îi dăduse naștere lui Thorne, apoi, în fața întregii aristocrații, făcu cea mai grațioasă și mai elegantă reverență pe care o văzuse vreodată. Dacă nu purta ochelarii ca să vadă clar toate detaliile chipului lui Gillie în timp ce schimbau jurămintele și dacă ceea ce vedea în depărtare nu era puțin încetșat din motivul acesta, ar fi putut spune că detectase o peliculă subțire de lacrimi în ochii mamei lui când încuviință scurt din cap spre Gillie.

Gillie se ridică și, urmată de frații ei, făcu ultimii pași spre el.

- Cine dă această mireasă? întrebă preotul cu o voce tunătoare, care răsună până în fundul bisericii.

- Noi, răspunseră frații ei la unison.

Unul câte unul, o sărutară pe obraz înainte de a-și ocupa locul alături de mama lor în strana din față, până când rămase doar Mick. Îi așeză mâna pe brațul lui Thorne și îi aruncă o privire care promitea răzbunare dacă avea să o dezamăgească. Dacă avea să o dezamăgească, pumnii lor aveau să se îndrepte spre el.

- Nu ai păr fals astăzi? întrebă el.

Ea clătină din cap.

- Vin la tine așa cum sunt.

- Nici nu aș accepta altfel.

Apoi se întoarseră deodată pentru a înfrunta viitorul împreună.

După nuntă, organizară o recepție care dură până după-amiaza târziu. Apoi Thorne o urcă în trăsură și o duse la castelul Thornley. Trusoul ei și o mulțime de haine care, insistase ducesa, erau necesare fuseseră expediate mai devreme în ziua aceea. A doua zi, ea și Thorne plănuiră să pornească spre podgoriile din Franța, apoi în Italia.

Când sosită la moșia lui, el îi făcu turul conacului. Încăperi peste încăperi, peste încăperi.

- Mă voi pierde aici, îi spune ea.

Râzând, o trase aproape și o sărută.

- Nu trebuie decât să găsești un clopoțel, să suni și va veni un servitor să te salveze.

- Este impresionant, Thorne. Nu am mai văzut niciodată așa ceva.

- Mai am ceva să-ți arăt. L-am lăsat la urmă.

O luă de mână, o conduse pe coridoare și, în cele din urmă, coborâră un rând îngust de scări. La capătul acestora se afla un mic alcov, după care era o ușă. Luă un felinar de pe perete, iar fiacără pălpâi înăuntru.

- I-am spus majordomului să lase încăperea aceasta descuiată astăzi-seară.

Împinse ușa, o luă de mână și o conduse într-o încăpere enormă, cu o masă lungă în centru, plină de butoaie aliniat pe rafturi, de-a lungul a trei pereți.

Dându-i drumul, ea își duse mâna la piept și dădu fuga spre unul dintre butoaiele de sticlă.

- Oh, Dumnezeule! Atât de multe! Își trecu degetele pe deasupra lor, recunoscând unele dintre numele gravate în lemn, știind că era un sortiment mult mai bun și mai scump decât tot ce putea avea ea vreodată în mica ei cămărușă. Se întoarse și se uită spre el. Dacă te-ai fi oferit să îmi arăți această colecție aleasă în loc să-mi pomeniți de cali tăi, aș fi venit când m-ai invitat.

După ce așeză felinarul într-un cârlig, se îndreptă spre ea, o cuprinse de mijloc și zâmbi.

- Nu voiam să te îndrăgostești de mine pentru vinul meu.

Ea îi cuprinse gâtul cu brațele.

- Niciodată. Dar, cu siguranță, te face mai atrăgător, apuse ea, aruncându-i un zâmbet jucăuș.

Ridicând-o, o așeză pe masă, strecurându-se între picioarele ei.

- M-am întrebat ceva toată ziua. De ce ai făcut o reverență în fața mamei la biserică?

Ea își trecu degetele prin părul lui, zâmbind ușor.

- Pentru că am decis că îmi merită reverența, pentru că te iubește cu adevărat și pentru că mi te-a dat pe tine.

- Ah, Gillie, mă poți îngenușea atât de ușor!

Dragostea unui duce

Deși fu oarecum dificil, reuși să îl cuprindă cu picioarele, ținându-se strâns.

-Prefer să rămâi în picioare. Ia-mă aici, ia-mă acum! Pă-mă soția ta!

-Prințesă, în inima mea, cred că am făcut asta prima dată când am dat cu ochii de tine. Nu am simțit pentru nici o femeie ce am simțit pentru tine de la început.

Își coborî gura și își revărsă întreaga ființă în sărut, în ea. Era cel mai ales vin, cu cel mai bogat buchet, cel mai îmbătător dintre bărbați. Și era al ei.

Epilog

Castelul Thornley, 1872

Thorne dorise ca primul lui copil să se nască la moșia strămoșilor său, iar Gillie îi făcuse pe plac. Nu putea să îi refuze nimic din ce își dorea. Astfel că acum stătea într-un pat enorm, într-o cameră bogat decorată, într-o cămașă de noapte proaspătă, în vreme ce soțul ei era complet îmbrăcat, mai puțin cu haina și cizmele. Stătea lângă ea cu brațul pe după umerii ei și se uitau amândoi la pruncul pe care se luptase o bună parte din noapte să îi aducă pe lume.

Copilul sosise odată cu cântecul privighetorii și cu primul tril al ciocăriei.

- Văd că nici măcar nu ești în stare să aduci un copil pe lume cum se cuvine, spuse ducesa pufnind, stând la capătul patului. Soțul tău este duce. Prima ta datorie este să îi dai un moștenitor.

- Fiica mea este absolut perfectă, mamă, spuse Thorne răbdător, iar Gillie auzi în vocea lui dragostea pe care o nutrea deja pentru copilă, care îi strângea cu mânuța.

- Cu claua aceea de păr roșu, va trebui să poarte mereu pălărie ca să nu se umple de pistrui, spuse mama lui.

- Va avea o mulțime de pălării, o asigură Gillie. Și rochii, și pantaloni.

- Pantaloni?

Ducesa păru de-a dreptul îngrozită.

Gillie, năstrușnică, se bucura când o îngrozea pe ducesă cu observațiile și comentariile ei. În lunile care trecuseră de când se căsătorise, ele două ajunseseră la o înțelegere - nici una nu avea să se schimbe de dragul celeilalte, așa că acceptaseră, fără prea multă rea-voință, că era mai bine să existe armonie între ele în loc de ranchiună.

- Va alerga după frații ei sau o vor alerga ei pe ea.

- Nu ești atât de tânără încât să îți amâni prea mult datoria.

—Nu trebuie să îți faci griji, ducesă, sunt cât se poate de dornică să primesc pe soțul meu în patul nostru.

—Iar tu... Ducesa arătă spre fiul său. Nu ai voie să cauți în altă parte când soția ta este indispusă. Merită să fi fiu loial.

El o sărută pe frunte.

—Merită totul.

—Dar aș dori să renunți la cărciuma aceea deplorabilă.

În cele din urmă, Gillie se mutase la reședința Coventry pentru că voia ca odrasla lor să își cunoască strămoșii și se îndrăgostise de casa aceea. În fiecare dimineață, mergea cu trăsura la cărciumă, dar petrecea mai puține ore acolo, căci descoperirea că robul de ducesă aducea cu sine numeroase îndatoriri ce îi făceau cu adevărat plăcere, în special activități caritabile, vizitarea chiriașilor și datoria de a se asigura că servitorii erau mulțumiți. Thorne îl ducea adesea pe Robin la plimbare. Intenționaseră să îl introducă în familia lor, dar Robin era convins că mama lui va veni într-o zi după el.

—Lui Gillie îi place cărciuma ei, mamă, iar atât timp cât îi place, o vom păstra.

—De fapt, mă gândeam să mai deschid una, spuse ea.

—Dumnezeule! Atunci trebuie să angajezi o doică.

Își mângâie fiica pe obraz.

—Am fost crescută fără doică și am ieșit bine.

—Mai mult decât bine, recunosc ducesa. Dar nu asta este ideea.

Gillie bănuia că aveau să discute despre ideea aceea o bună bucată de vreme, dar ea și ducesa se contraziceau adesea, de obicei cu bune intenții.

—Ai vrea să îți ții nepoata în brațe?

Ducesa își îndreptă umerii.

—Credeam că vei continua să mă chinui și nu te vei oferi niciodată. Cu mare grijă, luă fetița.

—Bună, copilă scumpă! Te voi învăța ceea ce mama ta nu va face: cum să fi o doamnă cuviincioasă.

Iar mama lui Gillie avea să o învețe cum să fie o supraviețuitoare. Thorne trimisese vorbă familiei ei la scurt timp după ce fiica lor venise pe lume și îi așteptau pe toți să sosească înainte de căderea nopții, pentru a-i ura bun-venit celui mai proaspăt membru al familiei.

Ducesa se așază pe un balansoar în camera de zi, iar Gillie o auzi vorbind cu micuța.

- Ce nume îi punem? îi întrebă pe Thorne.

- Victoria, Charlotte, Alexandria. Ceva potrivit pentru o prințesă. Trecându-și degetul peste obrazul ei, îi întoarse fața spre a lui până ce li se întâlniră ochii. Va cunoaște ce este mai bun din ambele lumi, a ta și a mea.

- Din nefericire, va cunoaște probabil și ce este mai rău.

- Dat fiind că tu ești mama ei, va învăța să fie visătoare și realistă totodată. Dar va ști întotdeauna cine sunt părinții ei și că este iubită.

- Trebuie să mărturisesc, Thorne, că până să o țin în brațe, nu mi-a trecut niciodată prin cap că femeia care mi-a dat naștere m-a iubit. Cum a putut să renunțe la mine dacă m-a iubit? Dar acum știu că nu mă putea ține în brațe fără să mă iubească măcar un pic. Nu voi ști niciodată de ce m-a lăsat pe pragul lui Ettie Trewlove, dar trebuie să cred că a făcut-o pentru că a crezut cu adevărat că așa era cel mai bine pentru mine.

- Îmi pare rău că nu va ști niciodată ce femeie remarcabilă ești. Sau cât de mult te iubesc.

Își aplecă gura spre a ei, sărutând-o tandru. Și nu putu să nu-și spună că era un lucru extraordinar să fie iubită de acest duce.